

Giang Sơn Bất Hối

Contents

Giang Sơn Bất Hối	2
1. Chương 1: Cường Hôn	2
2. Chương 2: Cẩm Luyện	6
3. Chương 3: Tiêu Hôn	10
4. Chương 4: Động Phòng	14
5. Chương 5: Vạn Vẹo	20
6. Chương 6: Uống Máu	24
7. Chương 7: Bán Minh	27
8. Chương 8: Dâm Tặc	31
9. Chương 9: Dung Trạm	37
10. Chương 10: Chính Nghĩa	41
11. Chương 11: Cải Trang	46
12. Chương 12: Mỹ Lệ	51
13. Chương 13: Tà Niệm	55
14. Chương 14: Đạp Tuyết	61
15. Chương 15: Thiên Hành	66
16. Chương 16: Thịt Nướng	71
17. Chương 17: Sờ Sẫm	76
18. Chương 18: Xiềng Xích	81
19. Chương 19: Phá Xiềng	86
20. Chương 20: Mật Nạ	91
21. Chương 21: Gặp Nhau	96
22. Chương 22: Quyền Pháp	100
23. Chương 23: Tàn Sát Hàng Loạt Dân Trong Thành	103
24. Chương 24: Lăn Đầu Thân Mật	107
25. Chương 25: Dạ Ấm	111
26. Chương 26: Âm Mưu	114
27. Chương 27: Trầm Như	117
28. Chương 28: Chiến Lược	122
29. Chương 29: Nghịch Chuyển	126
30. Chương 30: Chân Dung	132
31. Chương 31	137
32. Chương 32	144
33. Chương 33	149
34. Chương 34	156
35. Chương 35	161
36. Chương 36	167
37. Chương 37	172
38. Chương 38	176
39. Chương 39	181

Giang Sơn Bất Hối

Giới thiệu

Nhan Phá Nguyệt cả đời đều nhớ kỹ Đêm đó hắt hai mắt đã mù, mình đầy thương tích Vẫn như tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giang-son-bat-hoi>

1. Chương 1: Cường Hôn

Tháng ba, trong sơn cốc vạn vật xanh mướt, tiết xuân se lạnh.

Sáng sớm hôm đó, Nhan Phá Nguyệt vừa mới đến đại sảnh, liền thấy quần gia cúi người, đứng trên thang cao treo đèn lồng lơ lửng đỏ chói. Nhan Phá Nguyệt hiểu kỳ: “Lão quần, có chuyện vui gì sao?”

Quần gia trước giờ không đề cập chuyện quá khứ, cũng không nói tên mình là gì. Thế là Nhan Phá Nguyệt liền gọi hắt lão quần. Cũng như bà bà cảm thường mặc áo tím hay hầu hạ nàng, Nhan Phá Nguyệt liền gọi bà A Tử (tử là màu tím).

Lão quần trời sinh tính tình trầm mặc ít nói, nhưng lúc này lại cẩn thận lộ ra một nụ cười hiếm hoi:

“Tiểu thư, đại nhân ít ngày nữa sẽ đến biệt viện.”

Nhan Phá Nguyệt sửng sốt: Rốt cuộc cũng nhìn thấy người cha trong truyền thuyết?

Nghe nói phụ thân của nàng —— Trần quốc đại tướng quân Nhan Phác Tông, Đông chinh Tây chiến, vùi vàng vì quốc gia cống hiến sức lực.

Tuy nhiên vì sao lại đem đứa con gái duy nhất để ở nơi hoàn toàn ngăn cách với thế giới? Còn đây là phiên muộn trong lòng Nhan Phá Nguyệt —— cái thân thể này mắc căn bệnh quái lạ không dễ chữa trị, cho nên mỗi ngày cần phải ngâm trong hồ nước lạnh như băng bốn canh giờ, lại ngủ trên giường bằng hàn ngọc vạn năm thêm bốn canh giờ. Còn không thể ăn thức ăn mặn, lại phải cố sống cố chết uống máu động vật và nuốt thứ đông trùng hạ thảo ly kỳ cổ quái gì đó.

May mà lão quần có nói, chờ nàng tròn mười sáu tuổi, là có thể sinh hoạt như người thường.

Chỉ còn không đến ba tháng, nàng sẽ được giải phóng.

Có điều tuổi càng lớn, thì dòng khí lúc nóng lúc lạnh trong cơ thể nàng lại càng ngày càng mãnh liệt. Có lúc nửa đêm tỉnh lại, lại thấy lục phủ ngũ tạng như bị khuấy đảo đến không chịu nổi. Lão quần cũng bó tay không có cách nào, nàng nghĩ chắc do chính mình thân thể hư nhược, chỉ có thể kiên trì chịu đựng.

Lão quần tựa như tâm tình rất tốt, nhìn nàng bổ sung nói: “Lão gia rất thích mùi hoa đào, tiểu thư hôm nay tắm gội thả nhiều cánh hoa một chút.”

Nhan Phá Nguyệt không để ý, nghĩ thầm bản thân cùng cha đâu phải tâm đầu ý hợp ở phương diện này? Nàng khoát tay, xoay người ra khỏi phòng.

Sau núi, muôn hoa nở rộ.

Nhan Phá Nguyệt ngậm ngọn cỏ xanh, nằm cạnh đầm nước trên triền núi, nói với một phụ nữ trung niên trang nghiêm đứng kế bên: “A Tử, cha ta sẽ tới đây.”

Bà bà tuy vừa câm vừa điếc, tướng mạo xấu xí hiếm thấy, nhưng lại là người rất lương thiện, là người thân nhất với Nhan Phá Nguyệt tại biệt viện.

Nhan Phá Nguyệt ngẩng đầu nhìn trời xanh: “Không biết ở chung với ông ấy có dễ không.”

A Tử ngồi xuống, thương yêu sờ mái tóc dài của nàng.

Thiếp ngủ chỉ một chốc, lại không thấy bóng dáng A Tử đâu, nghĩ chắc bà đang canh chừng ở lối vào đầm nước. Nhan Phá Nguyệt đang tính cởi thắt lưng, chợt thấy trong nước có một chú cá nhỏ đuôi bảy màu sắc sỡ, rất là đáng yêu.

Nàng nhớ tới lão quản thích nuôi cá, liền duỗi tay ra bắt. Không ngờ chú cá nhỏ cực kỳ linh hoạt, trơn tuột, nhiều lần trượt khỏi tay nàng. Đang tức giận, mắt thấy chú cá nhỏ lại hướng một bãi đá vụn bờ tới, nàng dồn sức duỗi tay chụp.

Bắt được rồi!

Đột nhiên trượt lòng bàn chân, nàng đứng không vững té trong nháy mắt! Mất cá chân đập mạnh vào cục đá bén nhọn trong nước, máu tươi trong khoảnh khắc liền chảy ra.

Nàng toàn thân ướt đẫm, vết thương âm ỉ đau, không thể bắt cá nữa, ngồi trên một hòn đá to. Nàng muốn kéo tà áo dài xuống băng bó, bỗng nhiên một bàn tay vươn ra, chộp lấy cổ chân nàng.

Áo gấm lông cáo, hương thơm lan tỏa, một bàn tay thon dài như ngọc.

Nàng ngẩng đầu, chạm phải ý cười trong đôi mắt xinh đẹp.

Đó là một nam nhân, khoảng chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi. Thân hình cao to, tướng mạo tuấn tú, hơn nữa dưới hàng mi dài, là đôi mắt trong như nước.

Giờ phút này, hắn ngồi trước mặt nàng, ngón tay thon dài nắn nhẹ mắt cá chân của nàng. Lòng bàn tay hắn có vết chai, thô ráp ma sát làn da nàng, khiến trong lòng nàng nảy sinh cảm giác khấn trương khác thường.

“Buông ra!” Nàng khê quát một tiếng.

Nam nhân nâng ánh mắt liếc nhìn nàng một cái, ý cười trong mắt tản ra, lại như có chút hiếu kỳ dò xét.

Nhan Phá Nguyệt nỗ lực giãy ra, không ngờ cổ chân trong tay hắn lại không nhúc nhích được tí nào.

“Lỡ mãng.” Hắn rút từ trong áo ra một chiếc khăn gấm màu trắng, thay nàng băng lên vết thương.

Động tác của hắn cực kỳ dịu dàng, khiến ác cảm trong lòng Nhan Phá Nguyệt giảm đi. Nghĩ thầm chẳng lẽ lại là công tử nhà ai, ra ngoài dạo chơi tiết Thanh Minh ngẫu nhiên đi vào trong núi? Có vẻ cũng không có ác ý?

Đang định hòa hoãn ngữ khí hỏi hai câu, chợt nghe dưới chân tiếng chuông đình đang rung động, hai chân nặng trĩu trĩch, hình như có vật lạ. Nàng tập trung nhìn kỹ, cực kỳ hoảng sợ ——

Hai cái vòng vàng, chẳng biết từ lúc nào đeo trên cổ chân nàng. Hai chiếc vòng vàng dưới ánh mặt trời âm đạm trầm tĩnh, tinh xảo mà rắn chắc.

Nam nhân đứng lên, nhìn chằm chằm hai chân nàng, mắt lộ ra ý cười.

“Quà gặp mặt.” Hắn lạnh nhạt nói.

Nhan Phá Nguyệt trầm mặc trong khoảnh khắc, vung mạnh trường bào, mấy lượt ám khí bắn thẳng về phía nam nhân. Nàng thân mình không có võ nghệ, lão quản đặc biệt làm ám tiễn này cho nàng, chỉ cần khởi động cơ quan trong tay áo, đếm số mũi tên bắn ra, dù là mãnh thú hay người thường cũng khó chống cự.

Không ngờ nam nhân không hề động thủ, chỉ phất ống tay áo, mấy mũi tên nhỏ đều bay vào bụi cỏ, không thấy tăm hơi.

Nhan Phá Nguyệt trợn mắt há mồm — ngay cả lão quân, ở cự ly gần như vậy, cũng phải hao tổn chút sức lực mà trốn tránh. Nhưng nam nhân này chỉ vung tay áo như vậy...

Nàng biết được đã gặp cao thủ võ học trong truyền thuyết.

“Người là người phương nào? Khóa chân ta làm chi?”

Nam nhân nhìn nàng thật sâu, lát sau lại tự nhiên duỗi tay, ôm ngang eo nàng. Nàng thân thể ướn sững, lập tức ở trong lòng hắn không thể động đậy.

Bốn mắt nhìn nhau, gần trong gang tấc. Hơi thở của nam tử xa lạ, khiến Nhan Phá Nguyệt đỏ ửng hai má.

Đôi mắt sắc tối sầm, liền cúi đầu, cứ vậy hung hăng hôn xuống.

Cái hôn này, hôn đến khi Nhan Phá Nguyệt hồn phi phách tán — Đây là nụ hôn đầu

của nàng, lại bị một nam nhân xa lạ đoạt mất. Nàng liền nhấc chân đá vào giữa háng nam nhân! Nam nhân một tay nhẹ nhàng ngăn cản, nàng lại như đá vào xương cốt sắt thép, đau đến tê dại.

Diện mạo hắn nhã nhặn, nhưng nụ hôn lại cực kỳ hung ác. Lửa nóng ở đầu lưỡi tầng tầng lớp lớp liếm láp mỗi một tấc mềm mại trong miệng nàng, ép nàng đến không còn đường thoái lui, cùng hắn dây dưa. Mỗi một hơi thở của nàng, đều bị hắn cắn nuốt sạch. Mỗi một chút ngọt lành, đều bị hắn đoạt lấy. Vòng tay của hắn càng thu chặt, khiến hai chân nàng bị nhấc khỏi mặt đất, chỉ có thể treo trong lòng hắn, mặc hắn tàn sát bừa bãi.

Rất lâu sau, hắn mới buông nàng ra, đặt trên một tảng đá.

Nhan Phá Nguyệt lại sợ hãi được nước lấn tới, giành nói: “Khoan đã! Người là lính quân Nam chinh phải không?”

Nam tử đứng ngược sáng, ánh mặt trời sau lưng hắn khiến đôi mắt sáng tối khó phân biệt: “Nàng làm sao biết được?”

Nhan Phá Nguyệt nhìn thần sắc hắn, biết mình đoán đúng, như được tiếp thêm mấy phần sức lực. Nàng lạnh lùng nói: “Quần áo người mặc đẹp dễ sang trọng, chân mang giày da, lại là loại giày da hươu binh sĩ Đại Tư triều ta thường dùng. Hồng đeo trường kiếm, lòng bàn tay có vết chai, thân thủ không tệ...”

“Không tệ?” Nam tử trong cuống họng bật ra ý cười trầm thấp.

Nhan Phá Nguyệt không dễ dàng mới có khí thế lại bị cản trở, sững sờ một hồi mới tiếp tục nói: “... Ta thấy mắt người có quang âm, hiển nhiên là đi suốt đêm không nghỉ. Người là thuộc hạ của Trấn quốc Nhan đại tướng quân, đúng hay không?”

Nam tử trầm ngâm không nói.

Nhan Phá Nguyệt thấy thế lạnh lùng nói: “Láo xược! Người đã là quân sĩ, sao lại dám phạm thượng? Người có biết ta là ai? Ta là con gái độc nhất của Trấn quốc đại tướng quân Nhan Phá Nguyệt. Cả thiên hạ đều biết, Nhan Phác Tông yêu con gái như mạng, người đã là thuộc hạ của cha ta, không thể không biết. Nếu người lại khinh bạc ta, ta hôm nay liều chết nơi này, ngày khác cha ta sẽ truy ra chân tướng, tru di cửu tộc người đền mạng cho ta!”

Nàng bưng bưng khí thế nuốt trôi sông núi nói một hơi, lại chỉ khiến nam nhân kiến thức hạn hẹp kia cười một trận.

Hắn vẫn chưa thỏa mãn liếm liếm môi, như một con sói vừa nhồm nhồm lại vừa giảo hoạt.

“Không cho phép lại để đàn ông khác thấy chân nàng.”

Trong khi nàng dùng toàn bộ tinh thần đề phòng thì, hắn lại bỏ lại những lời này, rồi thân ảnh nhanh chóng biến mất trong rừng cây.

Nhan Như Nguyệt đứng lên, vòng vàng dưới chân đính đang rung động. Nàng phiến muộn nhặt một hòn đá đập cả buổi trời, chiếc vòng lại không hề tổn hại, nàng ngược lại vô cùng mệt mỏi. Đành phải quay về biệt viện tìm người cạy mở.

Nàng đi vào trong rừng, gặp A Tử hai mắt nhắm nghiền nằm dưới đất, hiển nhiên là bị ám toán. Khó trách nam tử kia có thể đi vào trong hồ.

Nàng dùng nước hắt vào A Tử, gọi bà tỉnh lại. Cả hai khăn trương trở về biệt viện.

Về tới phòng, Nhan Phá Nguyệt liền gọi A Tử mang bảo kiếm tới. Chém đến mẻ bảo kiếm, vòng vàng vẫn hoàn hảo không suy suyền.

Nơi này võ công tốt nhất chính là lão quần. Nhan Phá Nguyệt không còn cách nào, đành phải tới tiền sảnh tìm lão quần. Rốt cuộc ở hoa viên gặp được lão, Nhan Phá Nguyệt vội vàng nhắc vấy lên cho hắn nhìn: “Lão quần, nhanh lấy xuống dùm ta!”

Lão quần đột nhiên được nhìn bắp chân mềm mại trắng tinh như tuyết của nàng, mặt lão đỏ lên, quay đầu đi chỗ khác, nói ồm ồm: “Tiểu thư! Mau mau buông vấy!”

Nhan Phá Nguyệt yên lặng thả vấy xuống, chỉ lộ ra cổ chân, rồi giao kiếm cho lão quần.

Lão quần lúc này mới quay đầu, cẩn thận quan sát chiếc vòng vàng, nhíu mày nói: “Xảy ra chuyện gì?”

Nhan Phá Nguyệt nhớ tới nụ hôn kia, mặt đỏ như lửa thiêu, tim đập như sấm dậy. Nàng tránh không đáp nói: “Người chém đứt nó trước đi!”

Lão quần gật gật đầu, đang muốn vung kiếm, chợt nghe một giọng nam trầm thấp rõ ràng vang lên từ phía sau: “Không cần, là ta đeo cho nàng.”

Lão quần lập tức dừng động tác, quay người cực nhanh, rồi quỳ xuống hành lễ.

Nhan Phá Nguyệt theo tiếng nói nhìn lại, tức thì như bị sét đánh cứng ngắt, mặt đỏ lựng.

Đứng phía sau hai người, chính là nam tử ban ngày trêu chọc nàng. Hắn đã thay áo gấm màu đen, mái tóc dài đen như mực còn hơi ướt rồi tung ở đầu vai, khuôn mặt trắng như ngọc, vừa biếng nhác vừa ngạo nghễ.

Nhan Phá Nguyệt nghi ngờ đề phòng nhìn qua lão quần: “Hắn là ai? Sao người lại bái hắn?”

Nam nhân nhàn nhạt liếc mắt nhìn lão quần, lão quần trước giờ luôn điềm tĩnh, lúc này không ngờ đầu đổ đầy mồ hôi.

“Tiểu thư! Người làm sao cả đại nhân cũng không nhận ra!?” Hắn vội la lên.

“Đại nhân gì?” Sau lưng Nhan Phá Nguyệt là một trận mồ hôi lạnh.

“Nhan Phác Tông, Nhan đại nhân, phụ thân tiểu thư!”

Nhan Phá Nguyệt hoảng sợ kinh hãi, nhưng dòng khí lúc nóng lúc lạnh trong ngực lại cuộn lên theo từng hơi thở. Nàng miễn cưỡng nhìn xuống, chỉ cảm thấy tim treo lơ lửng dao...

Nam tử thần thái tự nhiên, ánh mắt sắc lạnh lợi hại trước mặt, lại là cha nàng?

Mũi nàng, còn phảng phất hương vị trong vòng tay hắn. Khóe môi nàng, còn phảng phất hơi thở hắn nóng rực.

Nếu là phụ thân nàng, vì sao còn đối xử với nàng như nam nhân với nữ nhân như thế, hung hăng hôn đến mức nàng không thể chống cự?

2. Chương 2: Cấm Luyện

“Lão quần, ông xác định chứ?” Nhan Phá Nguyệt lui về phía sau một bước, đứng sau lưng lão quần.

Lão quần ngữ khí kiên quyết: “Tiểu thư, còn không mau bái kiến đại nhân!”

Nam nhân quét mắt nhìn một lượt hai chủ tớ thần sắc khác nhau, xoay người đi thẳng vào chính đường, ngồi xuống vị trí chủ tọa. Nhan Phá Nguyệt đứng trong sân, xa xa nhìn hẩn nhẹ nhàng nâng chung trà lên môi uống một hớp, như đang chờ nàng tới bái kiến. Nàng quay đầu, mới nhìn thấy bên cửa hông ngoài viện, có mấy con tuần mã đen tuyền như điêu khắc đứng sừng sững, thoáng thấy quân trang kỳ sĩ, tọa kỵ thẳng tắp.

“Tiểu thư, mau theo ta!” Lão quần hình như gấp gáp nóng nảy, cũng bất chấp dị nghị, nắm tay áo nàng kéo vào trong nhà. Nhan Phá Nguyệt không tình nguyện theo vào trong, trong lòng như có tảng đá lớn đè nặng.

Nhưng Nhan Phác Tông lại không vội xử lý nàng, đôi mắt dài yên tĩnh như vực sâu nhìn lão quần: “Ta với Nguyệt nhi ngày mai lên đường hồi kinh.”

Lão quần vội nói: “Lão nô rõ rồi, lập tức đi chuẩn bị.”

“Khoan đã!”

“Chờ một chút!”

Hai người đồng thời lên tiếng.

Nhan Phá Nguyệt chỉ không muốn đơn độc ở đây với người gọi là “Phụ thân” này. Nhìn biểu hiện của hẩn vừa rồi, xé chiều hôm nay ở bờ hồ căn bản đã nhận ra nàng, nhưng lại đối với nàng...

Điều đó có nghĩa, hẩn vốn không coi nàng là con gái.

Nhan Phác Tông nhìn chằm chằm Nhan Phá Nguyệt đang muốn nói lại thôi, nói với lão quần: “Ta có chuyện muốn hỏi người.”

Lão quần cung kính cúi đầu: “Xin đại nhân phân phó.”

“Ba năm trước ta xuất chinh, Nguyệt nhi vẫn rất tốt. Hôm nay gặp lại, sao ngay cả phụ thân cũng không nhận ra? Mà tính tình nàng...” Hẩn dường như đang cười, nhưng giọng nói vô cùng lạnh lẽo.

Nhan Phá Nguyệt không chút hoảng hốt. Vấn đề này, nàng tin lão quần đã sớm chuẩn bị tốt đáp án.

Chỉ nghe lão quần cực kỳ nghiêm túc đáp: “Hai năm trước đại nhân phái người đưa tới máu trong tim độc thiềm vương (cóc chúa cực độc). Tiểu thư dùng xong hôn mê nhiều ngày sau mới tỉnh. Lão nô đoán là độc tính quá mạnh, ảnh hưởng tâm trí tiểu thư.”

Nhan Phác Tông im lặng không cho ý kiến, Nhan Phá Nguyệt nghe xong lại vừa sợ vừa nghi hoặc: Lúc nàng tới thế giới này, thân thể này đang còn hôn mê, nên nàng mới có thể xuyên qua. Nhưng lúc đó nàng cho rằng đó là vì bị bệnh, hôm nay nghe lão quần nói, mới biết là trúng độc.

Nàng mấy năm qua mỗi ngày đều phải miễn cưỡng uống một chén máu, chẳng lẽ đều có độc?

Chỉ là thân thể hư nhược, vì sao phải uống máu độc?

Không chờ nàng nghĩ xong, Nhan Phác Tông hình như buông tha đề tài này, nói với lão quần: “Hôm nay ta cùng mọi người dự tiệc.”

Lão quần nghe vậy toàn thân chấn động, vẻ mặt cảm kích đến rơi nước mắt lui ra ngoài, hoàn toàn không để ý Nhan Phá Nguyệt đang nháy mắt ra dấu với lão.

Trong phòng chỉ còn lại cha con hai người.

Đối diện nhau.

Nhan Phá Nguyệt hừ lạnh một tiếng, hỏi thẳng: “Thân sinh phụ thân (cha ruột) hay nghĩa phụ?”

Nhan Phác Tông nhìn lướt qua nàng, ngữ khí nghiêng ngả: “Thân sinh thì làm sao? Mà đường phụ thì làm sao?”

Nhan Phá Nguyệt trầm mặc không nói.

Nàng cũng hy vọng qua thời đại này, có thể gặp gỡ một tình yêu đẹp. Nếu như hai người chỉ là một đôi nam nữ xa lạ tình cờ gặp nhau, nàng tuy rằng không thích tính cách bá đạo tự mình là đúng của hắn, nhưng ít ra sẽ không chán ghét như vậy.

Hắn trên đầu mang danh là cha nàng, lại dùng thái độ tùy ý đùa cợt nàng. Nàng không thích bị đối đãi như vậy.

Nếu như hắn nuôi lớn nàng vì mục đích riêng, như vậy chắc phải có quan hệ huyết thống. Với quan điểm tự do yêu đương của nàng mà nói, thì việc treo án tử với tử hình có gì khác biệt.

Lúc này, lão quân dẫn một đám nô bộc nghênh ngang, bưng thức ăn nối đuôi nhau đi vào. Lão quân cung kính nói: “Đại nhân, có thể khai tiệc rồi.”

Nhan Phá Nguyệt chân không động, Nhan Phác Tông lại đứng dậy, nhìn chăm chăm đám hạ nhân đi tới trước mặt nàng, lại chính xác bắt lấy tay nàng. Khí lực hắn to lớn vô cùng, Nhan Phá Nguyệt cảm thấy chỉ cần giây dựa, cổ tay sẽ gãy lìa.

Thực lực chênh lệch quá xa, Nhan Phá Nguyệt dĩ nhiên không phản kháng vô ích, đi theo hắn đến trước bàn ngồi xuống. Tầm mắt không chú ý nhìn xung quanh, lại thấy A Tử đang đứng đối diện, lộ ra mấy phần thần sắc không đành lòng.

Nhan Phá Nguyệt cảm lấy đũa, cảm thấy nhột nhèo như nhai sáp.

Trong lòng nhẹ nhẹ run.

Thì ra A Tử biết.

Lão quân cũng biết, nếu không buổi sáng sẽ không bảo nàng lúc tắm gội thả nhiều hoa đào mà Nhan Phác Tông thích.

Bọn họ đều biết, nhưng đều nhắm mắt làm ngơ.

Lúc vừa dùng cơm xong, có một binh sĩ cao lớn trẻ tuổi cầu kiến. Nhìn thấy Nhan Phá Nguyệt, vẻ mặt hắn sưng sốt, rồi mới trình lên báo cáo quân tình trong tay cho Nhan Phác Tông.

Nhan Phác Tông cân nhắc nhìn một lát, rồi nói với quân sĩ: “Theo ta vào thư phòng.” Lão quân vội vàng đứng lên, đi theo hai người.

Bọn họ chân trước vừa đi, Nhan Phá Nguyệt đặt đũa, không nói tiếng nào, lẳng lặng nhìn đám hạ nhân trước mắt. Ánh mắt lạnh như băng, làm bọn họ sợ hãi cúi đầu.

Nhưng Nhan Phá Nguyệt còn có thể làm gì? Bọn họ vừa cảm vừa điếc, hai người biết chữ thì hai mắt lại mù.

Nhan Phá Nguyệt như bị xối nước tỉnh ngộ ——

Hay là, nơi này không phải là biệt viện điều dưỡng.

Mà là một cái nhà giam được tỉ mỉ bố trí.

Cả đêm Nhan Phá Nguyệt lăn qua lộn lại không ngủ được. Nàng đã nghĩ tới phải chạy trốn, nhưng nàng chỉ là một nữ nhi, lại còn là một Loli mềm yếu, ở thời đại này chỉ sợ đi nửa bước cũng khó. Hơn nữa Nhan Phác Tông cũng sẽ không cho nàng cơ hội —— Hai tên hạ nhân cầm trấn giữ ở cửa, phía ngoài biệt viện cũng có lính của hắn trông coi.

(Loli: là từ chỉ các nhân vật có ngoại hình hoặc tính cách của thiếu nữ 12, 13 tuổi, chân yếu tay mềm, như búp bê.)

Lúc nàng còn đang đau khổ suy nghĩ, thì cánh cửa vang lên một tiếng “kêu kẹt”.

Nhan Phác Tông một thân áo trắng, trầm mặc như nước bước vào, thuận tay đóng cửa lại.

Nhan Phá Nguyệt không phải chưa từng nghĩ qua hắc đêm nay sẽ hóa thân thành sói, nhưng giờ phút này thực sự xảy ra, nàng hoảng sợ lập tức nhảy từ trên giường xuống.

Hắn mỉm cười khe khẽ, đi về phía nàng.

Nhan Phá Nguyệt lập tức lui vào góc tường.

“Thay quần áo cho ta.” Đường như hắn đã uống rượu, gương mặt trắng nõn ửng hồng, sóng mắt lưu chuyển, đôi mắt đen nhánh khí thế áp đảo.

“Phụ thân! Hồ đồ không ăn thịt con!” Nàng chụp lấy bảo kiếm đã sớm chuẩn bị, nhanh nhẹn rút khỏi vỏ, đưa lên cổ. “Không nên ép ta phải đổ máu tại đây.”

Nhưng hình như hành vi phản kháng của nàng trong mắt hắn lại vô cùng buồn cười. Nhan Phác Tông ý cười càng sâu, nói: “Vậy cha nàng so với cạp còn độc hơn.”

Lời còn chưa dứt, hắn đã cầm một vật ở đầu giường, ném về phía Nhan Phá Nguyệt. Đó là viên đá trắng rất đẹp Nhan Phá Nguyệt nhặt được trong đầm sau núi, lại đập vào phía trên ngực trái nàng.

Nhan Phá Nguyệt chỉ cảm thấy lồng ngực hoàn toàn tê dại, sau đó... không thể động đậy.

Nàng bị điểm huyết.

Nhan Phác Tông chậm rãi đứng dậy, từng bước một đi đến gần nàng, vươn tay ôm ngang eo nàng, đặt trên nhụy sen tháp.

Sau đó hắn bắt đầu cởi áo.

Cởi áo ngoài, lộ ra áo mỏng màu trắng dưới thân thể cao to rắn chắc. Hắn lại khe khẽ mỉm cười, bắt đầu cởi từng nút một trên áo váy nàng.

“Nguyệt nhi quên một chuyện, ta sẽ dạy nàng nhớ một chuyện.”

Hắn cởi áo ngoài và quần dài của nàng, cánh tay dài vươn lên, dùng chân mỏng đắp qua cái yếm trên thân thể nàng.

Nhan Phá Nguyệt vừa thẹn vừa tức, nước mắt thi nhau rơi xuống.

Hắn nhìn lệ trên mặt nàng. Lúc nước mắt sắp thuận theo hai má mềm mại của nàng trượt xuống, mới dùng ngón tay lau đi, sau đó lại đưa vào miệng, nhẹ nhàng liếm.

“Nếu như ta là ngài sinh ra, đây chính là loạn luân. Nếu sinh ra con cái, cũng sẽ là quái thai.” Nhan Phá Nguyệt run giọng nói. “Cha, mỹ nữ trong thiên hạ nhiều không kể xiết, dựa vào địa vị dựa vào diện mạo của ngài, muốn nữ nhân nào lại không có? Tội gì phải xuống tay với chính con ruột của mình? Coi như ta là dưỡng nữ, ngài lại là trọng thần trong triều, truyền ra ngoài thanh danh ngài chỉ có tổn hại, cần gì phải vậy?”

Nàng dùng hết sức chân thành khuyên bảo, lại khiến sắc mặt Nhan Phác Tông càng lúc càng lạnh.

“Xem ra Nguyệt nhi đích thực là đã quên.” Ngón tay hắn men theo bờ môi nàng nhẹ nhàng vẽ ra, ngũ khí thân mật mà lạnh lùng. “Ta nuôi lớn Nguyệt nhi, chính là để Nguyệt nhi cả đời làm nữ nhân của ta.”

Nhan Phá Nguyệt trong lòng tràn đầy tuyệt vọng, nàng không lên tiếng, thân thể căng cứng chết lặng.

Nhan Phác Tông đương nhiên phát hiện thân thể cứng ngắc dưới tay mình, cười nhẹ: “Nguyệt nhi cho rằng ta muốn làm gì?”

Hắn nhắc chân dài quần vào chân nàng, lại nắm bàn tay nàng, mười ngón giao nhau.

Sau đó hắn nhắm mắt lại, ôm nàng, hô hấp vững vàng, cũng không có nhúc nhích.

Phát hiện nàng thở gấp, tựa như cực kỳ nôn nóng bất an, giọng nói hần hần vang lên trên đỉnh đầu nàng: “Phá Nguyệt, tương lai còn dài.”

Sáng sớm hôm sau, Nhan Phác Tông ôm Nhan Phá Nguyệt đến đại sảnh.

Trước mặt tất cả hạ nhân.

Hắn dùng áo lông cáo trắng như tuyết bao bọc nàng thật kín đáo, chỉ lộ ra gương mặt tái nhợt.

Hắn nhìn về phía lão quần chờ đợi đã lâu.

“Còn bao nhiêu ngày nữa đến sinh nhật mười sáu của nàng?”

Lão quần gật đầu: “Sinh nhật tiểu thư là mừng chín tháng năm, còn hai tháng lẻ hai mươi ngày nữa. Thân thể tiểu thư được điều dưỡng rất tốt, đã không cần phải ngâm trong hồ nước lạnh và uống máu thú vật mỗi ngày nữa — Sinh nhật tròn mười sáu, là có thể viên phòng.”

Cảm nhận được thiếu nữ trong ngực thân thể cứng đờ, Nhan Phác Tông liếc mắt nhìn lão quần, cười nhạt nói: “Người đối với nàng cũng đã tận tụy.”

Lão quần khúm núm lần nữa. Lão cũng có cảm tình với Nhan Phá Nguyệt, hôm qua cũng thấy nàng không cam tâm tình nguyện, cho nên mới lên tiếng nhắc nhở, cho nàng có sự chuẩn bị trước.

Nhan Phác Tông vẫn chưa nổi giận, ôm Nhan Phá Nguyệt đi ra đại sảnh, bước lên xe ngựa.

Sau đó hắn một mình trở lại trong phòng.

Hắn ngồi xuống lần nữa, nâng chung trà uống nhẹ một hớp, nói: “Vậy người động thủ đi.”

Lão quần trước giờ nói chuyện lúc nào cũng khô khan, cuối cùng cũng có tia bi thương: “Vâng, tạ ơn đại nhân đã cho lão nô sống thêm mấy năm.”

Hắn thả người vọt tới, trước mặt một tên hạ nhân bị cầm ở phía sau, “Phịch” một chưởng đánh ra. Tên hạ nhân không kịp rên một tiếng, miệng phun máu tươi ngửa mặt gục xuống.

Lão quần tựa như mãnh liệt điên cuồng, thân thể già nua hình như vẫn còn ẩn chứa hình ảnh thanh niên mạnh mẽ cuồng dã. Một chưởng lại một chưởng, tầng tầng lớp lớp đánh vào người từng tên hạ nhân bị cầm. Đại sảnh trong nháy mắt thi thể chất đống, máu chảy thành sông!

Cuối cùng, lão bình tĩnh đứng trước mặt Nhan Phác Tông.

“Đại nhân, thứ lỗi cho tiểu nhân nói xằng: Tiểu thư tính tình nhân hậu, vạn lần mong đại nhân yêu thương đối xử tử tế.”

Khóe miệng Nhan Phác Tông lộ ra nụ cười mỉm châm chọc.

Lão quần nhìn thấy vẻ mặt hắn, chỉ có thể thở dài một hơi, sau đó tung một chưởng, âm thanh sắc bén, như rồng ngâm hổ gầm đánh vào ngực.

Lão quần cũng ngã xuống, trong phòng hoàn toàn tĩnh mịch.

Nhan Phác Tông vứt tách trà, đứng dậy đi ra cửa.

Trên xe ngựa, Nhan Phá Nguyệt vừa nhìn thấy hắn, hai mắt dao động, lập tức nhìn ra cửa sổ. Hắn khe khẽ mỉm cười, mang nàng toàn thân cứng ngắc kéo vào trong lòng. Tựa như vuốt ve một chú thú cảnh, thân mật chạm vào mái tóc dài của nàng, eo của nàng, đôi chân nhỏ nhắn của nàng.

Đoàn xe hộ tống quay đầu xuống núi, mấy binh sĩ ở đội cuối cùng chờ đã lâu, ném cây đuốc trong tay lên nóc nhà. Thế lửa hung hãn nuốt trọn biệt viện to lớn, không lâu sau đều biến thành to tàn, tựa như chưa hề tồn tại trên cõi đời này.

3. Chương 3: Tiêu Hồn

Đoàn xe đi được hơn mười ngày, lại đi thêm hai ba ngày nữa, mới đến kinh đô.

Mặt trời đỏ như lửa, Nhan Phá Nguyệt nằm trên một tấm da cừu trắng như tuyết, nhìn Nhan Phác Tông nằm bên cạnh mình, mắt nhắm lim dim. Nàng thật sự rất muốn xông tới bóp chết hắn.

Nhưng không dám.

Nàng đã một lần chạy trốn, còn thiếu chút nữa là thành công.

Đó là ba ngày trước, mưa xối xả như trút nước, đoàn xe đi tới một thôn nhỏ, chỉ có thể lánh tạm trong miếu thờ tránh mưa.

Đêm đó, mưa rơi như trống dồn, sợ phía sau miếu thờ bị sụp, Nhan Phác Tông mới sai binh sĩ đi kiểm tra. Lúc hắn xuống xe, nàng giả vờ ngủ cho nên hắn không điểm huyết đạo của nàng. Nhan Phá Nguyệt thừa cơ, lén lút chuồn từ xe ngựa trốn ra.

Trước xe ngựa chỉ có hai binh sĩ đang tán gẫu, đưa lưng về phía nàng. Nàng dáng điệu uyển chuyển, lại dùng vải bao lấy kiềng vàng trên chân, nép người đi tới cửa vẫn không bị phát hiện.

Nhưng vừa bước ra khỏi ngôi miếu đổ nát, lại va vào một bộ ngực rộng lớn, ấm áp. Người đó cũng đồng thời bắt được nàng, lập tức như bị điện giật buông tay ra.

Hắn vừa muốn mở miệng, Nhan Phá Nguyệt hồi hộp theo dõi cử động của hắn.

Người đó chính là quân sĩ tiến vào biệt viện truyền tin hôm nọ, rõ ràng là tâm phúc của Nhan Phác Tông. Hắn thấy thần sắc Nhan Phá Nguyệt, sưng sốt một lát mới hạ giọng hỏi: “Tiểu thư, người muốn làm gì?”

“Đừng quản ta.” Nhan Phá Nguyệt vòng qua người hắn đi ra ngoài miếu.

Trên đường đi nàng đã để ý, bên ngoài miếu là một cánh rừng tươi tốt. Chỉ cần nàng trốn được vào rừng, cho dù Nhan Phác Tông có trăm ngàn thủ đoạn cũng không chắc sẽ bắt được nàng.

Ai ngờ binh sĩ này lại vô cùng cố chấp, tự nhiên giơ tay lên, bắt lấy tay nàng, vội nói: “Tiểu thư, bên ngoài... Mưa rất lớn, người đừng đi ra. Đại nhân đã hạ lệnh...”

Tay Nhan Phá Nguyệt bị hắn nắm thật chặt, trong lòng thầm nhủ hồng bét rồi. Mà binh sĩ bắt được cánh tay mềm mại lại trắng như tuyết của nàng, nhất thời ngây người, lực tay càng lớn làm Nhan Phá Nguyệt phát đau.

Trong lúc giằng co, phía sau Nhan Phá Nguyệt đã vang lên giọng nói trong ác mộng của nàng:

“Tùy Nhạn, buông tiểu thư ra.”

Tùy Nhạn chính là tặc danh của binh sĩ đó. Hắn nghe vậy bỗng bừng tỉnh, lập tức buông Nhan Phá Nguyệt, khom người nói: “Đại nhân, tiểu thư người...”

Nhan Phác Tông không biểu hiện gì chỉ khoát tay, ra hiệu cho hắn rời đi. Sau đó nhàn nhạt nhìn Nhan Phá Nguyệt, rồi xoay người bước lên xe ngựa. Nhan Phá Nguyệt chỉ hận không thể trước bàn dân thiên hạ vạch trần bộ mặt cầm thú của hắn. Nhưng nghĩ lại, lại sợ liên lụy binh sĩ kia, đành bực bối thở dài một hơi, theo hắn lên xe ngựa.

Lúc màn xe hạ xuống, nàng nhìn thấy người tên Tùy Nhạn kia đang đứng khuất trong góc miếu thờ, ngơ ngẩn nhìn về phía này. Nhan Phá Nguyệt hung hăng trừng mắt nhìn hắn, trong lòng thầm mắng “Đồ ngốc”. Sau đó nàng mới dựa vào thành xe, ngoảnh đầu không nhìn Nhan Phác Tông.

Nhưng Nhan Phác Tông làm sao dễ dàng buông tha nàng?

“Ta không có kiên nhẫn chơi trò mèo bắt chuột.” Hắn cười cười, năm ngón tay thon dài nhẹ nhàng nắm cổ chân nàng. “Ta chỉ muốn cái thân thể này. Nếu nàng còn bỏ trốn, ta liền bẻ gãy tay chân nàng, như thế nàng ngày ngày chỉ nằm ở trên giường, lại càng thuận tiện cho ta rồi.”

Lúc hắn nói câu này, cặp mắt sâu thẳm tỏa ra sát ý lạnh buốt, khiến Nhan Phá Nguyệt nghĩ, người này, trên chiến trường nhất định là tướng quân giết chóc không gớm tay, công thành đoạt đất, xương trắng đầy đồng. Hắn quả thật sẽ đem nàng dày vò đến người không ra người, ma không ra ma.

Nàng không dám bỏ trốn.

Nhưng đêm nay, Nhan Phác Tông không ngừng bóp chặt hai bàn tay nàng, vằn vò các đốt ngón tay, khiến nàng đau suốt cả buổi tối. Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, sống chết không kêu rên một tiếng, đủ để Nhan Phác Tông phải rửa mắt mà nhìn. Đến tận hừng đông, hắn cầm bàn tay nàng, mới ý vị sâu xa nói: “Nguyệt nhi của ta rất có khí khái.”

Khí khái con khỉ! Nhan Phá Nguyệt tựa người vào vách xe, trong lòng thầm hạ quyết định —— từ giờ đến sinh nhật mười sáu còn ba tháng, nàng vẫn còn cơ hội.

Lỡ như... lỡ như lại bị bắt trở về, cùng lắm là chịu thua cầu xin hắn. Nàng không tin hắn thật sự chỉ muốn một món đồ chơi sứ mề không chân không tay.

Nhưng mấy ngày sau, Nhan Phá Nguyệt lại vô cùng lúng túng.

Có thể là hai bàn tay đau nhức cũng không thể khiến nàng khuất phục, Nhan Phác Tông bỗng nhiên hưng trí cởi hết quần áo nàng ném đi, chỉ giữ lại áo yếm. Thế này nàng còn dám chạy đi đâu? Ở trên xe ngựa, nàng chỉ có thể thành thành thật thật núp trong góc khuất, che dấu xuân quang nóng bỏng.

Mỗi đêm, hắn hay quần lấy nàng mà ngủ. Lâu ngày, Nhan Phá Nguyệt có thể cảm thấy một dòng khí lưu mềm mại nhẹ nhàng như hơi thở, trong thân thể hai người chậm rãi chuyển động. Dòng khí đó làm nàng rất thoải mái, không khỏi càng muốn nhiều hơn. Nhưng đối tượng lại là Nhan Phác Tông, xin miễn cho nàng, kẻ bắt tài này đi.

Chỉ là có khi nửa đêm nàng mơ màng ngủ, không hề ý thức thuận theo dòng khí mềm mại, dựa vào lòng hắn càng lúc càng gần, không ngừng ăn đậu hũ chùa. Có một lần, nửa đêm không biết làm sao lại quấy nhiễu đến hắn, bị hắn xoay người một cái đặt nàng nằm dưới thân. Lần đầu tiên Nhan Phá Nguyệt cảm giác được dục vọng cứng rắn của hắn, dọa nàng luống cuống tay chân một phen. Mà hắn chỉ lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, mặc nhiên xoay người bước xuống xe ngựa, đi đâu đó rất lâu mới trở về. Nằm xuống ôm chặt nàng mới nói: “Không được như vậy nữa. Bằng không ta không chờ được tới sinh nhật mười sáu tuổi của nàng, thân thể nàng sẽ tổn thương.”

Cứ thế một đường bình lặng không biến động thẳng tiến, chỉ là trong mắt Nhan Phá Nguyệt, vẻ buồn rầu ảm đạm ngày càng tăng lên.

Vào một buổi trưa, đoàn xe đến một vùng nông thôn. Tuy cả đoàn đường đều khiêm nhường không giống trống khua chiêng, ven đường vẫn hay có quan viên tới yết kiến Nhan Phác Tông. Hắn tự mình xuống xe ngựa, lại điểm huyết Nhan Phá Nguyệt để lại trên xe.

Nhan Phá Nguyệt chỉ mặc cái yếm, người quần áo lông cáo của hắn như một cái bánh chưng bằng tuyết trắng, một mình ở trên xe ngựa vô cùng phiền muộn. Có điều nàng nghĩ kính đô là nơi phồn hoa, so với cùng sơn dã hoang vu hẻo lánh này, chắc cơ hội bỏ trốn sẽ nhiều hơn?

Nhan Phác Tông không thể cả đời đều bắt nàng ở trong phòng khóa cửa không cho ra ngoài.

Nghĩ đến khả năng này, nàng bắt giác rung mình.

Trong lúc còn đang ngơ ngẩn, nàng chợt nghe bên ngoài màn xe một giọng nói khẩn trương: “Tiểu thư... thuộc hạ... có hái ít trái vải, tiểu thư có muốn ăn không?”

Chính là giọng nói của Tùy Nhạn.

Nhan Phá Nguyệt ngày ấy vì hắn mới thất bại trong gang tấc, nhưng ngẫm nghĩ cho kỹ, thì cũng không thể trách hắn, cơn giận cũng vơi bớt. Nàng hồ hững nói: “Đa tạ, không cần.”

Ngoài màn không có tiếng động, Nhan Phá Nguyệt cho rằng hắn đã đi rồi. Một lát sau, chợt nghe tiếng sột soạt, phía góc màn xe lộ ra khoảng trống, trái vải tròn trịa được một bàn tay to đẩy vào.

Nghe tiếng bước chân Tùy Nham xa dần, Nhan Phá Nguyệt trong lòng có chút cảm động. Nhìn quả vải, cũng thêm nuốt nước bọt. Đáng tiếc toàn thân nàng cứng ngắc như sắt, không động đậy gì được.

Lát sau, màn xe được vén ra, Nhan Phác Tông xoay người đi vào. Có thể là cùng quan viên nọ nói chuyện vui, khóe miệng hắn còn mang ý cười.

Trên tay hắn cũng có ít trái vải.

Thấy trái vải nằm trên mặt đất, hắn nghiêng ngẫm một lát.

“Lạch cạch.” Hắn bước nhẹ một bước, dẫm nát trái vải, trong nháy mắt nước chảy giàn giụa.

Hắn đi đến trước mặt nàng, nhẹ nhàng vỗ lên vai, giải huyết cho nàng. Sau đó tự tay lột vỏ trái vải, nhẹ nhàng đưa đến môi nàng.

Nhan Phá Nguyệt kiên quyết mím môi không ăn. Hắn khe khẽ mỉm cười, xốc mạnh áo choàng lông cáo trên người nàng ra, rồi nhón lấy trái vải, men theo đôi môi mỏng của nàng dần dần kéo xuống dưới.

Thịt trái vải trong suốt bóng mịn, cái yếm lại đỏ tươi như lửa, càng nổi bật thân thể trắng như tuyết của nàng, yêu kiều mềm mại. Nhan Phác Tông hai ngón tay dài nhón lấy trái vải, men theo đường cong hấp dẫn mà kéo xuống, mắt sắp thấy cảnh xuân môn mở thì Nhan Phá Nguyệt đã kêu to: “Ta ăn! Ta ăn!”

Nhan Phác Tông ý cười càng sâu, lại nhặt trái vải lên, đưa lên mũi hít hà một hơi, nhướn đôi mày dài, thả vào miệng mình.

Ba ngày sau, đoàn xe rút cuộc cũng đến kinh đô.

Vì Nhan Phác Tông vừa từ tiền tuyến trở về, còn chưa vào cổng thành, đã có thái giám từ trong cung ra nghênh đón. Nhan Phác Tông ra lệnh đoàn xe đưa Nhan Phá Nguyệt về phủ, còn mình thì theo thái giám vào cung.

Chín tầng cung điện, nguy nga tráng lệ.

Hoàng đế ngồi trên long ỷ, người mặc long bào thêu chín rồng, đầu đội kim quan đính ngọc, nhìn Nhan Phác Tông đang quỳ bên dưới, ôn nhu mỉm cười.

“Ái khanh bình thân, chiến sự vất vả cho khanh rồi.”

Hoàng đế nhìn thái giám đang đứng hầu một bên. Thái giám lập tức lấy từ trên bàn ngọc ra một đạo thánh chỉ, nhỏ nhẹ đọc. “... Để ghi nhớ Trấn quốc Đại tướng quân Nhan Phác Tông chiến công hiển hách, trung quân ái quốc, đặc biệt tấn phong vệ úy, thống lĩnh ba vạn cấm vệ quân, ban thưởng chức Đô đốc Bình Châu, Thanh Châu, Vạn Châu...”

Nhan Phác Tông cung kính tiếp chỉ tạ ơn, đợi thái giám lui ra rồi, mới cười với hoàng đế nói: “Hoàng Thượng hứa cho vi thần về kinh nghỉ ngơi tịnh dưỡng, lại ban cho vi thần nhiều trách nhiệm như vậy, còn không phải bức vi thần mệt chết.”

Hai quân thần vô cùng thân thiết, hoàng đế ý cười ngược lại càng tăng lên: “Người là đại thần cột trụ, cho người điều dưỡng chỉ là cái cớ, chẳng lẽ người thật sự quyết định hồi kinh dưỡng lão?”

Hai quân thần rảnh rồi hàn huyên một phen, đã thấy gần đến buổi trưa, Nhan Phác Tông đang muốn cáo lui, chợt nghe hoàng đế chuyển đề tài nói: “Được rồi, nghe nói nữ nhi của người cũng hồi kinh phải không?”

Nhan Phác Tông khựng một chút, cười nói: “Vâng. Chỉ là con bé lớn lên nơi sơn dã, thô kệch vụng về, nên chưa dám bẩm báo với hoàng thượng, tránh phải xấu hổ.”

Hoàng đế cười haha. Thái giám ở một bên thấy thế mới tiến lên cười nói: “Nhan đại nhân là rồng phượng vạn người có một, nữ nhi sao có thể kém cỏi. Nhớ năm đó lúc tiên hoàng còn tại vị, Nhan đại nhân là thủ khoa thi đình. Nhưng trạng nguyên lang không mong ban thưởng, chỉ xin tiên hoàng ban cho nhân sâm ngàn năm trong cung, cứu mạng nữ nhi đang bệnh tình nguy kịch. Từ đó cả triều văn võ đều biết, Nhan Phác Tông ái nữ như mạng.”

Nhan Phác Tông ý cười không đổi. Hoàng đế cười nói: “Vây sao? Còn có chuyện này sao? Nhan Khanh quả thật là tấm gương của phụ mẫu trong thiên hạ. Thế tiểu nữ tử ấy tên gọi là gì? Trẫm nhớ mang máng là một cái tên rất đặc biệt.”

“Phá Nguyệt.” Nhan Phác Tông đáp. “Nhan Phá Nguyệt.”

“Phá Nguyệt...” Hoàng đế gõ nhẹ ngón tay lên long ý. “Cái tên này sát khí rất nặng, ngược lại càng tôn thêm thanh thế hổ nữ chiến tướng. Nhan Khanh chiến công hiển hách, hôm nay hồi kinh, đã có ai tới phủ dạm hỏi chưa?”

Nhan Phác Tông trong lòng dè nặng, cảm thấy không ổn.

Quả nhiên, thái giám cười nói tiếp lời: “Hoàng Thượng nhìn xem, người chỉ lo cho thần tử, lại quên mất huyết mạch hoàng thất. Thập thất vương gia năm nay vừa tròn mười chín, còn chưa lập phi.”

Hoàng đế kinh ngạc: “Trẫm đúng thật đã quên mất thập thất tiểu đệ của trẫm.”

Nhan Phác Tông thấy hoàng thượng lời vàng ý ngọc, liền hạ quyết định, lập tức quỳ xuống: “Vi thần không dám, xin Hoàng Thượng thứ tội!”

Hoàng đế dần thu lại nụ cười, ngữ khí vẫn ôn hòa: “Nhan Khanh xin thứ tội chuyện gì?”

Nhan Phác Tông không đứng dậy, trầm giọng nói: “Tiểu nữ của thần vô cùng bướng bỉnh, dù chưa có mai mối sính lễ, nhưng lòng đã có ý trung nhân.”

“Sao?” Hoàng đế bưng tách trà, cúi đầu hớp nhẹ.

Nhan Phác Tông cười nói: “Chính là kỵ binh tướng quân dũng mãnh dưới trướng vi thần — Trần Tùy Nhạn.”

Hoàng đế nghe vậy ngẩn ra: “Chính là tướng quân tiên phong dẹp yên Nam Định thành lần này?”

“Thưa phải. Trần Tùy Nhạn tuy xuất thân nghèo khổ, nhưng tuổi trẻ tài cao, vi thần có ý cho hắn ở rể, làm Hoàng Thượng chê cười rồi.”

Hoàng đế nghiêm mặt nói: “Nhan Khanh không cùng trọng thần liên hôn, lại nguyện đem ái nữ gả cho. Có tướng lãnh thương quân lính như con, đây là phúc của Đại Tư ta. Trẫm phong cho tiểu cô nương làm Vọng Nguyệt quận chúa, ban hôn cho nàng cùng Trần tướng quân!”

Nhan Phác Tông người còn chưa về đến phủ, thánh chỉ đã tới trước. Nhan Phá Nguyệt ở trong phủ cùng tướng sĩ, và một đám nô bộc quỳ trên mặt đất. Nghe được hoàng đế tứ hôn cho nàng và “Trần Tùy Nhạn”, Nhan Phá Nguyệt vô cùng chấn động.

Thái giám trao thánh chỉ vào tay Nhan Phá Nguyệt, nhìn thấy dung mạo của nàng, khẽ cười khen: “Quận chúa quả nhiên dung mạo xuất chúng.” Quân gia tự mình bước tới, ân cần dẫn thái giám ra thiên sảnh dùng trà.

Nhan Phá Nguyệt đứng lên, phía sau các binh sĩ đã hết kinh hoàng, bắt đầu xô xô đẩy đẩy bàn tán, thập phần hưng phấn.

“Trần tướng quân, sau này ngài là quận mã gia nha!” Có người cười nói.

Nhan Phác Tông không có ở đây, các binh sĩ không câu nệ, nói cường vang vọng.

Nhan Phá Nguyệt quay người lại, liền bắt gặp một binh sĩ cao lớn da ngăm đen, là Trần Tùy Nhạn đỏ mặt tía tai nhìn nàng, trong mắt không thể che dấu vui mừng kinh ngạc.

Nhan Phá Nguyệt không cần nghĩ cũng biết sự việc không bình thường, phát ống tay áo, xoay người đi vào phòng.

Ngoài cửa các binh sĩ thân thiện cười nói tranh cãi ầm ĩ không ngừng — Vì không ai ngờ tới Nhan Phác Tông sẽ đem ái nữ gả đi. Nhan Phá Nguyệt lại nhớ tới ngày đó, Nhan Phác Tông một bước nhẹ nhàng dẫm nát trái vải Trần Tùy Nhạn mang cho nàng, không tự chủ được rung mình một cái.

Giờ Tuất đã qua, Nhan Phác Tông mới từ trong cung trở về. Lúc hấn vào phòng, Nhan Phá Nguyệt đang cầm ngọc bội ngơ ngẩn nhìn — chính là Trần Tùy Nhạn cho nha hoàn mang tới. Xem chừng hấn rất cao hứng, cả ngọc bội gia truyền cũng mang tặng luôn. Miếng ngọc ánh lên màu xanh dịu dàng, ấm áp, chỉ là Nhan Phá Nguyệt cầm trong tay, càng lúc càng lo lắng cho vị tướng quân tuổi trẻ này.

Quả nhiên, Nhan Phác Tông vẽ mặt mang ý cười lấy đi ngọc bội từ trong tay nàng, sau đó ôm nàng dậy, đi đến bên giường.

Sương phòng này được sắp xếp cạnh phòng ngủ của Nhan Phác Tông. Nhan Phác Tông viện cố nàng thân thể yếu đuối, dễ bị kinh động, đuổi hết đám nha hoàn ra xa. Bằng thân thủ của hấn, ra vào phòng nàng căn bản sẽ không bị ai phát hiện.

Hấn cũng không nói lời nào, tay vẫn như cũ đan lấy bàn tay nàng, chân quấn vào người nàng, nhắm mắt ngủ say.

Nhan Phá Nguyệt đợi thật lâu, rốt cuộc nhin không được, hỏi dò: “Đạo thánh chỉ đó, vì sao lại như vậy?”

Nhan Phác Tông lúc này mới mở mắt, cười nói: “Nguyệt nhi đoán không ra?”

Nhan Phá Nguyệt trong lòng ong một tiếng, run run hỏi: “Người coi hấn như bình phong?”

Nàng phán đoán như vậy là có nguyên do.

Lúc còn ở biệt viện, nàng từng nhờ lão quản mỗi tháng mua công báo, đọc tin tức thiên hạ đại sự. Lúc đó cũng chỉ là quan tâm tình hình chiến sự Đông Nam, quan tâm tới an nguy của phụ thân. Nàng nhớ rõ ràng, có một kỳ công báo có đăng: “Nhan Phác Tông đại thắng Đông Nam. Tương truyền Nhan tướng quân ái nữ như mạng, ngày đó vì nữ nhi xin thuốc chấn động quần thần. Chẳng biết hôm nay, anh hùng hào kiệt trong thiên hạ, ai có thể cưới được ái nữ của Nhan Đại tướng quân?”

Chính bởi vì cả thiên hạ đều biết Nhan Phác Tông có nữ nhi là Nhan Phá Nguyệt, cho nên nàng suy đoán, Nhan Phác Tông mới không tiện đem nàng về kinh với thân phận cơ thiếp. Nếu là lấy chồng ở rể, thì vừa vụn che dấu.

Nhưng, Trần Tùy Nhạn kia đường đường một đẳng nam nhi, chẳng lẽ lại đồng ý?

Nàng châm chọc nói: “Ta không tin Trần Tùy Nhạn lại đồng ý chuyện bĩ ối như thế.”

Nhan Phác Tông cười nói: “Nàng không cần phải thăm dò — Có đồng ý hay không, không tới lượt hấn quyết định. Đường nhiên...” Bàn tay to của hấn men theo đường cong trên cơ thể nàng nhẹ nhàng vuốt ve. “Ta dĩ nhiên không cho nam nhân khác đụng vào Nguyệt Nhi của ta, dù chỉ một ngón tay. Mấy ngày nữa, Trần Tùy Nhạn sẽ ‘vô ý’ té ngựa bị thương. Chỉ đáng tiếc một thanh niên trai tráng, từ nay không khác gì thái giám. Có điều theo ngạo khí của Tùy Nhạn, quan trọng nhất vẫn là thể diện, chỉ sợ không dám cho người ngoài biết chuyện.”

Nhan Phá Nguyệt hít vào từng đợt khí lạnh — Thì ra là thế! Kế sách của hấn thật độc ác!

Hấn ở bên tai nàng thấp giọng nói: “Trần Tùy Nhạn ba tháng sau sẽ quay về biên ải. Sau này, ban ngày nàng là thê tử phòng không chiếc bóng của hấn; buổi tối, phụ thân sẽ lại tới thăm, cùng nàng đêm đêm vợ chồng, tiêu diêu hưởng lạc.”

4. Chương 4: Động Phòng

Mấy ngày liền trời mưa như thác đổ, tắm mát ruộng đồng Đại Tư khô hạn đã lâu, cũng dập tắt luôn quyết tâm bỏ trốn đang cháy ngùn ngụt của Nhan Phá Nguyệt.

Một tháng.

Kỷ lục vĩ đại nhất của nàng là thành công “lắc lư” đến cửa sau Nhan phủ nhân “lúc không có ai” (bình thường chuyên dùng để hạ nhân vận chuyển mắm muối củi lửa cung cấp cho cả phủ). Chân nàng còn chưa kịp bước ra cửa nửa bước, một nam tử hán vừa gầy vừa đen liền từ trên trời giáng xuống, lạnh lùng ngăn cản. Hắn cẩn thận quần tằm vải trắng quanh tay, không đụng vào thân thể nàng, nắm cổ áo nàng nhắc lên ném trở về phòng.

Đêm đó Nhan Phác Tông không những phá lệ không trừng phạt nàng, thậm chí còn nói dưới sự giám sát của ám vệ mà nàng có thể trốn chạy được đến cửa lớn “xa như vậy”, thật sự phải khiến hắn rửa mắt mà nhìn.

Mặc dù không biết rốt cuộc là hắn khích lệ hay châm chọc, nhưng Nhan Phá Nguyệt không thể không thẳng thắn thừa nhận vấn đề này – nàng trốn không thoát. Mà theo như tính cách của Nhan Phác Tông, lần này không tỏ ra tức giận, đương nhiên là muốn đợi đến lúc viên phòng mới tính sổ một thể.

Nàng nghĩ đến viên phòng thì vô cùng sợ hãi.

Cho dù nàng lấy cái chết uy hiếp Nhan Phác Tông, nhưng lỡ phải chết thật thì sao?

Nàng không thể không bắt đầu nghiêm túc suy xét, sau này bị giam cầm thì đành phải thay đổi thái độ: vứt bỏ tự trọng, khổ luyện kỹ năng lấy lòng chủ nhân?

Nàng ngẫm nghĩ một chút thì toàn thân đều nổi da gà.

Lại mười ngày trôi qua, tin tức Trần Tùy Nhạn bị té ngựa rốt cuộc cũng truyền tới.

Nhan Phá Nguyệt nghĩ đến vị tướng quân tuổi trẻ tính tình cẩn trọng, mắt sáng mày ngài kia thì trong lòng rất khó chịu. Nàng bị giám sát rất chặt chẽ, cơ bản không thể sớm đi tìm hán mật báo.

Cứ như vậy ngày thành hôn cũng đến – cũng là sinh nhật mười sáu tuổi của Nhan Phá Nguyệt.

Hoàng đế đích thân ban hôn, đã kinh động trọng thần khắp nơi từ lâu. Ngày nàng xuất giá, khắp thành tràn ngập hoa tươi, vạn dân vui mừng.

Có điều những ồn ào náo nhiệt ngoài kia, đều không có quan hệ gì tới Nhan Phá Nguyệt.

Bái xong thiên địa, nàng ngồi một mình trên giường hoa, vén khăn voan, nhìn sắc trời ngoài cửa sổ càng lúc càng tối, tâm trạng không khỏi hồi hộp lo lắng.

Ba tháng vừa rồi, Nhan Phác Tông mỗi đêm chỉ quần lấy nàng mà ngủ, đôi khi cũng hôn hít vuốt ve, nhưng chỉ lướt qua liền ngừng lại. Khả năng khống chế dục vọng của hắn rất tốt, cũng không phải loại người háo sắc.

Nhưng hắn dù sao cũng là một nam nhân cường tráng. Có rất nhiều đêm, Nhan Phá Nguyệt cảm nhận được cự long to lớn của hắn chỉ chờ được phát động, đặt ngay eo gần hông nàng, như có như không nhẹ nhàng vuốt ve.

Nhan Phá Nguyệt không cần nghĩ cũng biết, hắn quyết định ngày kết hôn của nàng là “ngày x”, thì hiển nhiên là quyết định luôn cuộc đời bọn họ, tự mình thay thế con rể tới x nàng. Hắn hao hết tâm tư nuôi nàng lớn, nàng hầu như có thể tưởng được đêm nay hắn sẽ cỡ nào... hung ác tàn nhẫn.

Nhưng nàng phải làm gì bây giờ? Đập đầu vào tường tự sát?

Nàng sợ đau, nàng sợ chết. Từ ngày đầu tiên xuyên qua tới đây, nàng đã thề cho dù là tương lai suôn sẻ hay khó khăn chồng chất, nàng nhất định phải quý trọng từng ngày.

Cho nên, nàng tuyệt đối sẽ không vì Nhan Phác Tông mà từ bỏ bản thân.

Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng ồn ào. Nàng đóng tai lắng nghe có người cười nói: “... Quận mã gia...”

Tinh thần nàng rung động – Trần Tùy Nhạn đang đi vào động phòng. Nàng không quần được nhiều như vậy. Mặc dù Nhan Phác Tông thủ đoạn inh, nhưng đây là cơ hội cuối cùng của nàng!

Quả nhiên, có mấy binh sĩ đang đỡ Trần Tùy Nhạn một thân áo đỏ, đầu gục xuống đi vào.

Nhìn thấy dung nhan Nhan Phá Nguyệt trắng trong như tuyết, mấy người binh sĩ đều ngẩn người, rồi quay đầu đi chỗ khác. Họ vốn đang hào hứng chọc phá trong nháy mắt lại trở nên hiền lành chất phác, đơ như khúc gỗ.

“Tẩu... tẩu tử, vậy... Trần tướng quân giao cho người.”

Đoàn người tự nhiên bỏ Trần Tùy Nhạn lại trên mặt đất, vội vàng rời đi.

Bọn họ vừa ra khỏi cửa, Nhan Phá Nguyệt xách áo cưới vọt tới trước mặt hắn.

“Uống! Uống tiếp! Không say không về! Hôm nay là ngày ta cưới quận chúa... Ha ha ha Trần Tùy Nhạn ta...” Nam tử trên mặt đất từ từ nhắm hai mắt, cánh tay còn khua loạn trong không trung một lát, miệng mê sảng lẩm bẩm gì đó, nhưng dần dần chỉ còn tiếng thở nặng khò khè.

Nhan Phá Nguyệt trợn mắt há mồm.

“Trần tướng quân! Mau tỉnh lại! Ta có chuyện muốn nói với người!” Nàng vội la lên.

Nhưng Trần Tùy Nhạn đã say bí tử từ lâu. Bị nàng đẩy vài cái, chỉ lặn qua trở mình, nằm luôn trên mặt đất, tự nhiên như không mà ngủ luôn.

Nhan Phá Nguyệt cảm chén trà hắt vào mặt hắn, hắn lại hoàn toàn không có phản ứng, không khác gì heo chết. Nàng gấp gấp mở miệng mắng: “Rốt cuộc là người uống bao nhiêu rượu? Hổng rồi! Trần Tùy Nhạn! Người còn không tỉnh, cả hai ta đều xong đời! Người, người cứ đợi cả đời bị cấm sừng đi!”

Nhưng hắn vẫn không nhúc nhích.

Nhan Phá Nguyệt la mắng một hơi, thở phì ngồi xuống đất, bó tay hết cách.

Hồi lâu sau, chợt nghe phía sau có tiếng cười trầm thấp.

Nàng hoảng hốt “A” một tiếng, eo bị ôm chặt, người bị bế lên từ mặt đất.

Nàng rơi vào lòng ngực quen thuộc ấm áp, không cần nghĩ cũng biết là ai.

Hắn dường như không có chút nào ngoài ý muốn nhìn thấy Trần Tùy Nhạn ở chỗ này, ôm nàng lướt qua bình phong, đi vào phòng trong.

Nhan Phá Nguyệt lập tức tỉnh ngộ: Trần Tùy Nhạn nhất định là bị hắn ngấm giỏ thủ đoạn, cả đêm dùng mong tỉnh lại. Hắn tính toán kỹ như vậy, không lộ chút sơ hở, làm sao lại để Trần Tùy Nhạn có cơ hội thân cận nàng? Nhất định ngày mai hắn sẽ phái Trần Tùy Nhạn ra tiền tuyến!

Nàng toàn thân căng thẳng. Hắn ôm nàng tới trước bàn ngồi xuống, chẳng hề gấp gấp lên giường.

Hắn vô cùng tự nhiên mặc áo cưới đỏ chót, mái tóc đen như mực buông hờ trên vai, càng nổi bật dáng người cao ráo thanh thoát, da trắng như ngọc. Đôi mắt tinh tế nhìn nàng mang theo ý cười, giữa áo đỏ tóc đen càng thêm nổi bật, trầm tĩnh yên ổn lại mang thêm phần yêu dị mê hoặc lòng người.

“Đã để Nguyệt nhi chờ lâu.” Hắn cười nhẹ nói, bưng ly rượu trên bàn, “Uống chén rượu hợp cần, đời này kiếp này, Nhan Phác Tông cùng Nhan Phá Nguyệt vợ chồng gắn bó keo sơn, vĩnh viễn không chia lìa.”

Nhan Phá Nguyệt cảm thấy nhất định là mình nghe lầm rồi. Hắn thế nhưng lại xem nàng như thê tử? Hơn nữa nàng cũng cảm nhận được trong ngữ khí của hắn, có dịu dàng thương tiếc?

Nhan Phá Nguyệt trong lòng đột nhiên có chút rối loạn không rõ, giống như có ai dùng cọp cỏ, nhẹ nhàng phe phẩy vào tim nàng, ngứa ngứa, mà cũng bắt an.

Trong lúc hắn tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, nàng rót cuộc từ từ duỗi tay, chủ động cầm lấy ly rượu.

Nàng chưa bao giờ phối hợp, khiến hắn hơi hơi nhíu mày, con ngươi đen trong mắt ý cười càng sâu.

“Nhan Phác Tông.” Nàng cố lấy can đảm nói: “Chúng ta có thể nói chuyện không... Á!”

Lời nói của nàng bị chặn trong cổ họng.

Tay hần nhẹ nhàng đẩy, chén rượu liền rót vào miệng nàng. Nàng bị nghẹn liên tục ho khan, gương mặt trắng nõn lập tức ửng đỏ. Hần lại như vui mừng cực độ, con ngươi đen nhìn nàng chăm chú, chậm rãi cúi đầu uống rượu còn vương trên cánh tay nàng, lại còn nhẹ nhàng liếm liếm gan bàn tay nàng.

Nhan Phá Nguyệt bị hần liếm toàn thân run lên, cảm thấy nếu người nàng có bôi rượu, lập tức cũng sẽ bị hần liếm đến sạch sẽ khô ráo.

Uống xong giao bôi, hần nắm đai lưng nàng, nhẹ nhàng kéo.

Hỉ phục nháy mắt bị thả lỏng. Hần mỉm cười nhẹ nhàng kéo nàng ra từ bộ hỉ phục nặng nề phiền phức, ôm lấy eo nàng, miệng đầy mùi rượu, bắt đầu hôn lên cổ nàng, ôn nhu thì thầm nói: Nguyệt nhi muốn nói chuyện gì? Hửm?”

Nhan Phá Nguyệt bị hôn toàn thân tê dại, trong lòng cũng hiểu được là hần cố ý! Hần rõ ràng cảm nhận được nàng đang bị phân tâm, một bên cố tình hôn lên cái cổ mẫn cảm của nàng, một bên ra điều kiện cho nàng – dường như ám chỉ, hần có đáp ứng điều kiện của nàng hay không, hoàn toàn phải xem biểu hiện cùng trình độ phối hợp của nàng!

“Đã định trước ta là nữ nhân của ngươi, sao không để cả hai đều được vừa lòng đẹp ý một chút?” Lời kịch này nàng đã nghĩ rất lâu, tới lúc nói ra miệng mặt tự nhiên lại đỏ lên.

Không ngờ câu nói này lại lấy được lòng Nhan Phác Tông.

“Đã định trước là nữ nhân của ta...” Ngón tay hần khẽ cầm nàng, ánh mắt nghiền ngẫm, “Ta đối với nàng vẫn rất vừa lòng đẹp ý. Không biết nàng... dự định làm sao để ta càng thêm vừa ý đẹp lòng?”

Nhan Phá Nguyệt bị lời của hần làm da mặt nóng lên, vội vàng nói: “Đầu tiên, ta muốn biết, ta rốt cuộc có phải là người sinh ra không?”

Nhan Phác Tông giễu cợt: “Có gì phân biệt?”

Nhan Phá Nguyệt chuẩn bị tư tưởng rất lâu mới cùng hần “Đàm phán lần cuối”, gặp thái độ ngạo mạn của hần, không khỏi lúng túng phiền muộn.

“Người khác cầm thú.” Nàng cười cười, “Người bình thường đều cho rằng như vậy.”

Nhan Phác Tông nhìn nàng chăm chăm, ngón tay nâng cằm nàng dần dần tăng lực, khiến nàng không thể không ở trong một góc độ vô cùng cứng nhắc khó khăn, ngửa đầu nhìn hần.

Nhưng đây vẫn là mắc mứu trong lòng Nhan Phá Nguyệt. Mặc dù không có ký ức và cảm tình của nguyên chủ thân thể này, đối với Nhan Phác Tông cũng không có chút cảm giác huyết thống. Nhưng nếu cứ như vậy bị cưỡng ép, nàng tuyệt đối không chấp nhận được thân sinh phụ thân lại làm chuyện như thế đối với mình.

Nàng nhất định phải có câu trả lời.

Nàng nhìn hần, cố gạt bỏ vẻ mặt trắng bệch cứng nhắc tươi cười.

Giằng co trong khoảnh khắc, cuối cùng hần cũng nở nụ cười nhẹ.

Hần cúi đầu, hôn phớt lên môi nàng nói: “Tiểu nha đầu cố chấp, thật giống mẫu thân.”

Nhan Phá Nguyệt trong lòng chấn động, lại nghe hần cười nói: “Nàng là do ái thiếp của ta cùng tên mã phu ti tiện tư thông sinh ra. Đôi cậu nam nữ ấy đã chạy, bỏ lại nàng cho ta xem như bồi thường. Như vậy nàng cũng như thân sinh nữ nhi của ta thôi.”

Nhan Phá Nguyệt trong lòng chấn động, rốt cuộc nàng đã có đáp án nàng mong muốn!

Ngẩng đầu, nàng nhìn thấy bộ dáng hồ hững của Nhan Phác Tông. Nhất thời nàng lại có chút hoài nghi lời hần nói rốt cuộc là thật hay giả? Nếu như là thật, với tính cách của hần, thì sao có thể buông tha ái thiếp đã phản bội mình? Có khi nào hần hận ai hận cả tông chi họ hàng, dùng tất cả biện pháp đày đoạ nàng?

“Nguyệt nhi hài lòng chưa?” Hấn không có kiên nhẫn nói tiếp với nàng chuyện này, bất ngờ bỗng nàng lên, hướng giường lớn bước tới.

“Đợi đã!” Nhan Phá Nguyệt bị đặt lên giường, vội vàng ngồi dậy. “Để ta nói hết lời! Ta nhớ ngươi cũng không hi vọng sau này đêm đêm ôm một con rối gỗ!”

Hấn khe khẽ mỉm cười: “Nếu có thể làm ột con rối gỗ điên cuồng đòi hỏi, không chừng còn là một loại tình thú.”

Nhan Phá Nguyệt bị hấn nói làm cho kinh hồn khiếp vía, kiên trì nói: “Ta có mấy yêu cầu nhỏ, nếu như ngươi đáp ứng, sau này ta... sẽ ngoan ngoãn nghe lời ngươi.”

Nhan Phá Tông rõ ràng có chút dao động, nằm xuống cạnh nàng, nghiêng người rũ mắt nhìn nàng: “Sao?”

Nhan Phá Nguyệt hít sâu một hơi: “Tôn trọng ta. Ta là người, không phải vật cưng của ngươi. Để ta ở cạnh ngươi, phải có cuộc sống giống người bình thường.”

Nhan Phác Tông thu lại nụ cười, đôi mắt đen lẳng lặng nhìn nàng.

Nàng thấy hấn không phản đối, cũng không gạt đi, nàng lấy từ dưới gối ra một tờ giấy, mang hết dũng khí để vào lòng bàn tay hấn, ngữ khí mềm mại nói: “Đây là mấy yêu cầu cụ thể, ta đều viết ra hết rồi. Ngươi có thể xem qua không?”

Đầu ngón tay nàng trong lúc lơ đãng vô tình xẹt qua lòng bàn tay hấn, như điện giật rụt trở về. Hấn cúi đầu nhanh chóng nhìn lướt một lần nội dung trên tờ giấy. Nhìn xong, năm ngón tay thu lại, vo tròn tờ giấy thành một cục, tiện tay ném đi, nhàn nhạt nhìn nàng.

Nhan Phá Nguyệt trong lòng trĩu nặng, can đảm bay biến. Quả nhiên đây chính là phong cách của hấn? Muốn nàng sống như một cái xác không hồn, không tư duy không ý chí, thuận tiện cho hấn tùy ý đùa nghịch?

Tuyệt vọng đến cùng cực, tính cách bướng bỉnh lại bị kích phát.

“Được. Tùy ngươi.” Nàng lạnh lùng nói, nhắm mắt lại, quay đầu, toàn thân cứng ngắc.

An tĩnh trong chốc lát, chợt nghe giọng nói trầm thấp của hấn tiến đến bên tai nàng: “Nếu như không phải thân thể này không làm giả được, ta thật hoài nghi Nguyệt nhi của ta đã biến thành người khác.”

Nhan Phá Nguyệt bị những lời này làm cho sợ hãi, cắn răng không mở mắt, tim đập như sấm.

Rồi lại nghe hấn cười nhẹ nói: “Không sao, ta càng thích Nguyệt nhi như vậy hơn. Có điều... chữ viết xấu quá, ta thiếu chút nhìn không ra. Ngày mai viết lại một bản cho ta.”

Nhan Phá Nguyệt bỗng mở mắt, nhìn thẳng vào ý cười dạt dào trong đôi mắt hấn.

“Ngươi đồng ý?” Nàng run giọng hỏi.

“Có lẽ.”

Vẻ mặt nàng nhất thời có chút thấp thỏm, trong mắt cũng chưa từng ánh lên tia chờ mong.

Thế nhưng, Nhan Phác Tông lại cảm thấy lòng mình phảng phất bị ánh mắt sáng ngời ấy nhìn đến nóng lên.

“Tiểu nương tử, thay phu quân cởi áo.” Hấn trầm giọng nói.

Nhan Phá Nguyệt cứng nhắc duỗi tay tới đai lưng của hấn...

“Đi lấy nước! Đi lấy nước!”

Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng hô hoán.

Đôi chân mày Nhan Phác Tông chau nhẹ, dùng chân mỏng che kín người Nhan Phá Nguyệt, nghiêng tai lắng nghe.

Tiếng bước chân ở ngoài cửa truyền đến, tiếng hô hoán càng lúc càng lớn, bầu trời ngoài cửa sổ cũng có ánh sáng đỏ càng lúc càng mãnh liệt, dường như thật sự đang có hỏa hoạn gần đây.

“Ngồi im. Đừng nhúc nhích.” Nhan Phác Tông đứng dậy bước xuống giường, đang muốn bước tới cửa sổ xem có chuyện gì, chợt nghe ngoài cửa vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Nhan Phác Tông lẳng lặng nhìn về phía cửa. Nhan Phá Nguyệt không hề hoài nghi, nếu như lúc này có người thật sự xông vào, cho dù là ai, Nhan Phác Tông sẽ không hai lời lập tức giết hẳn.

“Tùy Nhạ, Tùy Nhạ! Cháy rồi! Mau dẫn quận chúa nương nương ra ngoài!” Có người nôn nóng gọi.

“Tùy Nhạ! Tùy Nhạ! Người ngủ say rồi à? Còn không lên tiếng thì chúng tôi xông vào!” Một người khác phụ họa.

Nhan Phá Nguyệt nhận ra giọng nói của bọn họ, là các binh sĩ vừa rồi tới náo động phòng.

Nàng không nhịn được nhẹ nhàng thở ra, toàn thân thả lỏng. Ngắc đầu, bắt gặp Nhan Phác Tông đang nhìn thẳng vào mình, ánh mắt lạnh lùng, hiển nhiên đã thấy hết biểu tình vừa rồi của nàng.

“Ta...” Nàng cứng cổ nói, “Cần chút thời gian thích ứng.”

Lúc này hán mới khe khẽ mỉm cười, lại hướng mắt nhìn về phía cửa, xong xoay người nhẹ nhàng nhảy qua cửa sổ biến mất.

Nhan Phá Nguyệt vợ vội cái áo khoác mặc vào, tâm tình chết lặng đi đến cửa, chờ đợi cứu viện. Nàng nghĩ thâm, trốn được lần này, không tránh được cả đời. Ngày mai, nàng vẫn là tân nương của hán. A a

~Có gì đó động đậy thoáng qua mắt nàng.

Nàng di chuyển ánh mắt, nhìn xuống mặt đất.

Là Trần Tùy Nhạ. Hán đột nhiên ngồi bật dậy, ngắc đầu nhìn nàng.

Nhan Phá Nguyệt ngơ ngác nhìn hán. Bắt gặp thanh niên bình thường hiền như khúc gỗ, bây giờ đôi mắt sáng rực dị thường, làm gì còn vẻ say rượu vừa nãy.

Hán đi đến trước mặt nàng, cúi đầu nhìn nàng, lại nói vọng ra bên ngoài: “Chúng ta ra ngay, đừng lo. Ta bảo vệ quận chúa, các người lo cứu hỏa trước đi!”

Người ngoài cửa đáp lời, bước chân liền đi xa.

Bốn mắt nhìn nhau.

“Người...” Nhan Phá Nguyệt đang nói chợt im bặt.

Hán điểm nhẹ lên người Nhan Phá Nguyệt liên tục mấy cái, phong bế các huyết Thiên Đột, Liêm Tuyền, Đại Lăng, Thừa Sơn. Nhan Phá Nguyệt trong nháy mắt miệng không thể nói, cả người không thể động đậy.

Cánh tay dài vươn ra, hán dùng chần bông trùm lấy Nhan Phá Nguyệt, cả đầu cũng không lộ ra. Sau đó hán vác nàng lên vai, bước nhanh từ cửa chính đi ra.

Nhan Phá Nguyệt bị trùm chần, toàn thân chảy mồ hôi, ở trên vai hán chòng chênh lắc lư. Nàng mơ hồ nghe được tiếng người nôn nóng hô hoán xung quanh, có người còn chào hỏi với Trần Tùy Nhạ. Mà hán cũng bình tĩnh đối đáp tự nhiên, bước chân vững vàng không rối loạn.

Cứ như vậy một đường đi rất lâu cũng không bị ngăn trở.

Cũng phải, đêm động phòng hoa chúc, Nhan Phác Tông làm sao còn để ám vệ canh chừng nàng?

Tiếng người xa dần. Nhan Phá Nguyệt cảm giác thân thể bị nâng lên, rơi vào một nơi ấm áp... trên lưng ngựa.

Trong lòng nàng có chút bất ngờ, có chút nhẹ nhõm, còn có mấy phần sợ hãi

Bất ngờ vì nàng cho rằng kết cục đã định, không cách nào phát sinh biến cố, vì thế bây giờ nàng không biết mình phải làm sao;

Nhẹ nhõm vì cho dù thế nào đi nữa, nàng rút cuộc cũng rời khỏi phủ của Nhan Phác Tông. Cho dù chỉ được vài ngày, nàng cũng có cảm giác được giải thoát khỏi không khí cầm tù. Hơn nữa, đêm nay không cần đối mặt động phòng, trái tim đang treo lơ lửng của nàng rút cuộc cũng có thể thả xuống;

Sợ hãi vì, nếu như Trần Tùy Nhạn thật sự đã bị Nhan Phác Tông xử đẹp (bị hoạn)(××), như vậy hắn bắt cóc mình, rất có khả năng là vì báo thù. Hắn vừa rồi tỉnh táo như không, ngay cả Nhan Phác Tông cũng bị lừa, trận hỏa hoạn này chắc cũng do hắn sắp xếp. Điều này chứng minh hắn là người tâm địa khó lường, ẩn nhẫn mưu đồ đã lâu, tuyệt đối không phải người lương thiện.

Trần Tùy Nhạn rút cuộc muốn làm gì? Chẳng lẽ hắn không phải là một binh sĩ đơn giản như vậy? Nhưng theo tính cách của Nhan Phác Tông, làm sao có thể để một người không an toàn bên cạnh mình?

Trong lòng tăng tăng lớp lớp nghi ngờ, Nhan Phá Nguyệt lại chỉ có thể yên lặng theo dõi sự việc biến hóa.

“Giá ” Trên đỉnh đầu nàng phát ra tiếng rít trầm thấp của Trần Tùy Nhạn. Con ngựa như tên rời cung chạy vọt đi, dẫm lên mặt đường trong đêm hè mát lạnh, một đường băng băng mà tiến tới.

5. Chương 5: Vận Vẹo

Tuần mã chạy hồi lâu, chần bồng trùm kín đầu Nhan Phá Nguyệt bị xốc lên.

Nàng thở hắt một hơi dài, nhưng tầm mắt cũng không được mở rộng, chỉ có thể nhìn chăm chăm vào dưới bụng ngựa trơn tuột, mặt đất không ngừng lướt qua.

Nàng rất phiền muộn.

So với Nhan Phác Tông lúc nào cũng thương hoa tiếc ngọc, tên Trần Tùy Nhạn này có vẻ thô lỗ hơn rất nhiều. Nàng như một cái bao tải nhỏ lắc lư trên lưng ngựa, vừa buồn nôn vừa vắng vát.

Nửa canh giờ sau, nỗi đau khổ của nàng rút cuộc cũng tạm dừng.

Trần Tùy Nhạn “Huu” lớn một tiếng, con ngựa khấn cấp thu móng đứng lại. Thân thể Nhan Phá Nguyệt đập mạnh vào trên cổ ngựa, mắt thấy thân mình sắp văng ra ngoài, lại bị một bàn tay to chụp trở về, ném trở lại lưng ngựa, đè xuống.

Nhan Phá Nguyệt thiếu chút nữa đã thành người bay, hồn vía còn chưa về hết. Nàng thở phì phò dồn dập, cho dù không thể ngẩng đầu, nàng cũng có thể cảm nhận xung quanh toàn là ánh lửa, còn có tiếng vó ngựa vang lên.

Bọn họ bị bao vây.

Một con ngựa “lộc cộc lộc cộc lộc cộc” chậm rãi đi ra, Nhan Phá Nguyệt nghe được lòng không khỏi thấp thỏm.

“Nguyệt nhi có khỏe không?” Giọng nói quen thuộc, trầm thấp an định, phảng phất như đang cùng Trần Tùy Nhạn nói chuyện bình thường trong nhà.

Eo Nhan Phá Nguyệt bị Trần Tùy Nhạn xách lên, đặt ngồi thẳng trên lưng ngựa. Hắn ôm lấy eo nàng từ phía sau, trầm giọng nói: “Đại nhân, xin hãy rút lui ám vệ.”

Nhan Phá Nguyệt ngơ ngẩn nhìn phía đối diện, chỉ thấy xung quanh toàn là ánh đuốc, chỉ ít có hơn hai mươi kỵ binh. Bọn họ hoàn toàn bị bao vây.

Nhan Phác Tông chỉ mặc một chiếc áo trắng mỏng cùng một cái cẩm bào màu đen khoác bên ngoài. Quần áo và mái tóc dài so với nàng càng hỗn độn hơn, đôi mắt phượng đen dài, sâu không thấy đáy nhìn nàng chăm chú, gương mặt tuấn mỹ phảng phất bị hàn khí bao phủ, dưới ánh lửa trong đêm đen không khỏi phát ra cảm giác thâm trầm lạnh lẽo.

Hắn nhìn nàng, thúc ngựa tiến về phía trước một bước.

“Khoan đã!” Trần Tùy Nhạu bỗng nhiên cười nói: “Nếu đại nhân tiếp tục tiến lên phía trước, mặt tướng tất nhiên không đủ sức chống cự, vậy thì đành để quận chúa tuần táng theo vậy.”

Hắn rút “Soạt” một thanh trường đao sáng loáng từ trên yên ngựa, nhẹ nhàng kê lên cổ Nhan Phá Nguyệt.

Nhan Phác Tông ghì cương ngựa, hàn ý trong đôi mắt tối tăm mỗi lúc một dày nặng. Binh sĩ phía sau hắn cũng ngừng thở, không ai dám hít sâu.

Nhan Phá Nguyệt thân là con tin, không chỉ không có năng lực thay đổi cục diện, thậm chí tự cứu bản thân cũng không làm được. Nàng chỉ có thể giương mắt nhìn, đợi hai nam nhân này quyết định vận mệnh của mình.

Chính bởi vì không tài không sức, ngược lại xem ra nàng vô cùng bình tĩnh. Điều kỳ diệu là, khi thấy Nhan Phác Tông bó tay tự nhiên lại có chút hả hê.

Hai bên đang giằng co, chợt nghe một tiếng “Xuy” của vũ khí đâm vào da thịt, Nhan Phá Nguyệt cảm giác được thân thể Trần Tùy Nhạu lập tức dính chặt sau lưng mình. Nàng kinh hoàng sợ hãi, cố gắng nhìn về phía sau thì thấy đầu vai phải của hắn lòi ra đầu mũi tên!

Hắn bị bắn sau lưng!

Nhưng Trần Tùy Nhạu sao có thể là đèn cạn dầu?

“Viu ——” Âm thanh mỏng mà sắc bén, đau đớn khiến Nhan Phá Nguyệt phải dời mắt nhìn xuống, đã thấy trên lưng đao một làn máu chảy.

Đó là máu của nàng! Trần Tùy Nhạu thực sự xuống tay với nàng!?

Trong lòng nàng lập tức đưa ra lựa chọn —— nàng tình nguyện trở lại bên cạnh Nhan Phác Tông.

Trần Tùy Nhạu thở hổn hển kẹp chặt cổ nàng gào lên: “Đại nhân!”

Nhan Phác Tông sắc mặt trầm xuống: “Người đã thương nàng thêm nửa phần, ta chắc chắn sẽ lột từng miếng thịt của người!”

Trần Tùy Nhạu nâng tay nuốt một viên giải độc hoàn, nhin đau nói: “Lập tức nhường đường, nếu không ta chém tay nàng trước, rồi tới chân!”

Nhan Phá Nguyệt có chút sợ hãi, nhìn Nhan Phác Tông lại thấy hắn chỉ cười nhạt, hoàn toàn không có động tĩnh gì.

Trong lòng nàng nghĩ hổng rồi, một cánh tay thôi, không khéo Nhan Phác Tông thật sự không quan tâm nàng có tay hay không!

Trần Tùy Nhạu ở phía sau đã gác đao lên vai nàng.

Nhan Phác Tông vẫn không có phản ứng.

Hắn thật sự không quan tâm.

“Cha!” Nhan Phá Nguyệt vội vàng la lên: “Nữ nhi không muốn mất tay mất chân!”

Nhan Phác Tông ở đối diện nhìn nàng, nở nụ cười.

“Nguyệt nhi sợ cái gì?” Hắn không coi ai ra gì cười nhạt, “Nếu không tay không chân, cha từ nay sẽ nuôi người cả đời.”

Ngữ điệu hắn nhẹ nhàng mà nhu hòa, không chỉ Nhan Phá Nguyệt nghe được trong lòng phát run, ngay cả Trần Tùy Nhạu sau lưng nàng cũng bối rối bất an.

“Người chém đi.” Nhan Phác Tông mỉm cười. “Tùy Nhạu, hạ thủ nhanh chút. Nguyệt nhi chưa từng nếm qua khổ ải, nàng sợ đau!”

Tay cầm đao của Trần Tùy Nhạu hơi hơi run rẩy.

Một luồng khí lạnh từ đáy lòng Nhan Phá Nguyệt tràn lan dâng lên, nháy mắt đã xâm nhập toàn thân.

“A ——” Nàng kêu nhỏ một tiếng, cảm giác trên vai truyền đến một cơn đau nhức, không cần nghĩ cũng biết, đao của Trần Tùy Nhận đã chém ngập vào thịt mấy phần.

Đây là trận chiến tâm lý cùng gan góc của hai nam nhân này xem ai thỏa hiệp trước — mà nàng, lại chỉ là một tấm bia đỡ đạn đáng thương!

Tuy rằng hai bên đấu nhau tất phải chọn bên có lợi, nàng dĩ nhiên muốn quay lại bên cạnh Nhan Phác Tông. Nhưng nếu phải cụt mất một tay, nàng nhất quyết không làm!

“Phu quân! Đừng mà!” Trong chớp mắt, Nhan Phá Nguyệt kêu lên một tiếng bi thiết!

Âm thanh đau đớn bị ai, khiến tinh thần tất cả nam tử ở đây đều chấn động. Âm vệ đương nhiên cho rằng nàng đang gọi Trần Tùy Nhận, chỉ có hai người biết người nàng gọi là ai.

“... Khoan đã.” Giọng nói của Nhan Phác Tông rõt cuộc cũng vang lên.”

Trần Tùy Nhận lòng mừng khắp khởi, lại cầm đao chặt hơn.

Nhan Phá Nguyệt nhẹ nhàng thở ra, toàn thân mềm nhũn.

“Thả Nguyệt nhi, ta tặng ngươi vạn lượng hoàng kim, chỉ cần rời khỏi Đại Tư, đời này kiếp này, tuyệt đối không trả thù.” Nhan Phác Tông chậm rãi nói.

Thế nhưng Trần Tùy Nhận lạnh lùng cười: “Đa tạ đại nhân! Chỉ là tổn thất của Tùy Nhận trên tay đại nhân quá lớn, thật không dám tin tưởng. Nay có tiểu thư làm bạn, là đủ rồi.”

Hắn một tay ôm Nhan Phá Nguyệt, một tay cầm cương thúc ngựa đi nhanh. Hộ vệ xung quanh Nhan thấy Nhan Phác Tông không lên tiếng, nhao nhao tránh ra, không dám đuổi theo.

Hai người một ngựa, rất nhanh liền hòa tan vào đêm đen, không thấy dấu tích.

Nhan Phác Tông đứng tại chỗ một hồi, âm vệ quỳ xuống. Trong đó một người nói: “Thuộc hạ bất tài, đã để tên tặc tử Trần Tùy Nhận đào thoát.”

Khóe miệng Nhan Phác Tông nở nụ cười băng giá: “Không trách các người. Hắn là do ta một tay ta đào tạo, chút thủ đoạn của các người vô tác dụng với hắn.”

Tên âm vệ có chút không cam lòng nói: “Vừa rồi nếu kéo dài thêm được nửa khắc, mê được ngấm vào thân, Trần Tùy Nhận có bản lĩnh lên trời xuống biển cũng trốn không thoát...”

Nhan Phác Tông xoay người lên ngựa, lạnh nhạt nói: “Không ngại. Trần Tùy Nhận hắn cũng không có bản lĩnh đó.”

Âm vệ tỏa ra tứ phía đuổi bắt hai người, Nhan Phác Tông quay đầu ngựa lại, thúc nó đi nhanh — lát nữa hắn còn phải vào triều.

Nhưng đầu óc hắn hiển hiện toàn là dáng vẻ vừa rồi của Nhan Phá Nguyệt —

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt không chút huyết sắc, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp, hình dáng vẫn như lúc nhỏ, mảnh mai như búp bê. Nhưng đôi mắt như hai hạt châu đen nhánh kia, sống động, sâu thẳm, sáng ngời, lại là đôi mắt của một nữ tử đa sầu đa cảm, tràn ngập ý khẩn cầu, ỷ lại, cũng vô cùng bất khuất.

Hắn bị nàng gọi một tiếng “Phu quân”, mới ma xui quỷ khiến không nguyện mạo hiểm để nàng mất đi cánh tay, để bọn họ đào thoát.

Có lẽ bởi vì hắn cũng không thích nhìn thấy nàng tàn tật khiếm khuyết.

Dù sao đó là Phá Nguyệt của hắn, là bảo bối hắn hao phí mười sáu năm tinh lực nuôi dưỡng, mất một cánh tay, sẽ vô cùng xấu xí, dùng cũng không thoải mái.

Lực tay nắm dây cương phút chốc gia tăng, khiến con ngựa bị đau hí một tràng dài, biến mất trong màn đêm.

Hai người Trần Tùy Nhận đi liên tục đến hoàng hôn ngày thứ hai, tới một khách điểm nhỏ ở một vùng vô cùng hoang vu mới dừng bước.

Bị vút trên sàn nhà ở một gian phòng sơ sài, Nhan Phá Nguyệt nhìn Trần Tùy Nhạn ngồi cạnh bàn xử lý vết thương, cũng có mấy phần kinh phục — chỉ thấy hấn cắn chặt cuộn vải rách, thân trên ở trần, một tay cầm cán mũi tên, hung hăng rút ra ngoài!

Đầu mũi tên móc theo một khối máu thịt đầm đìa, trên trán hấn từng giọt mồ hôi lớn rơi lã chã, sắc mặt càng lúc càng yếu ớt, nhưng một tiếng rên rĩ cũng không có, cắn chặt răng bằng bó cho xong.

Làm xong tất cả, ngoài cửa tiểu nhị cũng đưa tới rượu và thức ăn. Chốn rừng núi hoang vắng, cũng chỉ có chút thịt heo nấu với rau dại, ăn với cơm. Hấn nhanh chóng ăn sạch sẽ thức ăn trên bàn.

Chỉ khổ cho Nhan Phá Nguyệt. Hai người chạy liên tục một ngày một đêm, trên đường Trần Tùy Nhạn chỉ cho nàng ăn chút lương khô, đã sớm dối đến da bụng đụng da lưng. Nhưng huyết đạo của nàng vẫn đang bị phong bế, chỉ có thể nỗ lực nhìn Trần Tùy Nhạn chờ mong.

Trần Tùy Nhạn rất nhanh đã phát hiện ánh mắt của nàng.

Hấn theo ánh nhìn u ám nhìn nàng, suy nghĩ một chút. Sau đó cầm một cái bánh bao, đi đến trước mặt nàng ngồi xổm xuống.

“Quận chúa, mở miệng.” Giọng nói nhu hòa, ánh mắt vẫn đôn hậu như vị tướng quân trẻ tuổi ngày ấy.

Nhan Phá Nguyệt không cần được cảm dỗ. cũng không muốn ngăn cản cảm dỗ, lập tức hé miệng.

Hấn bỗng nhét trọn cái bánh bao vào trong miệng nàng!

Nhan Phá Nguyệt bị nghẹn đỏ bừng cả mặt, hốc mắt vằn tơ máu. Trong mắt hấn tỏa ra ý cười tàn nhẫn, tay càng hăng hái gia tăng lực đạo, ép Nhan Phá Nguyệt nhai cũng không kịp nhai, chỉ còn cách nuốt trọn bằng hết.

Lúc này hấn mới giải huyết cam cho nàng.

“Nước!” Nhan Phá Nguyệt cổ họng khô khốc.

Hấn với tay lên bàn lấy bình trà, mang đến trên môi nàng. Nhan Phá Nguyệt khát khô, chỉ có thể hé miệng chờ đợi. Hấn nhìn chăm chăm làn môi khô khốc của nàng, xách ấm nước chậm rãi trút hết.

Dòng nước chậm chậm tưới từ đỉnh đầu Nhan Phá Nguyệt chảy xuống, tràn vào lòng nàng lạnh lẽo.

Nhan Phá Nguyệt trước giờ tính tình ưa ngọt không chịu được đắng, đã khi nào phải liên tiếp chịu vũ nhục như vậy? Nàng dứt khoát ngậm miệng, để mặc dòng nước chảy xuôi trên mặt đất.

Nhưng sự kháng cự này lại chọc tức Trần Tùy Nhạn. Hấn nắm chặt cằm nàng, đem miệng ấm nước nhét vào. Lần này Nhan Phá Nguyệt bị nghẹn đến mức ho khan, cổ họng cũng bị xây xát đau nhức.

Lúc này hấn mới quăng bình trà đi, hừ lạnh một tiếng, xoay người thổi tắt ngọn đèn, lên giường đi ngủ.

Tuy rằng hành vi của hấn rõ ràng là muốn báo thù trút cảm phẫn lên người nàng cho hả giận, nhưng Nhan Phá Nguyệt cuối cùng cũng qua được cơn đói khát. Bôn ba mấy ngày liền, nàng và Trần Tùy Nhạn như nhau vô cùng mệt mỏi, rất nhanh đã mang theo ưu sầu lo lắng chìm vào giấc ngủ.

Không biết bao lâu sau, nàng bị tiếng rên rĩ kéo dài làm cho bừng tỉnh.

Nàng mở mắt, bắt gặp ngọn đèn vừa được thắp sáng, Trần Tùy Nhạn từ trên giường ngồi dậy.

Hấn một tay che bên vai bị thương, hốc mắt đỏ sẫm, ánh mắt hung ác tàn nhẫn, phảng phất như có gì đó căm phẫn, hưng phấn không kiềm chế được, sắp bùng nổ.

Phát hiện Nhan Phá Nguyệt đang trầm mặc nhìn mình chăm chú, ánh mắt hấn như xẹt điện nhìn qua.

“Tiện nhân!” Hấn bước một bước dài xông tới, hung hăng tát một bạt tai lên mặt nàng. Mặt nàng nổ đom đóm, vừa cay vừa đau không chịu nổi.

Sau đó hấn từ bên giường lấy ra một cây gậy đầu tròn trịa, trơn mịn dài độ một cánh tay. Hấn đem cây gậy để trên vạt áo nàng, lạnh lẽo nói: “Cha con loạn luân, gian phu dâm phụ! Bây giờ ta hỏi cái gì, ngươi phải thành thật trả lời. Nếu có nửa lời điêu ngoa...”

Hắn đẩy cây gậy thêm mấy tác vào đũng váy nàng, giọng nói thể hiện sự kiềm chế một hưng phấn cổ quái: “Đừng cho rằng tên phụ thân đại nhân cảm thú của ngươi tình thân ta, thì ta không có biện pháp chơi con đàn bà dễ tiện như ngươi!”

6. Chương 6: Uống Máu

Trong ánh nền mờ mờ, mặt mũi Trần Tùy Nhạn vận vẹo nanh ác như bị ma quỷ ám ảnh.

Nhưng Nhan Phá Nguyệt lại thở phào nhẹ nhõm.

Nàng vốn cực kỳ sợ hãi thú tính nổi lên không khống chế được, sẽ trút cảm phẫn lên người mình. Nhưng nghe hắn chỉ nói “Có chuyện muốn hỏi”, sợ hãi trong lòng cũng giảm được ba phần.

“Trần tướng quân, ta hứa hề biết chuyện gì sẽ nói hết chuyện đó.”

Trần Tùy Nhạn cũng ngẩn người.

Giọng nói nữ tử mềm mại, phảng phất như thân thể nhỏ bé yếu ớt của nàng, bóp nhẹ liền vỡ vụn. Lần đầu tiên Trần Tùy Nhạn nhìn thấy nàng, đã muốn đem nữ tử yếu mềm, xinh đẹp, non nớt này hung hăng chà đạp dưới thân một phen. Hắn tin tưởng bất cứ nam nhân nào nhìn nàng, cũng đều có cảm giác này.

Chỉ là từ nay về sau, hắn vĩnh viễn cũng không thể đạt được khoái cảm ái ân cháy bỏng đó nữa.

Nghĩ đến điều này, lửa giận càng bùng phát, hắn khàn giọng rít lên: “Đừng vội lấy lòng ta! Ngươi cho rằng ngươi là cái thứ gì! Tên cảm thú đó đêm đêm cùng ngươi giao hoan, ngâm nga cũng thật tiêu hồn đấy! Ta đường đường một thân nam nhi bảy thước, tuyệt đối sẽ không bị cái thứ lỏng lẻo như ngươi mê hoặc!”

Nhan Phá Nguyệt càng nghe càng hồ đồ. Nàng cùng Nhan Phác Tông tuy ngủ chung, nhưng chưa từng vượt qua Lôi Trì một bước, đừng nói gì đến tiếng ngâm nga “tiêu hồn”.

Thế nhưng nhắc tới tiếng ngâm nga, nàng bỗng nhiên nhớ lại là có một đêm như vậy. Hôm đó trời mưa rất to, cũng là ngày nàng có nguyệt sự. Vì thể chất nàng cực hàn, mỗi lần nguyệt sự tất nhiên là đau đến không chịu nổi.

Ban đêm đang lúc mơ mơ màng màng ngủ, chợt thấy vùng bụng vô cùng ấm áp, cực kỳ thoải mái. Nàng còn cho rằng do mình đã thoa dầu bóp chân, thoải mái ngâm nga — ai ngờ lại nghe tiếng có người đang cười, hé một mắt nhìn, thấy bàn tay to của Nhan Phác Tông đang để trên bụng mình nhẹ nhàng vuốt ve, khí nóng từ lòng bàn tay hắn truyền sang cái bụng lạnh buốt của nàng...

Chẳng lẽ hắn nói chính là đêm đó?

Nàng giật mình hiểu ra: “Đêm đó người đứng ngoài cửa sổ?” Nhất định là tiếng mưa rơi đã che dấu hành tung của hắn, mới không bị Nhan Phác Tông phát giác. Nhưng lúc đó hắn còn chưa bị té ngựa, vì sao đã nửa đêm nắp ngoài cửa sổ rình rập?

Nam nhân này tiếp cận mình, đã sớm có mưu đồ. Hắn tuyệt đối không phải kẻ trung thực như bề ngoài!

Trần Tùy Nhạn cười lạnh: “Mới đầu ta còn cho rằng mình nghe lầm. Sau trúng phải gian kế của tên cảm thú ấy, liền tưởng lại, mới biết các ngươi độc ác thế nào!”

Bắt gặp ánh mắt hung hăng sáng quắc của hắn, Nhan Phá Nguyệt vội vàng lắc đầu nói: “Không phải như ngươi nghĩ. Không phải ta cam tâm tình nguyện, nếu không hôm qua lúc động phòng ngươi ngủ say không tỉnh, vì sao ta lại lay ngươi dậy? Chính là ta muốn cùng ngươi bàn bạc kế sách thoát khỏi Nhan phủ. Hơn nữa ngươi cũng nghe ta và hắn nói chuyện, ta cũng bị ép.”

Lời nói của nàng rất có sức thuyết phục. Trần Tùy Nhạn ngẩn ra, nhưng ngữ khí vẫn lạnh lùng như cũ: “Ai biết có phải là gian kế của cha con ngươi không? Chớ nói lời thừa, ta có chuyện hỏi ngươi.”

Tuy rằng nói vậy, nhưng cây gậy trong tay hắn cũng hạ xuống.

“Nói! Vì sao Nhan Phác Tông lại coi trọng ngươi? Trên người ngươi rốt cuộc giấu bí mật gì?” Hắc trảm giọng hỏi.

Nhan Phá Nguyệt trong lòng chấn động, thiếu chút buột miệng nói ra: “Ngươi cũng nghĩ vậy sao?”

Câu hỏi của Trần Tùy Nhạn, cũng chính là băn khoăn trong lòng nàng lâu nay. Cái thân thể này tuy đáng về không tệ, nhưng cũng không đến nỗi khuynh quốc khuynh thành. Nàng cũng không tin Nhan Phác Tông là loại người chung thủy, sẽ yêu thương một Loli mười mấy tuổi đến chết đi sống lại.

Nhưng Trần Tùy Nhạn làm sao phát hiện ra điểm này? Nàng cẩn thận dè dặt nói: “Trần tướng quân, ta không rõ ngươi hỏi cái gì? Nhan Phác Tông đối với ta... không phải đơn thuần là ham muốn nam nữ thôi sao?”

Trên mặt Trần Tùy Nhạn lộ ra mấy phần mỉa mai: “Ta theo hắc trong suốt cuộc chiến Đông Nam bảy năm trời, bảy năm này hắc truy tìm độc vật khắp thiên hạ. Cuối cùng ta mới biết, tất cả đều được đưa đến biệt viện cho ái nữ của hắc dùng. Ba năm trước, hắc đào được ở Cực Bắc một khối băng vạn năm, cho người đặc biệt chế tác ra giường hàn ngọc, là tặng cho ngươi, đúng không?”

Nhan Phá Nguyệt mới sực nhớ cái giường nàng hay ngủ ở biệt viện, đích thực là lạnh như băng. Ngay cả A Tử nội lực thâm hậu nằm trên đó cũng lạnh phát run. Chỉ vì nàng ngủ lâu rồi thành quen, cũng không để ý. Lúc quay về kinh thành, Nhan Phác Tông còn cho người chở cái giường ấy theo. Nàng nghe Trần Tùy Nhạn kể tường tận như vậy, không nhịn được gật đầu nói: “Đúng là có một cái giường như thế.”

Trong lòng nàng lại nghĩ: Haizz, không biết lão quân và A Tử ra sao rồi! Tuy rằng bọn họ che dấu chân tướng, gạt nàng là sai, nhưng cũng vì bị ép mà thôi. Nếu bây giờ có bọn họ bên cạnh, chẳng lẽ còn sợ cái tên Trần Tùy Nhạn này sao?

Trần Tùy Nhạn chứng thực suy đoán trong lòng, thần sắc càng lúc càng kích động, gật đầu nói: “Vậy thì đúng rồi. Nhan Phác Tông vì ngươi hao tổn tâm tư cỡ nào, nhất định là có bí mật lớn nào đó đang che giấu. Hừ! Cho rằng ta đoán không ra sao? Tu vi nội lực của hắc sâu không lường được, ta nghi ngươi chính là pháp bảo hắc đặc biệt nuôi dưỡng để luyện công, lấy âm bổ dương, kéo dài tuổi thọ!”

Nhan Phá Nguyệt cảm thấy hoảng sợ.

Nàng vốn không tin có phương pháp lấy âm bổ dương gì đó, nhưng nghĩ đến dòng khí lúc nóng lúc lạnh trong cơ thể mình, lại nhớ tới Nhan Phác Tông mỗi đêm đều tay đan mười ngón, chân quấn lấy người nàng, tư thế vô cùng kỳ lạ mà ngủ, nàng mới tin Nhan Phác Tông thật sự đang luyện một môn nội công. Mà con đường hấp thu nội công chắc là lấy nguyên khí từ trong người nữ tử được nuôi dưỡng.

Hơn nữa Nhan Phác Tông đã từng nói muốn cùng nàng đêm đêm hoan lạc tiêu hồn, chẳng lẽ phương pháp trực tiếp nhất chính là giao hợp xác thịt?

Trần Tùy Nhạn nhìn thần sắc của nàng, biết mình đã đoán đúng. Hắc nhanh chóng chụp lấy vạt áo nàng, giọng nói khẩn trương run run: “Nói! Có phải vì Nhan Phác Tông mỗi đêm đều ân ái với ngươi nên mới gia tăng công lực lớn như vậy, phải không?”

Nhan Phá Nguyệt thấy hắc kích động như thế, giống như chỉ cần đáp “Phải”, hắc sẽ lập tức đẩy nàng xuống đất điên long đảo phượng.

Nhưng chẳng phải hắc đã là thái giám sao? Cho dù bắt được mình, hắc có vui mừng cũng vô ích!

Nàng bỗng nhiên mơ hồ cảm thấy Nhan Phác Tông thật sự có phong độ phi thường của một vị Đại tướng, đã dự đoán được nên diệt cỏ tận gốc, biến hắc thành thái giám luôn.

Chỉ có điều nàng không biết, Trần Tùy Nhạn sở dĩ kích động như vậy là bởi vì trong lòng hắc vương mắc này đã có từ lâu lắm.

Hắc xuất thân thấp hèn, không thể thăng tiến nhanh như đám con cháu nhà quyền quý. Điều này khiến hắc càng cố tìm kiếm một biện pháp để nhanh chóng tiến thân. Bề ngoài hắc trầm mặc ít nói, nhưng thực tế hắc luôn thận trọng tính toán, nuôi lớn dã tâm.

Lúc hần còn trong đội quân Đông Nam, phát hiện thái độ của Nhan Phác Tông với nữ nhi rất kỳ lạ, giống như hần vô cùng thương yêu con gái, dù có chuyện gì cũng không thể buông tay. Trần Tùy Nhạn cảm thấy đây chính là cơ hội để hần đổi đời. Chỉ là cụ thể phải làm thế nào, thì lúc đó vẫn chưa nghĩ ra.

Nên sau đó, hần muốn chủ động bày tỏ với Nhan Phá Nguyệt, mới nhân lúc nửa đêm trời mưa lén lút chạy đến phòng ngủ của nàng thám thính trước.

Cho đến khi Nhan Phác Tông thật sự dùng thủ đoạn hại hần đau đớn, khiến hần phải chịu nỗi nhục nhã này, thì càng điên cuồng muốn có được nữ nhi bảo bối của Nhan Phác Tông, kế hoạch trong đầu ngày đó lại trở dậy mạnh mẽ. Thế là liền tương kế tựu kế, sắp xếp một loạt hành động vào đêm động phòng hoa chúc.

Mà giờ phút này, hần cứ nghĩ mình đoán đúng chân tướng sự việc nên đã quên mất một sự thật là bản thân không thể sinh hoạt vợ chồng nữa, ngược lại mừng rỡ như điên.

Thấy hần thật sự chú ý coi trọng việc này, Nhan Phá Nguyệt đương nhiên sẽ không thừa nhận. Nàng nghĩ đến cảnh nàng và Nhan Phác Tông mỗi đêm ôm nhau ngủ, thì càng không muốn ở chung một chỗ với cái tên âm hiểm tàn độc tính cách vụn vặt trước mắt, mới nói: “Không có, đương nhiên không có. Hần không có viên phòng với ta. Hần nói dịch thể* ta có độc.”

Trần Tùy Nhạn ngẩn ra, nhất thời nghi hoặc bất định. Bỗng nhiên qua ánh lửa thoáng thấy cái gáy gợi cảm, dung nhan kiều mị, liền sinh nghi.

“Người gạt ta.” Hần lạnh lùng nói. “Nếu như không viên phòng, hần làm sao hấp thụ nguyên khí từ trên người người?”

“... Uống máu của ta.” Nhan Phá Nguyệt tùy cơ ứng biến, cướp lời nói. “Hần uống máu của ta mỗi ngày... mỗi ngày một ít.”

Mắt Trần Tùy Nhạn sáng lên. Thật ra so với phương pháp lấy âm bổ dương kỳ gì đó, hần tin tưởng phương pháp uống máu này thực tế hơn. Trong chốn võ lâm cũng có được sư từng nuôi rắn độc, cho ăn các loại động vật quý hiếm khác, cuối cùng uống máu nó, công lực tăng cao.

Thấy thần sắc hần lơ lửng, Nhan Phá Nguyệt biết bản thân mình không thể nào tránh khỏi cái nạn này.

Nàng vén tay áo lên, nâng cổ tay lên cạnh môi hần: “Trần tướng quân, thật ra hai ta ở cùng chiến tuyến. Ta chỉ mong rời khỏi Nhan Phá Tông, có được tự do; còn ngươi thì vì luyện tập thần công. Theo nhu cầu, chúng ta kết làm đồng minh, ngươi thấy sao?”

Thần sắc Trần Tùy Nhạn hơi chấn động.

Dựa theo tính cách thận trọng của hần, tự nhiên sẽ hoài nghi Nhan Phá Nguyệt gạt mình. Mà nàng lại đang bị hần khống chế, còn không biết ngưỡng khoắc lác muốn “kết làm bằng hữu”, thực là không biết tốt xấu.

Thế nhưng cổ tay trước mắt trắng như sương, bằng thanh ngọc khiết, xem ra thật sự vô hại. Mà ham muốn của hần với thần công võ học lại quá mãnh liệt, rốt cuộc cũng nhịn không được há miệng, hàm răng thô kệch cắn phập vào cổ tay nàng.

Động tác Trần Tùy Nhạn không chút văn nhã, ra sức vừa cắn vừa mút. Nhan Phá Nguyệt toàn thân đau đớn căng cứng, khuôn mặt ửng đỏ, liều mạng chịu đựng không nhúc nhích.

Trần Tùy Nhạn ở khoảng cách gần thế này, nhìn thấy ánh ôn nhu trong đôi mắt nàng, có chút thất thần.

Nếu không phải hần bị gian kế của Nhan Phác Tông hãm hại, sau này dẫn theo mỹ nhân mảnh mai, ngày ngày uống máu của nàng, công lực tăng cao. Ban đêm còn có thể cùng nàng điên long đảo phượng, thì không phải còn phong lưu khoái hoạt hơn cả thần tiên sao? Hần nghĩ đến đây lại càng phần nộ, đột ngột ôm nàng vào trong ngực, môi càng ra sức mút mạnh hơn.

Nhan Phá Nguyệt thấy hần hoàn toàn không có ý dừng lại, hoảng hốt nói: “Trần tướng quân! Không thể! Uống nhiều... uống nhiều sẽ không bổ mà ngược lại còn tẩu hỏa nhập ma!”

Trần Tùy Nhạn lúc này mới hoàn hồn, lập tức buông nàng ra.

Nàng ngã ngồi trên mặt đất, lén lút đánh giá thần sắc của hần.

Uống máu thuần túy là nàng nói liều. Nàng chỉ nghĩ cơ thể này từ bé đều phải uống máu độc vật, như vậy có lẽ trong máu mình cũng có độc, mới lừa Trần Tuy Nhận uống máu....

Nàng chờ xem hắn có bị hộc máu, té xỉu, hoặc trúng độc gì gì đó không.

Nhưng nàng thất vọng rồi.

Trần Tuy Nhận lau khô vết máu trên khóe miệng, ngồi thiền tại chỗ vận công. Một lát sau, mở bừng mắt, thậm chí còn có ý vui mừng. “Quả nhiên có dòng khí nóng lạnh lưu chuyển trong người, chỉ là hơi mỏng manh.”

Thấy sắc mặt hắn không hề yếu ớt, ngược lại hình như còn hồng nhuận thêm mấy phần, Nhan Phá Nguyệt trầm mắng trong lòng một câu, ngoài mặt lại phì cười nói: “Tướng quân, ta đoán muốn công hiệu thì phải thực hiện lâu dài mới được.”

Trần Tuy Nhận lộ ra vẻ thư thái mỉm cười: “Được, phải làm như vậy.”

Từ lúc bị hắn bắt đến giờ, Nhan Phá Nguyệt rốt cuộc đã có thể nhẹ nhàng thở ra. Đang muốn nói thêm hai câu nữa để xoa dịu quan hệ cả hai, chợt thấy thần sắc hắn biến đổi.

Hắn lại chụp lấy cổ tay của nàng, đưa đến gần ánh nến quan sát kỹ lưỡng.

Sau đó sắc mặt của hắn lại sạm đen.

“Người lừa ta.” Hắn gạt cây nến văng mất, lại cầm cây gậy gỗ lên. “Nếu Nhan Phác Tông cũng uống máu của người, vì sao trên cổ tay người không có bất kỳ vết thương nào?”

Nhan Phá Nguyệt trầm mặc trong khoảnh khắc, thu hồi cổ tay, mỉm cười một cái: “Tướng quân, Nhan Phác Tông không cần cần đâu! Hắn dùng ống chích!”

7. Chương 7: Bán Minh

Từ lúc hai người rời khỏi kinh thành, đã ba ngày trôi qua.

Đêm ấy trong lúc đối đầu gay gắt, Nhan Phá Nguyệt phải trực tiếp vẽ sơ đồ phác thảo cái “ống chích” lên mặt đất cho Trần Tuy Nhận xem, mới khiến hắn nửa tin nửa ngờ. Ngày thứ hai vào trong trấn, Trần Tuy Nhận giam nàng ở khách điểm, còn mình thì cầm sơ đồ phác thảo đi tìm một tên thợ thủ công.

Thợ thủ công nhìn sơ đồ, cảm thán “Tuyệt diệu! Tuyệt diệu!” Tuy rằng hắn còn chưa rõ công cụ này rốt cuộc là cái gì, nhưng mơ hồ cảm giác được chắc nó sẽ rất có ích. Cuối cùng, thợ thủ công phải tốn năm lượng bạc mua lại cái sơ đồ phác thảo từ tay Trần Tuy Nhận. Trần Tuy Nhận cầm bạc trong tay ngẫm nghĩ, rốt cuộc triệt để tin lời Nhan Phá Nguyệt nói.

Những ngày sau đó, chất lượng cuộc sống của con tin Nhan Phá Nguyệt được cải thiện rõ rệt. Ba bữa cơm được ăn chung với Trần Tuy Nhận, buổi tối cũng có thể trải chăn nệm dưới đất mà ngủ chứ không phải chịu co ro trong góc nữa. Nhan Phá Nguyệt cẩn thận dè dặt, không dám chọc hắn phát cáu; lúc bị hắn hút máu, cũng là vẻ mặt cam tâm tình nguyện.

Trần Tuy Nhận đương nhiên không hoàn toàn tin tưởng nàng. Ban ngày, hắn và nàng cưỡi chung một con ngựa, gấp rút lên đường. Buổi tối, hắn dùng một cái xiềng, khóa xích vào hai chiếc kiềng vàng trên chân nàng, nắm chặt trong tay, không để nàng có cơ hội trốn thoát.

Cùng nhau đi một khoảng thời gian, Nhan Phá Nguyệt càng lúc càng cảm thấy Trần Tuy Nhận so với tưởng tượng của nàng còn lợi hại hơn. Hắn cố gắng trốn chạy, bắt Nhan Phá Nguyệt dùng nhọ nồi bôi lên mặt mỗi ngày, dẫn nàng núp đông trốn tây, thật sự có thể tránh được thủ đoạn truy đuổi phi thường của Nhan Phác Tông. Có nhiều lần, nàng ở trong trấn loáng thoáng thấy bóng mấy hộ vệ Nhan phủ, nhưng đều bị Trần Tuy Nhận khó nhọc kéo theo nàng né tránh thành công.

Nói chung là bị bọn họ truy đuổi ráo riết, hai người cả đoạn đường vừa chạy vừa lẩn trốn, lại dần dần hướng về phía nam mà đi.

Chạng vạng ngày nọ, hai người đến một thành trì lớn nhất giữa trung tâm Ích Châu – Tuần Dương.

Vì đã vài ngày không thấy bóng dáng truy binh, tinh thần cảnh giác của Trần Tùy Nhạn cũng lơ lửng đi mấy phần. Chiều muộn, hai người im lặng ngồi trong góc khuất một khách điểm bình dân dùng cơm. Nhan Phá Nguyệt suy nghĩ làm sao tạo ra cơ hội bỏ trốn. Trần Tùy Nhạn lại nghĩ về con đường phải đi sắp tới đến xuất thân.

Hắn không để ý nên không cảm giác được có mấy luồng ánh mắt lợi hại đang nhìn về phía này. Hắn đột nhiên hoàn hồn, tập trung nhìn kỹ, chỉ thấy có năm người đàn ông đang ngồi ở cái bàn bên phải. Bọn họ đều cúi đầu uống trà, không ai nhìn về bên này.

Hắn cẩn thận quan sát năm người nọ, thấy bọn họ thân mặc áo gấm, hình như vô cùng quý giá. Cao thấp mập ốm khác nhau, có một đại hán còn cao hơn hắn ít nhất một cái đầu, ngồi ở đó như một tòa núi lớn; có kẻ thân hình nhỏ thó, như một đứa con nít già trước tuổi.

Điểm giống nhau đầu tiên giữa bọn họ là tướng mạo đều cực kỳ xấu xí. Có kẻ lỗ mũi rất lớn, gần như chiếm hết nửa gương mặt, hai mắt ti hí không thấy đâu; có kẻ mặt đỏ chằng chịt, phải nhìn rất cẩn thận mới thấy rõ được ngũ quan của hắn.

Điểm giống nhau thứ hai là đều mang binh khí. Ấn đường sưng mẫn, cơ bắp rắn chắc, tình cờ một người nâng mắt lên nhìn, ánh mắt sáng quắc sắc nhọn, vô cùng lợi hại.

Trần Tùy Nhạn quan sát một lượt, biết ngay bọn họ là người luyện võ. Hắn thu hồi ánh mắt, khẽ quát Nhan Phá Nguyệt một tiếng: “Lên lầu!”

Lúc đóng cửa phòng, hắn thấy rõ năm người kia đều ngẩng đầu nhìn theo. Điều này làm hắn không khỏi cảm thấy bất an – nếu bọn họ ban đêm giở trò, hai người làm sao trốn thoát? Những người này rốt cuộc lại lịch ra sao?

“Bọn họ có phải người của Nhan Phác Tông không?” Hắn chợt nghe Nhan Phá Nguyệt khản trương dò hỏi. Thì ra nàng cũng đã sớm phát hiện, mấy người đó luôn nhìn về phía này.

Trần Tùy Nhạn trầm ngâm trong khoảnh khắc, đang định nói chuyện, tự nhiên cảm thấy một dòng khí cực lạnh mãnh liệt trào lên từ dưới bụng. Hắn cảm thấy trong cổ ngòn ngọt, miệng lập tức phun ra một ngụm máu.

Nhan Phá Nguyệt ngẩn người nhìn hắn, hắn đỏ đẫm nhìn mặt đất vương đầy vết máu.

Sau đó hắn đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt bao trùm bởi làn khói âm u: “Tiện nhân! Người gạt ta!”

Không đợi Trần Tùy Nhạn kịp suy nghĩ, một dòng khí nóng như lửa lại mãnh liệt trào lên lần nữa. Lần này còn đau đớn gấp bội ban nãy. Hắn chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, “Oe” một tiếng, phun ra một ngụm lớn máu tươi. Sức lực toàn thân hắn bay biến đâu mất, trong thoáng chốc ngã ngồi xuống đất. Ngày thường đan điền tràn đầy nội lực, bây giờ dường như đều bị dòng khí nóng lạnh đó cản trở, muốn đứng dậy cũng không làm được.

Nhan Phá Nguyệt giật nảy mình, không tự chủ được bước lùi một bước.

Trần Tùy Nhạn vẫn không nhúc nhích, ngồi thien tại chỗ. Nhan Phá Nguyệt nhìn hắn, không dám động dậy, cũng không dám lên tiếng. Hắn ngồi thien điều dưỡng nửa canh giờ, mới tạm khống chế được dòng khí nóng lạnh kia, bắt đầu vận công một lần nữa.

“Tiện nhân!” Hắn đứng dậy, đồng thời túm lấy cổ áo của nàng: “Máu của ngươi có độc? Đúng không!? Thiếu chút nữa là hại chết ta! Cái con đàn bà dê tiện! Người vẫn luôn lừa ta?”

Nhan Phá Nguyệt bị dọa hồn phi phách tán, vội nói: “Ta không có! Nhan Phác Tông mỗi ngày đều uống máu như vậy đó! Có thể nào... có thể nào còn phương pháp phụ trợ khác mà chúng ta không biết? Hoặc là, hoặc là qua mấy ngày nữa, có lẽ sẽ tốt hơn?”

Trần Tuy Nhận mặc dù lòng nóng như lửa đốt, nghĩ lại cũng cảm thấy lời nàng có lý. Nhưng cảm giác mất hết nội lực vừa rồi thật sự khiến hắn sợ hãi. Hắn vừa tức vừa giận, nâng tay định đánh nàng, bất chợt bàn tay ngừng giữa không trung.

Sắc mặt hắn khê biến.

Hắn nghe ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân rất nhỏ.

Chỉ tiếng bước chân không thôi, đã thể hiện khinh công thượng thừa.

Hắn điểm nhẹ huyệt cam của Nhan Phá Nguyệt, phòng ngừa nàng ra hiệu cảnh báo.

Nhan Phá Nguyệt chậm rãi đứng dậy, đi đến góc khuất, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một lát sau, trên cửa hiện ra năm bóng người cao thấp mập ốm khác nhau.

“Đại ca, tên kia còn ở trong đó.” Một người trong đám nói.

Một người khác đáp: “Thằng đó không dám chạy, muốn chạy cũng không được. Đêm xuân một khắc giá ngàn vàng, chớ để tiểu nương tử chờ lâu, chúng ta vào thôi.”

Vừa dứt lời, cửa phòng bị đẩy ra, năm kẻ kia lặc mình tiến vào, cười hì hì nhìn hai người trong phòng.

“Vị huynh đài, ta muốn thương lượng với người chuyện này.” Một tên mập mạp nói. “Ngũ Hồ Ích Châu chúng ta vừa ý tiểu nương tử kia, người để nàng lại, chúng ta thả người đi, thế nào?”

Thần sắc Trần Tuy Nhận biến đổi.

Hắn tuy ở trong quân đội, cũng có nghe qua đại danh của Ngũ Hồ Ích Châu. Chỉ nghe nói năm tên này võ công cao cường, ở đất Ích Châu hoành hành ngang ngược, không chuyện ác nào không làm.

Hắn không chắc chắn sẽ thắng được bọn chúng, nhưng Nhan Phá Nguyệt là hắn hao tâm tổn trí mới đoạt được, sao có thể chấp tay nhường lại?

Hắn trầm ngâm nói: “Vốn nghe danh Ngũ Hồ hào kiệt hiệp nghĩa đã lâu, hôm nay gặp được, quả nhiên danh bất hư truyền...”

Hắn rút trường kiếm ra khỏi vỏ, nhanh như cắt đâm thẳng vào ngực tên mập mạp!

Hai người đứng rất gần nhau, võ công lại sần sần một cỡ. Một kiếm bất ngờ của hắn đương nhiên có hiệu quả! Tuy tên mập nghiêng người né tránh, kiếm phong của Trần Tuy Nhận cũng để lại trên vạt áo hắn một vết rách thật dài, sau đó thuận thế kẹp lấy cổ tên nọ, khiến hắn không thể động đậy.

Chợt nghe một tiếng cười lạnh nói: “Buông đại ca ta ra!”

Là một người nhỏ thó trong năm kẻ kia, hắn đã đứng bên cạnh Nhan Phá Nguyệt, một tay nắm lấy cổ nàng. Nhan Phá Nguyệt bị thân thủ như ma quỷ của hắn dọa đến hồn phi phách tán, hiện tại chỉ mong Trần Tuy Nhận thắng.

Đáng tiếc trời không chiều lòng người.

Tên mập kia tuy bị Trần Tuy Nhận khống chế, lại không hề sợ hãi, cười nói: “Huynh đệ, chúng ta năm người, người một người. Ta chết, thê tử người cũng chết. Nhưng ta còn bốn người huynh đệ, đủ để chém người thành từng mảnh vụn! Như vậy tính ra chúng ta vẫn còn lời chán. Phải biết Ngũ Hồ Ích Châu chúng ta một khi đã ra tay, tuyệt đối sẽ không ngừng lại. Hôm nay cho dù ta chết ở chỗ này, huynh đệ của ta cũng được nếm thử mùi vị của tiểu nương tử này.”

Trần Tuy Nhận đã nghe đồn bọn họ can sắc không can mạng, trong lòng biết hắn không nói láo, nhất thời không nghĩ ra cách đối phó.

Chợt nghe cái người nhỏ thó lên tiếng: “Đại ca, các người nhìn xem!”

Bọn chúng theo lời hắn quay đầu nhìn, thấy hắn duỗi tay sờ sẫm trên mặt Nhan Phá Nguyệt, dưới lớp nhö đen đui, lại lộ ra da thịt trắng trong tinh tế như dương chi bạch ngọc.

Ngũ Hồ chờ đợi nhìn. Một tên trong đó nói: “Đại ca mắt nhìn thật tốt, quả là tuyệt sắc giai nhân.”

Tên mập kia đắc ý cười nói: “Điều đó là đương nhiên. Ta thấy nàng mặt đen như than, nhưng tay lại trắng như đậu hũ non, giọng nói uyển chuyển xinh đẹp động lòng người, liền biết tên tiểu tử này cố ý cất giấu mỹ nhân đây.”

“Không biết thân thể này, có phải cũng giống nhau trắng mượt không nhỉ!” Tên hán tử nhỏ thó nói. Bọn chúng nghe vậy, đồng thời cười lớn ầm ỹ.

Nhan Phá Nguyệt từ lúc xuyên qua đến nay, chưa bao giờ thấy sợ như vậy. Chỉ cảm thấy đám Ngũ Hồ này bản thủ dơ dáy còn hơn rắn độc, khiến nàng vừa sợ hãi vừa kinh tởm. Nàng chỉ có thể nhìn Trần Tùy Nhạn khẩn cầu, hy vọng hắn không bỏ rơi mình.

Nhưng Trần Tùy Nhạn đâu phải người không thức thời? Đến lúc nguy hiểm đến tính mạng, hắn tự nhiên sẽ không vì một Nhan Phá Nguyệt mà liều mạng với Ngũ Hồ.

Hướng hồ bấy giờ hắn vẫn hoài nghi biện pháp uống máu để tăng công lực của Nhan Phá Nguyệt, trong lòng nghĩ thầm Nhan Phá Nguyệt đã từng nói dịch thể nàng có độc, đúng lúc có thể lợi dụng đám Ngũ Hồ này để nghiệm chứng.

Hắn mặc kệ Nhan Phá Nguyệt có nguyện ý hay không.

Thế là trong đầu hắn nảy ra một kế, bỗng nhiên nói: “Đánh nhau xong mới thành bằng hữu. Tại hạ tự biết không phải đối thủ của Ngũ Hồ, tình nguyện cùng năm vị huynh đài biến chiến tranh thành hòa bình.”

Ngũ Hồ ngẩn người, rồi cùng cười haha. Nhan Phá Nguyệt hai mắt trừng lớn, không phải chứ... Tên Trần Tùy Nhạn có thể từ bỏ pháp bảo luyện công sống là mình sao?”

Trần Tùy Nhạn nói: “Không giấu chư vị, nàng là thê tử kết tóc của tiểu đệ. Tiểu đệ hôm nay thua dưới tay các vị anh hùng, có thể nhường vợ lại, nhưng mạo muội có hai yêu cầu.”

Nhan Phá Nguyệt hít vào một ngụm khí lạnh, sắc mặt trắng bệch trong nháy mắt.

Tinh thần Ngũ Hồ phấn chấn, tên mập cười nói: “Người nói đi.”

Trần Tùy Nhạn nhìn Nhan Phá Nguyệt nói: “Thứ nhất, ta cùng nàng hai nhà kết giao đã lâu, hôm nay thua dưới tay Ngũ Hồ, bắt buộc dĩ phải nhường nàng lại, đã là có lỗi với nàng. Ngày sau càng khó lòng ăn nói với phụ mẫu nàng. Nghe nói Ngũ Hồ duyệt đàn bà vô số, chỉ hy vọng sau khi cùng nương tử của ta vui vẻ mấy này, xin trả nàng lại cho tại hạ.”

Ngũ Hồ vừa nghe, cũng cảm thấy hợp lý. Năm huynh đệ bọn họ chơi đàn bà, lúc nào cũng có mới nới cũ, thông thường chỉ chơi hơn mười ngày, liền bán cho thanh lâu hoặc tiện tay giết luôn.

Tên mập kia cười nói: “Kỳ hạn một tháng được không?”

Trần Tùy Nhạn đáp: “Một lời đã định.”

Hán tử nhỏ thó hỏi: “Vậy còn điều thứ hai?”

Trần Tùy Nhạn khẽ mỉm cười: “Điều thứ hai này, không giấu chư vị, những ngày gần đây cũng có kẻ thù đuổi giết hai vợ chồng chúng ta. Nghe nói Ngũ Hồ luôn hành hiệp trượng nghĩa, nghĩa bạc vân thiên, tiểu đệ chỉ xin Ngũ Hồ hứa một lời, nếu có kẻ thù tìm tới cửa, có thể giúp tiểu đệ một tay.”

Hắn vừa dứt lời, cười ha ha, trái lại nhìn Nhan Phá Nguyệt nói: “Nương tử, tướng công đã tính toán cực khổ, bán người được nhiều tiền như vậy. Đêm nay nếu người không hầu hạ năm vị đại gia chu đáo, để các vị đại gia hành hạ thân thể người thì không tốt đâu.”

Mọi suy nghĩ của Nhan Phá Nguyệt đều cháy thành tro, miệng nàng không thể nói, thân thể lại bị khống chế, chỉ có thể đỏ bừng khuôn mặt, đứng ngây tại chỗ như rối gỗ.

Ngũ Hồ thấy nàng sốt ruột, trong lòng càng ngứa ngáy, nhao nhao cười ha ha.

Trần Tùy Nhạn thấy hợp tác thành công, cất kiếm, cầm lấy bao đồ xoay người đi ra khỏi phòng. Lúc bước ra, còn không quên tiện tay đóng cửa lại.

Tên hán tử nhỏ thó đứng gần Nhan Phá Nguyệt nhất, cười nhẹ một tiếng, nắm lấy eo nhấc nàng lên bằng một tay. Nhan Phá Nguyệt sợ đến kinh hồn bạt vía, cúi đầu nhìn chỉ thấy năm tên kia ánh mắt tối tăm, rõ ràng đang động tình.

Tên mập cười nói: “Lão tứ quăng qua đây cho ta!”

Hán tử nhỏ thó ném Nhan Phá Nguyệt đi, tên mập vừa vặn chụp lấy nàng. Ôm Nhan Phá Nguyệt vào lòng, hắn chỉ cảm thấy thân thể mềm mại không xương, hương thơm quyến rũ xông lên mũi, trong lòng mừng rỡ. Nhìn thấy nước mắt chực trào trên gương mặt đen kịt của Nhan Phá Nguyệt, dĩ nhiên là đáng đáp mỹ lệ xinh đẹp đáng yêu. Hắn cảm thấy bụng dưới căng cứng, ngẩng đầu nói với các huynh đệ khác: “Như thường lệ, ta và lão nhị, lão tam chơi trước.”

Một người cao nhất trong đám Ngũ Hổ này giờ chỉ im lặng, cũng cởi bỏ áo choàng của mình, quăng trên mặt đất. Áo choàng rất lớn, trong khoảnh khắc đã bao phủ mặt đất của nửa căn phòng. Hán tử cao lớn nằm dài ra đất, tên mập vỗ nhẹ lên mông Nhan Phá Nguyệt, ném nàng vào lòng hán tử cao to kia.

Nhan Phá Nguyệt liều mạng giãy dụa, lại bị hán tử cao lớn giữ chặt hai tay hai chân, chỉ có thể nằm úp vào lòng hắn theo hình chữ đại (大). Cảm nhận được vật cương cứng của hắn thúc vào bụng mình, Nhan Phá Nguyệt cảm thấy trước mắt tối sầm.

Hán tử cao lớn vừa chạm vào làn da nàng, gấp gáp hít từng ngụm khí lạnh. Hắn vội vã dùng một tay cố định đôi tay nàng trên đỉnh đầu, tay còn lại tự cởi quần mình.

Tên mập bước đến giữa hai chân nàng thì đứng lại, hai tay sờ lên eo nàng; hán tử nhỏ thó thì đi đến trước mặt Nhan Phá Nguyệt, bắt đầu cởi quần.

Hai tên khác thái độ thờ ơ, bưng một chậu nước để bên cạnh Nhan Phá Nguyệt, định rửa mặt cho nàng; một kẻ khác ngồi xổm xuống cạnh mông nàng, hăng hái thăm dò, như muốn quan sát rõ ràng hơn.

8. Chương 8: Dâm Tặc

Giữa lúc Ngũ Hổ chuẩn bị hưởng thụ, chợt nghe ngoài cửa vang lên một tiếng thở dài, giọng nói khàn khàn: “Thô lỗ, thô tục quá! Cực phẩm xử nữ mềm mại như vậy, nhất định bị các người chơi đến hồng mắt thôi!”

Nhan Phá Nguyệt vốn đã sợ đến mức tim gan như vỡ tung, nghe thấy mấy lời hạ lưu này, cho rằng có người tới nhập hội với bọn họ, càng thêm tuyệt vọng.

Nhưng Ngũ Hổ thì lại cả kinh – nghe giọng điệu của người nọ, hiển nhiên là đã đứng ngoài cửa lâu rồi, bọn chúng lại hoàn toàn không phát hiện, chứng tỏ võ nghệ người kia cao hơn bọn chúng nhiều.

Đại Hổ béo mập buông Nhan Phá Nguyệt ra, ra hiệu bốn kẻ kia cầm lấy binh khí. Tên cao lớn nhấc Nhan Phá Nguyệt lên, điểm huyết nàng, quăng vào góc tường, dùng áo choàng che thật kín, chỉ lộ ra cái đầu. Nhan Phá Nguyệt va vào tường mắt nổ đom đóm, đầu tóc mặt mũi toàn là đất cát, bị nghẹn ho khan liên tục, càng khó nhận ra diện mạo vốn có.

Đại Hổ lên giọng nói: “Chẳng hay là vị tiền bối nào đang ở đây. Huynh đệ chúng ta trước giờ không cùng người khác chia phần, xin tiền bối thứ lỗi!”

Người ngoài cửa cười ha ha, theo sau tiếng cười là giọng nói trong trẻo: “Phàm phu tục tử thì không thể, ‘Tích Hoa Lang Quân’ cũng không được sao?”

(Tích Hoa Lang Quân: sói vương thương hoa, ý chỉ kẻ chuyên đi cướp sắc, làm hại con gái nhà lành.)

Lời vừa nói ra, Ngũ Hổ ngơ ngác nhìn nhau. Tên nhỏ thó thấp giọng hỏi Đại Hổ: “Đại ca, là Tích Hoa Lang Quân!?”

Lông mày Đại Hổ nhíu chặt, trầm tư trong khoảnh khắc, cung kính nói với người bên ngoài: “Thì ra Tà lão tiền bối đến rồi!”

Nhan Phá Nguyệt tuy không thể cử động, nghe đến cái tên ‘Tích Hoa Lang Quân’ liền biết ngoài cửa cũng chẳng phải con nham tốt đẹp gì.

Nhưng thấy có người quấy rầy, nàng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhớ tới thiếu chút nữa đã bị bọn chúng... Toàn thân nàng phát run, không thể khống chế.

Nàng chỉ hận không thể chết đi!

Không, đáng chết không phải nàng! Nàng cảm thấy máu nóng toàn thân sôi sục, gào thét đòi này kiếp này nếu không giết được tên Trần Tùy Nhạn cùng đám Ngũ Hổ, nàng thề không làm người!

Thần sắc Ngũ Hổ vô cùng khẩn trương.

Vốn dĩ ‘Tích Hoa Lang Quân’ Tạ Chi Phương đã nổi danh từ hai mươi năm trước. Nghe nói một bộ Tích Hoa đao pháp hai mươi bốn chiêu xuất quỷ nhập thần, từng một thời xưng bá đánh khắp giang hồ không địch thủ. Có điều thằng nhãi này cái gì cũng không thích, chỉ thích nữ sắc, càng không đi trêu chọc phụ nữ phóng đảng, chỉ chuyên xuống tay với con gái nhà lành. Dần dà, bằng hữu trên giang hồ tặng hẳn biệt hiệu ‘Hải Hoa Lang Quân’.

Trước kia thằng nhãi này đi khắp nơi gieo rắc tai họa trong giang hồ, tám năm trước mới mai danh ẩn tích. Có lời đồn rằng đã bị Đường chủ ‘Hình Đường’ đại danh鼎鼎 đích thân phế bỏ võ công, nhốt lại. Cũng có người đồn là hẳn đã chết. Chân tướng sự việc ra sao, không ai biết được.

Ngũ Hổ không ngờ hôm nay gặp hẳn ở chỗ này. Chỉ ít trong lòng Đại Hổ, vốn chẳng hề tin tưởng là Tạ Chi Phương thật sự tái xuất giang hồ.

“Kèo kẹt” một tiếng, cánh cửa bị đẩy ra. Một nam tử không nhanh không chậm đi tới, chỉ thấy hắn mặc quần áo bằng vải bố xù xì, vừa bẩn vừa rách rưới, nhưng thân hình vô cùng cao lớn. Trên mặt một hàm râu quai nón, làn da trắng ngần. Hai con ngươi trong mắt đen tuyền, tinh quang bắn ra bốn phía.

Đại Hổ kiến thức rộng rãi, thấy thế trong lòng có chút tin tưởng người ta đồn Tạ Chi Phương thời trẻ là một mỹ nam tử, dáng người cao lớn làn da trắng nõn. Người này tuy rằng quần áo lôi thôi, nhưng ngược lại điểm này vô cùng phù hợp.

“Tiền bối...” Đại Hổ đang muốn nói chuyện, đột nhiên thấy Tạ Chi Phương tự ý bước mấy bước về phía Nhan Phá Nguyệt. Đại Hổ đề phòng hẳn ra tay bất ngờ, vội vàng lách mình đứng chắn trước mặt hắn: “Không biết tiền bối hôm nay đến đây làm gì?”

Lấy thanh danh Ngũ Hổ Ích Châu trong giang hồ, ăn nói khép nép như vậy đã là vô cùng nể mặt. Không ngờ Tạ Chi Phương hừ lạnh một tiếng, ngữ khí cực kỳ khinh thường: “Tiểu nương tử kia vừa nhìn là biết ngay vẫn còn trinh, các người lại có thể năm người cùng nhau lên, thật là phung phí của trời! Phung phí của trời!”

Đại Hổ còn chưa lên tiếng, tên nhỏ thó đứng một bên đã hào hứng hỏi: “Có thật không!? Lão tiền bối, nàng thật sự là xử nữ sao? Nhưng nàng đã gả làm vợ người ta! Người vừa đi, chính là phu quân của nàng!”

Tạ Chi Phương cười cợt nói: “Tên tiểu tử đó bất kính với lão phu, ta tiện tay giết, rồi vắt thi thể hắn trong ngõ hẻm sau khách điếm. Trước khi chết hẳn chính miệng nhận tội, tiểu nương tử này là con gái nhà lành hẳn bắt ở trong thôn.”

Lời vừa nói ra, cả bọn đều kinh ngạc. Nền biết Trần Tùy Nhạn đơn đả độc đấu cùng Ngũ Hổ không phân cao thấp, tên Tạ Chi Phương này lại nói đơn giản nhẹ nhàng như thế!

Nhan Phá Nguyệt thì trong lòng run lên: Trần Tùy Nhạn chết rồi? Rất tốt!

Đại Hổ liếc mắt nhìn tên nhỏ thó, tên đó hướng về Tạ Chi Phương cười nói: “Hôm nay gặp được tiền bối, sao có thể không có rượu và thức ăn? Ta vì lão anh hùng xuống lầu đi mua.”

Tạ Chi Phương không nói gì, về mặt từ chối cho ý kiến. Tên nhỏ thó liền dẫn theo hán tử cao lớn, cùng nhau đi xuống lầu. Nhan Phá Nguyệt trong lòng biết rõ, bọn chúng muốn đi điều tra xem Trần Tùy Nhạn thật sự đã chết chưa.

Ai ngờ đợi một hồi, cũng không thấy hai tên đó trở về. Đại Hổ lại nói với một tên khác: “Người đi xem đi, cẩn thận chút.” Tên đó gật đầu đi xuống lầu.

Đúng lúc này, Tạ Chi Phương nãy giờ vẫn im lặng uống trà bỗng nhiên cười nói: “Lão phu đã cùng các người uống một ấm trà, duyên phận đã hết. Các người giao tiểu nương tử kia cho ta, tạm biệt ở đây thôi.”

Đại Hổ giật mình nói: “Tiền bối võ nghệ cao cường, vẫn bối đương nhiên không dám cùng tiền bối tranh chấp. Nhưng tiểu nương tử này là chúng tôi hao hết tâm lực mới tới tay, tiền bối nói muốn liền muốn, có phần lấy lớn ép nhỏ, ý mạnh hiếp yếu.”

Nhan Phá Nguyệt nghe hắn nói “ý mạnh hiếp yếu” thì cực kỳ coi thường. Tên Đại Hổ này quả nhiên vô cùng giáo hoạt. Hắn cố ý nói như vậy, nếu Tạ Chi Phương là một người sĩ diện, làm sao có thể động thủ với bọn chúng.

Không ngờ Tạ Chi Phương cũng là một kẻ mặt dày vô sỉ: “Sai! Sai! Lão phu gần đất xa trời, các người trai tráng mạnh khỏe như vậy, nếu phải động thủ, cũng là các người lấy thịt đè người!”

Trong bầu không khí khấn trương như vậy, hắn lại bỗng nhiên càn quấy, chửi xéo Ngũ Hổ là mập như heo. Dù Nhan Phá Nguyệt thân còn treo trước miệng cộp, cũng nhịn không được khóe miệng hơi cong lên.

Hai tên Hổ còn lại trong phòng sắc mặt nhất thời hiện lên cảm giác nhục nhã. Đại Hổ đang muốn phát tác, nhưng ánh mắt Tạ Chi Phương lại hiện lên tia tinh quái, cười hì hì nói: “Tiểu nương tử cười cái gì? Cho là lão phu dùng sai thành ngữ? Thế nên dùng thế nào nhỉ? Ừm... Da dày thịt béo thì sao?”

Đại Hổ nghe hắn càng nói càng khó nghe, giận dữ nói: “Lão tiền bối! Ta tôn trọng người, gọi người một tiếng tiền bối. Người nếu còn nói bậy, vẫn bối sẽ không khách khí!”

Tạ Chi Phương liếc mắt nhìn Đại Hổ, tự nhiên thu lại ý cười, nghiêm nghị gật đầu: “Người nói rất đúng, chúng ta đang nói chuyện nghiêm chỉnh. Lão tiền bối ta thích nhất là nói chuyện chính sự. Nhưng ta nói bậy chỗ nào? Được thôi, nếu đều vừa mắt tiểu nương tử này, lão phu đó giờ nhân cách cao thượng, kiên trì đức độ, nghĩa bạc vân thiên, nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy, quyết không để vẫn bối các người chịu thiệt thòi. Như vậy đi, ta truyền cho người tám chiêu ‘Tích Hoa đao pháp’, đổi lấy tiểu nương tử này, thế nào?”

Đại Hổ vốn đã chuẩn bị quyết đấu, nghe những lời này, vừa vui mừng vừa nghi hoặc.

Tuy rằng võ nghệ Ngũ Hổ đã hết sức xuất sắc, nhưng gặp phải cao thủ đệ nhất võ lâm, vẫn như cũ không chịu nổi một đòn. Nếu có thể học được ‘Tích Hoa đao pháp’ vang danh thiên hạ, đương nhiên cầu còn không được.

“Tiền bối không đùa chứ?” Đại Hổ run giọng hỏi dò, lòng vẫn chưa tin.

Tạ Chi Phương cười “hắc hắc” một tiếng: “Đương nhiên là thật.”

Đại Hổ nghe hắn cười gian trá, không khỏi có chút không tin hắn thật sự có thể xuất ra đao pháp tuyệt thế. Tạ Chi Phương thấy vẻ mặt của hắn, tinh quang trong mắt chợt lóe, giơ tay ra sau lưng rút đao khỏi vỏ.

Giữa ánh nến, chỉ thấy thân đao một màu đen tuyền, u ám sắc lạnh.

Trước đó còn hoài nghi, nhưng lúc này Đại Hổ nhìn thấy tuyệt thế bảo đao, đã hoàn toàn tin tưởng, kích động hỏi: “Chẳng lẽ đây là đao Xích Dã trong truyền thuyết?”

Tạ Chi Phương bày ra vẻ mặt bí hiểm, gật đầu.

“Xin tiền bối chỉ giáo!” Đại Hổ cùng tên còn lại đồng thanh quỳ xuống cúi lạy.

Tạ Chi Phương vẻ mặt hồ hững: “Đao pháp này của ta nếu nghiêm túc sử ra, mười phần công lực, sẽ khiến các người gân mạch đứt đoạn trong chốc lát! Nơi này vô cùng chật hẹp, ta chỉ biểu diễn chiêu thức, không dùng nội lực, tránh làm người khác bị thương.”

Hai Hổ gật đầu nói phải.

Sau đó hắn tung người nhảy tới giữa gian phòng. Trong phút chốc chỉ thấy một luồng ánh sáng từ thân đao lóe ra, bao phủ hắn trong một vầng sáng trắng. Thân ảnh di động nhanh như ma quỷ, đao pháp lưu chuyển mạnh mẽ như rồng cuốn hồ vô, trong nháy mắt phẳng phất một trận cuồng phong thổi bay cát đá, lại tựa sóng thần dữ dội ập vào bờ.

Hai Hổ nhìn theo trọn mắt há mồm, trong lòng vô cùng vui sướng. Nhan Phá Nguyệt mặc dù không hiểu võ nghệ, nhưng đã nhìn thấy Nhan Phác Tông luyện kiếm trong viện. Chỉ cảm thấy đao pháp của Tạ Chi Phương tuy không tinh xảo tuyệt vời giống Nhan Phác Tông, nhưng cũng có điểm hay riêng, vô cùng khí khái.

Trong đầu nàng bỗng nhiên nảy sinh một ý nghĩ kỳ lạ: Người có thể dùng đao tỏa ra khí thế lấp sông dời núi như thế, sao lại là một tên đạo chích hái hoa gian tà thô tục? Chẳng lẽ là hắc ngụy trang?

Nhưng lại nghĩ đến Nhan Phác Tông cùng Trần Tùy Nhạn, nàng lại cảm thấy thoải mái. Không phải kiếm pháp Nhan Phác Tông uyển chuyển như tiên giáng trần đó sao! Không phải kiếm pháp Trần Tùy Nhạn cũng vô cùng thật thà chất phác đó sao! Nhìn người biết mặt không biết lòng! Nàng đã ném đủ rồi, nàng đã thề đời này tuyệt đối sẽ không dễ dàng tin tưởng người khác nữa.

Say sưa biểu diễn xong bộ đao pháp, Tạ Chi Phương cười ha ha, hai Hổ đã lần nữa quỳ xuống dưới đất: “Xin sư phụ truyền thụ!”

Tạ Chi Phương gật gật đầu: “Trước tiên để ta nhìn tiểu nương tử chút đã, xem có đáng giá tám chiêu đao pháp của ta không.”

Hai Hổ làm sao còn chần chừ! Thường nói: mỹ nhân dễ có, đao pháp khó cầu!

Tạ Chi Phương không bị cản trở, đi thẳng đến góc tường, cúi đầu cười nói: “Tiểu nương tử ngoan ngoan của ta, lại đây, cho lang quân sờ bàn tay nhỏ bé của người chút nào!”

Nhìn gần, Nhan Phá Nguyệt mới phát hiện hắc còn bần hơn so với tưởng tượng, ngoại trừ bộ quần áo bằng vải thô, trên mặt trên cổ đều dính bùn đất. Nàng nhìn không được nhịu mày, bàn tay to của Tạ Chi Phương cũng đã sờ soạng lên người nàng.

Nhan Phá Nguyệt sợ đến hồn vía bay sạch, Tạ Chi Phương không ngừng cười hắc hắc, phía sau hai Hổ nghe được, lại thêm một trận cười dâm dăng.

Thì ra Tạ Chi Phương không sờ tay của nàng, mà vén áo choàng của nàng lên, sờ soạng nắm lấy ngực trái của nàng. Vốn ấn tượng của Nhan Phá Nguyệt đối với hắc không tệ, lại không ngờ hắc vô sỉ như vậy. Trong lòng nàng vừa nôn nóng vừa tức giận, hai tay nắm chặt thành quyền

Ồ, nàng phát hiện ra tứ chi mình có thể cử động.

Nàng nghi hoặc nhìn Tạ Chi Phương, bắt gặp ánh mắt hắc đang tập trung nhìn nàng, đôi đồng tử đen nhánh sáng ngời tràn đầy vẻ quan tâm.

Nhan Phá Nguyệt trong lòng chấn động, không lên tiếng, môi khẽ nhúc nhích vẽ ra khẩu hình: “Cứu ta!”

Hắc chớp chớp mắt, tiện đà xoay người về phía hai Hổ nói: “Thân thể vô cùng thơm tho mềm mại, ngũ quan cũng xinh đẹp, chỉ có làn da đen đúa một chút. Các người đã bắt người nào trong thôn vậy?”

Đại Hổ không muốn cùng hắc dây dưa, cười nói. “Đen cũng có cái đẹp của đen. Tiền bối, nữ tử này thuộc về người, khi nào thì dạy đao pháp cho chúng tôi?”

“Lão phu buôn bán luôn sòng phẳng, nhận hàng trả tiền. Bây giờ liền truyền cho các người.” Tạ Chi Phương uể oải lười biếng nói.

Hai tên Hổ vô cùng vui mừng, Nhan Phá Nguyệt ngừng thở.

Chỉ thấy Tạ Chi Phương chậm chạp sử ra chiêu đầu tiên của đao pháp một lần, quả thật kinh diệu vô song. Tu vi võ công của hai Hổ vốn cũng khá tốt, chỉ nhìn một lần đã nhớ bảy tám phần. Tạ Chi Phương lại biểu diễn thêm lần nữa, bọn chúng đều đã nhớ rõ.

Dạy xong chiêu này, Tạ Chi Phương sờ sờ bụng, hơi mất bình tĩnh nói: “Huynh đệ các người không phải nói đi mua ít rượu và thức ăn sao? Sao còn chưa về? Đói bụng làm sao dạy?”

Hai tên kia đi lâu như vậy còn chưa trở về, Đại Hổ cũng vô cùng kinh ngạc. Hắc muốn đi điều tra, nhưng lại sợ Tạ Chi Phương dẫn Nhan Phá Nguyệt chạy mất, đao pháp của hắc cũng đi theo luôn. Hắc nghĩ đi

ngĩ lại, Ích Châu vẫn là địa bàn của mình, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì lớn. Huống hồ ba Hổ còn lại trở về, người học được đao pháp tuyệt diệu lại càng nhiều!

Thế là hấn chần chừ trong khoảnh khắc, kiên trì nói: “Tiền bối xin hãy dạy trước, ăn cơm là chuyện nhỏ, đêm xuân ngắn ngủi, đừng để tiểu nương tử chờ lâu.

Tạ Chi Phương nghe vậy, lòng mảy giãn ra, trộm liếc Nhan Phá Nguyệt, cười nói: “Người nói vậy thì vậy đi.”

Thế là dạy thêm hai chiêu.

Nếu lúc đầu hai tên Hổ đối với Tạ Chi Phương còn có vấn còn hoài nghi, bây giờ đã hoàn toàn tin tưởng. Mở miệng ra là sư phụ, cực kỳ ân cần. Tạ Chi Phương cầm cốc trà nóng Đại Hổ dâng lên, cười nói: “Chiêu thứ ba hơi phức tạp, trước tiên phải dạy các người nội công tâm pháp của bản môn đã. Các người đứng quay mặt về phía vách tường, vận khí vào đan điền, giữ không cho tản đi.”

Hai Hổ không hề nghi ngờ hấn, lập tức làm theo. Tạ Chi Phương đi đến phía trước bọn họ, đọc khẩu quyết một hơi, hai Hổ vô cùng chăm chú tập theo.

Tạ Chi Phương chậm rãi đi dạo ra sau lưng bọn họ, cười nói: “Có phải các người cảm thấy nội lực càng lúc càng dày, càng mạnh mẽ so với ngày xưa?”

Hai Hổ nhú mảy, cảm thấy không có tác dụng kỳ diệu như Tạ Chi Phương nói. Đang định hỏi, lại nghe hấn nói: “Nhắm mắt lại, chuyên tâm vào!”

Hấn rất có phong cách của võ lâm tiên tối, nghiêm khắc khỏi phải bàn, hai Hổ lập tức làm theo. Bọn họ vừa mới nhắm mắt, liền cảm thấy một dòng khí mạnh mẽ vỗ vào huyết Kiên Tĩnh, xuyên qua điểm sâu nhất của huyết đạo trong nháy mắt. Hai người toàn thân tê dại, dĩ nhiên không thể động đậy.

Đại Hổ tỉnh táo lại, đã phát hiện bị mắc lừa, vội la lên: “Sư phụ, người thế này là định làm gì?”

Lại nghe ngữ khí của Tạ Chi Phương so với bọn họ còn nôn nóng hơn: “Hong rồi hong rồi! Lão phu quên, tổ tiên có dặn, nếu truyền Tích Hoa đao pháp cho người ngoài, chỉ truyền nữ không truyền nam. Ta lại quên, truyền cho các người, bây giờ phải làm sao đây?”

Đại Hổ vốn sợ hấn có mưu đồ khác, nghe hấn nói như vậy, vừa giận vừa tức: “Chúng ta đã bái sư nhập môn, cũng không tính là người ngoài, sư phụ không cần tự trách, mau giải huyết cho chúng ta đi.”

Nhưng Tạ Chi Phương lại lắc đầu nói: “Không được không được, lão phu lúc nào cũng giữ môn quy, tuân theo nề nếp khuôn phép, bây giờ làm hong chuyện lớn rồi, phải làm sao mới tốt đây?”

Đại Hổ nghe vậy trong lòng thầm mắng: Người mà khuôn phép cái nỗi gì? Người là võ lâm đại dâm tặc! Ngũ Hổ chúng ta còn phải chịu kém lép vế, bây giờ còn bày đặt màu mè?

Tuy rằng trong lòng còn đang căm phẫn, Đại Hổ đã mơ hồ cảm thấy không ổn. Quả nhiên, Tạ Chi Phương đi tới đi lui mấy vòng trong phòng rồi thở dài nói: “Chỉ còn cách này thôi, chỉ có thể để các người không làm đàn ông nữa.”

“Người! Người muốn làm gì?” Hai Hổ bị dọa xanh mặt.

“Yên tâm!” Tạ Chi Phương cười nham hiểm, “Lão phu xuống tay rất nhanh, ‘Xoẹt’ một tiếng, bảo đảm sạch sẽ bóng loáng cả thịt lẫn da!”

Hai Hổ bị dọa hồn phi phách tán, liên tục cầu xin tha thứ. Hấn lại không buồn nói gì, lấy từ trong áo ra con dao nhỏ, còn dùng áo choàng bấn thủ dơ dấy ra sức chùi chùi, nhưng con dao vẫn đen sì như cũ. Bất chợt nghĩ tới gì đó, hấn xoay người nhìn Nhan Phá Nguyệt ngồi trên đất: “Cục Than Nhỏ, phi lễ chớ nhìn! Nhắm mắt lại.”

Nhan Phá Nguyệt theo dõi tình huống biến hóa liên tục đến ngây người. Mất thấy Tạ Chi Phương vui buồn bất thường, bây giờ còn muốn thiến hai Hổ, làm nàng vừa kinh ngạc vừa buồn cười, trong lòng lại hoàn toàn không sợ.

Nàng nghe vậy nhắm mắt lại, nhưng len lén hí mắt nhìn, muốn xem hấn có thật sự xuống tay không.

Không ngờ Tạ Chi Phương đi đến trước mặt nàng, thở dài nói: “Cục Than Nhỏ không biết nghe lời, cái chuyện xấu xa này có gì hay mà nhìn?”

Vừa dứt lời, trước mắt Nhan Phá Nguyệt tối om, đã bị hắt dùng áo choàng che mặt.

Nhan Phá Nguyệt ở trong bóng tối cố gắng mở to hai mắt, nhưng chỉ nghe tiếng hai Hổ thét lên thảm thiết như heo bị thọc huyết, nàng nghe được lại cảm thấy rầu rĩ.

Rất nhanh sau đó cũng không nghe hai Hổ kêu la gì nữa, không biết là đau quá ngất đi hay bị hắt đánh ngất xỉu.

Lại nghe loáng thoáng giọng Tạ Chi Phương lầm bầm lầu bầu nói: “Không làm thì thôi, đã làm phải làm đến cùng. Thuận tay phé luôn võ công của hai con heo này, khỏi lo sau này bọn người tìm lão phu trả thù, cản trở lão phu tìm hoa vẫn liễu.”

Sau đó là một loạt tiếng động sột soạt va chạm, Nhan Phá Nguyệt nghe ra trong lời nói của hắt có phần cay độc ác nghiệt, nên vừa vui vẻ lại vừa sợ hãi.

Cuối cùng, trong phòng chỉ còn tiếng bước chân đến bên cạnh nàng.

Nhan Phá Nguyệt đột nhiên cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, bị bế bổng lên từ mặt đất.

Áo choàng xốc lên, bốn mắt nhìn nhau.

Ý cười trong mắt hắt còn chưa tan hết, hàm râu quai nón trên mặt vô cùng dơ dáy bắn thử, hai mắt đen nhánh sáng ngời.

Nhan Phá Nguyệt nhìn hắt, ánh mắt chứa đầy cảm kích cùng khẩn cầu.

Hắt giơ tay giải huyết cam cho nàng, nhưng hình như rất không thích bị người khác nhìn chăm chú như vậy, lập tức quay mặt qua chỗ khác. Hắt hừ lạnh nói: “Khẩu vị của Ngũ Hổ cũng thật kỳ lạ. Một cô gái quê mùa vừa đen vừa xấu như vậy, có cho lão phu cũng không cần.”

Mặc dù đang chê bai nàng, trong giọng nói của hắt lại mang theo ý cười. Hắt ném nàng lên giường, khoanh tay rũ mắt nhìn nàng, hình như đang suy nghĩ xem phải xử trí ra sao.

Trước tầm mắt Nhan Phá Nguyệt là một vùng máu, hai Hổ cũng biến mất không thấy tung tích. Nàng vội nói: “Đa tạ lão anh hùng ơn cứu mạng.”

“Cục Than Nhỏ nói vớ vẩn, lão phu cứu người khi nào?” Hắt chậm rãi nói.

Hôm nay Nhan Phá Nguyệt chính mắt thấy hắt giáo huấn hai Hổ, lại nghe nói hắt đã giết Trần Tùy Nhạn, tâm trạng chưa bao giờ phơi phới như vậy, cảm thấy thật vui sướng. Nàng mỉm cười nói: “Không biết ta có đoán sai hay không. Người trước là dụ hổ rời núi, ta đoán ba tên Hổ kia cũng đã sập bẫy; Sau đó vừa cưỡng bức vừa dụ dỗ, từng bước một làm cho hai Hổ buông lỏng cảnh giác... Lão anh hùng thông minh tuyệt đỉnh vì dân trừ hại, đương nhiên... chỉ thuận tay cứu ta thôi.”

Hắt ngẩn ra, cười ha ha: “Cục Than Nhỏ nói cái gì, lão phu nghe không hiểu. Nhớ cho kỹ, ta chính là Hái Hoa Lang Quân Tạ Chi Phương. Đêm xuân ngắn ngủi, Cục Than Nhỏ này, chúng ta đi ngủ thôi!”

Nhan Phá Nguyệt vốn tràn đầy lòng tin những điều nàng đoán là thật, lại bị lời hắt nói làm ờ mịt, sững sờ ngăn người nhìn hắt.

Nàng lại không biết, trên gương mặt đen đui do bôi nhọ nôi, đôi mắt đen to tròn sững sờ nhìn hắt lại làm cho vị lão anh hùng này cảm thấy vô cùng chướng mắt, toàn thân ngứa ngáy khó chịu. Hắt quay đầu đi chỗ khác, bàn tay to nhẹ nhàng vỗ vào gáy Nhan Phá Nguyệt.

Trước mắt Nhan Phá Nguyệt tối om, bất tỉnh nhân sự.

9. Chương 9: Dung Trạm

Nhan Phá Nguyệt tỉnh dậy mở to mắt, thấy trần nhà sơ sài đầy bụi bẩn. Đây là một căn nhà gỗ nhỏ hẹp xa lạ, nơi nàng đang nằm chính là chiếc giường gỗ duy nhất trong nhà.

Nàng ngồi dậy, cảm giác tay chân hơi ê ẩm, nhưng vẫn có thể cử động thoải mái. Trên người đã thay một bộ quần áo cũ bằng vải bố, rất chỉnh tề, không hề có dấu vết bị xâm phạm, thân thể cũng không có chỗ nào khác lạ.

Nàng khẽ thở phào nhẹ nhõm. Ấn tượng cuối cùng của nàng trước khi hôn mê là cảnh Tạ Chi Phương đang cúi đầu nhìn mình chăm chú. Mặc dù hấn ăn mặc vô cùng lôi thôi, thái độ, hành xử dung tục nhưng đôi mắt lại như hai khối hắc bảo thạch tinh khiết, sáng ngời.

“Tiểu cô nương tỉnh rồi?”

Một phụ nữ trung niên, có vẻ là gia đình làm nông đang đi từ cửa vào, thấy Nhan Phá Nguyệt ngồi dậy thì vui mừng hơn hở.

Nhan Phá Nguyệt thấy nàng dung mạo bình thường, gương mặt hiền lành chất phác, mỉm cười nói: “Cảm ơn đại thẩm.”

Người phụ nữ cười nói: “Cô nương không cần cảm ơn. Ta nhận tiền của phu quân cô, đương nhiên sẽ thay hấn chăm sóc cô.”

Nhan Phá Nguyệt sửng sốt, hỏi: “Đây là nơi nào? Ai giúp ta thay y phục? Ta... phu quân ta đâu?”

Người phụ nữ ngồi xuống cạnh nàng, nhìn nàng một lúc mới cười sảng khoái nói: “Đây là thôn Phụng Tuyền, cô cứ gọi ta là Chu tẩu tử. Chạng vạng tối qua, phu quân cô mang theo cô tới nhà ta xin ở trọ, cô vẫn còn hôn mê. Ta đã giúp cô thay quần áo. Phu quân của cô đó nha, tính cách thật đúng là câu nệ thành thật! Đừng nóng vội, hôm nay hấn sẽ tới thăm cô.”

Nhan Phá Nguyệt nghe vậy, sờ tay lên mặt, quả nhiên đã sạch sẽ không chút bụi bặm.

Chu tẩu tử đột nhiên hỏi: “Ta thấy trên hai chân cô nương có đeo kiềng vàng, thứ đó để làm gì thế?”

“...” Nhan Phá Nguyệt không trả lời nàng, cười hỏi: “Nơi này cách Tuần Dương xa không?”

“Cũng hơn mười dặm đường! Phải đi hơn một ngày mới đến.”

Nghe được đã rời khỏi thành Tuần Dương xa như vậy, Nhan Phá Nguyệt mới nhẹ nhàng thở ra. Nàng ngẫm nghĩ, rồi quay sang dò hỏi Chu tẩu tử: “Vì sao Tẩu tử cảm thấy phu quân ta câu nệ thành thật?”

Cái tên “Tạ Chi Phương” đó, làm sao có thể là một người thành thật? Và tại sao hấn lại ném mình ở một gia đình làm nông?

Độc nhiên Chu tẩu tử vô cùng hăng hái phần chấn, thao thao bất tuyệt nói một hơi.

Nhan Phá Nguyệt nghe xong, tổng kết lại lời kể dài dòng của nàng như sau: Nghe nói tối hôm qua có một thư sinh “dáng vẻ so với thần tiên còn tuấn tú hơn”, dùng một cái áo choàng bọc lấy Nhan Phá Nguyệt đưa đến Phụng Tuyền thôn. Người này tự xưng là phu quân của nàng, nhưng đối với nàng một mực tuân thủ lễ nghi, không chỉ dùng vải quần mấy lớp lên tay, tránh không chạm vào da nàng, ngay cả rửa mặt cho nàng cũng không chịu. Giao nàng cho tẩu tử, để lại mười lượng bạc rồi đi ngay.

Nhan Phá Nguyệt cảm thấy nếu như hấn thật sự là Tạ Chi Phương hôm qua thì chắc chắn là hấn bị tâm thần phân liệt. Nhưng mà sự thật thắng hùng biện, nếu không phải Tạ Chi Phương, thì là ai?

Nhan Phá Nguyệt trầm mặc trong khoảnh khắc, nói với Chu tẩu tử: “Đại tẩu, làm ơn cho ta xin ít nhọ nôi, than củi.”

Một lát sau, Chu tẩu tử kinh ngạc nhìn nàng hóa trang xong: “Cô nương làm như thế để làm gì?”

Nhan Phá Nguyệt cười nói: “Phu quân ta nói, như thế này ra ngoài hành tẩu sẽ an toàn hơn.”

Chu tẩu tử giật mình hiểu ra.

Nhan Phá Nguyệt và Chu tẩu tử cùng nhau ngồi ở cửa lớn đợi tên hạ lưu Tạ Chi Phương. Nàng thầm nghĩ trong lòng, không thể không phòng bị. Người đó chưa từng nhìn thấy dung mạo thật của nàng, cho rằng nàng đen như than, thì nàng cứ để mình đen như than.

Có điều nàng thật muốn xem xem cuối cùng là người này muốn làm gì.

Thư sinh trẻ tuổi so với thần tiên còn tuần tú hơn?

Nhan Phá Nguyệt nhớ đến đôi mắt trong trẻo sáng ngời cùng đôi đồng tử đen như mực, bỗng nhiên tim đập hơi nhanh.

Hai người chờ đến khi mặt trời lặn, Chu tẩu tử không chờ được nữa đã đi làm cơm chiều. Nhan Phá Nguyệt mới thấy ở cửa thôn một người một ngựa, chân đạp trên cỏ khô, bùn đất, khoan thai tiến về phía này.

Ráng chiều như một dải lụa mềm mại, xuyên qua khói bếp lượn lờ bao phủ quanh trăn nhỏ tạo thành từng điểm sáng lấp lánh ánh vàng. Người đó cười một con tuần mã đen tuyền, không nhanh không chậm đi đến trước mặt Nhan Phá Nguyệt.

Nhan Phá Nguyệt đứng lên.

Hắn xoay người xuống ngựa.

“Cô nương, tại hạ thất lễ.” Một giọng nói trong trẻo mà trầm ổn.

Nhan Phá Nguyệt mở to mắt nhìn hắn.

Dáng vẻ hắn đúng là rất tuần tú, nhưng hắn tuyệt đối không phải Tạ Chi Phương.

Người đàn ông hôm qua, tuy rằng nàng không nhìn rõ tướng mạo, giọng nói cũng có thể đã bị hắn cố ý đè thấp, nhưng đôi mắt đen thâm thúy sắc sảo đó, phảng phất như lửa nung đã in dấu thật sâu trong đầu óc Nhan Phá Nguyệt.

Nam nhân ở trước mắt hoàn toàn không giống.

Hắn mặc trường bào xanh thông thường dành cho thư sinh, mái tóc dài đen như mực buộc đơn giản sau gáy, dáng người an định tự tại, không nhiễm bụi trần. Trên gương mặt trắng trẻo là đôi mắt phượng xinh đẹp, dưới hàng mi cong trong suốt như nước mùa thu, điềm đạm thanh tĩnh.

Chu tẩu tử nói đúng, hắn thật giống thần tiên từ trong tranh bước ra, ôn nhuận như ngọc.

Cho dù hắn mặc áo vải thô, gắn thêm râu giả, trét bùn lên mặt cũng không thể che đi cặp mắt phượng, không thể toát ra được khí chất dung tục phóng khoáng của người hôm qua.

Thấy Nhan Phá Nguyệt vẫn nhìn mình chằm chằm, hắn khe khẽ mỉm cười: “Vì sao cô nương vẫn nhìn ta?”

Nhan Phá Nguyệt khép nép nhẹ nhàng hành lễ: “Cảm tạ công tử đã cứu mạng.”

Hắn hai tay ôm quyền thần sắc nghiêm nghị hướng nàng đáp lễ: “Việc nhỏ không đáng nhắc đến. Mong cô nương thứ lỗi, hôm qua ta dùng danh phận vợ chồng để thuận tiện làm việc.”

Nhan Phá Nguyệt cũng đoán được như vậy, cảm tình đối với hắn lại tốt thêm một chút, mới hỏi: “Thế... lão tiên bối Tạ Chi Phương đâu? Vì sao công tử dẫn ta tới đây?”

Về mềm mại hòa nhã như tăng thêm trong mắt hắn: “Lão tiên bối... có việc quan trọng phải xử lý, nhờ ta mang cô đi khỏi Tuần Dương, tránh bị người của Ngũ Hồ Ích Châu làm hại. Không biết nhà cô nương ở đâu? Ta sẽ hộ tống cô nương về nhà an toàn. Sau đó, ta xin cáo từ.”

Nhan Phá Nguyệt vốn sợ người đưa mình tới đây không có ý tốt, nhưng nghe hắn nói chỉ hộ tống mình về nhà liền cáo từ, chẳng lẽ nàng thật sự gặp được hiệp sĩ thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ?

Thời gian gần đây dần ông nàng gặp toàn là đồ cặn bã, nàng bây giờ không dám tin ai. Phải quan sát thăm dò hắn trước xem sao đã.

“Xin hỏi cao danh quý tánh của công tử?” Nhan Phá Nguyệt hỏi.

Nam tử khe khẽ mỉm cười, lấy từ bên hông ra một cái lệnh bài bằng gỗ, nghiêm túc nói: “Thật không dám dấu diếm, ta thuộc quân viễn chinh Đông lộ dưới trướng tướng quân Triệu Sơ Túc, Vũ Lâm lang tướng Dung Trạm. Cứu cô nương thật ra là tình cờ. Có điều hiện tại ta đang làm nhiệm vụ cơ mật, mong cô nương đừng nói ra thân phận của ta với người khác.”

Nhan Phá Nguyệt nhận lấy lệnh bài quan sát, đúng thật là tín vật trong quân đội. Cũng vì ở cạnh Nhan Phác Tông, nàng biết lệnh bài đại diện cho thân phận của một vị tướng lĩnh, vô cùng quan trọng, không được đánh mất. Nay gặp nam tử này tuy tướng mạo khôi ngô nhả nhả, nhưng ngôn từ cử chỉ chính trực khí khái, đích thật là tác phong của người trong quân đội.

Nàng trả lệnh bài lại cho hắn, cố ý hỏi: “Nếu công tử không tiện nói thẳng, vì sao phải nói tên thật cho ta biết?”

Dung Trạm nâng mắt nhìn nàng, ánh mắt bình tĩnh mà ấm áp: “Điều đó không giống. Cô nương vừa trải qua khó khăn, tâm tình không tốt, nếu ta còn lấy thân phận giả dối lừa gạt, về tình là không nỡ, về lý cũng là sai.”

Nhan Phá Nguyệt chấn động trong lòng.

Nàng im lặng trong chốc lát rồi nhẹ nhàng quỳ xuống hành lễ: “Đa tạ tướng quân!”

Dung Trạm khẽ nghiêng thân mình, vẫn giữ chừng mực khước từ: “Xin đứng lên! Xin hỏi phải xưng hô với cô nương thế nào?”

Nhan Phá Nguyệt ngẩng đầu, nhìn thấy sau lưng hắn là một vạt cỏ xanh như ngọc trước thềm căn nhà gỗ thấp bé.

Mặc dù hắn thẳng thắn thành thật với nàng, nàng vẫn phải cẩn thận.

“Mộc... Thanh, tên ta là Mộc Thanh.”

“Mộc Thanh?” Dung Trạm mỉm cười, hai mắt sáng rực như ánh sao trong màn đêm. “Một cái tên đẹp.”

Tối đó, Dung Trạm dẫn Nhan Phá Nguyệt rời khỏi Phượng Tuyền thôn.

Đây là chủ ý của Nhan Phá Nguyệt — Dung Trạm vốn muốn đưa nàng về nhà, nhưng làm sao nàng có thể đồng ý? Nàng dò hỏi cho rõ thành thị phồn hoa nhất, lớn nhất gần đây là ở đâu, mới nhờ Dung Trạm đưa mình tới đó.

Trốn kỹ trốn trong chợ. Đạo lý này nàng hiểu rất rõ.

Theo lời Dung Trạm kể lại, lúc hắn đến Ích Châu xử lý quân vụ, nghe được tiếng ác của Ngũ Hổ thì rất tức giận. Thêm nữa theo một nguồn tin đáng tin cậy, tình nghi Ngũ Hổ tư thông với nước Đông Nam đối địch. Thế là hắn mời vị lão tiên bói đó tới, quyết định vì đất nước cùng võ lâm trừ khử cái đám “Ngũ Hại” tiếng xấu đồn xa này.

Hôm đó lão tiên bói ở trong nhà chế ngự Đại Hổ có võ công cao nhất cùng một tên Hổ khác, còn Dung Trạm dẫn theo một đội binh lính mai phục trong ngõ hẻm, bắt giữ ba tên Hổ còn lại.

Về phần Nhan Phá Nguyệt, chỉ là trùng hợp mà thôi.

Nhan Phá Nguyệt chỉ nói mình là con gái một nhà bình dân ở kinh thành, bị kẻ gian hãm hại khiến nhà tan cửa nát, còn đem nàng dâng cho Ngũ Hổ. Còn về Trần Tùy Nhạn, đúng là Dung Trạm thấy có một người như vậy rời khỏi khách điểm, hắn cười nói: “Chúng ta làm sao có thể tùy tiện giết người, chắc là hắn đã lừa Ngũ Hổ.”

“Hắn?” Nhan Phá Nguyệt nghĩ thầm trong lòng, chỉ sợ diệt trừ Ngũ Hổ cũng là chủ ý của “Hắn”.

Nhưng Dung Trạm chỉ cười nói: “Cô nương mấy lần hỏi ta thân phận của hắn, chắc hắn đã đoán được. Ân sư thụ nghiệp của hắn và Ngũ Hổ Ích Châu có mối liên hệ sâu xa, nên không tiện nói ra thân phận thật. Hắn trước khi đi căn dặn mấy lần, xin cô nương cứ xem hắn là Tạ Chi Phương. Nếu có nhắc tới hắn với người khác, xin cũng nói như thế.”

Nhan Phá Nguyệt gật đầu, không hỏi nữa.

Màn đêm sâu thẳm, Nhan Phá Nguyệt cười trên lưng tuần mã đen tuyền, còn hấn đi bộ dưới ngựa. Mặc dù con ngựa cất vó chạy bằng băng, dáng người hấn vẫn nhẹ nhàng như chim yến, không hề bị tụt lại phía sau.

Chạy thẳng về hướng đông được khoảng hai canh giờ, hai người mới nghỉ tạm dưới một gốc cổ thụ lớn.

Nhan Phá Nguyệt nhin không được nói: “Hay hai ta cùng cưỡi ngựa? Tay của công tử còn đang quần băng như vậy, không thể chạy cả đêm được.”

Hấn khẽ mỉm cười: “Đa tạ ý tốt của cô nương. Dung Trạ là quân nhân, võ nghệ tuy không cao, nhưng gấp rút đi một đêm cũng là chuyện thường, cô nương không cần lo lắng.”

Nhan Phá Nguyệt thấy thái độ hấn nhã nhặn như thư sinh mà kinh nghiệm lại dày dặn. Thật sự khó tưởng tượng được hấn phải thường xuyên lên đường thâm đêm, còn nằm gai nệm mật. Nàng biết hấn quan tâm mình. Cho dù hấn có gấp rút đi cả đêm, khẳng định cũng dùng ngựa, làm sao chỉ chạy bằng chân?

Nàng hâm mộ sự tự do tự tại của hấn. Chỉ là lang tướng cấp bảy, nhưng rõ ràng hấn rất nhiệt tình. Không chỉ hành quân đánh trận, góp sức cho đất nước, gặp chuyện bất bình còn không ngần ngại rút đao tương trợ.

Còn nàng thì sao? Mặc dù ăn sung mặc sướng nhưng cũng chỉ là thú cưng bên người Nhan Phác Tông, là bài thuốc sống, đã định trước cả đời phải làm thiếp, nhốt mình trong lầu son gác tía.

Nàng thích cuộc sống như thế của hấn, nàng muốn được trải qua cuộc sống như vậy. Nàng vốn nên sống như vậy!

Quyết tâm dâng cao, nàng dọ hỏi: “Dung Trạ, đội quân của công tử có thu nhận nữ binh không?”

Dung Trạ mỉm cười gật đầu: “Từ xưa đến nay, Đại Tư ta anh thư nữ kiệt tầng tầng lớp lớp, đương nhiên sẽ nhận nữ binh. Trong quân Đông lộ của ta cũng có hai vị nữ tướng quân. Mộc cô nương muốn nhập ngũ?”

“Phải.”

“Vậy không biết sở trường của cô nương là loại binh khí nào?”

“... Ta không biết võ công.”

“Vậy chắc cô nương có thể bày binh bố trận?”

“... Ta chưa từng thử. Nhưng ta có xem qua binh thư.” Lúc nàng còn ở biệt viện, vì thân phận của Nhan Phác Tông, tự giác được mình là con gái nhà võ, lại luôn có ao ước nhập ngũ cho nên đã xem không ít binh thư — nhưng phần lớn đều chưa thực sự hiểu rõ.

Hình như Dung Trạ hơi khó xử, lắc đầu nói: “Nữ tử trong quân doanh vốn không có nhiều, cô nương nếu không biết võ công, chỉ sợ...”

“Không có võ công thì không thể gia nhập quân ngũ sao?”

Gương mặt Dung Trạ đột nhiên ửng đỏ, khẽ đằng hắng khụ khụ hai tiếng, đáp: “Cũng có, nhưng ngoại trừ nữ chiến binh thì chỉ có quân nô được tướng quân bao nuôi.” Nói tới đây, hấn khép miệng lặng thinh.

Nhan Phá Nguyệt “Ừm” một tiếng. Thời đại này, nam nhân tam thê tứ thiếp rất là bình thường. Mua nô lệ thấp kém về để phục dịch càng là chuyện như cơm bữa. Ở biệt viện, ngay cả lão quân cũng từng có một nô lệ xinh đẹp trẻ tuổi, chỉ có điều không đầy hai năm đã bệnh chết.

Nàng nhìn thần sắc của hấn thì biết cái vị trí quân nô này không đáng hoàng. Nghĩ lại, cũng không biết Dung Trạ có nuôi quân nô hay không.

Có thể bởi vì ánh mắt nàng nhìn Dung Trạ có vẻ tà tà, hấn cười nhàn nhạt: “Cô nương đừng đoán bậy, Dung Trạ không có nuôi quân nô.”

“Vì sao?” Nàng hơi tò mò vì sao suy nghĩ của hấn không giống người khác.

Lại bắt gặp ánh mắt có chút thẹn thùng của Dung Trạ, nhưng vẫn chính trực sáng ngời.

“Chuyện này ta cũng hay bị đồng đội chế nhạo...” Giọng nói của hắn trong màn đêm càng thêm trong trẻo như nước. “Dung Trạm chỉ nghĩ, nếu ngày nào đó ta cưới vợ, ta không muốn để nàng phải thương tâm mà thôi.”

10. Chương 10: Chính Nghĩa

Ánh chiều tà vàng vọt trải đầy con hẻm vắng vẻ tĩnh mịch, Nhan Phá Nguyệt mặc một chiếc áo gai thô ráp đứng trước cửa căn phòng nhỏ hẹp nhìn Dung Trạm.

Tay hắn dắt cương ngựa, dung mạo anh tuấn, vẻ mặt hòa nhã điềm đạm: “Mộc cô nương, khoảng mười lăm tháng sau, ta đến kinh thành xử lý công việc xong, nhất định sẽ mượn được bảo kiếm trở về. Lúc đó có thể gỡ bỏ được kiềng vàng cho cô.”

Nhan Phá Nguyệt cảm kích nói: “Công tử đã giúp ta nhiều lắm rồi. Đại ân này không lời nào cảm tạ hết được. Ngày khác có cơ hội, ta nhất định sẽ báo đáp công tử.”

Trước đó, hai người đi liên tục hơn mười ngày đường thì đến được thị trấn quan trọng phía đông thành Tùng Dương. Nơi này dù là kinh đô hay Ích Châu cũng đều cách rất xa. Dung Trạm mua cho nàng một căn nhà nhỏ, để lại mười lượng bạc rồi cáo từ.

Căn bản võ công hai người khác xa nhau, Dung Trạm cũng không cần Nhan Phá Nguyệt trả ơn, nhưng nghe nàng chân thành cảm tạ, trong lòng hơi cảm động, mới mềm mại nói: “Việc nhỏ không đáng kể công, cô nương đừng để trong lòng. Cô nương ở ngoài một thân một mình, mọi chuyện đều phải cẩn thận.”

Nhan Phá Nguyệt gật đầu. Dung Trạm xoay người lên ngựa, ánh mắt áp áp như nắng mùa xuân, sâu kín nhìn nàng: “Cáo từ!”

“Chờ một chút.” Nhan Phá Nguyệt ngẩng đầu: “Phá Nguyệt, ta tên là Phá Nguyệt. Vì thời gian gần đây những kẻ ta gặp được đều là người xấu nên ta sợ, không dám nói tên thật với công tử.”

Ánh mắt Dung Trạm vẫn trầm tĩnh. Hắn chỉ im lặng trong chốc lát, không những không tức giận mà trong lòng còn dâng lên cảm giác thương xót: “Phá Nguyệt cô nương, tuy cô trải qua nhiều khó khăn, nhưng hãy tin trên đời này cuối cùng tà không thể thắng chính.”

Nhan Phá Nguyệt nhìn hắn: “Ta tin.”

Hắn khẽ mỉm cười, xoay người giục ngựa phóng như bay, trong chốc lát đã biến mất khỏi tầm mắt Nhan Phá Nguyệt.

Dung Trạm thu xếp ổn thỏa cho Nhan Phá Nguyệt xong trong lòng mới yên tâm. Hắn ra roi thúc ngựa, đi về hướng tây bắc được một ngày thì nghỉ đêm ở một nông trang. Nhìn người phụ nữ nông thôn hiền lành chất phác đang bưng cơm canh và thức ăn, tự nhiên hắn nghĩ tới gương mặt cũng đen đúa thế này của Nhan Phá Nguyệt. Trong lòng lại nghĩ dù nàng hơi đen, nhưng mặt mũi đáng người vẫn đẹp hơn phụ nữ bình thường nhiều. Nếu trang điểm thích hợp có lẽ cũng rất xinh.

Nghĩ đến đây, hắn bật cười một mình, sao có thể âm thầm bình luận tướng mạo cô nương nhà người ta?

Thế là hắn chỉnh đốn tâm tư không nghĩ nữa. Vừa ăn được mấy đĩa, bỗng nhiên hắn nhớ đến một chuyện, lập tức cảm thấy mình đã vô cùng sơ suất. Hắn luôn luôn làm việc cẩn thận, khi đã giúp đỡ người khác thì phải giúp đến cùng. Bây giờ nghĩ đến chuyện này, liền đứng ngồi không yên.

Trời vẫn còn tối, hắn chào tạm biệt gia đình nông dân nọ, cưỡi ngựa lên đường trở về.

Đi giữa rừng núi yên tĩnh hoang vắng, hắn âm thầm tự trách trong lòng: “Dung Trạm ơi Dung Trạm, đúng là người cứu nàng, nhưng nàng là một cô gái yếu đuối, người chỉ để lại mười lượng bạc thì nàng có thể duy trì đến khi nào? Mộc cô nương... Không, Phá Nguyệt cô nương có nói nàng chưa từng lao động nặng, nàng lại gầy yếu như thế, sau này làm sao kiếm sống? Uống công người đọc sách thánh hiền, biết rõ cho người cá không có nghĩa người sẽ bắt được cá, còn tự cho rằng mình đã làm được việc tốt!”

Nghĩ thế, hắn lại tăng tốc chạy nhanh, hướng về thành Tùng Dương đi suốt đêm không ngừng nghỉ.

Tăng sáng hôm sau, Dung Trạm đã vào tới thành Tùng Dương. Suốt một ngày một đêm không ngủ, hẩn ghé vào quán mì ở đầu ngõ ngồi xuống, định ăn trước chén mì nghỉ tạm.

Vừa ăn được vài miếng đã nghe thấy âm thanh quen thuộc ở phía sau: “Ông chủ Từ, nghe nói ông phải về quê nên sang lại quán mì này. Không biết ông bán bao nhiêu?”

Dung Trạm rõ ràng là nghe giọng nói của Nhan Phá Nguyệt. Hẩn vô cùng hiếu kỳ, vì sao mình mới rời đi được một ngày mà nghe giọng điệu của nàng dường như đã vô cùng thân thuộc với ông chủ quán mì?

Hẩn ngồi trong góc khuất, vừa hay được tấm màn che chắn. Hẩn hơi ngẩng đầu, chỉ thấy Phá Nguyệt đang đứng trước mặt chủ quầy cười hì hì, cũng không nhìn thấy hẩn.

Hẩn hơi sững sờ.

Phá Nguyệt đang ở trước mắt hẩn, dáng người vẫn vừa gầy vừa nhỏ như cây gậy trúc, gương mặt vẫn đen đúa lem nhem, nhưng hình như cùng với người hẩn gặp mấy ngày trước đây không hề giống nhau.

Phá Nguyệt mấy ngày trước, tuy rằng thùy mị lễ phép, hòa nhã nhưng rất khách sáo. Còn Phá Nguyệt hiện tại, ý cười nghịch ngợm tràn khắp đôi mắt khóe mắt. Trên gương mặt đen đúa là đôi mắt sáng lung linh như trân châu.

Cùng là một nữ tử, vì sao chỉ cách mấy ngày thần thái lại khác nhau đến thế?

Nén xuống nghi ngờ trong lòng, hẩn lại nghe ông chủ quầy chừng bốn mươi tuổi nói: “Cô nương? Chúng ta có quen nhau sao?”

Phá Nguyệt cười lộ ra hàm răng trắng ngà: “Ông chủ Từ, ta họ Mộc, Vương đại nương là hàng xóm của ta, là đại nương giới thiệu ta tới đây. Nàng nói ngài là người phúc hậu rất đáng tin cậy, trung hiếu nhân nghĩa, theo ngài buôn bán nhất định là tốt không còn gì bằng.”

Nhan Phá Nguyệt khéo léo thuyết phục một hơi, ông chủ Từ nghe được trong lòng vô cùng vui thích, gật đầu nói: “Thì ra là cô nương là hàng xóm mới tới. Mẫu thân của lão bệnh nặng, ta đành phải về quê hầu hạ phụng dưỡng người trước lúc người lâm chung, nên mới nhượng lại quán mì này. Mộc cô nương, cô có hứng thú? Năm lượng bạc là được rồi.”

Dung Trạm nghe được thì cười không ra tiếng thì ra Phá Nguyệt cô nương căn bản không quen ông chủ quầy, lại làm như đã quen thân từ lâu.

Lại nghe Phá Nguyệt nói tiếp: “Năm lượng năm tiền nha.”

Dung Trạm nghe được trong lòng lấy làm khó hiểu: Cò kè mặc cả chỉ có bót giá, sao lại có chuyện thêm tiền?

Ông chủ Từ cũng ngạc nhiên hỏi: “Mộc cô nương, có phải ta nghe lầm không? Năm lượng năm tiền?”

Giọng nói Phá Nguyệt ngọt như đường vang lên: “Ông không nghe lầm. Ông chủ Từ, ta có nghe ngóng trước, năm lượng bạc là giá cả hợp lý, thêm năm tiền này, là ta có việc muốn nhờ ông.”

“Việc gì?”

“Mong ông dạy ta cán mì, gói hoành thánh, chưng thịt, hấp bánh bao...”

Ông chủ Từ sững sốt, cười ha ha nói: “Tốt! Tay nghề của ta cũng coi như có người thừa kế.”

Trong lòng Dung Trạm thầm khen một tiếng ‘tốt’. Hẩn còn định dạy nàng đánh cá, thì Phá Nguyệt đã tự mình câu được cá, làm hẩn uống công chạy đi chạy về một chuyến. Chẳng qua nghĩ đến cuộc sống tự lập sau này của nàng, hẩn cũng hoàn toàn yên tâm.

Hẩn ngồi tại chỗ một hồi, thấy Nhan Phá Nguyệt xách một cái lồng hấp bánh bao ông chủ đưa cho, chậm chạp đi về phía ngõ nhỏ, bước chân nhẹ tênh.

Ánh nắng bàng bạc chiếu lên cánh tay nõn nà trắng hồng lộ khỏi tay áo, mềm mại rung động lòng người, khiến người đang nhìn không thể rời mắt. Dung Trạm ngơ ngẩn nhìn theo một lúc, mới phát hiện mình đang thất lễ, mặt vẫn còn nóng ran. Lúc ngẩng đầu lên thì bóng dáng nàng đã biến mất nơi cuối con hẻm.

Một cảm xúc kỳ lạ dâng lên trong lòng Dung Trạm.

Hắn cảm thấy trên người nữ tử này có một loại sức sống vô cùng mãnh liệt, nhưng hình như đã bị nàng kềm chế rất lâu. Trong những ngày hắn rời khỏi đây, sức sống mạnh mẽ đó mới lặng lẽ bộc lộ ra ngoài.

Về tươi tắn của nàng làm hắn xúc động. Sự thật là nàng đã bắt đầu cuộc sống mới, không cần sự quan tâm của hắn nữa. Điều này làm cho hắn càng thêm vui mừng. Trong lòng thoải mái, hắn xoay người lên ngựa, rờn rã đi suốt mấy ngày tiến về kinh đô.

Một tháng sau.

Nhan Phá Nguyệt ngồi trên một chiếc giường nhỏ hẹp, một tay chống cằm, một tay đếm tiền.

Nửa tháng trước, ông chủ Từ đã đem toàn bộ tay nghề dốc lòng truyền thụ cho nàng rồi mới về quê. Nhan Phá Nguyệt tự mình làm nửa tháng, mới phát hiện buôn bán quán ăn thật sự là một công việc mệt chết người không đền mạng. Mỗi ngày trời chưa sáng là phải dậy đi mua thịt thà rau cải, nhào bột nặn bánh, bận rộn quay cuồng như ngựa phi nước đại đến tận lúc mặt trời lên ới có thể nghỉ một chút. Đến trưa khách khứa tấp nập lại đầu tắt mặt tối. Mãi tới xế chiều, mặt trời xuống núi mới có thể dọn quán đóng cửa.

Cũng nhờ quán mì trước đây có khách quen là hàng xóm láng giềng, nàng không những không bị lỗ mà còn lời được mấy trăm văn tiền. Khoảng lời tuy ít ỏi nhưng miễn cưỡng cũng tạm sống được.

Có điều, nàng đã cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Kiếp trước nàng là một sinh viên bình thường, tính tình vui vẻ hòa đồng, cũng chưa từng trải qua khó khăn gì. Sở thích lớn nhất của nàng là chơi game, được xưng tụng là “Chém vạn người Quỷ Kiến Sầu”, fan và bạn tri kỷ trên diễn đàn rất nhiều, khí khái ai ai cũng biết. Ngày ngày vui tươi khoái lạc.

Vậy mà ở nơi này, vừa tỉnh dậy đã phải đối mặt với trùm boss Nhan Phác Tông, dĩ nhiên kết quả hoàn toàn thảm bại. Bây giờ ngồi nhớ lại những ngày ở Nhan phủ, thật sự là bị Nhan Phác Tông ép đến mức không thở nổi, thậm chí lại có khuynh hướng nhẫn nhục chịu đựng. Nghĩ tới nghĩ lui, thật là càng nghĩ càng sợ nếu ngày đó không bị Tùy Nhạn bắt đi, chắc bây giờ đã bị Nhan Phác Tông x xong từ lâu, trở thành phụ nữ dâm đẳng cả đời chủ động tìm hắn đòi yêu?

Nhan Phác Tông nhất định có năng lực này.

Ngược lại một tháng này tuy là khổ cực, bần cùng, nhưng nàng có thể sống nhẹ nhàng tự do tự tại như trước kia. Lúc nghĩ đến Nhan Phác Tông cũng không cảm thấy sợ hãi trước; còn nhớ tới tên Trần Tùy Nhạn đó là tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Nàng tuyệt đối không muốn quay về cuộc sống trước kia!

Đếm được vốn vụn mấy trăm văn tiền, Nhan Phá Nguyệt bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về tương lai mình. Vài ý tưởng nảy ra lung tung trong đầu, nhưng nàng chưa từng làm ăn buôn bán, không biết có thực hiện được không.

Nàng vô tình nhớ ra một tháng đã trôi qua, Dung Trạm đã từng nói sau một tháng sẽ mang bảo kiếm trở về. Đây là chuyện lớn, vì hắn là ân nhân cứu mạng của nàng. Nàng quyết định đem toàn bộ thành quả lao động tháng này đi mua mấy cân thịt ngon, làm một bữa cơm chuẩn bị đón tiếp Dung Trạm.

Trong ngõ hẻm có tiếng khua “bang bang” của phu canh vang lên, đã qua canh năm. Nàng khiêng lên đồ dùng nhà bếp, mở cửa phòng.

Nàng kinh ngạc sợ hãi.

Trong góc tối của con hẻm, gần căn phòng nhỏ của nàng có một thân ảnh màu đen đang đứng. Hắn đứng ngược sáng, gương mặt trong bóng đêm nhìn không rõ là ai. Hắn cúi đầu nhìn nàng chăm chú.

Nhan Phá Nguyệt sợ đến mức mồ hôi lạnh tuôn nhễ nhại, toàn thân cứng đờ không thể động đậy. Chỉ nghe một giọng nói âm u truyền tới: “Tiểu tiện nhân, cuối cùng cũng tìm được người!”

Nàng nằm mơ cũng nhận ra được giọng nói này!

Trần Tùy Nhạn!

Nàng hoảng loạn ném tất cả chai lọ nôi chậu trên vai về phía hắn! Khoảng cách rất gần, Trần Tùy Nhạn không kịp né tránh đành phải giơ tay lên đỡ. Nhan Phá Nguyệt vốn không có nhiều thời gian suy nghĩ, lập tức đóng cửa phòng “Ầm” một tiếng, vừa hít thở dồn dập vừa nhìn về phía cửa.

Thở được vài hơi, nàng dùng sức đẩy cái bàn bên cạnh chặn cửa lại.

“Bành!” Chỉ nghe một tiếng nổ, cánh cửa gỗ vỡ vụn thành bốn năm mảnh, văng khắp nơi! Bóng dáng Trần Tùy Nhạn như ma quỷ từ địa ngục hiện ra, đập lên gỗ vụn bước vào.

“Tốt nhất là ngươi thành thật cho ta!” Trần Tùy Nhạn khế quát một tiếng, giơ tay bắt nàng lại.

Nhan Phá Nguyệt vô cùng sợ hãi, cả người rúm ró thành một cục. Lúc Trần Tùy Nhạn bắt lấy nàng, nàng thét một tiếng thê lương chói tai. Phản ứng này khiến cho Trần Tùy Nhạn rất vừa ý, hắn bỗng nhiên kéo một cái, lôi nàng vào trong ngực.

“Xoẹt ” Âm thanh của vũ khí sắc bén xuyên vào da thịt.

Trần Tùy Nhạn cảm thấy vùng bụng đau đớn. Hắn không tưởng tượng nổi cúi đầu nhìn, chỉ thấy một đôi tay trắng nõn như ngó sen đang run rẩy buông ra dao găm. Mà dao găm đó đang cắm vào rốn hắn.

Hắn đau đớn kinh khủng, không chịu được đành buông Nhan Phá Nguyệt ra, bước lùi mấy bước. Hắn thật không ngờ một tiểu thư yếu đuối bị hắn hoàn toàn khống chế lại dám phản kháng!

Thật ra lúc trước, Trần Tùy Nhạn ở lại Ích Châu được mấy hôm thì nghe nói Ngũ Hồ bị Tích Hoa Lang Quân phế bỏ võ nghệ và hạt giống đàn ông, từ đó suy sụp biệt tích khỏi giang hồ. Hắn vô cùng hoảng sợ, vội vàng chạy đến Ngũ Hồ môn nghe ngóng tin tức, lần mò đi theo mãi đến trấn Phượng Dương mới tìm ra ít manh mối.

Hắn tiếp tục tìm kiếm về hướng đông, cuối cùng nghe được ở thành Tùng Dương có một nữ tử vừa đen vừa gầy rất giống Nhan Phá Nguyệt, mới dời đến ở trong ngõ hẻm này. Thế là đêm qua hắn liền ẩn nấp gần đó, chỉ đợi nàng xuất hiện là lập tức xuống tay.

Điều hắn không ngờ tới chính là vừa gặp được nàng, hắn đã bị Nhan Phá Nguyệt không hề biết võ công làm cho bị thương.

Hắn vốn không biết tính cách Nhan Phá Nguyệt không hề mềm yếu. Lúc trước bị hắn đánh phủ đầu, sau đó hoàn toàn khống chế, nàng mới bất đắc dĩ không có cơ hội phản kháng.

Bây giờ nàng đã đạt được tự do, làm sao cam lòng trở lại hoàn cảnh như trước? Nàng đã lường trước tình huống người của Nhan Phác Tông hoặc Trần Tùy Nhạn tìm tới cửa, tuy là không có biện pháp hoàn hảo để tự bảo vệ mình, nhưng khắp nơi trong nhà nàng đều giấu dao găm, thuốc mê, trong gối đầu, dưới mặt bàn, ở cạnh cửa... Không ngờ phương pháp chống trả ấu trĩ của nàng cũng có hiệu quả. Vừa rồi nàng bị Trần Tùy Nhạn ép lùi đến cạnh giường, thuận tay vớ được con dao găm, một nhát trúng đích.

Thấy sắc mặt Trần Tùy Nhạn biến đổi kịch liệt, tuy bị thương nặng nhưng vẫn dữ tợn đứng dậy, Nhan Phá Nguyệt dù lấy bao nhiêu dũng khí cũng không dám tới gần đâm thêm một dao, lại sợ bị hắn điểm huyệt nên xoay người co giò bỏ chạy!

Con hẻm nhỏ tối đen, không có một ai. Nhan Phá Nguyệt loạng choạng chân thấp chân cao vừa chạy vừa khóc. Thật là con mẹ nó xui xẻo, cái gã này quả thật là âm hồn không tan! Nàng vừa mới có mấy ngày yên ổn, cái tên Trần Tùy Nhạn thật biết chọn thời điểm xuất hiện.

Vì nơi này nàng rất quen thuộc, Nhan Phá Nguyệt chạy được khoảng một nén nhanh vẫn chưa bị Trần Tùy Nhạn bắt kịp. Nhưng sau đó liền nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần! Lúc nàng rẽ qua khúc ngoặt, nàng quay đầu đã thấy nửa thân hình của Trần Tùy Nhạn hiện ra từ sau vách tường, duỗi cánh tay dài suýt chộp được y phục của nàng. Nàng hoảng hồn hét một tiếng chói tai, thò tay vào trong áo lấy ra một thứ ném vào mặt hắn!

Thì ra, trước ngực áo nàng còn cất một cái nôi nhân thịt làm bánh!

Trần Tùy Nhạn bị nhân thịt trong nôi dính nhớp nháp bay thẳng vào giữa mặt giật nảy mình, còn cho rằng đó là ám khí, nhanh chóng giơ tay lên đỡ, rồi lấy ra một viên Giải Độc Hoàn ăn vào. Trong bóng đêm vừa

đen vừa tối, hấn không nhìn rõ chỉ lo phòng bị nên khoảng cách giữa hai người được kéo dài ra mấy bước chân. Cuối cùng, Nhan Phá Nguyệt cả nể cả nhân cũng ném rồi, khoảng cách giữa nàng và Trần Tùy Nhạn lại càng gần.

“Người dám chạy!?” Trần Tùy Nhạn gầm lên, dọa nàng đứng lại: “Người còn chạy, để xem ta làm sao xử lý người? Lão tử hôm nay đã hện hơn mười vị bằng hữu mới quen trong võ lâm, từng người đều đợi ăn cho được bài thuốc sống người, bảo người muốn sống cũng không được mà muốn chết cũng không xong!”

“Người đi chết đi!” Nhan Phá Nguyệt chạy một đến mức văng vắt, những lời kềm nén trong lòng bấy lâu rốt cuộc cũng bùng nổ: “Người là đồ thái giám, cầm thú, đần độn, hi-fi, biến thái! Ta dù có chết cũng không để người bắt được! Người sẽ không được chết tử tế!”

Nàng mắng lung tung xối xả, Trần Tùy Nhạn nghe câu hiểu câu không, tức giận không kềm được. Hai người một trước một sau, chốc lát đã chạy đến đầu hẻm.

Nhan Phá Nguyệt thấy ánh nắng ban mai đã chiếu tới lối vào con hẻm, trong lòng vốn vừa phẫn nộ vừa tuyệt vọng lại dâng lên niềm hy vọng.

Trời đã sáng! Chỉ cần ra khỏi con hẻm là có thể chạy đến đường lớn! Trên phố có rất nhiều người! Chỉ cần đến được đó thì cơ hội trốn thoát càng lớn hơn!

Nghĩ đến đây, toàn thân không biết từ đâu sức mạnh tràn trề. Giày thêu của nàng đã văng mất từ lâu, chân trần dẫm lên đá xanh trên đường, lấy tư thế xuất phát chạy cự ly ngắn một trăm mét, bắt đầu chạy như điên!

Nước mắt nhạt nhòa, nàng nghĩ, làm sao có thể như thế? Vì sao chuyện xui xẻo cứ bám lấy nàng không rời?

Lúc nàng cho rằng kiếp này nàng có thể làm một thiên kim tiểu thư ăn sung mặc sướng cả đời, người cha biến thái nói cho nàng biết hấn mới là tân lang của nàng; lúc nàng tự thôi miên mình chỉ còn cách nhẫn nhục làm vật cưng bên người Nhan Phác Tông, lại bị tên mặt người dạ thú Trần Tùy Nhạn bắt đi.

Khó khăn lắm mới gặp được người tốt bụng như Dung Trạ, còn có người đó đã cứu nàng từ tay Ngũ Hồ, nàng nghĩ cuối cùng mình cũng được tự do rồi? Nàng cho rằng dù cuộc sống nghèo hèn khó khăn, nhưng có thể sống một đời không lo nghĩ, tự nhiên con mẹ nó cái tên Trần Tùy Nhạn âm hồn không tan này lại xuất hiện!

Không! Nàng không tin! Người tốt như Dung Trạ nàng còn gặp được, có lý nào nàng lại không thoát khỏi số phận phải làm vật cưng, làm bài thuốc sống?

Không phải Dung Trạ đã nói, không phải hấn đã nói, Phá Nguyệt cô nương, xin cô nương hãy nhớ tà không thể thắng chính sao?

Chính nghĩa đâu? Chính nghĩa của nàng ở nơi nào?

Nàng ngẩng đầu nhìn ra lối vào ngõ hẻm mờ lung ánh nắng.

Giữa làn nước mắt, nàng nhìn thấy kỳ tích xuất hiện.

Ở lối vào con hẻm, trong ánh nắng ban mai, hình bóng một người một ngựa dần hiện rõ.

Con ngựa đó toàn thân đen tuyền, hùng dũng hiên ngang. Người đó đứng khoanh tay, dung mạo tuấn tú thanh nhã. Trong đôi mắt là hình bóng nàng đang chạy tới, hiện rõ kinh ngạc và quan tâm.

“Dung Trạ!” Nàng thật không dám tin vào mắt mình, vô cùng vội vã vươn hai tay lao về phía hấn.

Nhưng không kịp! Sau lưng nàng, Trần Tùy Nhạn toàn thân đầy máu cách nàng một bước chân nhào tới, bắt được cánh tay nàng trước khi nàng kịp chạm vào Dung Trạ.

Trần Tùy Nhạn thấy Dung Trạ thì hơi ngần ra, sau đó sắc mặt trầm xuống, giơ tay đánh mạnh một chưởng về phía lồng ngực của Dung Trạ.

“Cẩn thận!” Nhan Phá Nguyệt đã từng thấy thân thủ của Trần Tùy Nhạn lúc đánh nhau. Trong lòng chợt hối hận – nàng không nên chạy qua. Dung Trạ đối với nàng ơn trọng như núi, cho dù nàng chết, cũng không nên liên lụy hấn!

Không ngờ ánh mắt Dung Trạm lạnh đi, không chần chừ vươn tay ra chụp lấy tay kia của Nhan Phá Nguyệt. Sau đó thong thả dùng tay còn lại đánh ra một chưởng đỡ lấy chưởng của Trần Tùy Nhạn.

Lúc đầu Trần Tùy Nhạn không coi thư sinh này ra gì, một chưởng của Dung Trạm cũng không toát ra khí lực bất thường, làm hắn lầm tưởng Dung Trạm là một tên vô danh tiểu tốt. Ai ngờ lúc tay hai người vừa chạm vào nhau, hắn liền cảm thấy một luồng nội lực mạnh mẽ dờn núi lấp biển đánh úp lại, trong nháy mắt khí huyết cuộn trào mãnh liệt trong lồng ngực, đầu choáng mắt hoa.

Sắc mặt Dung Trạm trầm tĩnh mà lạnh lùng, thấp giọng quát to: “Bỏ tay ra!”

Trần Tùy Nhạn biết đánh không lại, không thể không im lặng buông tay Nhan Phá Nguyệt, thụt lùi hai bước, ôm ngực miễn cưỡng đứng vững.

Dung Trạm mặt lạnh như băng rút tay về, ôm Phá Nguyệt ngã vào ngực mình. Nhan Phá Nguyệt hai tay ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn mà cứng cáp của hắn, mặt đầy nước mắt, vừa mừng vừa sợ.

11. Chương 11: Cải Trang

Trước khi Nhan Phá Nguyệt xuất hiện, Dung Trạm đứng ở đầu ngõ vắng vẻ không bóng người, ngấm quán mì nhỏ còn chưa mở cửa, lòng vui mừng khắp khởi.

Trong ánh nắng sớm, hắn thấy mấy chiếc ghế cũ đều được lau dọn sáng bóng, chỉnh tề xếp ngay hàng thẳng lối. Cách bài trí thể hiện rõ ràng sự làm việc chăm chỉ, vất vả của một nữ tử bình dân.

Dung Trạm không kèm được lướt mắt qua thanh bảo kiếm cất dưới bụng ngựa lần nữa. Trong lòng thầm nghĩ nếu có thể phá bỏ hai chiếc kiềng vàng xiềng dưới chân, nàng nhất định rất phấn khởi. Nhớ đến ánh mắt sáng lung linh trên gương mặt đen đúa, hắn rất mong được nhìn thấy nữ tử có số phận long đong ấy sau một tháng này, đã thoát khỏi bóng tối của cuộc đời, không còn lo lắng nữa hay chưa?

Hắn đang định dẫn ngựa đi vào trong ngõ nhỏ, chợt nghe tiếng bước chân dồn dập từ sâu trong hẻm truyền tới.

Tại hắn rất thính, nhanh chóng phân biệt được trong đó có một người bước chân nặng nề hỗn loạn, còn một người khác đang cố gắng chạy trốn. Hai người một trước một sau, đang chạy thẳng đến nơi này.

Dung Trạm không phải hạng người hay lo chuyện bao đồng, nhưng Nhan Phá Nguyệt đang ở trong con hẻm này, hắn vẫn cảm thấy nên cẩn thận là hơn. Thế là liền ổn định tư thế, lặng lẽ đứng ở đầu ngõ đợi bọn họ hiện thân.

Sau đó, hắn nhìn thấy Nhan Phá Nguyệt.

So với lúc hắn rời khỏi đây, Nhan Phá Nguyệt bây giờ hoàn toàn không giống nàng trước kia.

Nàng đang chạy, mang hết sức lực ra mà chạy. Thân thể nhỏ bé và yếu ớt như một chú thỏ mỗi một bước đều lạnh lợi!

Dung Trạm chưa từng thấy nữ tử nào có thể chạy điên cuồng như vậy! Nàng đầu bù tóc rối, nghiêng rằng nghiêng lợi, không biết đã lấy gì bôi lên mặt mà trắng đen lẫn lộn, vừa bẩn vừa xấu. Nàng chạy đã lâu, hai chân xiêu vẹo, xem ra chỉ trong chớp lát chân trái sẽ tê cứng mà đá vào chân phải.

Nhưng nàng vẫn chạy tiếp, trong mắt như có hai ngọn lửa đang cháy, miệng còn lẩm bẩm gì đó.

Thật như người điên.

Nhưng Dung Trạm lại cảm thấy thân thiết!

Chỉ có ở một nơi hắn thấy người ta chạy băng băng như vậy — trên chiến trường. Chỉ có binh lính bị dồn đến chân tường, giữa sự sống và cái chết mới có thể chạy điên cuồng, xông pha không gì có thể ngăn cản được như vậy.

Nhưng khí huyết bị trắng đó, làm sao lại có trên người một cô nương gầy yếu bình thường như thế này?

Hắn đột nhiên dời ánh mắt ra sau lưng nàng thì thấy một nam tử một tay che bụng, hung thần ác sát đang đuổi theo. Nam tử kia rõ ràng là biết võ công, chỉ là bụng đang nhuộm một mảng lớn máu tươi, rõ ràng là đã bị trọng thương. Lúc Dung Trạm đang chăm chú nhìn theo hai người bọn họ chỉ còn cách nhau vài bước chân, nam tử kia đã vươn tay suýt bắt được tay Nhan Phá Nguyệt.

Tuy Dung Trạm không rõ lý do là gì, nhưng thấy một người đàn ông vạm vỡ khỏe mạnh cố truy đuổi một cô gái yếu đuối, trong lòng đã cảm thấy cảm phần từ lâu. Ánh mắt Dung Trạm lạnh dần, hai bàn tay nắm chặt, vận công chờ ra tay.

Ánh mắt giao nhau, lúc Nhan Phá Nguyệt thoáng nhìn thấy hắn, mắt nàng đột nhiên sáng ngời, cả người kích động phát run.

Dung Trạm! Nàng gào lên, tiếng kêu như từ nơi sâu thẳm nhất trong thân thể nàng vọng ra, làm chấn động lòng hắn. Hắn làm sao không cảm nhận được, tiếng gọi vội vã này ẩn chứa bao nhiêu hy vọng, ý lại cùng uất ức.

Thế là hắn không hề chú ý đến quy củ lễ giáo giữa nam nữ, một tay ôm nàng vào lòng, một tay đối chưởng chống lại Trần Tùy Nhận!

Trần Tùy Nhận chật vật lùi về sau mấy bước. Dung Trạm phát hiện nội lực đối phương yếu hơn mình nên cũng tạm yên tâm. Hắn cúi đầu, nhìn thiếu nữ trong ngực thì lặng lẽ ngẩn người.

Mái tóc dù rối như tổ chim nhưng vẫn là tóc mai mềm mại, gương mặt nhỏ nhắn thanh tú lại vô cùng kỳ lạ.

Tựa như nghiền mực đen bị đổ trên giấy Tuyên Thành, hai màu trắng đen lẫn lộn nhuộm trên gương mặt chỗ đậm chỗ nhạt.

Đôi mắt đen thăm thẳm, như hai dòng suối chỉ chực tuôn trào, khổ sở ai oán. Hai vệt nước mắt ẩm ướt chảy xuống gương mặt tẩy đi lớp nhọ làm lộ ra làn da mềm mại trắng như tuyết. Có lẽ nàng chạy rất gấp gáp, nước mắt hỗn loạn làm cho lông mày và gò má vẫn còn dính nhọ, nhưng phía trái lông mày và hai bên cánh mũi lại trắng. Gương mặt lem nhem khiến nàng giống như một con mèo trắng muốt bị rơi vào vũng bùn, lem luốc dơ bẩn.

Dung Trạm thấy thế, trong lòng cũng hiểu được ít nhiều. Trong ngực hắn nào phải nha đầu vừa gầy vừa đen, mà chính là giai nhân bé nhỏ sáng trong như ngọc, mềm mại như nước!

Nghĩ đến đây, hắn chợt giật mình kinh hãi khi phát hiện ra mình còn đang ôm nàng trong tay. Dù đẹp hay xấu thì nàng cũng là nữ tử, sao hắn có thể đường đột như vậy? Hắn thầm mắng mình ngu dốt, vội vàng rút tay, buông eo nàng ra, lùi về phía sau một bước.

Nhưng Phá Nguyệt giống như thú con bám mẹ, vẫn cứ ôm chặt lấy eo của hắn. Gương mặt tuần tú không kèm được mà ửng đỏ, hắn thấp giọng nói: “Phá Nguyệt, mau buông ra!”

Nhan Phá Nguyệt không nghe được hắn đang nói gì, tim vẫn đập như sấm, ngược lại càng ôm chặt hơn.

Tuy rằng nàng tìm được đường sống trong chỗ chết nhưng vẫn chưa thật sự bình tĩnh. Nàng đột nhiên quay đầu lại thấy Trần Tùy Nhận đang lùi vào trong ngõ hẻm thì ngược lại — lập tức nghe lời Dung Trạm buông ra, tức giận la lớn: “Đừng để tên cầm thú này chạy thoát!”

Dung Trạm đã chú ý cử động của Trần Tùy Nhận từ lâu, không hề do dự mà nhảy một bước ra sau lưng hắn. Trần Tùy Nhận võ công vốn kém hơn Dung Trạm, lại đang bị thương nặng, làm sao có thể địch lại?

Chỉ thấy Dung Trạm tung ra chưởng phong sắc bén. Chưởng pháp giản dị, tuy không phải chiêu thức hoa mỹ nhưng nặng tựa Hoa Sơn(*). Đánh được mấy hiệp, Trần Tùy Nhận khí cũng lực kiệt, bị Dung Trạm đánh một chưởng vào huyệt Chương Môn, trong nháy mắt không thể động đậy.

(*)Hoa Sơn: một ngọn núi lớn ở Trung Quốc.

Dung Trạm nhẹ nhàng nhấc hắn lên, thấy tới trước mặt Phá Nguyệt.

Tâm trạng Phá Nguyệt lúc này thật khó mà diễn tả.

Một tháng vừa qua, có lúc nàng đã nghĩ “Ngày nào đó nhất định phải bắt Trần Tùy Nhạn thành trăm mảnh”, “Ngày nào đó nhất định phải hoạn Nhan Phác Tông thành thái giám.” Những ý nghĩ linh tinh tàn nhẫn này bộc phát trong một thời điểm nào đó, nhưng nàng nhận thức rất rõ ràng khả năng địch ta cách xa rất lớn. Căn bản nàng không thể bắt được hai người này, có thể trốn thoát khỏi bàn tay của bọn họ đã là may mắn lắm rồi.

Chỉ là một thời gian dài như vậy trôi qua cũng không thấy Trần Tùy Nhạn hay hộ vệ của Nhan Phác Tông xuất hiện, hình như không còn tìm kiếm nàng nữa. Trong lòng nàng cảm thấy rất kỳ quái, biết rõ trong đó nhất định có nguyên do nên không dám xem thường.

Có điều nàng chưa từng nghĩ tới thật sự có ngày cái tên biến thái, khốn kiếp Trần Tùy Nhạn này nằm trước mặt mình, tùy ý mình xâu xé.

Rất dễ chịu, rất hả giận.

“Dung Trạ, cảm ơn công tử!” Nàng nắm chặt tay Dung Trạ khiến thân thể hắn cứng đờ. Phá Nguyệt vẫn không phát hiện ra, ngồi xổm xuống cạnh Trần Tùy Nhạn.

“Đồ thái giám, cầm thú, đần độn, hi-fi, biến thái!” Nàng vừa run run vừa gằn từng tiếng mắng hắn.

Trần Tùy Nhạn trừng mắt, nhưng lại ngại Dung Trạ kề bên, giận lắm mà không dám nói gì.

Nhan Phá Nguyệt nghĩ đến những việc hắn đã làm với mình, càng nghĩ càng tức, nếu không phải hôm nay gặp được Dung Trạ, thì nàng đã trở thành bài thuốc sống cho đám “vô lâm bằng hữu” của hắn?

Nàng sẽ không giết người, cũng không có ý định giết Trần Tùy Nhạn lúc này. Nàng chỉ muốn tìm một cây đao xiên da xẻ thịt hắn vài nhát mới có thể tháo mối hận trong lòng!

Nghĩ vậy, tay nàng run run, đứng lên nhìn xung quanh, rồi xoay người đến cạnh Dung Trạ lập tức rút kiếm.

Nhưng vô kiếm cài rất chặt, nàng ra sức kéo vẫn không hề suy chuyển chút nào! Mắt thấy kẻ thù ở kề bên, lòng nóng như lửa đốt, nàng không để ý được dòng khí vừa lạnh vừa nóng kia lại xâm nhập toàn thân. Nàng ngã người dựa vào con ngựa, tay vẫn còn nắm chuôi kiếm, toàn thân cứng ngắc như sắt.

“Phá Nguyệt, cô nương muốn làm gì?” Dung Trạ vốn vẫn cúi đầu quan sát Trần Tùy Nhạn, thảm tính toán trong lòng, lúc quay đầu lại đã thấy Phá Nguyệt mặt đỏ bừng vì kìm nén, tay còn đang nắm chuôi kiếm của mình, đáng vẻ hung hăng lại không thể động đậy.

Hắn thấy hơi buồn cười, có điều nghĩ đến Trần Tùy Nhạn đã mất quá nhiều máu, nhìn thần sắc cũng thấy rõ là bị thương nghiêm trọng, mới lấy tay đè lại bảo kiếm: “Phá Nguyệt, cô muốn giết hắn?”

“Tội hắn đáng chết vạn lần!” Nhan Phá Nguyệt la to, nước mắt lại chảy xuống.

Dung Trạ chậm rãi lắc đầu: “Phá Nguyệt, tính mạng hắn đang rất nguy hiểm, để ta cầm máu cho hắn trước đã.” Nói xong hắn lấy từ trong áo ra một lọ kim sang được, đi đến trước mặt Trần Tùy Nhạn.

Thấy hắn nhanh nhẹn giúp Trần Tùy Nhạn xử lý vết thương, đừng nói Phá Nguyệt, ngay cả Trần Tùy Nhạn cũng cảm thấy kinh ngạc.

Chờ hắn băng bó xong, Trần Tùy Nhạn đột nhiên hỏi: “Người cũng là người trong quân đội?”

Dung Trạ gật đầu: “Phải.”

Trần Tùy Nhạn mặt không đổi sắc nói: “Ta là tướng quân của kỵ binh Nam lộ dũng mãnh, trong ngực áo có lệnh bài của ta.”

Dung Trạ hơi chần chừ, theo lời hắn lấy lệnh bài ra nhìn thoáng một cái, rồi trả lại cho hắn: “Tướng quân, mời thu hồi.”

Trần Tùy Nhạn nghe hắn nói như vậy, đã biết chức vị hắn trong quân đội thấp hơn mình. Quân đội Đại Tư chú trọng nhất chính là kỷ luật, điều này tiếp thêm cho hắn mấy phần sức lực. Hắn lạnh lùng nói: “Nữ tử này là thê tử đã gả cho ta, ta lòng bắt thê tử bỏ trốn là việc của ta, vì sao người lại nhúng tay vào?”

Dung Trạm chưa kịp trả lời, Nhan Phá Nguyệt ở phía sau đã nổi giận gầm lên: “Thê tử cái rắm!”

Ngôn từ thô tục như vậy khiến Dung Trạm nhúu mày.

“Chẳng lẽ chúng ta không có bái đường?” Trần Tùy Nhạn phẫn nộ quát lên.

“Chưa hề!”

“Người ngay cả tượng phu của mình cũng không nhận?”

“Phì...” Phá Nguyệt gần từng chữ hỏi hần: “Người... có không?”

Mặt Trần Tùy Nhạn trắng đỏ như màu gan heo.

Dung Trạm ở một bên nhìn hai người ta một câu người một câu không ai nhường ai. Sắc trời đã sáng, trong ngõ hẻm cũng nhiều người qua lại, mới mở miệng nói: “Mang hần về phòng trước rồi hỏi sau.”

Dung Trạm tuy có ân lớn với Nhan Phá Nguyệt, nhưng thật ra nàng không biết nhiều về hần. Thấy hần như vậy lại gọi Trần Tùy Nhạn là tướng quân, chỉ sợ hần tuân thủ kỷ luật, không dám mạo phạm Trần Tùy Nhạn. Thế là trên đường trở về, nàng đem mọi chuyện Trần Tùy Nhạn đã bán nàng cho Ngũ Hồ ra sao, lại còn hôm nay sẽ “sắp xếp nàng làm bài thuốc sống ấy tên vô lâm bằng hữu” thế nào, kể hết cho Dung Trạm.

Còn về phần tại sao nàng lại rơi vào tay Trần Tùy Nhạn?

“Hần gặp ta, thấy ta sức yếu thì lừa đảo, bắt ta đi.” Nàng vẫn chưa dám thổ lộ thân phận thật sự của mình. “Hơn nữa, công tử có thể kiểm tra, hần thật sự là một tên thái giám, làm sao ta có thể trở thành thê tử của hần!”

Dung Trạm vốn đang ngồi cạnh chiếc bàn nhỏ uống trà, nghe nàng nói đến những chuyện ác của Trần Tùy Nhạn đã cau mày không vui; đến lúc nàng nói “Kiểm tra”, thì một miệng đầy nước trà sặc trong cổ họng, liên tục ho khan.

Nhan Phá Nguyệt nhìn vẻ mặt của hần, cho rằng hần đã tin tưởng nàng, ai ngờ chờ nàng nói xong, hần lại cúi đầu nhận lỗi.

“Phá Nguyệt cô nương, cô nương và ta tuy là bằng hữu, nhưng ta dù có thể nào cũng không thể vì lời nói một phía của cô mà giết một vị tướng quân được.”

Nhan Phá Nguyệt tuy cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng cũng không thể phản bác. Nàng nghĩ nếu nàng đổi vị trí là hần, chắc cũng không thể chỉ nghe suông mà giết luôn một người được?

“Vậy công tử nói phải xử trí hần ra sao? Nếu công tử thả hần, người không may chính là ta.” Nàng hơi chán nản, nhưng bởi vì không cần giết người, tâm trạng dường như cũng nhẹ nhõm hơn.

Dung Trạm nhìn nàng thật sâu, trầm ngâm trong khoảnh khắc, mới nói: “Ta quyết định mang hần về doanh trại, điều tra rõ ràng xong sẽ giao cho tướng quân xử lý.”

Nhan Phá Nguyệt than thở: “Được thôi.” Nhưng nàng nghĩ nghĩ lại nói tiếp: “Ta đi cùng công tử.”

Dung Trạm ngăn người: “Thế... chỉ sợ không ổn.”

Nhan Phá Nguyệt nói kiên quyết: “Hần không chết, ta không thể nào ăn ngon ngủ yên. Công tử yên tâm, chỉ cần nghe được tin tức hần bị xử tử, ta liền rời đi. Tự ta có thể kiếm sống, tuyệt đối sẽ không làm phiền công tử. Công tử giữ ta ở lại nơi này, nếu đồng đảng và mấy tên bằng hữu vô lâm của hần tìm tới, ta sẽ không còn đường sống.”

Dung Trạm nghe nàng kể lẽ đáng thương như vậy, cũng cảm thấy nàng lẻ loi một mình ở nơi này thật sự không ổn. Suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng mới khẽ gật đầu: “Được thôi.” Hần ngẫm nghĩ một lát, lại nói: “Trong doanh trại còn thiếu đầu bếp có tay nghề, có điều rất khổ cực, nếu muốn cô nương có thể thử một lần.”

Nhan Phá Nguyệt nghe được trong bụng vui như mở cờ. Thật ra nàng chẳng sợ đồng đảng gì đó của Trần Tùy Nhạn, có điều nàng phát hiện ra trước đó mình đã quá chủ quan, Trần Tùy Nhạn có thể tìm đến nơi này thì Nhan Phác Tông cũng có thể. Nếu còn tiếp tục lưu lại đây thì chỉ có đường chết. Tuy nàng không

biết vì sao ám vệ Nhan phủ lâu rồi không thấy xuất hiện, nhưng nàng tuyệt đối không dám ôm tâm lý chỉ trông cậy vào may mắn lần nữa.

“Đa tạ! Đa tạ!” Nhan Phá Nguyệt đứng lên hành lễ với Dung Trạ, hấn khe khẽ mỉm cười, đột nhiên thoáng nhìn thấy gương mặt nàng lem luốc như chú mèo con lại vội vàng đảo mắt sang hướng khác.

“Phá Nguyệt, mặt cô nương dơ rồi, nên đi trang điểm lại chút đi.” Hấn nói. Nếu Nhan Phá Nguyệt đã cố ý che dấu tướng mạo thật sự, là quân tử cũng không nên ép buộc người khác. Hấn muốn ngầm nhắc nàng đi cải trang lại.

Nhưng lời hấn nói rất khó hiểu, Nhan Phá Nguyệt không nghe ra được ẩn ý trong đó, còn tưởng trên mặt mình thật sự dính bẩn, cũng không để ý tới. Nàng nhặt lấy một cái bao trên mặt đất, che phủ đại huyệt quan trọng trên người Trần Tùy Nhạ, không nhìn được nói: “Dung Trạ, vậy ta đập hấn mấy cái chắc là được chứ?”

Thật ra Dung Trạ cũng tin câu chuyện của nàng là thật, lúc này thấy nàng đứng đó chân thành nhìn mình, đáng vẻ vô cùng tội nghiệp, làm hấn không khỏi mỉm cười.

“... Được thôi. Nhưng không được đá vào miệng vết thương.” Hấn để tách trà xuống, đứng dậy đi ra cửa phòng.

Bên ngoài, ánh nắng rực rỡ, chim chóc ríu rít.

Dung Trạ khoanh tay đứng dưới mái hiên, nghe được trong phòng truyền ra tiếng đánh đập không mấy dữ dội, thầm cảm thấy buồn cười.

Nên mặc kệ nàng “bất nạt” nam tử kia đi. Thứ nhất Dung Trạ cũng thấy tên kia thật sự ghê tởm, cũng nên bị giáo huấn một chút. Thứ hai là hấn biết, với sức lực của Nhan Phá Nguyệt, chỉ sợ đánh tên kia cũng như gãi ngứa mà thôi.

Một lát sau, trong phòng không còn tiếng động. Dung Trạ biết nàng đã trút giận xong mới quay người bước vào.

Quả nhiên chỉ thấy nam tử kia nằm trên mặt đất, ánh mắt tuy lộ rõ vẻ phẫn nộ nhưng thần sắc vẫn ung dung như cũ. Ngược lại Nhan Phá Nguyệt vừa ngồi trên giường thở hồng hộc, vừa cười đắc ý, nhưng đôi mắt lại hiện lên vẻ bất an.

Dung Trạ đoán được tuy rằng nàng nói thì tàn nhẫn chứ cũng chưa nặng tay với ai bao giờ, cho nên có cố ý đánh người cũng như không. Hấn không nói gì ngồi xổm xuống điểm huyệt ngũ của Trần Tùy Nhạ, rồi nhẹ nhàng: “Cô nương thu dọn đi, hôm nay chúng ta lên đường.”

Nhan Phá Nguyệt gật đầu, tiện tay cầm lấy cái gương đồng thô sơ trên bàn.

Thấy nàng soi gương, Dung Trạ liền tự giác quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Hình ảnh trong gương đồng rất mơ hồ, Nhan Phá Nguyệt mới đầu còn không để ý, cầm cái lược chải mái tóc dài đã bị rối, bất chợt thấy trên mặt có mấy vết nhàn nhạt xanh xanh, ngơ ngẩn một lát mới có phản ứng.

“A —— ” Nàng kêu nhỏ. Trong lòng thầm nghĩ phải làm sao giải quyết chuyện này? Nàng không sợ bị Dung Trạ nhìn thấy dung nhan thật, chỉ sợ hấn cảm thấy nàng không thành thật thẳng thắn.

Nhưng Dung Trạ nghe tiếng kêu hoảng hốt của nàng thì trái lại, hai tai ửng đỏ, thầm nghĩ tuy là vô tình mới nhìn thấy dung mạo cô nương đã cố ý che dấu, nhưng vẫn cảm thấy không ổn.

“Ta không có ý giấu diếm công tử!”

“Ta đi cho ngựa ăn.”

Hai người đồng thời lên tiếng, Nhan Phá Nguyệt còn chưa kịp phản ứng, Dung Trạ đã bước nhanh ra ngoài, tiện tay khép cửa phòng lại.

12. Chương 12: Mỹ Lệ

Phá Nguyệt cầm lược trầm tư. Một lát sau, nàng mới đổ một ít nước vào chậu, rửa mặt sạch sẽ.

Mở cửa ra, nàng bắt gặp Dung Trạm đang đứng cạnh con ngựa, đưa lưng về phía mình. Áo bào dài rộng như mây khói nhẹ bay, cánh tay thon đang khẽ vuốt ve bờm ngựa. Gương mặt hắn nhìn nghiêng vừa nhã nhặn vừa dịu dàng, hình như với cả một con ngựa cũng mang theo tình cảm ấm áp như gió xuân.

Thật ra... Hắn đối với ta, có phải cũng giống như với con ngựa này không?

Ý nghĩ kỳ lạ này đột nhiên xuất hiện, thế nhưng cứ ăn sâu trong đầu Phá Nguyệt,

“Dung Trạm.” Nàng dè dặt thấp giọng gọi.

Dung Trạm từ từ xoay người, trong tích tắc nhìn thấy nàng, nụ cười trên gương mặt hắn ngưng đọng.

Hắn cho rằng nàng sẽ tiếp tục che dấu, mình sẽ lại nhìn thấy cô nương vừa đen vừa gầy tẻ nhạt như ngày thường. Chỉ không ngờ vừa quay đầu đã là tóc mai đen nhánh, dung nhan thanh thuần như tuyết, xinh đẹp vô cùng.

Dung Trạm khẽ cau mày.

Hắn không nghĩ đến sẽ nhìn thấy một Phá Nguyệt như vậy.

Hắn đã từng gặp rất nhiều luyện đồng(*) được gia đình quyền quý nuôi dưỡng từ nhỏ, tuy xinh đẹp nhưng yếu ớt và trống rỗng. Bọn họ giống như một đám hình nộm không có hồn phách, chỉ biết nhìn sắc mặt người khác để hầu hạ. Bề ngoài dù rạng rỡ chói mắt, nhưng tâm hồn đã mục rữa từ lâu.

(*) Luyện đồng: trẻ con được nhà giàu có nuôi từ nhỏ để lớn lên thành tỳ thiếp, hầu hạ chủ nhân.

Vậy mà Phá Nguyệt cũng có dáng vẻ đó, hơn nữa còn đẹp đến mức khiến người khác phải sững sờ.

Khuôn mặt nhỏ xinh, chỉ lớn hơn bàn tay một chút. Ẩn dưới làn da trắng trẻo hơi nhợt nhạt là từng nhịp thở mỏng manh. Ngũ quan cân đối hoàn mỹ như tạc tượng, nhưng bởi vì quá hoàn mỹ, ngược lại có cảm giác không giống người phàm trần. Nhất là đôi mắt bồ câu đen như mực khảm trên gương mặt xinh đẹp vô cùng nổi bật thu hút.

Hắn giật mình nhớ đến ngày ấy trong ngõ hẻm hắn từng nhìn thấy cánh tay Phá Nguyệt, cũng là làn da trắng như tuyết không tỳ vết. Hắn không nghĩ ngờ gì dưới lớp áo gai vải thô kia là một thân hình tinh tế, mềm mại như điêu khắc tạc ra.

Nghĩ đến đây, Dung Trạm cảm thấy mặt mình hơi nóng lên. Hắn vội vàng xua đuổi ý tưởng vừa nảy ra trong đầu, thầm tự trách sao mình lại có suy nghĩ như vậy.

Hắn lấy lại bình tĩnh, đôi mắt lộ ra vẻ dịu dàng cùng thương xót.

Nhà bình dân không thể nào nuôi dưỡng được một cô gái như vậy — thì ra nàng chính là nô lệ hoặc tỳ thiếp của nhà quyền quý chốn kinh thành bỏ trốn, cũng khó trách bị người ta truy đuổi không ngừng.

“Cô nương đợi một chút.” Hắn rút từ dưới bụng ngựa ra một thanh bảo kiếm.

Phá Nguyệt vô cùng vui mừng, nhấc mép váy lên để lộ chiếc kiềng vàng.

Dung Trạm vận khí vào đan điền, bắt ngờ dùng sức chém xuống —

“Keng —” Một tiếng động đánh thép vang lên, Dung Trạm nhìn bảo kiếm trong tay gãy thành hai đoạn, thất thần.

Phá Nguyệt tuy cảm thấy hơi thất vọng, nhưng lập tức an ủi hắn: “Cũng không vội, chúng ta thử nhiều lần, nhất định sẽ được.”

Dung Trạm hơi cảm động nhìn nàng, kiên định nói: “Trong doanh trại vũ khí lợi hại rất nhiều, ta nhất định sẽ giúp cô nương phá chiếc kiềng vàng này.”

Phá Nguyệt gật đầu.

“Đến doanh trại nơi Đông Lộ quân đóng quân, chúng ta sẽ bảo vệ cô nương. Cô nương có thể yên tâm mở một tiệm mì nho nhỏ.” Hần điềm đạm nói.

“Chúng ta?”

“Ta và đồng đội của ta. Túi đồ của cô nương đâu?”

Bởi vì lúc sáng bị Trần Tùy Nhận truy đuổi nên bây giờ căn phòng vô cùng lộn xộn, Phá Nguyệt ngẩng đầu cười ngọt ngào: “Công tử đợi một lát, ta thu dọn xong ngay.”

Dung Trạm nhìn bóng dáng mảnh mai, thướt tha đi đến trước cửa tủ chén bát. Đôi bàn tay thon thả nhẹ nắm lấy cửa tủ kéo ra — cánh cửa vẫn không nhúc nhích. Hần liền thấy nàng cắn nhẹ răng ngà vào môi dưới, hít một hơi rồi dùng bàn tay trắng nõn cứng như đá kéo mạnh một cái, cánh cửa tủ thật sự mở ra.

Vốn Dung Trạm định hỏi nàng có cần hần giúp không, lại thấy rõ ràng thân hình nàng tuy nhỏ bé nhưng khí thế lại mạnh mẽ như trâu chọi, cảm thấy hơi buồn cười nhưng vẫn im lặng không nói gì.

Nàng đem tất cả nồi niêu chén đĩa, thau chậu xếp thành một đống như ngọn núi nhỏ, nghiêng ngả bê đến trước ngăn tủ cố gắng cất vào. Sau đó lại lấy chăn bông cùng quần áo xếp chồng lên ném vào rương. Trong rương có rất nhiều thứ linh tinh nên không khép lại được, nàng đặt mông ngồi lên nắp rương ra sức ép xuống.

Dung Trạm không chịu nổi, quay mặt đi. Lát sau lại không nhịn được quay đầu lại, mở miệng hỏi: “Có cần ta giúp không?”

Nàng vốn đang khí thế bừng bừng, không thềm quay đầu lại khoát tay nói: “Không cần. Công tử không biết thứ gì nên để ở đâu đâu.”

Sau đó nàng vô cùng trịnh trọng lấy từ trong bếp ra một con dao phay, rồi dùng một miếng vải bố quấn mấy vòng, cuối cùng mới buộc lại bằng một sợi dây thừng. Do dự một chút mới ngẩng đầu nói với hần: “Con dao này là của lão Từ — cũng là ông chủ trước đã sang lại quán mì cho ta để lại. Nó là dao gia truyền nhà ông ấy, ta đã hứa sẽ luôn mang theo bên mình.”

Dung Trạm gật đầu, nhưng trong lòng vẫn không hiểu vì sao nàng lại nói chuyện này với mình.

Hần nhìn thấy nàng hơi ngượng ngập buộc dây thừng treo dao phay ở bên hông, sau đó đỏ mặt hỏi: “Đeo như vậy có buồn cười không? Nhưng con dao lớn như thế này, ta không biết làm sao mới có thể luôn mang theo bên mình.”

Dung Trạm cố nhịn nhưng không nhịn được, cong môi bật cười. Phá Nguyệt thấy hần cười thì tỏ vẻ “Ta đã biết thế nào người cũng có phản ứng đó.” Hần tự biết mình cười như thế có hơi vô duyên, mới đưa tay về phía nàng: “Ta giúp cô nương cất nó trước, rồi sẽ cho người giúp cô làm một cái vỏ dao.”

Tất bật được khoảng nửa canh giờ, động tác cuối cùng của Nhan Phá Nguyệt là giơ chân đá văng một khúc củi vào dưới lò.

“Xong rồi.” Nàng phủi tay. “Ta sẽ nhờ hàng xóm trông nhà giúp, bây giờ chúng ta đi thôi.”

Dung Trạm ngạc nhiên nhìn hơn mười khúc củi xếp thành đống chỉnh tề dưới lò, kể cả thanh vừa bị nàng đá vào. Nàng căn bản không biết võ công nhưng cước pháp cũng thật đẹp mắt.

Hần thầm nghĩ lúc Phá Nguyệt cô nương ở một mình chắc cũng thường xuyên làm những việc này mới có thể quen tay làm tốt như vậy.

Phá Nguyệt lại không chú ý đến vẻ ngạc nhiên của Dung Trạm với đống củi khô. Nàng lấy một cái nón rộng vành, xung quanh che bằng lụa đen đội lên đầu. Bởi vì bình thường nàng hóa trang, bôi nhọ nổi lên mặt cho đen cũng không được sạch sẽ, nên những lúc nàng một mình trên phố sẽ đội nón như thế này. Trong

thành thường có người trong giang hồ qua lại, nên nàng ăn mặc như thế cũng không quá khác người, ngược lại khiến cho bọn trộm cắp không dám đến gần trêu chọc.

“Hôm khác ta sẽ cho người tìm một bộ mặt nạ da người cho cô nương.” Dung Trạ nói.

“Thật có loại mặt nạ này sao?”

Dung Trạ cười nhẹ: “Đại Tư mưa thuận gió hòa, có rất nhiều thợ thủ công tài ba.”

Nhan Phá Nguyệt ở sau tấm lụa che mặt vui vẻ cảm ơn, lại xoay người nhìn Trần Tùy Nhạ. Trước đó Phá Nguyệt đã dùng một miếng vải đen trùm lấy người hắn. Dung Trạ chỉ dùng một tay nhắc bổng Trần Tùy Nhạ còn đang hôn mê ném lên lưng ngựa. Sau đó một tay hắn đỡ lấy bao đồ nặng trĩu trong tay nàng, một tay dắt ngựa, hòa nhã nói: “Đi thôi, đến cổng thành mua một chiếc xe ngựa nhốt hắn vào đó.”

Tâm trạng Phá Nguyệt vô cùng thoải mái. Nghĩ đến sau này có thể ẩn nấp trong quân đội Đông Lộ, lại có một người tốt như Dung Trạ quan tâm, không khỏi cảm thấy vui sướng.

Nàng bước nhanh phía trước, Dung Trạ chậm chậm theo sau. Nhìn bóng lưng nhỏ nhắn, trắng tấp mà duyên dáng, hắn thầm nghĩ trong lòng vị bằng hữu mà hắn cứu được này, tuy đáng vẻ sáng trong như tuyết, mềm mại như cỏ, đã trải qua nhiều khổ sở không thấy mặt trời, nhưng giờ phút này nàng hoàn toàn không giống với những cơ thiếp chỉ biết nhẩn nhục mà hắn từng biết.

Bọn họ không có vẻ tức giận đầy sức sống của nàng, cũng không ương ngạnh cứng như đá như nàng, càng không có mấy hành động thô lỗ như nàng... Không, khỏe miệng hắn hơi cong mỉm cười — phải nói là tự do tiêu sái.

Hai người tiếp tục đi về phía đông năm sáu ngày thì đến một thành thị nhỏ gần biên ải.

Chiều muộn, hai người dừng chân trong thành nghỉ tạm. Nhan Phá Nguyệt vào phòng khách điểm chưa được bao lâu, đã thấy Dung Trạ cầm một cái hộp nhỏ đi vào.

Bên trong là một tấm mặt nạ mềm mại, mỏng như móng tay. Phá Nguyệt mang mặt nạ ước lên mặt, vừa vặn che phủ ngũ quan của nàng, nhẹ nhàng dán chặt vào.

Nhìn thiếu nữ mặt rỗ, làn da vàng vọt trong gương, Phá Nguyệt cười nói: “Thật vừa vặn.”

Dung Trạ chỉ cười nhẹ, không nói gì. Thợ thủ công tay nghề giỏi đến đâu cũng không thể đoán trước, tất nhiên là hắn đã miêu tả kỹ lưỡng gương mặt nàng với người thợ.

Có được cái mặt nạ da người này, Nhan Phá Nguyệt không cần tiếp tục đội nón, nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều. Hai người trói tên Trần Tùy Nhạ như cái bánh chưng nhét dưới gầm giường rồi mới xuống lầu dùng bữa tối.

Cả đoạn đường Trần Tùy Nhạ đều nơm nớp lo sợ về tới doanh trại sẽ rơi vào tay Nhan Phác Tông. Nhan Phá Nguyệt cũng cảm thấy bất an, nếu Trần Tùy Nhạ bị bắt, mình có bị bại lộ hành tung không?

Dung Trạ là một người rất cứng rắn, cho dù Phá Nguyệt nói bóng nói gió bao nhiêu, hắn cũng không thay đổi, giữ vững lập trường. Tuy vậy, Dung Trạ cũng chủ động tỏ ý cho nàng biết sẽ không đề cập đến thân thế hành tung của nàng trước mặt bất cứ ai, nàng mới thôi lo lắng.

Gần tới biên ải, người tới khách điểm ở trọ cũng hỗn tạp hơn.

Có người bình dân hiền lành chất phác, có người gương mặt dày dạn gió sương như thương binh giải ngũ, cũng có võ lâm nhân sĩ tràn đầy hăng hái muốn đi đầu quân. Dung Trạ xuất hiện tự nhiên sẽ thu hút ánh nhìn của mọi người, nhưng hắn trước sau vẫn im lặng, tập trung ăn cơm, mắt không hề nhìn đi nơi khác. Ngược lại, Phá Nguyệt quan sát mấy tên võ lâm đại hán khỏe mạnh, mang đao trên người lại có chút tò mò.

Thật ra Đại Tư đang thời kỳ hưng thịnh, quân lương bổng lộc cũng nhiều. Rất nhiều võ lâm nhân sĩ muốn đầu quân, tìm cơ hội thăng tiến, tạo dựng sự nghiệp. Vì thế trong quân đội có không ít tướng lĩnh xuất thân từ các môn phái trong võ lâm.

Phá Nguyệt ngồi nghe hắn từ ở bàn bên nói đủ chuyện trên trời dưới đất. Hắn kể có một tướng quân trẻ tuổi dẫn theo một nghìn tinh binh đánh thắng hai vạn giặc cỏ nước đối địch, mà vị tướng quân này đối với

vô lâm nhân sĩ đến nhờ cậy lại đối xử rất tốt. Lần này bọn họ tòng quân chính là muốn đi theo vị tướng quân này. Đang nghe hăng say, chợt tiếng nói của hán tử im bật.

Không chỉ mình hán, hình như tất cả mọi người trong khách điểm đều ngẩng đầu nhìn ra cửa.

Chỉ thấy hay nữ tử xinh đẹp toàn thân áo trắng, khoảng hơn hai mươi tuổi, hông đeo trường kiếm, dắt ngựa thướt tha đứng ở cửa trước, vừa dịu dàng vừa hiên ngang, tựa như tiên giáng trần.

Cô nương lớn tuổi hơn trong hai người vừa lạnh lùng vừa kiêu ngạo nhìn lướt một vòng, trong khoảnh khắc nhìn thấy Dung Trạ, hai mắt sáng ngời. Hai cô nương trao đổi ánh mắt, giao ngựa cho tiểu nhị rồi tự nhiên đi về phía Dung Trạ.

Hai người đến bên bàn ngồi xuống. Cô nương nhiều tuổi hơn cười nhẹ, nói với Dung Trạ: “Công tử, lâu rồi không gặp.”

Cô nương khác lại nhìn Phá Nguyệt, nhú mày: “Nữ nhân xấu xí này là ai? Vì sao lại đi chung với công tử?”

Gương mặt tuấn tú trắng như bạch ngọc của Dung Trạ ửng đỏ, đôi mày dài cau chặt, lạnh lùng nhìn hai người một cái nhưng không trả lời mà uống rượu tiếp.

Phá Nguyệt cũng tự nhiên như không, không thềm lên tiếng, bắt chước Dung Trạ tập trung ăn cơm.

Toàn bộ khách điểm yên tĩnh đến mức ngay cả cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy.

Hai vô lâm nữ tử xinh đẹp cùng một thư sinh điển trai cao ngạo, ít nhiều cũng khiến người ta để ý.

Mặc dù hai cô nương nọ không ngừng bắt chuyện với Dung Trạ, hán vẫn trầm mặc làm lơ. Có người thầm tiếc rẻ, có người nhìn Nhan Phá Nguyệt với vẻ tò mò. Cho đến khi một trong hai cô nương kia hừ lạnh nói: “Công tử sao có thể tuyệt tình như thế, vẫn không chịu theo chúng ta về Phược Dục sơn (*), không sợ đắc tội giáo chủ Thần Giáo sao?”

(*) Núi Phược Dục: tên núi nghĩa là ràng buộc, kiềm chế dục vọng.

Lời vừa nói ra, Dung Trạ còn chưa trả lời thì trong phòng đã có người biết chuyện “A” lên một tiếng.

“Phược Dục sơn!” Hán tử ba hoa khi nãy kinh ngạc nói: “Là người của kỹ nữ giáo...”

Hán còn chưa dứt lời, nữ tử lớn tuổi hơn đã đảo mắt nhanh như điện nhìn qua, ống tay áo đồng thời vung lên! Trong làn gió lạnh thoáng qua, hán tử kêu lên một tiếng thảm thiết, trên mặt đã bị cắm năm cây ngân châm cực mỏng!

Nói thì chậm chứ diễn biến nhanh như chớp, thân ảnh Dung Trạ bỗng nhiên lướt tới, trong khoảnh khắc đã đứng trước mặt hai nữ tử. Phá Nguyệt ở gần hán nhất, chỉ thấy hán dùng áo choàng cuốn hai ngón tay, nhanh mạnh và chính xác phát qua đầu vai hai nữ tử. Họ không kịp phòng bị đã bị điểm huyệt, không thể động đậy.

“Hay lắm!” Trong phòng có mấy người đồng thanh ủng hộ.

Dung Trạ bước lại chỗ nam tử bị thương, nắm ngón tay như gió đồng loạt nhỏ xuống năm cây ngân châm trên mặt hán, lại lấy giải độc hoàn và kim sang dược từ trong túi áo ra, vừa đắp vừa cho hán ăn vào. Sau đó mới hướng về phía nam tử cúi đầu hành lễ: “Chuyện này vì tại hạ mà ra, liên lụy huynh đài rồi!”

Hán tử kia cũng thẳng thắn, vừa che mặt vừa xua tay nói: “Huynh đài khách khí rồi! Những nữ tử này đều là giáo đồ của tà môn kỹ nữ, đừng tới bọn họ coi như chúng ta xui xẻo.”

Dung Trạ nghiêm mặt nói: “Các nàng dù sao cũng là con gái, huynh đài gọi họ như vậy thật không ổn.”

Hán tử nghe hán lên tiếng bảo vệ hai nữ tử nọ, hơi không vui nhưng nghĩ bản thân là do Dung Trạ cứu, nên cũng không nói gì nữa.

Dung Trạ không chế địch rồi cứu người liền mạch như mây trôi nước chảy khiến cho tất cả những người có mặt trong khách điểm ai cũng bị thuyết phục. Có người hỏi thăm: “Công tử, hai con yêu nữ này phải xử trí ra sao?”

Dung Trạm còn chưa trả lời, một nữ tử đã nói: “Sư muội, bọn họ còn muốn xử trí chúng ta kìa. Ta cũng muốn xem ai dám động đến người của Phước Dục sơn!”

Vừa dứt lời, mọi người đưa mắt nhìn nhau, người nhìn ta, ta nhìn người, ai cũng như quả cầu da bị xì hơi, không dám lên tiếng. Phá Nguyệt vốn không biết “Phước Dục sơn” có lai lịch gì, chỉ nghe bọn họ nói “Thần giáo”, “kỹ nữ môn đệ” thì cảm thấy vô cùng thú vị.

Một nữ tử khác thấy mọi người có vẻ sợ hãi, thấp giọng cười nói: “Sư tỷ, hôm nay muội thật cao hứng. Vừa rồi thần tiên ca ca sờ tỷ muội chúng ta, thật là sung sướng!”

Giọng nói của nàng ta tuy thấp, nhưng rất nhiều võ lâm nhân sĩ đều nghe được rõ ràng, không khỏi kinh ngạc. Phá Nguyệt nghe thấy thì ngẩn người không nói nên lời, còn khuôn mặt tuấn tú của Dung Trạm trở nên đỏ bừng, hấn đen mặt trầm giọng: “Đừng có nói bậy! Nếu không ta sẽ không dễ dãi như vậy đâu!”

Nói xong cũng không thêm để ý bọn họ, xoay người lên lầu.

Phá Nguyệt rất ít khi thấy hấn tức giận, vội vàng đứng dậy đuổi theo. Nàng vừa bước tới chân cầu thang, bỗng nhiên một cảm giác kỳ lạ dâng lên.

Nàng quay đầu, thấy ở cái bàn khuất trong góc dưới cầu thang có hai nam tử áo đen đang ngồi. Cả hai vẫn cúi đầu uống rượu. Một trong hai người phát hiện ánh mắt của Phá Nguyệt, ngẩng đầu nhìn nàng, rồi bình thản dời ánh mắt đi nơi khác.

Nhưng Phá Nguyệt lại giống như bị sét đánh đứng chết lặng tại chỗ, sau lưng mồ hôi lạnh tuôn không ngừng.

Nàng nhận ra một trong hai người đó — chính là tên ám vệ đã nhắc nhở nàng ném trở lại phòng lúc nàng định chạy trốn ở Nhan phủ.

Dung Trạm đi ở đằng trước phát hiện ra bộ dáng bất thường của nàng, dừng bước lẳng lặng đứng nhìn. Nàng miễn cưỡng cười với hấn ra hiệu không có gì, rồi cứng nhắc bước từng bước một lên lầu.

Ánh mắt hai người đó như châm nhọn đâm vào lưng nàng. Nàng cảm thấy cổ họng khô khan, toàn thân lạnh phát run.

Cuối cùng bọn họ cũng đến.

Sau khi khép lại cửa phòng, nàng bị quan nhận ra rằng thật sâu trong tâm khảm nàng trước sau cũng không tin mình có thể thoát khỏi bàn tay Nhan Phác Tông.

Cả tháng nay người của hấn chưa xuất hiện là có nguyên nhân gì? Hay hấn dùng chiêu lạt mềm buộc chặt?

Như vậy... hấn có đến không?

Nàng thất thần tưởng tượng ra cạm bẫy giăng khắp nơi bên ngoài, Dung Trạm gọi liên tục mấy tiếng nàng cũng không nghe thấy.

13. Chương 13: Tà Niệm

“Phá Nguyệt! Phá Nguyệt!” Âm thanh trong trẻo của Dung Trạm như ánh nắng sáng ngời, xua tan sương mù tràn ngập trước mắt nàng.

Nàng giật mình ngẩng đầu nhìn hấn, chỉ thấy trong đôi mắt sáng trong tràn đầy quan tâm: “Cô nương cảm thấy không khỏe?”

“A, không có. Chỉ là vừa rồi hơi bối rối một chút.” Phá Nguyệt trả lời, lập tức nói sang chuyện khác. “Hai nữ tử vừa rồi là ai vậy?”

Dung Trạm ngồi xuống cạnh bàn, hàng lông mày thanh tú khẽ nhíu tỏ ra bất đắc dĩ cùng một chút hậm hực.

Thì ra hai cô nương kia là người của tà môn giáo phái lớn nhất võ lâm — Thanh Tâm giáo. Tổng đàn của giáo phái này đặt tại núi Phước Dục, thuộc Thanh Châu, giáo chúng có hơn ngàn người, toàn bộ đều là nữ

tử, phần lớn bọn họ đều có võ nghệ cao cường. Người ta đồn rằng giáo chủ cũng là một nữ tử, võ công cao thâm không lường được.

Tuy rằng Thánh giáo lấy tên là “Thanh Tâm”, gọi tổng đàn là “Trới Dục”, nhưng ngược lại bọn họ toàn làm việc ác trong giang hồ. Trên là giáo chủ, dưới có môn đệ, thuộc hạ đều tôn thờ tín ngưỡng “Nữ là chủ, nam làm nô”, yêu thích nam sắc, cường thủ hào đoạt. Chẳng những giáo chủ cho bắt về mấy trăm mỹ nam tử, giáo chúng cũng thường xuyên săn lùng trai đẹp. Không chỉ dân lành bình thường chịu khổ, rất nhiều hiệp khách thiếu niên lớn lên thành thanh niên tuấn tú, cũng chỉ trong một đêm đã biệt tăm khỏi giang hồ — người ta đồn rằng bọn họ bị các nàng bắt đi, hiến cho giáo chủ làm nam sủng mới. Thế lực của các nàng rất lớn, giáo chúng càng lúc càng đông, dân thường không dám đắc tội bọn họ đã đành, ngay cả Hình đường cũng chỉ bắt được các đồ tử đồ tôn tôm tép, không thể diệt trừ tận gốc. Vì vậy, bọn họ tự do hoành hành trong giang hồ, không kiêng nể ai.

Nghe nói đến đây, Phá Nguyệt lấy làm kinh ngạc, trong lòng lại cảm thấy buồn cười: Khó trách hán tử đó gọi các nàng là môn đồ kỹ nữ. Thật không thể tưởng tượng được ở Đại Tư cũng có chủ nghĩa nữ quyền thế này.

“Quan phủ cũng mặc kệ bọn họ sao?” Phá Nguyệt hỏi.

Dung Trạm nhíu mày lắc đầu: “Bọn họ đi theo ta đã gần nửa tháng. Lúc trước ta sắp xếp chỗ ở cho cô nương xong, liền bắt các nàng giao cho quan phủ địa phương. Hôm nay bọn họ lại cùng nhau tới đây, khẳng định là cả quan phủ cũng không dám đắc tội, đã lên lút thả bọn họ ra.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

Dung Trạm nói: “Đợi hai ba ngày nữa về tới doanh trại, chắc bọn họ cũng không dám lỗ mãng, sẽ dừng tay thôi.”

Phá Nguyệt gật đầu, nếu như vậy thì không cần lo. Nhưng còn hai tên ám vệ của Nhan phủ thì phải xử lý ra sao? Bọn họ có phát hiện ra mình không? Vì sao không ra tay?

Vừa rồi nàng vô cùng hoảng sợ, hoàn toàn không nghĩ được gì. Bây giờ được trò chuyện với Dung Trạm đã cảm thấy bình tĩnh hơn, suy nghĩ cũng rõ ràng.

Đầu tiên, Nhan Phác Tông sẽ không tự mình đến đây. Hắn bây giờ đang giữ chức Vệ Úy, đứng đầu Cửu khanh, là Chuông Quân cấm vệ quân kinh đô, nếu tự tiện rời công tác chính là phạm trọng tội.

Tiếp theo, dựa theo tính cách của Nhan Phác Tông, nếu biết được hành tung của mình làm sao có thể án binh bất động? Như vậy là hai người đó phát hiện ra mình nhưng chắc vẫn chưa kịp truyền tin cho Nhan Phác Tông.

Nghĩ đến đây, nàng ngược đôi mắt trong suốt nhìn Dung Trạm — làm sao mới có thể thuyết phục hắn giải quyết hai tên ám vệ? Nhưng làm vậy hắn có bị liên lụy không? Đắc tội Nhan Phác Tông, đừng nói tiền đồ, ngay cả tính mạng hắn cũng khó giữ.

Không, nàng không thể liên lụy hắn.

“Đêm nay ta sẽ ở trong phòng canh gác cho cô nương.” Dung Trạm đột nhiên nói.

Nhan Phá Nguyệt ngẩn ngơ. Vốn nàng còn đang định thừa dịp đêm tối sẽ một mình rời đi, không ngờ hắn lại bảo ở cùng một phòng với mình.

Về mặt Dung Trạm cũng hơi lúng túng, vội nói: “Hai nữ tử kia biết ta sẽ không đả thương các nàng nên hay thừa cơ ban đêm đột nhập. Ta chỉ sợ bọn họ làm cô nương bị thương.”

Phá Nguyệt gật đầu: “Vậy công tử định làm thế nào?”

Dung Trạm hờ hững: “Tuổi các nàng còn nhỏ, cũng không có ác ý. Chỉ e rằng dưới sự xúi giục của giáo chủ mới lầm đường lỡ bước. Tại hạ sẽ trới bọn họ lại, không cần quan tâm.”

Phá Nguyệt không ngờ hắn luôn giữ tư tưởng khoan dung cổ hủ như vậy, có điều nghĩ đến hắn và mình cũng là bèo nước gặp nhau nhưng vẫn vô cùng tận tâm, lại cảm thấy thoải mái. Nàng không nhịn được cười nói: “Có phải công tử đối với nữ tử đều có lòng dạ tử bi như vậy không?”

Dung Trạm nghe ra nàng đang chọc mình, mỉm cười lắc đầu: “Kiểu nữ tử như thế này, Dung Trạm luôn luôn kính nhi viễn chi(*).”

*Kính nhi viễn chi: chỉ dám đứng nhìn từ xa.

Hai người nhìn nhau cười, một niềm vui không tên chậm rãi dâng lên trong lòng Phá Nguyệt.

Dung Trạm thấy nàng cười thoải mái, mới đợi một lúc rồi nhẹ nhàng hỏi: “Hai nam tử áo đen ở dưới lầu, có phải vì Phá Nguyệt cô nương mà tới không?”

Nụ cười đông cứng trên mặt Phá Nguyệt.

Nàng không ngờ Dung Trạm cũng chú ý điểm này.

Trầm mặc trong khoảnh khắc, nàng gật đầu nói: “Bọn họ đúng là tới bắt ta về. Dung Trạm, ta không muốn trở về, nhưng ta cũng không muốn liên lụy công tử. Thật ra ta đã quyết định tối nay sẽ đi khỏi đây.”

Dung Trạm nhìn ra cửa, vẻ mặt bình thản lắc đầu: “Vừa rồi lúc lên lầu ta thấy có hai người canh giữ hai cửa trước sau khách điểm, hẳn là đồng bọn của bọn họ. Cô nương không đi được đâu. Huống chi chúng ta đã là bằng hữu, sao ta có thể bỏ lại cô nương?”

“Vậy phải làm sao?” Phá Nguyệt nghe Dung Trạm nói vậy, trong lòng vừa cảm động vừa lo lắng.

“Ký lai chi tắc an chi(*).” Dung Trạm cười tự tin. “Nơi này dù sao vẫn thuộc địa phận của quân Đông Lộ, cho dù người đó ở kinh đô có quyền có thế, cũng không thể công khai cướp người của Đông Lộ quân được.”

*Ký lai chi tắc an chi: Cái gì đến thì đã đến, sẽ có cách giải quyết ổn thỏa.

Phá Nguyệt nghe được cảm thấy kinh ngạc — Có quyền thế ở kinh đô? Chẳng lẽ Dung Trạm đoán ra thân phận của mình? Không thể nào, hẳn chỉ là một lang tướng nho nhỏ, làm sao biết được?

Nghĩ đến đây, nàng len lén quan sát sắc mặt Dung Trạm. Chỉ thấy ánh mắt ấm áp và vẻ mặt trầm tĩnh của hắn, không khác gì bình thường.

Nàng nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng nàng không biết rằng Dung Trạm đã đoán được nàng là nô lệ bỏ trốn từ nhà quyền quý ở kinh thành từ lâu. Tuy rằng Dung Trạm tính tình điềm đạm, nhưng trước giờ không e sợ người có quyền có thế bao giờ. Vừa rồi hắn nhìn thấy mấy tên nam tử áo đen quan sát nàng, máu nóng trong từng thớ thịt như bị kích thích. Mặc dù giao tình không sâu nhưng hắn lại một lòng một dạ muốn bảo vệ nàng chu đáo.

Đến canh ba.

Phá Nguyệt nằm trên giường mãi vẫn không ngủ được.

Xuyên qua bức màn giăng trước giường, nàng nhìn bóng lưng Dung Trạm ngồi trên ghế, phẳng phất như lão tăng ngồi thiền nhập định, không hề nhúc nhích.

Hai nữ tử kia, còn có ám vệ nữa, bao giờ sẽ tới?

Nhìn bóng lưng rộng lớn của Dung Trạm, Phá Nguyệt chỉ hận bản thân mình yếu đuối, sức trời gà không chặt không giúp được gì, ngược lại còn vướng chân vướng tay hắn.

“Phá Nguyệt, không cần lo lắng.” Dung Trạm bỗng lên tiếng.

Phá Nguyệt lấy làm lạ hỏi: “Làm sao công tử biết ta chưa ngủ?”

Trong giọng nói của hắn mang theo ý cười: “Nghe hơi thở của cô nương lúc nhanh lúc chậm, tất nhiên là đang trăn trở không ngủ được.”

Phá Nguyệt gật đầu, đang định trả lời thì nghe hắn thấp giọng nói: “Im lặng!”

Phá Nguyệt ngừng thở.

Mọi người trong khách điểm đều đang ngủ say, không gian vô cùng tĩnh lặng. Chỉ thấy đằng bên ngoài song cửa sổ, trong màn đêm u ám đột nhiên có hai thân ảnh như ma quỷ lướt vụt qua.

Một tiếng “Két —” vang lên, cửa nhẹ nhàng mở ra. Hai thân ảnh thon thả rón ra rón rén đi vào trong phòng.

Dung Trạm giơ tay thổi mỗi lửa, thấp sáng ngọn đèn trên bàn.

Căn phòng bừng sáng.

Phá Nguyệt trợn mắt há mồm, còn Dung Trạm lập tức nhắm mắt, trong khi hai ả yêu nữ càn rỡ cười đắc ý.

“Thì ra công tử đang chờ hai tỷ muội bọn ta.”

“Đêm dài đằng dặc, công tử ở cùng cái người quái dị này làm gì!”

Hai người một trái một phải, nhẹ nhàng bước đến gần Dung Trạm.

Thì ra bọn họ chỉ khoác chiếc áo lụa mỏng, bộ ngực sữa trắng như tuyết lộ ra ngoài hơn nửa, cái yếm đỏ tươi nhúc nhật, tin rằng nam tử nào nhìn vào đều cảm thấy huyết mạch phun trào. Dung Trạm thoáng thấy, vừa giật mình vừa tức giận, vội vàng nhắm mắt không dám nhìn thẳng.

Hai tỷ muội bọn họ cũng đoán được Dung Trạm là người quang minh lỗi lạc nên ăn mặc như vậy lên vào phòng. Thấy hắn nhắm mắt nghiêng mặt đi, dung nhan anh tuấn trong ánh nến sáng ngời như ngọc, bọn họ trao đổi ánh mắt, trong tay áo trượt ra ám khí đã chuẩn bị sẵn, giữ chặt trong lòng bàn tay chỉ chờ cơ hội phóng ra.

Phá Nguyệt ở sau lưng Dung Trạm nên nhìn thấy rõ ràng, lại thấy hàng mi dài của Dung Trạm khép kín, sắc mặt đỏ ửng nghiêng qua một bên. Trong lòng thầm nhủ không xong rồi, hai ả yêu nữ này da mặt thật đúng là dày!

Dưới tình thế cấp bách, nàng buột miệng kêu lên: “Hướng một giờ, hướng chín giờ!”

Đây là cách gọi phương vị trong trò chơi hoán đổi vị trí, nhưng ba người còn lại trong phòng làm sao hiểu được. Dung Trạm hai mắt vẫn nhắm, đôi mày dài nhíu lại. Hai ả yêu nữ kinh ngạc nghi ngờ nhìn nàng, một ả lên tiếng mắng: “Cô ả xấu xí kia, người mắng cái gì?”

Phá Nguyệt suy nghĩ thật nhanh, đẩy bức màn ra hai bên lại nói: “Phía đông bắc ba mươi độ! Tây bắc bốn mươi lăm độ!” Nói xong lại cảm thấy không ổn, Dung Trạm làm sao hiểu được những từ ngữ này?

Không ngờ lông mày Dung Trạm đột nhiên giãn ra, cánh tay dài giơ lên rút ra bội kiếm trên bàn, nhanh như sấm chớp đâm tới.

Một phút đồng hồ sau.

Phá Nguyệt cầm dây thừng trong tay thắt cái gút chết, xong phải phải hai tay, đi đến trước mặt Dung Trạm nói: “Tốt rồi.”

Dung Trạm gật nhẹ đầu, ánh mắt khen ngợi: “Vừa rồi may nhờ có cô nương nhanh trí.”

Phá Nguyệt tò mò nói: “Công tử làm sao biết được...”

Dung Trạm biết nàng muốn hỏi gì, mỉm cười nói: “Đại Tư tuy không có thủy sư, nhưng cũng có tàu vận chuyển. Vừa rồi cô nương dùng đơn vị đo phương hướng trong hàng hải cũng có dùng — ta đã từng đọc qua trong một quyển sách cổ. Có điều ta không nghĩ đến Phá Nguyệt cô nương cũng biết những điều này.”

Phá Nguyệt cười giả lả, chỉ vào hai nữ tử nói lái sang chuyện khác: “Phải xử lý bọn họ sao đây?”

Dung Trạm nhìn hai nữ tử bị Phá Nguyệt dùng ra trãi giường quần mấy vòng che thân thể họ lại, lạnh nhạt nói: “Ta hết lần này đến lần khác nương tay cho các người, các người lại được đảng chân lân đảng đầu, đừng trách ta xuống tay vô tình.”

Sắc mặt hắn vô cùng nghiêm túc nhưng hai nữ tử chẳng lấy gì làm sợ hãi, một người cười nói: “Công tử càng vô tình, nô gia càng thích đó nha!”

Gương mặt Dung Trạm cứng đờ, quay sang chỗ khác, hai tai ửng đỏ.

Phá Nguyệt thấy Dung Trạm nói không lại bọn họ, cảm thấy hơi buồn cười. Nàng nhìn hai nữ tử gương mặt xinh đẹp mà tính cách lại phóng đảng, trong lòng bỗng nảy sinh một ý nghĩ to gan.

“Công tử, giao bọn họ cho ta xử lý được không?” Nàng đột nhiên hỏi.

Dung Trạm nhàn nhạt nhìn nàng: “Cô nương định giải quyết thế nào?”

Thế nhưng hai nữ tử biến sắc trong nháy mắt: “Công tử! Sao công tử có thể giao chúng ta cho cái ả xấu xí này?”

Dung Trạm nghe thấy thế thì cười thầm trong lòng, các người không biết nàng gỡ mặt nạ xuống còn xinh đẹp hơn các người gấp mấy lần. Nghĩ đến đây hẳn lại không nhịn được nhìn Phá Nguyệt một cái, chỉ thấy trên gương mặt bình thản là đôi mắt đen lay láy, trầm tĩnh như nước.

“Ta sẽ không làm bọn họ bị thương.” Phá Nguyệt khẽ mỉm cười. “Ta chỉ muốn nói chuyện riêng với họ một lát.”

Dung Trạm trầm mặc trong khoảnh khắc rồi gật đầu, khoanh tay bước ra khỏi phòng.

Phá Nguyệt nhìn hai người đang ngồi dưới đất với vẻ bất an, ho nhẹ hai tiếng, bình tĩnh ngồi xổm xuống trước mặt bọn họ.

“Chúng ta có thể giao dịch.” Nàng vừa hưng phấn vừa khẩn trương với ý tưởng trong lòng. “Đối với các người chỉ có lợi chứ không có hại.”

Chỉ chốc lát sau, hai bên đã thỏa thuận xong.

Ả yêu nữ lớn tuổi hơn cười nói: “Kế của cô nương rất hay, không có được công tử tuyệt sắc mà có thể đem bốn nam tử đẹp trai cường tráng kia về, hẳn giáo chủ cũng rất vui.”

Phá Nguyệt cũng cười, còn vỗ vỗ vai bọn họ: “Đánh nhau xong mới thành bằng hữu, thật ra ta cũng rất thích tính cách ngay thẳng của nhị vị cô nương. Nếu các cô xử lý ổn thỏa, công tử tự nhiên sẽ đưa thuốc giải.”

Nữ tử đó nói: “Công tử ngay thẳng chính trực, cô nương là người chân thật nói lời thẳng thắn, đương nhiên chúng ta tin tưởng.”

Phá Nguyệt đứng lên: “Tốt.” Nàng giơ tay định cời trói cho bọn họ thì nghe giọng nói trầm thấp của Dung Trạm truyền đến từ ngoài cửa: “Phá Nguyệt, cô nương ra đây một lát.”

Dung Trạm công lực thâm hậu, đứng ở ngoài cửa vẫn có thể nghe nàng và hai nữ tử thì thầm mưu đồ bí mật trong nhà. Thấy nàng đi ra, Dung Trạm kéo nàng đến cuối hành lang, mới cau mày nói: “Trong lòng không muốn dừng đây cho người khác, mấy người kia tới đuổi bắt cô nương, sao cô nương có thể xúi hai nữ tử kia xuống tay với bọn họ?”

Phá Nguyệt khó khăn lắm mới nghĩ được kế sách vẹn toàn như vậy, chỉ không ngờ Dung Trạm không đồng ý. Nàng ngậy người trong chốc lát, nói: “Nhưng nếu ta bị mấy tên kia bắt trở về, ta xong đời, công tử cũng tiêu tùng.”

Dung Trạm nghe nàng nói thì cảm thấy kỳ lạ, vì sao hẳn cũng tiêu tùng? Nghĩ đến vừa rồi nàng ở trong phòng ép hai nữ tử ăn hai viên giải độc hoàn, lại nói là kịch độc, buộc bọn họ phải thề. Sau đó lại bàn điều kiện, bảo bọn họ dùng mê hương với mấy người kia, còn cam đoan hẳn cũng sẽ ra tay giúp đỡ — nếu không hai nữ tử đó cũng không phải đối thủ của mấy tên kia.

“Công tử tuy rằng văn nhã tuấn mỹ, nhưng bốn người kia cũng là thanh niên cường tráng, các cô tuyệt đối không lỗ vốn.”

Nghĩ đến lời nàng nói, gương mặt Dung Trạm nóng lên, lòng lại càng không vui.

“Không được. Bọn họ nếu tới bắt cô nương, Dung Trạm đã nói là làm, cho dù phải mất mạng cũng sẽ bảo vệ cô nương chu đáo. Nhưng nếu... phải đồng mưu cùng với những nữ tử kia ô nhục... chính là làm nhục thanh danh bọn họ, trăm ngàn lần không thể được.” Giọng nói Dung Trạm rất nhẹ, ngữ khí kiên định.

Phá Nguyệt túm quần nắm lấy tay áo của hắn: “Dung Trạm, bọn người đó là cha ta phải tới!”

Dung Trạm hơi kinh hãi, ánh mắt phức tạp nhìn nàng, mới thận trọng nói: “Nếu là cha của cô nương, cô nương vì sao phải sợ hãi như vậy? Chẳng lẽ... Cô nương chỉ là...” Chỉ là nữ tử nhà quyền quý ham chơi bỏ trốn?

Phá Nguyệt hít sâu một hơi, biết rõ nếu hôm nay nàng không nói rõ ràng, Dung Trạm tuyệt đối sẽ không giúp nàng.

“Dung Trạm, cha ta nói hấn nuôi lớn ta, chính là để ta làm nữ nhân của hấn, làm nương tử của hấn.”

Đến canh năm.

Dung Trạm ngồi trong nhà nhìn hai ả yêu nữ mặt mày hơn hở, đang quỳ trước mặt mình.

“Tỷ muội chúng ta tư tưởng đã thông, bây giờ sẽ lập tức quay về núi Phước Dục.” Một người nói. “Đa tạ công tử đã chỉ điểm bên mê, mong công tử ban cho thuốc giải.”

Dung Trạm than nhẹ một tiếng trong lòng, đưa cho bọn họ hai viên giải độc hoàn bình thường. Hai người uống thuốc giải xong mới nhẹ nhàng đứng lên, đồng thanh cười nói: “Công tử, chàng là khách quý của Thần Giáo chúng ta. Nếu rảnh rỗi, mời chàng tới Phước Dục sơn dạo chơi, chúng ta nhất định tiếp đãi long trọng, công tử sẽ biết thế nào là sung sướng còn hơn thần tiên.”

Dung Trạm nghe vậy thì nhú mày, khẽ quát: “Đừng nói vậy!”

Hai nữ tử cười đến run rẩy cả người, đứng dậy lướt nhanh qua cửa sổ. Dưới lầu chợt vang lên tiếng vó ngựa, Phá Nguyệt đứng tựa vào cửa sổ nhìn thấy một chiếc xe ngựa phóng như bay.

Dung Trạm và Phá Nguyệt lập tức cầm lấy hành lý, thừa dịp trời chưa sáng rời khỏi cái nơi thị phi này.

Ai ngờ khi họ về tới phòng Dung Trạm đã thấy gầm giường trống không, bóng dáng Trần Tùy Nhận hoàn toàn biến mất. Dung Trạm cầm lấy tờ giấy trên giường, trên đó là nét chữ xiêu xiêu vẹo vẹo: “Công tử, vị tướng công này cũng rất quyến rũ, chúng ta nhận tạm vậy.”

Nhan Phá Nguyệt vô cùng hoảng sợ, nàng không ngờ Trần Tùy Nhận lại bị bọn họ lén lút bắt đi. Nhất thời không biết nên vui hay buồn.

Hai người nhìn nhau, tình thế đã như vậy, ai cũng không xoay chuyển được nữa, đành phải theo kế hoạch ban đầu tiếp tục tiến về phía đông.

Đi được một ngày đường, hai người dừng chân ở một trấn nhỏ trong núi. Mấy ngày nay Dung Trạm dẫn Phá Nguyệt bốn ba đã mệt mỏi, trời đêm chốn thôn dã lại vô cùng yên tĩnh, không sơn điệu ngữ (*). Dung Trạm thả lỏng tâm trạng nên ngủ rất sâu.

*Không sơn điệu ngữ: trong núi tĩnh mịch chỉ có tiếng chim chóc. Đây là tên của một trong hai ca khúc thường đi đôi rất nổi tiếng - Không Sơn Điệu Ngữ và Bách Điệu Triều Phụng.

Trong cơn mộng mị, Dung Trạm mơ một giấc mơ. Hấn đang đứng trên hành lang của khách điếm, Phá Nguyệt mắt sáng rực ngà đang đứng trước mặt hấn. Nàng đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Dung Trạm, cha ta nói muốn ta trở thành nương tử của ông ấy.”

Cảm giác cảm phần ban ngày lại dâng lên trong lòng hấn. Hấn cảm thấy máu nóng sôi trào từng đợt, trên mặt cũng nóng rực.

Thì ra trên đời cũng có loại phụ thân ác độc như thế, lại lấy Phá Nguyệt làm công cụ phát tiết dục vọng! Phá Nguyệt mảnh mai yếu ớt như vậy, nếu rơi vào tay nam tử kia thì không phải sẽ...

Đầu óc hấn không tự chủ được hiện ra hình ảnh Phá Nguyệt bị một nam tử đè ở dưới thân làm nhục, trông nàng vô cùng sợ hãi.

Ý nghĩ này xoay vòng trong đầu óc hấn. Khách điếm đột nhiên biến mất, hấn mơ màng mở mắt nhìn, lại thấy một nữ tử toàn thân trắng như tuyết đang nằm trong lòng mình.

Dung nhan mỹ miều, đôi mắt đen láy sâu thẳm, dường như đã từng quen biết.

Hơi thở nữ tử gấp gáp, mồ hôi trên trán ướt đầm. Nàng như một chú yêu tinh nhỏ, thân thể yếu diệu chuyển động lắt lư trên người hắn, bàn tay trắng trẻo nõn nà ôm lấy cổ hắn. Trước mặt hắn là đôi bầu ngực sữa đông đưa, cái eo nhỏ không thể tưởng tượng được, mà càng lúc hạ thân nàng lại càng co rút chặt chẽ.

Đầu óc Dung Trạ nóng bừng bừng. Hắn biết rõ đây là chuyện không đứng đắn, không nên làm. Nhưng chưa bao giờ hắn cảm nhận được vật đàn ông của mình lại có dự vọng tà ác mãnh liệt như lúc này, ra sức nhịp từng nhịp hung hăng mạnh mẽ xuyên qua thân thể nữ tử kia. Hắn cảm giác được hai tay mình ướt đầm mồ hôi đang ôm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, như dùng toàn bộ sức lực mà nhấn nàng vào thân thể của chính mình!

Cuối cùng, nàng ở trong lòng hắn rùng mình, nơi tư mật co rút mãnh liệt, mà hạ thân của hắn cương cứng nhứt nhối theo sự co thắt của nàng. Cổ họng hắn khát khô, chỉ trong khoảnh khắc một dòng ẩm nóng tựa như nước nguồn từ núi cao cuộn cuộn bắn ra.

“Ummmm —” Hắn khàn giọng thỏa mãn rên lên. Nhưng lúc mở mắt ra, chỉ thấy ánh trăng bàng bạc chiếu rọi nửa gian phòng. Hắn thấy mình nằm một mình trên giường, đũng quần trong ướt át, làm gì có nữ tử nào?

Hắn ngồi dậy, trong lòng vô cùng chán nản, hình như... còn có cả sự tiếc nuối chưa bao giờ có. Hắn tự cảm thấy xấu hổ, vội vàng chỉnh đốn suy nghĩ, thầm niệm Kim Cương Kinh.

Từ nhỏ hắn đã quen đọc kinh Phật, niệm xong một lần thì hô hấp đã ổn định trở lại, trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn. Hắn nghĩ quả nhiên là định lực của bản thân vẫn còn kém. Nghe Phá Nguyệt kể chuyện bị chính phụ thân của nàng quấy nhiễu một cách man rợ làm cho tinh thần hắn bị chấn động, cảm phần trong lòng không kiềm chế được khiến tà niệm nảy sinh.

Hắn lại nằm xuống. Có điều ánh trăng sáng như gột rửa không gian làm hắn không cách nào chìm vào giấc ngủ. Hắn lại bắt đầu niệm kinh Phật, mặc dù lòng đã tĩnh như gương, dáng người yếu diệu trắng như tuyết kia vẫn thoáng hiện ra, hơi thở gấp gáp trầm thấp vẫn phảng phất đâu đó trong lòng hắn, không tài nào gạt đi được.

14. Chương 14: Đạp Tuyết

Kinh đô, phủ Vệ úy đèn đuốc sáng trưng.

Nhan Phác Tông hồ hững ngồi dựa vào thành giường trúc nạm vàng, nhẹ nhàng vuốt ve một vật màu đỏ trong tay. Áo bào gấm đen càng làm nổi bật gương mặt tuần tú trắng trẻo, ánh mắt đen thâm trầm.

“Nàng... có liên quan tới Thanh Tâm giáo?” Giọng nói của hắn nhàn nhạt, không biểu lộ vui hay giận.

Đầu lĩnh ám vệ đang quỳ cách giường năm sáu bước chân, cất giọng trầm tĩnh bẩm báo: “Theo tin tức bốn người Hưởng, Kỳ, Si, Ứng truyền về, vốn bọn họ đang âm thầm theo dõi tiểu thư, phát hiện hình như bên cạnh tiểu thư có cao thủ giúp đỡ nên định chờ đủ người mới ra tay. Ai ngờ nửa đêm lại bị kẻ khác phá đám — là hai ả cửu đại đệ tử của Thanh tâm giáo cản trở, mới để tiểu thư trốn thoát.

“Cao thủ? Là ai?”

“Thuộc hạ không rõ. Là một thanh niên nam tử.”

“Thanh — niên — nam — tử?” Nhan Phác Tông lặp lại từng chữ một. Trong giọng nói là ý cười lạnh như băng.

Đầu lĩnh ám vệ nghe vậy thì sau lưng chợt đổ mồ hôi lạnh, vội nói: “Hai ả yêu nữ đó đã bị chúng thuộc hạ xử lý. Trước khi chết, bọn họ thú nhận đã bắt theo một nam tử bị tiểu thư giam cầm, theo mô tả hình như là Trần Tùy Nhạn. Có điều nửa đường bọn họ phát hiện ra... thân thể Trần Tùy Nhạn có khiếm khuyết nên thuận tay vất lại bên đường.”

“Nàng giam cầm Trần Tùy Nhận?” Nhan Phác Tông cười nhạt hỏi.

“Bẩm, thật là như vậy.” Ám vệ ngẩng đầu, có chút hớn hờ thưa: “Thuộc hạ đã phái nhiều người mai phục ở trấn Cảnh Dương. Hắn là lúc này đã chém chết tên thanh niên lắm chuyện đó, đón tiểu thư hồi kinh. Không đầy nửa tháng tiểu thư có thể về phủ sum họp cùng đại nhân!”

Gương mặt Nhan Phác Tông vẫn lạnh lùng.

Bởi vì hắn đã để mất Phá Nguyệt quá lâu.

Dù cho hắn có quyền lực đến đâu cũng không thể tùy ý thao túng mọi chuyện. Bởi vì trên đầu hắn còn có hoàng thất.

Khi Phá Nguyệt bị Trần Tùy Nhận bắt đi, hắn đã muốn tung hết lực lượng tìm kiếm nhưng Nhị hoàng tử Mộ Dung Sung lại truyền đến tin tức ở tiền tuyến đang có chuyện quan trọng, cần mượn binh lực của ám vệ Nhan phủ. Nhan Phác Tông làm sao không rõ Nhị hoàng tử đang mưu đồ đấu với Đại hoàng tử.

Nhiều năm qua hắn vẫn ngầm ủng hộ Nhị hoàng tử, lúc này không thể không mượn binh lực, thế là đành phải hơn phân nửa ám vệ ra tiền tuyến. Hắn lại vừa mới nhậm chức Vệ úy, cũng không thể tự tiện rời khỏi kinh thành nên mới để Trần Tùy Nhận trốn thoát được mấy ngày.

Hắn không thể công khai truy nã Trần Tùy Nhận, ngược lại còn phải chuẩn bị hai cái thi thể giả mạo, tỏ ra đau lòng mà bẩm báo với Hoàng đế rằng con gái và con rể đã bị ám sát trong đêm tân hôn. Hắn làm vậy thứ nhất là muốn dùng thân phận cơ thiếp trực tiếp đón nàng về, không cần phải gánh cái danh cha con nữa. Thứ hai, nếu tin tức Nhan Phá Nguyệt bị bắt truyền ra, người ngoài chắc chắn sẽ hoài nghi ngờ — Trần Tùy Nhận đã cưới Nhan Phá Nguyệt, vì sao còn muốn bắt người? Đương kim hoàng thượng tâm tư sâu kín khó dò, lão luyện tàn nhẫn, nếu để ông ta tra ra được Phá Nguyệt có thể chất khác thường, nhất định sẽ động tâm chiếm đoạt, Nhan Phác Tông làm sao có thể bảo vệ được nàng?

Đã qua hai tháng, chỉ cần kéo dài thêm một tháng nữa, đời tình hình bên phía Nhị hoàng tử ổn thỏa, hắn nhất định không để Phá Nguyệt tiếp tục lưu lạc bên ngoài.

Có điều... Nghĩ đến Trần Tùy Nhận, nghĩ đến cái gã thanh niên kết bạn cùng Phá Nguyệt...

Nếu thân thể nàng đã không còn trong trắng, hắn nhất định sẽ rất tức giận, rất phẫn nộ.

Hắn nhướng mắt, cười nhạt nói: “Ta đã tấu trình lên Thánh thượng xin nghỉ phép, mấy ngày nữa sắp xếp ổn thỏa xong ta sẽ tự mình đi đón nàng về.”

Ám vệ im lặng lui ra. Nhan Phác Tông chậm rãi nhắm mắt, trong đầu hắn lại hiện lên cảnh tượng hôm động phòng hoa chúc, hai mắt nàng sương mù giăng phủ mịn màng, đôi môi mọng mềm mại như hoa, nhẹ nhàng nói với hắn: “Tôn trọng ta. Ta là một con người. Cho ta ở lại cạnh người, có một cuộc sống như bao người bình thường khác.”

Nàng vậy mà, lại muốn đường đường chính chính làm nữ nhân của hắn.

Nghĩ đến đây, Nhan Phác Tông không nhịn được cầm cái yếm lụa đỏ trong tay đưa lên mũi, khẽ ngửi một hơi thật sâu. Cái yếm dường như còn lưu lại mùi hương u nhã trên cơ thể nàng, khiến người ngáy ngất say say, ngứa ngáy trong lòng khó mà nhịn được.

Ban đêm, trấn Cảnh Dương.

Nơi này là thị trấn gần đại doanh Đông Lộ nhất. Chỉ cần qua trấn này, đi thẳng về phía đông thêm ba trăm dặm là đến biên ải.

Hai con ngựa, một đen một trắng. Hắc mã cao lớn dũng mãnh, bạch mã tuy gầy nhưng cũng khỏe mạnh không kém, đang phi băng băng vào quan đạo(*), hất tung cát vàng và bụi mù về phía sau.

*Quan đạo: trục đường chính, đường công cộng.

Từ xa xa đã có thể thấy lối vào thôn xóm. Trăng sáng treo cao trên bức màn đêm đầy sao, dày mịn như gấm. Bên đường hai dãy nhà gỗ đen sì căn nọ nối tiếp căn kia, tựa như hắc long ngủ đông. Con đường đá xanh phản chiếu ánh trăng lạnh lẽo, trống vắng tĩnh mịch.

Dung Trạm đột nhiên ghì cương ngựa: “Khoan đã.”

Phá Nguyệt gật nhẹ đầu, nhìn thôn làng phía trước, hạ thấp giọng: “Dung Trạm, cái thôn này kỳ lạ quá.”

Dung Trạm vốn đã phát hiện có điều bất thường, nghe nàng nói như vậy, không nhin được đưa mắt hỏi: “Cô nương... làm sao biết?”

Bôn ba hết nửa buổi tối, cả người Phá Nguyệt đã mỏi nhừ. Hiếm có dịp được thả lỏng, nàng theo thói quen nằm bẹp xuống lưng ngựa, một tay chống cằm. Tư thế này thoát nhìn tưởng chừng như nàng không còn xương cốt, rất khó coi. Dung Trạm ngó lơ sang chỗ khác, nhìn chằm chằm vào đầu con bạch mã.

“Tiếng vó ngựa của chúng ta rất vang, nhưng cái thôn này cả tiếng chó sủa cũng không có, không phải rất kỳ quái sao?” Nàng nhìn chăm chăm về phía trước, ánh mắt rất chuyên chú.

Dung Trạm nhìn nàng khen ngợi: “Đúng lắm. Vậy cô nương nói chúng ta phải làm sao?”

Phá Nguyệt ngẫm nghĩ rồi nói: “Nếu không chúng ta cứ ở đây chờ một lúc. Bây giờ đã gần đến canh ba, nếu lát nữa không nghe tiếng phu canh gõ mõ là có thể xác nhận.” Giọng nói rất nhẹ nhàng, lại có chút run rẩy. Ai sẽ mai phục ở chỗ này?

Đáp án, cũng không khó đoán.

“Là biện pháp hay, có điều không cần đợi nữa.” Sắc mặt Dung Trạm trầm xuống: “Phu canh có lẽ đã chết rồi.”

Hắn không nói cho Phá Nguyệt biết, hắn ngửi được mùi máu tươi.

Mùi máu nhàn nhạt trong không khí giá lạnh của đêm đen thổi tới từ phía trước. Có lẽ Phá Nguyệt không nghe được, nhưng hắn ở trong quân đội đã năm năm, chỉ cần ngửi được mùi này thì cơ bắp toàn thân lập tức căng cứng, đã thành bản năng.

“Bỏ ngựa lại.” Gương mặt Dung Trạm lạnh tanh, giọng nói nặng nề: “Phía sau núi có con đường mòn, chúng ta tranh thủ trời tối đi thôi.”

Phá Nguyệt gật đầu, bụng vẫn cứ đánh trống dồn vì khẩn trương nhưng thấy vẻ trấn tĩnh của Dung Trạm, nàng cũng không muốn tỏ ra nhát gan.

Nàng đã không phải Nhan Phá Nguyệt suýt bị Nhan Phác Tông ăn đến không thừa chút xương đó! Nàng tuyệt đối sẽ không để hắn bắt trở về!

Nàng cúi đầu xem xét, thúc ngựa đến dưới một gốc cây mọc đầy cỏ xanh, lại lấy từ trong áo ra túi đường hạt mà nàng mua để dành cho con ngựa, rắc một vòng quanh gốc cây. Con ngựa cúi đầu khê ngửi, liền men theo gốc cây liếm đường hạt rơi vãi. Tiếng vó ngựa “lộc cộc lộc cộc” vang lên nho nhỏ.

“Có tiếng vó ngựa, bọn chúng sẽ tưởng chúng ta còn ở đây.” Nàng dứt ngón tay dính đường giòn ngọt vào trong miệng liếm liếm, ngẩng đầu cười với Dung Trạm.

Dung Trạm ngẩn người, quay đầu đi nơi khác, đôi môi mỏng khê cong: “Kế này rất hay.”

Phá Nguyệt chuẩn bị xong cho hai con ngựa thì Dung Trạm cũng dùng vải dày quấn xong tay phải, nghiêng mặt cúi đầu nhìn nàng: “Khinh công của cô nương không bằng ta, đành phải đắc tội.”

Phá Nguyệt thâm nghĩ người còn khách khí cái gì, nào chỉ có không bằng, ta vốn không biết khinh công.

Nhưng sợ Dung Trạm xấu hổ, nàng tỏ ra thản nhiên đi đến trước mặt hắn: “Cám ơn.”

Dung Trạm duỗi tay ôm lấy eo nàng, vận khí bắt đầu chạy.

Không ngờ đúng lúc này, Phá Nguyệt cũng thò tay nắm chặt lấy cánh tay hắn. Trên cánh tay truyền đến cảm giác mềm mại của ngón tay nữ tử làm Dung Trạm ngẩn ra, chân không thể bước tiếp.

Phá Nguyệt thấy hắn thất thần không động đậy, mới giật mình hiểu ra: “Công tử có muốn ta cũng quấn vải lên tay không?”

Dung Trạm cúi đầu liền bắt gặp bàn tay nhỏ nhắn của nàng, xuống chút nữa là cái eo bé bỏng không đầy một vòng tay. Tinh thần hỗn loạn tỉnh cả ngủ. Hắh đọc thầh mấy câu kinh Phật, nhất thời tinh thần bình thầh trở lại, nội lực trong đạh điền lại tràn đầh, nhẹ nhàng nói: “Không cần.” Không đợi nàng nói tiếp đã một bước nhảy đi xa.

Núi rừng tắh tối, đường mòn đầh đá lởm chởm. Tuy hắh ôm nàng nhưng vẫn di chuyển nhẹ nhàng như quỷ ảnh, không hề phát ra tiếng động. Phá Nguyệt nép vào lồng ngực hắh nhìn cây cối hoa cỏ xung quanh lướt nhanh về phía sau, gió thổi vù vù bên tai, cảm thấy rất kỳ diệu không thực, mọi sợ hãi lo lắng trong lòng đều tan biến hết.

Vốn Dung Trạh đang tập trung vận khí chạy thật nhanh, vô tình trông thấy khoe môi nàng hơi mỉm cười, hai mắt linh động. Không biết vì sao một cảm giác hào hùng dâng lên trong lồng ngực hắh. Đường như con đường núi nhỏ hẹp đầh đá lởm chởm trước mắt cũng trở nên bằng phẳng, khiến hắh không tự chủ được muốn chạy nhanh hơn.

Đang định vận khí tăng tốc, đôi mày dài của hắh đột nhiên nhíu chặt.

Hắh nghe tiếng vó ngựa rất nhẹ, truyền đến từ rất xa nhưng vô cùng dày đặc.

Bọn chúng đã đuổi đến đường lớn.

Việc đã đến nước này, Dung Trạh biết cố gắng che dấu hành tung cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Hắh hét một tiếng thật dài, giống như cuồng phong khuấy động núi rừng, chân khí trong cơ thể dồi dào hùng hậu, không để ý dưới chân nữa mà đạp nát lá cây cùng cành khô lạo xạo như xương gãy, ôm Nhan Phá Nguyệt dùng toàn lực chạy như bay.

Phá Nguyệt cũng nhận ra sự thay đổi của hắh, trong lòng biết rõ truy binh đã sắp đuổi tới đây. Chạy được thêm khoảng thời gian hai nén hương, hai người đã băng qua núi rừng, đứng trước một quan đạo bằng phẳng, rộng mênh mông.

Mà tiếng vó ngựa thanh thúy, dồn dập đã truyền đến sau lưng, cách bọn họ không đầy năm mươi trượng.

Dung Trạh lắng nghe âm thanh truyền đến, đã biết quân địch kéo tới rất đông, bản thân khó mà ngăn cản. Hắh nhẹ nhàng thả Phá Nguyệt xuống đất, xoay người đối diện hướng quân địch đang kéo tới: “Chạy về hướng đông! Ta cản ở phía sau!”

Phá Nguyệt không động đậy, giọng nói hơi run rẩy nhưng vẻ mặt rất bình tĩnh: “Bọn chúng chỉ muốn bắt ta, công tử đi đi.”

Dung Trạh kiên quyết nói: “Không thể! Ta... quyết không thể để cô nương lại rơi vào tay cha cô!”

Phá Nguyệt nhìn bóng lưng cao lớn của hắh, cắn môi nói: “Công tử đánh thắng được bọn chúng không?”

Tuy rằng võ công Dung Trạh cao hơn Trần Tùy Nhận, nhưng Trần Tùy Nhận cũng chỉ là một trong mười thủ hạ tinh nhuệ của Nhan Phác Tông mà thôi. Bây giờ địch quân lại kéo tới đông như vậy, mà bọn chúng ai cũng là cao thủ. Chỉ một mình Dung Trạh căn bản không thể thắng được.

Giọng nói của Dung Trạh trong màn đêm vẫn dịu dàng, trầm thấp âm áp: “Ta sẽ thắng.”

Trong lòng Phá Nguyệt vô cùng đau xót, bất ngờ nắm lấy hai cánh tay hắh: “Không được! Chúng ta cùng nhau đi đi!”

Dung Trạh bị nàng ôm phải bất động, toàn thân cứng ngắc như sắt. Mắt thấy phía trước chim rừng kinh hoảng kêu la, tiếng gió nổi lên, hắh biết rõ địch thủ mạnh mẽ, cuối cùng trong lòng thầh than một tiếng, dứt khoát xoay người, cầm lấy tay nàng: “Tốt! Nếu ta không bảo vệ được cô nương, ta sẽ giết cô trước, bảo toàn trong sạch cho cô.”

Phá Nguyệt vốn đã nước mắt lưng tròng, nghe hắh nói xong, sắc mặt cứng đờ. Lòng nghĩ thôi xong rồi! Dung Trạh, cái tên cổ hủ này! Trong sạch đâu có quan trọng vậy, nếu có rơi vào tay Nhan Phác Tông, nàng cũng... Không cần chết, không nhất thiết phải chết mà!

Không đợi nàng nói thêm, Dung Trạh lại cúi người ôm nàng lên, vận sức chạy tiếp.

Trăng lười liềm treo cao, đêm lạnh như nước.

Quan đạo trước mặt càng lúc càng hẹp, truy binh đuổi theo phía sau lại mỗi lúc một gần. Phá Nguyệt vừa quay đầu lại đã thấy từ đầu kia quan đạo dường như có vài chục kỵ binh đang đập tung bụi mù mà tiến tới.

Dung Trạm chạy bộ, lại ôm thêm một người, làm sao có thể chạy nhanh hơn tuần mã? Nhìn bóng đêm mờ mịt phía trước, bước chân hần, dịu dàng hỏi Phá Nguyệt đang được hần ôm trong ngực: “Cô nương sợ đau không?”

“Sợ! Sợ chết đi được!” Phá Nguyệt chưa bao giờ nghe hần nói dịu dàng như vậy, nhất thời sờn tóc gáy, vội nói: “Đừng vội giết ta! Trời không không tuyệt đường người đâu!”

Dung Trạm cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt thương xót: “Nếu có Ô Vân Đạp Tuyết của đại ca ta ở đây, cho dù là thiên quân vạn mã ta cũng có thể dẫn cô nương đi.”

“Ngựa!” Phá Nguyệt hô lớn.

Dung Trạm gật đầu: “Đạp Tuyết là ngựa của đại ca ta.”

“Không!” Phá Nguyệt chỉ sang bên đường. “Bên đó có một con ngựa!”

Dung Trạm vốn đã chạy lướt qua khỏi đó, nghe vậy đột ngột kềm lực dừng lại, dưới chân cát bay mịt mù. Hần xoay người thì thấy dưới một tàng cây xanh um tươi tốt là một con hắc mã cao lớn đang đứng yên. Bốn chân thon dài rắn chắc, vỏ bạc phản chiếu dưới ánh trăng như tuyết đầu mùa, phong thái phi phàm.

Đứng cạnh con ngựa là một thân ảnh nhỏ gầy, đầu đội nón nỉ che khuất gương mặt.

Dung Trạm vô cùng ngạc nhiên lẫn vui mừng: “Ô Vân Đạp Tuyết!”

Phá Nguyệt thấy con ngựa cũng hết sức vui mừng, nhưng nghe hần gọi như vậy, cảm thấy rất kinh ngạc.

Dung Trạm không chút do dự ôm nàng vội tới trước mặt con ngựa.

“Tiểu Tôn.” Từ trong giọng nói của hần là cảm giác vui mừng phát ra từ nội tâm. “Người làm sao lại ở chỗ này? Đại ca đâu?”

Người đứng cạnh ngựa ngẩng đầu, thì ra là một thiếu niên chừng mười ba mười bốn tuổi, mặt mũi lạnh lợi, tươi cười rạng rỡ: “Dung Trạm tướng quân, cuối cùng ngài cũng đến rồi! Bộ tướng quân nhận được tin tức của ngài, mà hôm sau đại quân phải xuất phát sợ ngài về không kịp, mới sai thuộc hạ ở đây chờ ngài. Phía sau là truy binh phải không? Có phải môn đệ kỹ nữ của Thần giáo không? Có phải bọn họ đều là những cô nương xinh đẹp không? Ô, còn vị cô nương này là ai?”

Thiếu niên nọ nói một hơi không ngừng nghỉ, Dung Trạm phì cười: “Chuyện đó nói sau. Phá Nguyệt, lên ngựa.” Hần nhẹ nhàng đỡ Phá Nguyệt lên ngựa, nhún nhẹ mũi chân xuống đất nhảy lên ngồi sau lưng nàng, hai tay nắm chặt dây cương từ phía sau.

Hần ôm nàng chạy đã lâu, lớp áo trước ngực đã sớm bị mồ hôi thấm ướt đẫm, bây giờ bộ ngực ầm ập lại dán sau lưng Phá Nguyệt khiến tinh thần nàng rung động. Nhưng nàng không nghĩ nhiều, quay lại nhìn thiếu niên đứng cạnh ngựa hỏi: “Vậy Tiểu Tôn phải làm sao?”

Dung Trạm còn chưa trả lời, Tiểu Tôn đã nhe răng cười: “Đa tạ cô nương lo lắng. Chúng ta gặp nhau ở đại doanh!” Nói xong liền xoay người nhảy vào rừng như một chú khỉ, bóng dáng mất hút trong khoảnh khắc.

“Giá — ” Dung Trạm được ngựa tốt trợ giúp, còn ngại chi truy binh. Phá Nguyệt ngồi trong lòng hần, cảm giác được ngựa chạy nhẹ nhàng mà nhanh như bay, chở hai người mà tốc độ vẫn nhanh không thể tưởng. Chỉ không đầy thời gian một nén nhang, tiếng vó ngựa phía sau lưng đã dần xa.

“Tiểu Tôn rất thông minh lạnh lợi, lại quen thuộc địa hình. Yên tâm, bọn chúng không bắt được hần đâu.” Dung Trạm trấn an.

Phá Nguyệt gật đầu, nghĩ đến hôm nay thật đúng là thoát hiểm trong gang tấc, vui mừng nhướn mày nói: “Con ngựa này tới thật đúng lúc. Đại ca của công tử thật là tính toán như thần.”

Dung Trạm thấy truy binh đã bị bỏ xa, cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, cười nói: “Bộ Thiên Hành là huynh đệ kết nghĩa của ta, là người ta ngưỡng mộ nhất trên đời. Đại ca trước giờ luôn hành động tùy ý phóng khoáng, nàng cũng là người thẳng thắn, có lẽ hai người có thể trở thành bằng hữu.”

Hàng mi cong của Phá Nguyệt khẽ động, nàng cười: “Nghe công tử khen ngợi như vậy, ta cũng muốn được gặp người đó một lần.”

Trong bóng đêm tĩnh mịch, Ô Vân Đạp Tuyết dường như cảm nhận được tình ý dạt dào của người trên lưng, ngửa mặt nhìn trăng hí dài một tiếng, càng chạy nhanh hơn, chỉ trong chốc lát hình bóng cả người lẫn ngựa đều tan vào bức màn đêm đen.

15. Chương 15: Thiên Hành

Tăng sáng.

Xung quanh núi non trập trùng, thung lũng bình yên trong khe núi.

Cờ phướn màu mực như từng đám mây đen phần nộ nối nhau cắm khắp triền núi. Trên võ trường luyện binh cát bụi mù trời, rất nhiều binh lính đang ra sức tập luyện. Ai nấy đều nghiêm túc, vật lộn, né tránh, kẻ tấn công người phòng thủ hợp thành một rừng người nhấp nhô, nhìn thoáng không thể bao quát hết được.

Phá Nguyệt cùng Dung Trạm tiến vào đại doanh liền bị không khí luyện tập vừa uy nghiêm vừa khắc nghiệt này thuyết phục.

“Ta đi tìm đại ca trước đã.” Rất hiếm khi Dung Trạm không hỏi qua ý kiến của nàng.

Phá Nguyệt nhú mày nhìn hấn một cái, trong lòng nghĩ thái độ của hấn với người đại ca này đúng thật là đặc biệt.

Dung Trạm không cần hỏi thăm ai, chỉ thả lỏng dây cương trong tay, Ô Vân Đạp Tuyết đã khoan khoái hí lớn một tiếng, cắm đầu chạy về phía trước. Vượt qua rất nhiều binh lính tới một bãi đất trống vuông vức chừng hai mươi trượng, có hơn mười người ăn mặc trang phục nam tử đang bao vây lấy mảnh đất trống nhìn đến xuất thần.

Trên bãi đất, hai thân ảnh như giao long quấn vào nhau giữa ánh đao loang loáng. Trận đấu đang hồi kịch liệt.

Đạp Tuyết thông minh tự giác đứng im bên cạnh sân đấu.

Dung Trạm đỡ Phá Nguyệt xuống ngựa. Có người ở cạnh nhìn thấy, vui mừng chào hỏi: “Dung Trạm tướng quân về rồi. Còn vị cô nương này là?”

Dung Trạm khẽ mỉm cười: “Bà con xa.”

Người đó thấy Phá Nguyệt mặt mũi xấu xí, thân hình thấp bé nên cũng không để ý, quay đầu tiếp tục quan sát trận đấu, thở dài: “Đao pháp của Bộ tướng quân lại tiến bộ rồi.”

Phá Nguyệt nhìn theo, đầu tiên nàng thấy một đại hán có bộ râu quai nón khỏe mạnh. Nửa người trên để trần, từng bắp cơ đen bóng cuộn cuộn, chắc nịch. Hai tay hấn cầm một thanh đao khổng lồ, chỉ ít cũng cao bằng nửa người nàng. Động tác múa đao linh hoạt mạnh mẽ, chém vun vút. Phá Nguyệt không biết võ công, nhưng thấy cây đao nặng ngàn cân mà đại hán đang cầm, mỗi lần vung lên lại cuốn theo một trận cát bay mù mịt cũng đủ biết vị đại hán này thật sự vô cùng dũng mãnh.

Người đang đấu võ cùng đại hán là một nam tử mặc trường bào màu xanh. Hấn đưa lưng về phía Phá Nguyệt. Nàng chỉ thấy một đầu đai lưng đen dài, dáng đứng trầm ổn, thẳng như thân trúc, lưng hỏ eo thon.

Dù Phá Nguyệt là người không học võ, nhìn sơ cũng biết võ công nam tử này cao hơn vị đại hán khỏe mạnh kia nhiều. Chỉ thấy hấn cầm trong tay một thanh đơn đao sáng loáng, từng chiêu từng thức nhịp nhàng

xuất ra, tới lui hợp lý, không nhanh không chậm nhưng vẫn hoàn toàn chặn đứng được sát chiêu tàn nhẫn của đối thủ. Trong chốc lát cả hai đã đánh được hơn ba mươi chiêu. Đại hán kia tung hết toàn lực ra hồng kết thúc trận đấu, hắn cũng như rồng bay hổ chạy thành thạo tiếp chiêu.

Người xem xung quanh thỉnh thoảng lại lên tiếng “A”, “A”, “A” tán thưởng. Dung Trạm cũng mỉm cười, ánh mắt theo dõi chăm chú, hồn nhiên quên mất nàng còn đang đứng bên cạnh. Phá Nguyệt nhìn dáng người đang tung hoành tùy ý trong sân đấu thì trong lòng lại có cảm giác dường như rất quen, bỗng nhiên rất muốn nhìn rõ gương mặt người này.

Một tiếng quát “Phá!” đột nhiên vang lên. Ánh đao trong tay nam tử lóe lên sáng ngời, tựa như Bạch Long vút bay lên từ mặt sông, mơ hồ còn có tiếng sấm nổ mạnh. Đại hán bị bất ngờ không kịp phòng ngự, thanh đao nặng nề trong tay rơi xuống chạm mặt đất vang leng keng, còn mình thì đứng ngây như phỗng.

“Đa tạ!” Nam tử thu đao, chấp tay cúi chào, giọng trầm như nước. Trên gương mặt nghiêng nghiêng, Nhan Phá Nguyệt bỗng nhiên nhìn thấy đôi mắt đen thăm thẳm, nhìn rất quen. Chỉ là giờ phút này, ánh mắt kia lạnh lùng sắc bén, sát khí tỏa ra tràn ngập khiến người khác không rét mà run.

Đại hán không giận, ngược lại còn cười vang. Hắn nhặt thanh trường đao, bước tới ôm vai nam tử: “Bộ Thiên Hành ơi Bộ Thiên Hành, quả nhiên không hổ danh là cao thủ đệ nhất đao pháp trong quân đội. Hôm nay ta được đánh trận này quả là vô cùng sướng khoái, hahaha!”

Ánh mắt sắc bén của nam tử nhu hòa trong nháy mắt, phẳng phất sát ý nồng đậm vừa rồi chỉ là ảo giác của Phá Nguyệt mà thôi. Giọng nói chững chạc trầm thấp của hắn vang lên: “Lão Tô, đừng nói nhảm. Nữ Nhi Hồng trăm năm thượng hạng của lão, lát nữa ta sẽ cho người qua lấy.”

Sắc mặt lão Tô cứng đờ — hắn dùng hai bình rượu ngon làm mồi mới dụ được Bộ Thiên Hành đồng ý tỷ thí đao pháp với mình. Không ngờ mình thật sự thua Bộ Thiên Hành trong vòng năm mươi chiêu. Thế là mất rượu ngon trên quý, thật là buồn bực.

Trong khi lão Tô liên tục thở dài, Bộ Thiên Hành lại cười vang nói: “Ngày mai đại quân xuất phát, tiểu đệ phải ở đại doanh trấn giữ, không thể cùng chư vị tướng quân đồng hành. Hôm nay ta mượn hoa hiến Phật, mời chư vị nhấm nháp rượu ngon!”

Mọi người ai cũng thích thú, Dung Trạm đã không kèm được nữa, tiến lên trước mấy bước: “Đại ca!”

Bộ Thiên Hành ngẩng đầu nhìn sang. Cuối cùng Phá Nguyệt cũng nhìn rõ dung mạo của hắn, tim không kèm được mà đánh thụp một cái.

Vốn nàng tưởng rằng hắn cũng giống đại hán kia, là một tướng quân uy nghiêm mạnh mẽ, không ngờ lại là một thanh niên vô cùng tuấn tú.

Mái tóc dài đen như mực buộc thành búi gọn gàng, làn da trắng nõn, ấn đường sung mãn, sống mũi thẳng tắp, gương mặt toát ra chất anh hùng khí khái. Ấn tượng nhất phải là đôi mắt của hắn, đen thăm thẳm lại trong trẻo sáng ngời, tựa như hai vì sao lẻ loi giữa trời đêm đông. Có điều trong đôi mắt đen kia trước sau vẫn là ý cười lười nhác, làm cho cả người hắn lộ ra vẻ tản mạn tùy ý.

Thấy Dung Trạm, ý cười trong mắt hắn càng tăng. Hắn bước ra từ trong đám đông, hai người ôm vai nhau thật chặt rồi buông ra. Phá Nguyệt đứng phía sau, cách bọn họ mấy bước chân, tâm tình cũng hết sức kích động.

Ai cũng biết hai người bọn họ huynh đệ tình thâm nên không cản trở bọn họ nói chuyện, chào hỏi Dung Trạm xong liền tản đi. Bộ Thiên Hành ôm một bên vai Dung Trạm: “Đi, tới chỗ lão Tô lấy rượu với ta, hôm nay không say không ngừng!”

Dung Trạm đang định gật đầu, chợt nhớ Phá Nguyệt còn đang đứng một bên, vội nói: “Chờ đệ một lát.”

Theo tầm mắt của Dung Trạm, Bộ Thiên Hành cũng xoay người. Lúc này hắn mới thấy Phá Nguyệt đang mỉm cười đứng đó.

Nụ cười trên mặt hắn vẫn chưa tan, khi ánh mắt hai người chạm nhau, hắn hơi nao nao nhưng rất nhanh liền dời mắt đi nơi khác.

“Tiểu Dung, đầu đệ bị ngựa đá ngốc rồi hả? Dẫn theo phiên phúc về làm gì?”

Trong lòng Phá Nguyệt vốn đang kích động và tràn đầy ngưỡng mộ, bị một câu nói của hắn làm cho đỡ người ra.

Dung Trạh bắt đắ dĩ nỏi: “Đại ca, đây là Mộc Phá Nguyệt cô nương. Đệ muốn sắp xếp nàng làm đầu bếp trong doanh trại. Nàng sẽ không đem lại phiền toái gì đâu. Với lại, đừng gọi đệ là Tiểu Dung. Phá Nguyệt, đại ca nhanh mồm nhanh miệng, cô nương đừng để trong lòng.”

Bộ Thiên Hành nghe Dung Trạh nỏi vậy, không thềm nhìn Phá Nguyệt nữa, kéo Dung Trạh bỏ đi.

“Lão tiền bối...” Giọng nỏi nhẹ nhàng vang lên.

Thân thể Bộ Thiên Hành và Dung Trạh cứng đờ cùng lúc, quay đầu nhìn nàng.

Tia lém lỉnh ánh lên trong mắt Phá Nguyệt. Nàng cười ngọt ngào: “Lão tiền bối, đa tạ ơn cứu mạng của người.”

Bộ Thiên Hành lúc này mới nhìn thẳng vào nàng. Nhưng trong đôi mắt đen sắc bén lạnh lùng kia không có lấy một chút ý cười.

Ánh mắt của hắn rất đáng sợ. Phá Nguyệt bị hắn nhìn chằm chằm đâm ra hơi hốt hoảng, nhưng nàng cũng không chịu yếu thế, nhìn thẳng vào mắt hắn, cười càng rạng rỡ.

Dung Trạh mỉm cười vỗ vỗ vai Bộ Thiên Hành: “Không phải huynh nỏi nàng không nhận ra huynh sao? Phá Nguyệt, làm sao cô nương nhận ra?”

Phá Nguyệt thật thà đáp: “Ta nhận ra ánh mắt của hắn.”

Dung Trạh lại hỏi Bộ Thiên Hành: “Huynh làm sao biết đó là nàng?”

Bộ Thiên Hành không đáp, nụ cười tản mạn trở lại rất nhanh trên khuôn mặt, chậm chạp nỏi với Dung Trạh: “Tiểu Dung, ta thứ nhất không thích mặt đen như than, thứ hai không thích mặt đỏ. Đệ đem cô ta về đây rõ ràng là làm khó ta rồi.”

Dung Trạh nhún mày: “Đại ca đừng nỏi vậy. Đệ dẫn cô nương ấy vào nhà bếp rồi trở lại tìm huynh ngay.”

Bộ Thiên Hành nở nụ cười, ghé sát tai Dung Trạh thấp giọng thì thầm gì đó. Dung Trạh nghe xong sững sốt, khuôn mặt tuấn tú đỏ ửng.

Hắn lại cười ha ha, xoay người nhảy lên lưng Đạp Tuyết, thân ảnh nhanh chóng mất hút.

Lúc này Dung Trạh mới hắng giọng khụ khụ hai tiếng, ánh mắt dịu dàng nhìn Phá Nguyệt nỏi: “Cô nương đừng để trong lòng. Đại ca tuy ăn nỏi không được đúng đắn, nhưng thật ra rất tỉ mỉ chu đáo. Ngày đó ở Ích Châu... Kế hoạch ban đầu của chúng ta là đợi Ngũ Hồ rời khỏi khách điểm mới ra tay, nhưng huynh ấy khăng khăng muốn cứu cô nương. Mà... ngại danh dự của cô nương nên không dẫn theo người giúp đỡ, một mình xông vào trong. Nên biết võ công của huynh ấy tuy cao hơn ta, nhưng nếu Ngũ Hồ liên thủ, huynh ấy cũng khó lòng địch lại. Ngày đó thật sự là vô cùng nguy hiểm.”

Phá Nguyệt nghe hắn nỏi xong, cảm xúc trong lòng càng thêm xao động. Nhớ đến hôm đó Bộ Thiên Hành làm ra vẻ là một tên dâm tặc bỉ ổi lôi thôi, cười nỏi mắng mỏ đám Ngũ Hồ, thì ra cũng chỉ vì danh dự của mình.

Có điều...

“Dung Trạh, vị đại ca này của công tử, thật sự là hơi ngạo kiều(*) đó.”

“... Ngạo kiều? Là ý gì?”

“Ý như mặt chữ.”

*Ngạo kiều: - vừa kiêu ngạo vừa yêu kiều.

“... Dung Trạh thọ giáo. Hình dung như thế, cũng có mấy phần đúng.”

Phá Nguyệt “Phì” một tiếng, cùng Dung Trạh nhìn nhau cười.

Dung Trạm dẫn Phá Nguyệt đến gặp bếp trưởng Ngũ, nói rõ nguyên do xong còn đưa thêm mười lượng bạc. Bếp trưởng Ngũ thấy Phá Nguyệt mặt mũi thô kệch, cũng muốn giữ thể diện cho Dung Trạm xưa nay hiền lành chất phác, liền thu nhận Phá Nguyệt, phân công cho nàng theo hai người phụ nữ thô lậu chuyên quản lý củi lửa ở một doanh trại nhỏ.

Dung Trạm đưa Phá Nguyệt đến doanh trại, liền cáo từ để tránh lời ra tiếng vào. Phá Nguyệt để hành lý xuống, nhìn lều trưởng sơ sài, trong lòng ngược lại cảm thấy vô cùng an tâm, vén tay áo đi đến cạnh một phụ nữ thô kệch đang bận rộn trước mặt: “Đại tử, ta đến giúp tử.”

Dung Trạm về doanh trại chính giao lại lệnh bài và công văn, bái kiến Thống lĩnh đại tướng quân Triệu Sơ Túc xong thì về lều của mình nghỉ tạm. Vừa ngồi được nửa khắc đã thấy Tiểu Tôn chậm chạp chạy tới.

“Dung Trạm tướng quân, Bộ tướng quân mời ngài đi uống rượu.”

Bộ Thiên Hành là ngũ phẩm Bình Nam Tướng quân, lều trại cũng rộng rãi hơn của Dung Trạm nhiều. Suy nghĩ của hắn cũng độc đáo, trên đỉnh lều lại mở ra một khoảng trống như giếng trời, nói là để dành trời mưa thuận tiện tắm gội; trời trong thì uống rượu ngắm sao, khiến những tướng quân khác chỉ biết phì cười.

Dung Trạm vừa bước vào doanh trại liền gặp Bộ Thiên Hành nghiêng ngả nửa nằm nửa ngồi trên cái sập, trong tay cầm một cái chén to, nhìn cảnh hoàng hôn trên đỉnh đầu rồi ngửa mặt lên trời uống một hơi cạn sạch chén rượu. Sau đó hai mắt hắn khép hờ, dường như rất khoan khoái.

Dung Trạm cũng không nhiều lời, ngồi xuống chiếu rồi nhấc bầu rượu bằng bạch ngọc trên án, rót đầy một cốc cho chính mình. Nhấp một ngụm nhỏ, mặt mày giãn ra thư thái.

Hai người chìm trong im lặng, Tiểu Tôn cũng bưng đến mấy món nhắm rượu. Uống được hơn nửa canh giờ đã hết một vò, Bộ Thiên Hành mới ngẩng đầu nhìn gương mặt Dung Trạm đỏ bừng, biết hắn say rồi.

“Để cô nương ấy ở chỗ ta.” Hắn chậm chạp nói.

Dung Trạm tuy đã ngà ngà say nhưng thần trí vẫn còn chút tỉnh táo, nghe vậy ngờ nghệch nhìn hắn: “Vì sao?”

Bộ Thiên Hành nhàn nhạt nói: “Ngày mai đại quân xuất phát, đệ tuy an bài cho cô ta ở phòng bếp, nhưng hai bên giao chiến, đao kiếm vô tình, nếu vì vậy mà hương tan ngọc nát thì đệ tính sao?”

Dung Trạm trầm mặc trong khoảnh khắc, gật đầu: “Đại ca nói phải.”

Bộ Thiên Hành lại nói tiếp: “Mà nhà bếp đó tuy mấy người phụ nữ đã tuổi cao sắc kém, nhưng cũng có quan hệ bầy bạ với một vài binh sĩ. Đại tướng quân vốn vẫn nhắm một mắt, mở một mắt cho qua, có điều tuổi cô nương ấy còn trẻ...”

Dung Trạm giật mình: “Có chuyện này sao?”

Bộ Thiên Hành liếc nhìn hắn một cái như muốn nói cái người không biết, còn nhiều.

Dung Trạm trầm mặc, rồi hỏi: “Nhưng phải dùng lý do gì mới để cô nương ấy ở chỗ huynh được?”

“Cứ nói là ta mới có quân nô.” Bộ Thiên Hành lạnh nhạt nói.

Dung Trạm chần chờ trong một chốc. Tuy thấy không ổn, nhưng hắn tin tưởng vào nhân phẩm của Bộ Thiên Hành, liền hạ quyết tâm: “Vậy đành nhờ đại ca chăm sóc.” Dừng một chút, lại cười: “Sao huynh không hỏi đệ vì sao cứu cô nương ấy?”

Bộ Thiên Hành cũng không ngần ngại đáp: “Đệ cứu, thì dĩ nhiên là vì cứu người.”

Dung Trạm gật đầu, ánh mắt nhu hòa: “Thân thể của Phá Nguyệt cô nương rất đáng thương, đệ không thể khoanh tay đứng nhìn.”

Trăng treo ngọn cây.

Nhan Phá Nguyệt ngồi lắng nghe Trương đại tỷ kể chuyện phiếm trong lều. Nghe nói ba tháng trước Bộ Thiên Hành cầm quân cướp bóc, còn treo ngược một tên thân hào nông thôn lên đánh ột trận. Kết quả Đại tướng quân Triệu Sơ Túc vô cùng giận dữ, trực tiếp giáng chức hắn xuống làm quan trông coi lương thảo,

bây giờ mới phải ở lại đại doanh. Nàng đang say sưa hóng chuyện ngon lành, chợt nghe ngoài trướng có tiếng gọi thanh thúy: “Mộc tử tử! Mộc tử tử!”

Phá Nguyệt bước ra ngoài xem, chính là binh sĩ thân cận của Bộ Thiên Hành, Tiểu Tôn. Phá Nguyệt vô cùng vui vẻ: “Người bình an về rồi!”

Tiểu Tôn ngẩng ra, cười tươi rói: “Đa tạ tử tử quan tâm. Dung Trạm tướng quân mời tử đi uống rượu.”

Phá Nguyệt không nghi ngờ gì, đi cùng Tiểu Tôn đến lều trại của Bộ Thiên Hành. Dọc đường có người thấy Tiểu Tôn, cười nói: “Hiếm thấy nha! Hiếm thấy nha! Bộ Thiên Hành mà cũng đem nữ tử về lều sao?”

Tiểu Tôn cười hí hí, lại không thêm giải thích. Da mặt Phá Nguyệt so với mấy người thời xưa này dày hơn nhiều, chỉ cười trừ. Tiểu Tôn thấy nàng bị hiểu lầm là quân nô nhưng thần sắc vẫn bình thản, cảm thấy hơi ngạc nhiên.

Phá Nguyệt giở cửa lều một mình bước vào, thấy một người nằm gục trên án kỷ, vóc người cao to, hai tai trắng như tuyết, nhìn thân hình thì chính là Dung Trạm.

Bộ Thiên Hành nhắm mắt nằm đối diện trên một cái sập, nghe tiếng động cũng không thêm mở mắt, sờ lấy cái cốc ở bên cạnh, trực tiếp ném vào đầu Dung Trạm: “Tiểu Dung, người tới rồi.”

Dung Trạm mơ mơ màng màng ngẩng đầu, xoay người nhìn, thấy Phá Nguyệt thì hai mắt sáng ngời: “Phá Nguyệt... Sáng, ngày mai ta phải xuất chinh, cô nương, cô nương không cần tới nhà bếp nữa, ta đã... nhờ đại ca, nhờ huynh ấy chăm sóc cô. Cô nương, nhất định phải bình an vô sự, được không?”

Nhan Phá Nguyệt khó khăn lắm mới nghe được hắn nói gì, giật cả mình — gửi gắm nàng cho Bộ Thiên Hành?

Nàng không khỏi nhìn về phía Bộ Thiên Hành. Ai ngờ đúng lúc này hắn bỗng nhiên mở mắt, ánh mắt như phóng điện nhìn Nhan Phá Nguyệt. Hai mắt sáng trong tinh táo, làm gì có vẻ say rượu?

Bị ánh mắt không có chút cảm tình nhìn làm cho trực giác Phá Nguyệt... cảm thấy phải khẩn trương đề phòng.

Dung Trạm lại nói: “Ngày mai đầu giờ Dần đại quân sẽ khởi hành, ta sợ không kịp từ biệt cô nương. Chúng ta tạm biệt ở đây...” Hắn xoay người vái chào nàng một cái thật thấp. Ai ngờ động tác quá mạnh làm thân mình hắn khê nghiêng, trực tiếp ngã xuống đất, bất động.

“Dung Trạm, Dung Trạm...” Phá Nguyệt ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng lay hắn. Chỉ thấy khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng, mặt mày bình thản, hơi cười cười, đích thực là say khướt rồi.

Phá Nguyệt không cách nào gọi hắn dậy, muốn đứng lên nhưng tay bị xiết chặt — Dung Trạm bắt lấy tay của nàng.

Lực tay hắn rất mạnh, Phá Nguyệt trong nhất thời không thể động dậy. Chỉ thấy hai mắt hắn nhắm nghiền, hàng lông mày nhíu lại, đôi môi mỏng khép hờ lẩm bầm bầm.

“... Nội hữu sắc tương ngoại quan sắc — Bất phôi nội thân cốt nhân, nhi quan ngoại sắc bất tịnh. Thử vị tại sơ thiện. Nội vô sắc tương ngoại quan sắc — Phôi diệt nội cốt nhân, quan ngoại bất tịnh. Đắc nhập nhị thiện...”

* Kinh Phật Chomei không thể dịch sát, chỉ có thể hiểu nôm na: Tâm đẹp vẻ ngoài cũng đẹp - Tâm không xấu vẻ ngoài thuần khiết, chính là bước thứ nhất để nhập thiền. Tâm không đẹp vẻ ngoài đẹp - nhân cách không có bên ngoài cũng không thuần khiết, chính là bước thứ hai để nhập thiền.

Phá Nguyệt không nhịn được bật cười — hắn lại đọc kinh Phật.

Bộ Thiên Hành nằm ở trên giường thấy nàng cong khoe môi mỉm cười, ánh mắt dịu dàng, trong lòng khê động.

“Tiểu Tôn, đỡ Tiểu Dung trở về.” Hắn nói với ra ngoài trướng.

Phá Nguyệt nghe vậy dùng sức tách mấy ngón tay Dung Trạm ra. Tiểu Tôn lặng lẽ bước tới, người nhỏ sức lại không nhỏ, nâng Dung Trạm dậy, rất nhanh đỡ hắn lui ra ngoài.

Phá Nguyệt nhìn bọn họ rời đi xong mới quay đầu nhìn Bộ Thiên Hành.

Bộ Thiên Hành đã ngồi dậy, thân hình cao lớn thẳng tắp. Một tay còn cầm chén rượu rót đầy.

“Tong, tong, tong.” Ngón tay hần nhẹ nhàng khua trên án kỷ, từng âm thanh phát ra giòn tan. Hần nhướng đôi mắt đen sâu không thấy đáy nhìn nàng.

Nhan Phá Nguyệt bị tiếng khõ tay của hần làm tâm tư rối loạn, nhưng nàng biết hần là người mặt ác tâm thiện, không cảm thấy sợ mà mỉm cười nói: “Đa tạ tướng quân.”

Bộ Thiên Hành để tay lên đầu gối, khẽ dựa về sau, uể oải nói: “Tháo mặt nạ.”

Phá Nguyệt cứng người, ngẩng đầu hỏi: “Vì sao?”

“Không đồng ý?”

“Không cần thiết.”

Bộ Thiên Hành liếc nhìn nàng một cái, ánh mắt sắc bén thâm trầm. Hần quay đầu gọi to ra ngoài trưởng: “Tiểu Tôn!”

Tiểu Tôn cười hì hì đi vào, hành lễ bái: “Dung Trạm tướng quân đã ngủ rồi.”

Bộ Thiên Hành gật đầu, chỉ Nhan Phá Nguyệt: “Nhốt nàng ta vào địa lao.”

Nhan Phá Nguyệt vô cùng hoảng sợ, Tiểu Tôn thì ngập ngừng: “Nhưng Dung Trạm tướng quân vừa rồi còn nhắc Mộc tỷ tỷ nhất định phải bảo trọng...”

Bộ Thiên Hành giận tái mặt: “Bản tướng quân dạy dỗ quân nô của mình, sao tới lượt hần lảm nhảm?”

“Tại sao?” Phá Nguyệt căm tức nhìn hần. Lời nói và việc làm của tên Bộ Thiên Hành này thật khó hiểu.

Bộ Thiên Hành ném chén rượu qua một bên, đứng lên đi đến trước mặt Phá Nguyệt. Toàn thân hần tỏa ra mùi rượu nồng nặc, Phá Nguyệt không tự chủ được lùi một bước về phía sau.

Dĩ nhiên là hần tiến lên một bước, gần như ép nàng vào trong góc lều. Phá Nguyệt tiến không xong, lùi cũng không xong, sắc mặt rất khó coi.

Thấy Phá Nguyệt quật cường cắn chặt môi dưới, hần ngược lại cười lớn rồi dùng tay áo che tay điểm nhẹ vào huyệt Kiên Tĩnh của nàng. Phá Nguyệt chỉ cảm giác được một luồng khí mạnh mẽ chạy qua người, toàn thân cứng ngắc trong nháy mắt.

Bởi vì ngà ngà say mà làn da trắng của hần ửng hồng, đôi mắt thâm trầm lạnh lùng rất đáng sợ.

“Ta không phải Tiểu Dung, đừng chọc giận ta.”

16. Chương 16: Thịt Nướng

Sáng sớm ngày thứ hai, Tiểu Tôn thấy hình như tâm trạng Bộ Thiên Hành không tệ, bèn thăm dò nói: “Tướng quân, thuộc hạ vào địa lao xem Mộc cô nương thế nào rồi.”

Bộ Thiên Hành vừa luyện xong hai canh giờ đao pháp buổi sáng, toàn thân mồ hôi đầm đìa không thềm lên tiếng, nhàn nhạt liếc Tiểu Tôn một cái.

Tiểu Tôn tự hiểu — Tướng quân thế này là đồng ý rồi! Nhất định là ngại tình cảm và thể diện của Dung Trạm, tướng quân chỉ định sắm to mưa nhỏ hù dọa mà thôi, sẽ không làm gì Mộc tỷ tỷ.

Tiểu Tôn mang theo hai cái bánh bao hí hửng chạy đến địa lao.

Nói là địa lao nhưng thật ra là nơi dùng để giam giữ tù binh. Có điều nơi này vốn là căn cứ tồn trữ lương thảo lớn, tạm thời chưa có tù binh. Thế là địa lao to như vậy chỉ có một mình Phá Nguyệt ở.

Đi xuyên qua một dãy hành lang dài hẹp, từ xa xa Tiểu Tôn đã trông thấy thân ảnh nho nhỏ ngồi trên mặt đất trong một gian rộng nhất của nhà giam.

Tiểu Tôn đi đến trước mặt nàng. Cách song sắt, Nhan Phá Nguyệt ngẩng đầu nhìn thấy hắn, nở nụ cười tươi tắn.

Tiểu Tôn giật mình, hơi lắp bắp.

Trong địa lao âm u, chỉ có chút ánh sáng mặt trời theo ô cửa sổ vuông vức, nhỏ xíu tằm một xích trên tường chiếu vào. Phá Nguyệt cứ thế ngồi trong chùm ánh sáng này, tư thế rất bình tĩnh, thoải mái. Mặc dù diện mạo nàng xấu xí, nhưng Tiểu Tôn nhìn nàng lại cảm thấy thân thiết.

*Một xích = 0.33m

“Mộc tỷ tỷ, tỷ không sợ sao?” Tiểu Tôn hỏi.

Phá Nguyệt cong hàng mi dài cười nhẹ: “Sợ cái gì?”

Tiểu Tôn ngẫm nghĩ rồi nghiêm trang nói: “Tỷ bây giờ là phạm nhân của tướng quân. Nên biết tướng quân lạnh lùng tàn nhẫn, giết người vô số. Kẻ địch các nước đều gọi ngài là ‘Bộ Diêm La’.”

Phá Nguyệt “Ừm” một tiếng, nói: “Nếu là nửa năm trước, ta nhất định sẽ sợ muốn chết, nhưng bây giờ thì không.” Lời nàng nói đều là thật tâm, so với những trắc trở nàng đã trải qua, ở địa lao của Bộ Thiên Hành nhàn nhã hơn nhiều.

Tiểu Tôn thấy nàng ôn hòa điềm đạm, không khỏi sinh lòng kính ngưỡng. Hắn lấy bánh bao trong túi ra đưa cho nàng. Phá Nguyệt vốn đã đói bụng từ sáng sớm, nhìn hai cái bánh bao không nhịn được hơi nhàu mày, nhưng vẫn nhận lấy. Nàng ăn hết một cái thì ăn không nổi nữa.

“Tiểu Tôn, cho ta cái gì ngon ngon hơn đi.” Nàng phàn nàn.

Tiểu Tôn hai tay ôm gối ngồi đối diện nàng: “Sáng nào tướng quân cũng ăn cái này. Đợi trưa ta sẽ cho người bưng thức ăn tối cho tỷ.”

Cứ thế Phá Nguyệt ở địa lao thêm hai ba ngày nữa. Mỗi ngày Tiểu Tôn đều đưa cơm nước tối, có lúc còn ngồi lại trò chuyện với nàng. Bộ Thiên Hành vẫn bình thản, không hề động hay xuất hiện lần nào.

Nhưng cuối cùng Nhan Phá Nguyệt cũng chịu không nổi.

Buổi trưa hôm đó, nàng chỉ vào cái chén đựng thức ăn tạp nham Tiểu Tôn đưa tới, cá giận nói: “Người đem cái này tới cho heo ăn sao?”

Lúc trước còn ở Nhan gia, tuy nàng không được ăn thức ăn mặn nhưng đều là ăn ngon mặc đẹp. Sau đó bị Trần Tùy Nhạn bắt đi, trừ mấy ngày đầu bị hắn ngược đãi, về sau Trần Tùy Nhạn cũng cung cấp nàng ăn uống đầy đủ. Một tháng nàng sống một mình tuy không dư dả nhưng cũng chưa bao giờ bạc đãi bản thân. Nhưng thật sự là thức ăn của phòng bếp trong quân đội nấu nàng không nuốt nổi, ăn vào vị cứ như nhai sáp nến.

Tiểu Tôn vốn cảm thấy oan ức, chợt nghĩ đến cái gì, sáng mắt hỏi nàng: “Vậy chắc Mộc tỷ tỷ nấu ăn ngon lắm?”

Phá Nguyệt buồn bực lắc đầu: “Ta có học người ta làm mì, nhưng ăn mãi cũng chán rồi.”

Tiểu Tôn nhìn nàng mĩa mai, ý là nói — Bản thân cô cũng thường thôi, còn chó chê mèo lắm lông!

Phá Nguyệt ở trước mặt thẳng nhóc choai choai, sao có thể để mất mặt. Nàng chớp mắt, ngữ khí chậm chạp nói: “Tiểu Tôn, có muốn ăn món mới không?”

Hậu phương lớn vất tư sung túc, Tiểu Tôn nhanh chóng tìm được nồi niêu chén đĩa, thịt và rau cải tươi, còn đốt một chậu than to. Hắn tỉ mỉ dọn dẹp một gian trong nhà tù cho sạch sẽ, bày biện những thứ đã chuẩn bị.

Phá Nguyệt rửa sạch tay, khí thế ngất trời đi đến phòng bếp dã chiến, bắt tay vào nấu nướng. Binh lính canh giữ địa lao thấy Tiểu Tôn cứ chuyển đồ ra ra vào vào cũng có chút kinh ngạc. Sau khi đi vào xem xét một chút, ngửi được mùi thịt bay ra thì an tâm hơn, nháy mắt với Tiểu Tôn mấy cái rồi ra cửa lớn đợi.

Không bao lâu sau, những xâu thịt và rau củ nướng đầu tiên đã ra lò. Phá Nguyệt bưng một khay đầy bảo Tiểu Tôn mang ra đưa cho binh sĩ canh giữ ở cửa trước. Tiểu Tôn với những binh lính này vốn quan hệ rất tốt. Bọn họ nhận lấy ăn ngấu nghiến, ai cũng vui vẻ ra mặt. Trong đó có người vẫn cẩn thận hỏi: “Tướng quân đâu rồi?”

Tiểu Tôn thờ ơ phát tay: “Tướng quân đi kiểm tra lương thảo ở kho thóc phía Nam, mặt trời lặn mới về, yên tâm ăn đi.” Sau đó hắn còn tự ý trở về lều tướng quân, ngựa quen đường cũ tìm được nửa vò rượu còn chưa uống hết trong đồng công văn, híp mắt uống một chén. Hắn lại rót đầy chén nữa bưng trở lại địa lao.

Trong địa lao, Nhan Phá Nguyệt miệng gặm đùi gà tay nướng khoai lang, cảm thấy khát chỉ có thể uống nước lạnh. Chợt nghe có mùi rượu xông vào mũi, liền thấy Tiểu Tôn gương mặt đỏ bừng đang quay lại.

“Tỷ uống không?” Tiểu Tôn ngồi xuống ăn một hơi đã đời mới cầm chén đưa cho nàng.

Nhan Phá Nguyệt nhìn chén rượu sang loáng, chợt nhớ đến Nhan Phác Tông.

Ba năm trước ở biệt viện, nàng không được đụng tới thức ăn mặn. Sau đó nghe lão quản nói nếu nàng tròn mười sáu tuổi có thể ăn uống như người bình thường. Nhưng lúc hồi kinh Nhan Phác Tông lại nói cả đời nàng cũng không được dính vào, bởi vì hắn thích nàng trong trắng ngọc ngà.

Con mẹ nó chứ trong trắng ngọc ngà!

Ác cảm trong lòng trời dậy, thái độ chống đối cũng lớn theo. Nàng không chút do dự cầm lấy chén rượu, hung hăng uống một hớp lớn.

Mặt trời ngã về tây.

Bộ Thiên Hành trở về lều liền phát hiện có chuyện bất thường.

Hắn vắt vẻo hơn nửa ngày, điều đầu tiên muốn làm chính là lấy vò Nữ Nhi Hồng trăm năm còn thừa hôm nọ uống một ngụm cho đã. Ai ngờ vừa mở vò rượu đã thấy rượu vơi chỉ còn một nửa.

Hắn yêu rượu còn hơn yêu mạng. Số rượu còn thừa sau hôm nâng ly cùng Dung Trạ, hắn định bụng còn uống được một hai bữa nữa. Mất thấy rượu ngon bị mất trộm, không khỏi khiến hắn giận tím mặt.

Tửu quỷ tự nhiên sẽ có cái mũi thính của tửu quỷ. Theo mùi rượu, hắn nhanh chóng lần đến trước cửa địa lao. Hai viên binh sĩ thấy hắn thì vô cùng hoảng sợ, lắp ba lắp bắp, nghĩ bụng mặt trời còn chưa lặn, sao tướng quân đã về rồi?

Bộ Thiên Hành thấy trong tay một binh sĩ còn cầm cái que trúc, trên mép còn dính chút thịt vụn, mà khoe miệng và quần áo cả hai đều có vết dầu mỡ. Không hiểu sao, bỗng nhiên hắn cũng cảm thấy hơi đói bụng.

Hắn đi vào địa lao, từ xa xa đã ngửi thấy mùi thịt nướng đáng chết. Đến gần xem xét thì chẳng biết từ lúc nào trong nhà lao đã có thêm cái chậu than, bên trên có cái vỉ sắt và hơn chục xâu thịt đã nướng chín ngon lành.

Tiểu Tôn đang cùng Nhan Phá Nguyệt ngồi trên mặt đất ăn uống khí thế, que trúc rải đầy xung quanh. Hai người đồng thời ngược đầu nhìn thấy hắn, sắc mặt cứng đờ.

Bộ Thiên Hành tức điên: “Tiểu Tôn, ăn ngon không!?”

Tiểu Tôn bị dọa lập tức nhảy dựng đứng lên, cảm giác say nhất thời tỉnh hơn phân nửa: “Dạ, tướng quân...”
“Cút!”

Tiểu Tôn cúi đầu chạy một mạch, trước đó còn không quên thò tay nhón theo xâu thịt đang nướng trên vỉ.

Trong địa lao chỉ còn Nhan Phá Nguyệt và Bộ Thiên Hành.

Mắt to trừng mắt nhỏ.

Khí lạnh trong mắt Bộ Thiên Hành ngưng tụ. Nên biết chỉ cần bộ dáng uy nghiêm dù không giận của hắn thôi cũng đủ khiến rất nhiều binh lính quân địch gập ác mộng.

Nhưng Nhan Phá Nguyệt hình như không thấy vậy. Nàng đứng dậy, duỗi ngón tay ngọc chỉ thẳng vào lồng ngực hắn.

Bộ Thiên Hành vốn đang nhú mảy bực bội, nhưng trông thấy chút hành lá xanh xanh còn sót lại trên ngón tay trắng nõn nà của Phá Nguyệt, đầu ngón tay hình như còn dính mùi rượu thịt, bỗng nhiên cảm thấy càng đói hơn.

Hắn âm thầm nuốt nước bọt, vẫn chân chờ, để mặc nữ tử yếu ớt, không hề biết võ công dùng ngón tay chỉ chỉ trên ngực mình.

“Bộ Diêm La!” Nàng tức giận quát.

Bộ Thiên Hành thông thả đáp: “Thế nào?” Nếu như là người thân tín bên cạnh hắn, nghe ngữ khí của hắn lúc này sẽ biết có điều không ổn.

Nhưng Nhan Phá Nguyệt đã say.

Nàng lại hung hăng chỉ thêm vài cái, ngón tay chọt chọt của nàng làm Bộ Thiên Hành giận quá hóa cười. Nàng quơ quơ tay, thân thể mềm nhũn, mơ màng trượt ngã rồi nằm yên bất động trên mặt đất.

“Dậy!” Hắn nhú mảy, dùng mũi giày nhẹ nhàng đá đá chân nàng, nhưng nàng không hề phản ứng.

Bộ Thiên Hành ngược mắt nhìn xung quanh, chỉ cảm thấy địa lao hoàn toàn không giống địa lao, mà phạm nhân lại càng không giống phạm nhân.

Đứng một hồi, ánh mắt của hắn cuối cùng cũng trở lại lên vĩ thịt nướng.

Hắn thông thả ngồi xuống, cầm lấy một xâu thịt cắn một miếng nhai nhai ăn thử, hang lông mảy đen như mực giãn ra trong nháy mắt.

Ánh mắt sắc bén liếc nhìn nữ nhân nằm dưới đất trong chốc lát. Hắn với tay lấy thêm bảy tám xâu thịt còn thừa, ăn sạch sẽ.

Sau ngày hôm đó, Tiểu Tôn không dám bày đồ nướng trong địa lao nữa. Nhưng thỉnh thoảng hắn vẫn tìm cách đem ít bột mì vào cho Phá Nguyệt làm sủi cảo, mì hoành thánh, cũng coi như cải thiện bữa ăn.

Tuy nhiên lần trước gây tai vạ, Bộ Thiên Hành còn chưa mắng Tiểu Tôn, hắn đã cảm thấy bất an lắm rồi. Hắn theo Bộ Thiên Hành đã năm năm, biết rõ tính tình của người này. Bộ Thiên Hành tuy rằng trước mặt người khác luôn cười hi hi, nhưng với người thân cận lại cực kỳ nghiêm khắc. Bộ tướng quân càng mắng xối xả, càng chứng minh tướng quân không để việc này trong lòng. Ngược lại lần này không chỉ không mắng, mà còn làm như chưa có chuyện gì xảy ra. Tiểu Tôn cảm thấy tướng quân thật là xa lạ, hình như là nổi giận thật rồi.

Lại qua thêm hai ba ngày nữa. Ngày hôm đó đối với Tiểu Tôn mà nói, thật là một ngày vô cùng đặc biệt.

Bởi vì hôm nay là sinh nhật hai mươi bốn tuổi của Bộ Thiên Hành. Mặc dù đại quân đã đi viễn chinh, huynh đệ tốt Dung Trại cũng không ở bên cạnh, nhưng Tiểu Tôn vẫn ra sức lấy lòng cấp trên. Sáng sớm hắn đã nhờ nhà bếp tỉ mỉ chuẩn bị một bàn thức ăn ngon, còn nhờ người ra thị trấn mua vài vò rượu hảo hạng về.

Chạng vạng tối, Bộ Thiên Hành trở về một chuyến. Hắn quét mắt nhìn một bàn đầy rượu và thức ăn, không hiểu sao lại nhớ đến mùi thịt nướng thơm lừng hôm nọ. Thật ra từ sau khi được nếm, hắn vẫn muốn được thưởng thức lần nữa. Hôm nay lại càng muốn.

Thế là hắn không thừa lời, vội vàng nói: “Ta về mượn một chút. Người chuẩn bị ít thịt nướng đi.”

Tiểu Tôn nghe Bộ Thiên Hành yêu cầu, mừng như mở cờ trong bụng. Điều đó có nghĩa là gì? Có nghĩa là tướng quân không giận hắn. Hắn vội hỏi: “Thuộc hạ có thể nhờ Mộc tỷ tỷ giúp không?”

Bộ Thiên Hành đã cười Đạp Tuyết mắt hút trong nháy mắt: “... Tùy người... Ban đêm... không cần... trong lều của ta...”

Giọng nói của Bộ Thiên Hành bị tiếng gió át đi, võ công Tiểu Tôn cũng không cao, chỉ nghe chữ được chữ mất. Hắn đoán rằng tướng quân không cho nướng thịt trong lều của mình, tránh bị ám mùi khói và dầu mỡ, thâm nghĩ chuyện này là đương nhiên.

Hắn ba chân bốn cẳng chạy đến địa lao, còn kéo theo đầy đủ dụng cụ nấu bếp. Nhan Phá Nguyệt vừa nghe vậy, không chần chờ lập tức bắt tay vào làm.

Nướng chín xong xuôi, cơm thêm ăn của Tiểu Tôn lại nổi lên. Hắn lén lút ăn trước mấy xâu thịt, còn vụng trộm rót ỉnh một bát rượu. Rượu uống nhiều can đảm càng dư thừa, hắn ngà ngà say nhìn Nhan Phá Nguyệt đứng trước chậu lửa than đầu đống đầy mồ hôi, cảm thấy bất bình thay cho nàng.

“Mộc tỷ tỷ, hay là lát nữa tỷ đem thịt nướng vào cho tướng quân đi. Tướng quân chỉ là chưa tin tưởng tỷ, nếu ngài biết tỷ là người thế nào, sẽ không làm khó tỷ nữa đâu.”

Nhan Phá Nguyệt vốn vẫn thấy cần phải nói rõ ràng với Bộ Thiên Hành. Nàng nghe nói hôm nay lại là sinh nhật của hắn. Người có chuyện vui lòng cũng thoải mái, hôm nay quả thật là một cơ hội tốt, bèn gật đầu: “Nhưng ta có thể ra khỏi địa lao sao?”

Tiểu Tôn uống xong chén rượu thành ra không biết sợ là gì, trong lòng lại nghĩ Mộc tỷ tỷ trên danh nghĩa cũng là quân nô của tướng quân, hầu hạ ngài là chuyện hiển nhiên. Thế là hắn lấy một cái lệnh bài từ trong ngực áo ném cho nàng: “Tỷ tỷ yên tâm đi, vạn sự đã có ta.” Hắn nghĩ bụng, cùng lắm thì bị tướng quân mắng một trận thôi. Làm người không thể không có nghĩa khí.

Ánh hoàng hôn bao phủ quân doanh yên tĩnh. Từng cơn gió thu đảo qua, xung quanh trống trải vắng lặng, thỉnh thoảng có thủ vệ tuần tra ban đêm ngẫu nhiên đi qua.

Trăng đêm buồn tẻ, Tiểu Tôn say khướt ở trong địa lao miệng không ngừng lẩm bẩm, hình như là nhớ nhà. Phá Nguyệt dù gọi thế nào hắn cũng không tỉnh. Nàng đành bưng một mâm thịt nướng đầy ụ đi đến lều của Bộ Thiên Hành.

Dù sao Bộ Thiên Hành cũng là võ quan ngũ phẩm, lều trại khá rộng rãi, không đến nỗi nào. Phá Nguyệt khê khàng gọi hai lần “Bộ tướng quân” nhưng không có người đáp. Nàng nhẹ nhàng đi vào thì thấy trên một án kỷ thấp bé đã bày năm sáu món ăn, bên cạnh còn có một cái chén to trống không, trên đó đặt một đôi đũa. Kế bên là một vỏ rượu còn thừa hơn phân nửa.

Xem ra Bộ Thiên Hành đã về rồi. Hình như chỉ ăn qua loa vài miếng, nhưng người đã đi đâu rồi?

Nàng đặt mâm thịt nướng xuống đi về phía ghé trúc. Đi qua mới phát hiện có điều không đúng.

Thì ra trong góc khuất còn có một bồn tắm lớn rất. Vừa rồi khuất cái sập nên nàng không nhìn thấy.

Hơi nước nóng từ trong bồn tắm tỏa ra. Một nam nhân đang ngồi tựa vào thành bồn tắm.

Từ góc độ của Nhan Phá Nguyệt, nàng chỉ có thể thấy mái tóc đen ẩm ướt xoa trên vai, còn có cánh tay dài gác lên thành bồn.

Mái tóc màu mực phẳng phất mềm mại như tơ lụa. Trên cánh tay thon dài rắn chắc còn đọng mấy giọt nước, phản chiếu ánh nến hơi sáng lên.

Toàn thân Phá Nguyệt cứng đờ.

Dựa theo nội lực thâm hậu của Bộ Thiên Hành, đến bây giờ vẫn chưa phát hiện ra nàng, nếu không phải say thì chính là đang ngủ.

Nàng dợm bước định bỏ đi để khỏi xấu hổ. Vừa bước được một bước nhỏ thì khựng lại.

Đối với nàng, nhìn thấy nam nhân ở trần thì có gì đáng nói. Nhưng với người ở thời đại này, hình như ngay cả nam tử cũng cho đây là chuyện đại sự!

Nàng nhớ ngày đó lúc Bộ Thiên Hành điểm huyết mình vẫn dùng tay áo che bàn tay lại. Nhan Phá Nguyệt đoán mặc dù trông hắn cả lơ phất phơ, chỉ sợ chuyện nam nữ chi phòng cũng cổ hủ y như Dung Trạm.

Phá Nguyệt thâm nghĩ, nàng cũng không tìm được cơ hội đàm phán nào tốt hơn thế này đâu.

Nàng trấn định tinh thần ngồi xuống một lần nữa. Khóe mắt còn không tự chủ được liếc hắt một cái. Không thể không thừa nhận cơ bắp trên cánh tay hắt rất đẹp, hoàn toàn không phải vẻ vai u thịt bắp của mấy người đồ con mà là cảm giác dẻo dai vững chắc.

Không ngờ nàng vừa ngồi xuống, Bộ Thiên Hành liền tỉnh lại.

Thật ra hắt chỉ ngủ quên trong chốc lát. Hôm nay kho thóc cách hơn trăm dặm về phía nam có năm trăm xe lương thực được đưa đến. Mặc dù với hắt cái chức quan trông coi lương thảo này chẳng là gì, còn bị các đồng僚 cười nhạo, nhưng một khi bắt tay làm việc, hắt vẫn cẩn thận tỉ mỉ như trước. Vùng này thời tiết ẩm ướt lạnh lẽo, chỗ kho thóc ở phía nam cũng có mưa to. Hắt dầm mưa chỉ huy binh lính dọn dẹp xong mới cưỡi ngựa suốt đêm trở về, đã vô cùng mệt mỏi. Dặn nhà bếp nấu rất nhiều nước nóng, uống vài chén rượu xong lại thư thả tắm một lát, hắt bắt tri bắt giác ngủ quên.

Hắt nghe tiếng động sau lưng, là tiếng bước chân nhẹ nhàng, hô hấp vững vàng, liền cho đó là Tiểu Tôn. Thế là không thèm mở mắt, lười nhác nói: “Tiểu tử thúì, cả ngày chỉ biết chạy lung tung.”

Phá Nguyệt mỉm cười, đang định mở miệng.

“Tối đây, kỳ lưng cho ta.” Không đợi Phá Nguyệt lên tiếng, chỉ nghe tiếng nước ‘Ào ào’, hắt đã đứng dậy đưa lưng về phía nàng.

Đầu óc Phá Nguyệt trống rỗng trong phút chốc.

Trong hơi nước mờ mịt, mái tóc dài đen nhánh xõa xuống làm cho hắt có vẻ biếng nhác, thông dong. Mặc dù Bộ Thiên Hành là võ tướng suốt ngày dầm mưa dãi nắng, làn da lại trắng nõn. Cơ bắp toàn thân cũng giống như ở cánh tay, rắn chắc dẻo dai. Dưới làn hơi nước được ánh nến phản chiếu, toàn thân hắt càng lộ ra nam tính cường tráng.

Dù Nhan Phá Nguyệt chưa bao giờ thấy nam nhân lỏa thể nhưng nàng cũng biết, thân thể trước mắt là vô cùng quyến rũ.

Bờ vai rộng lớn như ngọn núi nhỏ cao ngất. Cái eo thon mảnh mẽ căng cứng như loài báo. Điểm chết người nhất chính là bọt nước trên mái tóc dài men theo tấm lưng một đường chảy xuống eo, trong nháy mắt biến mất giữa khe của cặp mông rắn chắc vĩnh cao.

Hai bên mông gần phía eo của hắt còn có hai chỗ hơi lõm vào, càng làm đậm khí chất đàn ông sung mãn, cũng thêm vài phần đáng yêu. Phía dưới là đôi chân dài thẳng tắp, xem ra rất mạnh mẽ.

Mặc dù Phá Nguyệt không rõ lắm thế nào là tiêu chuẩn của khêu gợi, lúc này cũng cảm thấy nam nhân trước mặt nàng mỗi một tác cơ bắp đều quyến rũ khêu gợi vô cùng.

Gương mặt Nhan Phá Nguyệt “Đùng” một cái, nóng rực.

Thôi tiêu rồi, nàng không khỏi vừa nhìn vừa nghĩ, ván này chơi lớn rồi.

17. Chương 17: Sờ Sẫm

Gió đêm thoảng qua, hơi nước mờ mịt, cả căn lều chìm trong không khí yên tĩnh kỳ dị.

Một tiếng “Tách” vang lên, ngọn đèn dầu trên án kỷ bắn ra đốm lửa nhỏ, Nhan Phá Nguyệt mới chợt hoàn hồn. Bộ Thiên Hành mất bình tĩnh xoay người lại: “Chà cái gì mà...”

“Đùng!” Nhan Phá Nguyệt vội vàng hét lớn, quay đầu đi chỗ khác.

Dù Bộ Thiên Hành được xưng tụng là Bộ Diêm La giết người không gớm tay, lúc quay đầu lại nhìn thấy Nhan Phá Nguyệt cũng bị giật mình đến mức “Rầm” một tiếng ngã ngồi trong thùng gỗ.

Hàng lông mày giật giật, đôi mắt bị chấn động mở to.

Im lặng trong khoảnh khắc, hần hét to một tiếng: “Ra ngoài!”

Nhan Phá Nguyệt gật đầu như bữa củi. Nàng vừa định cất bước, trong lòng chợt nghĩ không đúng, mục đích nàng ở lại chỗ này không phải để nhìn hần tắm sao?

Phải áp chế hần đó!

Thế là nàng quay lại, chậm rãi ngồi xuống trong ánh mắt kinh ngạc của Bộ Thiên Hành.

“Bộ Tướng quân, ta có mấy thỉnh cầu.” Lời vừa ra khỏi miệng, bản thân nàng còn cảm thấy mình quá vô sỉ, sao có thể trực tiếp đi vào vấn đề như vậy?

Bộ Thiên Hành trước giờ luôn bình tĩnh, vừa rồi vì quá kinh ngạc mới gầm lên. Bây giờ hần thấy Phá Nguyệt nghiêng đầu nhìn sang một bên trốn tránh. Hơn nữa, tuy nàng mang mặt nạ nên không nhìn được sắc mặt biến hóa thế nào nhưng hai tai đã đỏ ửng — rõ ràng là còn thẹn thùng, khẩn trương hơn hần nhiều.

Hần nhếch mép cười, không chút hoảng hốt nhàn nhã tựa lưng về phía sau, thong thả nói: “Sao? Cô muốn gì?”

Phá Nguyệt nghe ngữ khí của hần ổn định nhanh như vậy thì không khỏi cảm thấy tiếc nuối, uống phí công nàng tranh thủ chủ động đã bị hần đảo ngược trong nháy mắt. Nàng cứng đầu nói: “Thứ nhất, ta không phải phạm nhân, không muốn ở trong lao. Thứ hai, nếu chê ta phiền phức, thỉnh tướng quân điều ta ra quân doanh. Ta có thể tự lo ithub, cũng không muốn liên lụy Dung Trạm.”

Bộ Thiên Hành hơi nao nao.

Thật ra hần nhốt nàng trong địa lao, một là phòng ngừa nàng có tâm tư bất chính, hai là để tránh đám truy binh thần bí kia. Như nàng đã nói, tổng nàng ra quân doanh đúng thật là ý kiến hay, một lần vất vả suốt đời nhàn nhã. Nhưng trước khi đi Dung Trạm đã dặn đi dặn lại, mong hần chăm sóc nàng cho tốt. Hôm đó Dung Trạm say rượu còn vô tình nói với hần hoàn cảnh khó khăn của nàng. Đại trưởng phu có việc nên làm, có việc không nên làm. Đã biết nàng chỉ là nữ tử yếu đuối tay trái gà không chặt, hần nhất định không thể để mặc nàng tự sinh tự diệt.

Nghĩ đến đây, Bộ Thiên Hành nghiêm trang nói: “Không được! Cô là quân nô của ta. Ta muốn nhốt cô ở đâu thì nhốt ở đó. Lão tử lần đầu nuôi quân nô, còn chưa ném của ngon trái ngọt đâu!”

Phá Nguyệt biết hần cố tình tỏ ra càn quấy, nhưng vừa rồi nàng đã nhìn thấy hần lỏa thể, bây giờ hần mở miệng một tiếng quân nô, hai tiếng cũng quân nô, làm mặt nàng nóng lên, trong lòng hình như cũng hơi rối loạn.

Rối loạn đó, ngược lại thành công kích thích bản tính ngang ngược bướng bỉnh của nàng.

“Quân nô đúng không?” Nàng nhẹ nhàng quay đầu nhìn Bộ Thiên Hành, ánh mắt nham hiểm.

Bộ Thiên Hành nhìn đôi mắt sáng ngời kia, trong lòng lại có ý nghĩ khác — đôi mắt đen thăm thẳm như thể, tươi mát sống động như thể cứ nhìn chăm chăm, thật khiến người ta ngứa ngáy.

Không hiểu sao hần lại buột miệng trêu nàng: “Tiểu Nguyệt nô gọi bản tướng quân chuyện gì?”

Lời vừa ra khỏi miệng, hần thẫn nhủ thôi hồng rồi, vì hưng phấn trêu chọc nàng mà nói năng quá tùy tiện. Hần không nhận được ngược mắt theo dõi phản ứng của Phá Nguyệt.

Không ngờ nàng cup mắt, giọng nói càng dịu dàng mềm mỏng: “Tướng quân, để Nguyệt nô hầu hạ ngài tắm gội.”

Nàng bước về phía bồn tắm hai bước, to gan nhìn thẳng vào hần không hề tránh né. Ánh mắt khiêu khích sáng ngời. Có điều hai tai lại đỏ ửng đến sắp bốc cháy.

Có điều Bộ Thiên Hành là ai, sao có thể để người khác uy hiếp? Hơn nữa đối tượng chỉ là một tiểu cô nương.

Giờ phút này, dưới ánh nhìn chăm chú của nàng, toàn thân hần bỗng có cảm giác ngọt ngào lạ lẫm, nhưng hần vẫn tỏ vẻ bình thản, không thèm đếm xỉa.

“Đến đây.”

Hắn vốn muốn nói hai chữ này thật tiêu sái phong lưu, không ngờ âm thanh phát ra khỏi miệng lại hơi khàn khàn. Điều này làm hắn cảm thấy lúng túng, dứt khoát nghiêm mặt nhìn chăm chăm vào nàng.

Thật ra Phá Nguyệt vốn chỉ muốn làm hắn mất mặt để trút mối hận trong lòng. Nhưng bây giờ thấy cặp mắt đen thẫm nặng nề của hắn, lại nghe giọng nói trầm khàn hoàn toàn không có ý cười, sự sợ hãi trong lòng vừa rồi lại dâng lên.

Nhưng sao nàng có thể rụt rè?

“Đến thì đến.” Nàng tiến lên một bước.

“Nhanh lên.” Hắn vịn vào vách bồn tắm gỗ, không nhanh không chậm đứng lên.

Nàng thấy vầng ngực rộng lớn còn ướt nước, sau đó là cái eo thon, sau đó là...

“A!” Phá Nguyệt thét một tiếng chói tai, cuống quýt quay đầu đi.

“Rào rào —” Bộ Thiên Hành chường một chường lên mặt nước.

Bọt nước bay tung tóe, như gió táp mưa sa đánh úp vào mặt Phá Nguyệt!

Đừng nói Phá Nguyệt đã quay đầu đi, cho dù không quay đầu, bị bọt nước đổ ập từ trên xuống dưới như thế cũng không thể thấy gì. Cơ bản nàng chỉ thấy được toàn bụi nước mù mịt.

Nửa thùng nước bị một chường đánh bay lên không, tạo ra tầng tầng lớp lớp mưa bụi. Trong làn mưa bụi mờ ảo, một thân ảnh cao to đột nhiên nhảy lên từ trong nước! Tay áo vung lên, trường bào mở ra! Nhan Phá Nguyệt vẫn còn đứng trong làn mưa bụi mù mịt, Bộ Thiên Hành đã thất xong đai lưng đáp xuống sau lưng nàng, điểm nhẹ lên huyệt Kỳ Môn.

Toàn thân Phá Nguyệt cứng đờ, không thể động đậy.

“Lại điểm huyệt?” Tay Phá Nguyệt vẫn còn ngừng trên mí mắt, toàn thân ướt sũng thật khó chịu. Nhớ đến đây là nước tắm của hắn, nàng lại càng bức bối: “Thả ta ra!”

Bộ Thiên Hành nhìn thân hình nàng cứng ngắc lại cảm thấy vui vẻ thoải mái. Hắn chậm rãi ngồi xuống cạnh án kê, cầm lấy đùi dê nướng lên vừa gặm vừa cười tủm tỉm: “Ấy không được, Nguyệt nô còn chưa hầu hạ bản tướng quân nghỉ ngơi mà!”

Phá Nguyệt nghe giọng điệu khinh bạc của hắn, lại nghĩ đến thân hình cường tráng và ánh mắt u ám vừa rồi, quả thực cũng hơi sợ. Nàng đành phải dịu giọng: “Tướng quân, ngài giải huyệt của ta, ta mới có thể hầu hạ ngài được chứ.”

Bộ Thiên Hành không thèm trả lời, tập trung gặm xong đùi dê nướng. Hắn lại chọn thêm mấy xâu thịt, vừa ăn vừa uống một chén rượu to, thân thể thoải mái, tinh thần cũng khoan khoái. Hắn nghĩ thầm, nha đầu này tuy lai lịch không rõ, nhưng tay nghề làm món thịt nướng này thật sự không tệ. Từ giờ đến lúc hắn bị đại tướng quân đề bạt lần nữa, chỉ bằng mời mấy tên bạn thân đến cùng uống rượu cho thỏa thích. Đến lúc đó lại kêu nha đầu này nấu cơm dọn canh, quá thuận tiện còn gì!

Hắn nghĩ đến xuất thần, Phá Nguyệt đứng bên kia lại thấy hắn lâu quá không có động tĩnh gì thì càng hoảng hốt.

“Này, nam nhân tốt không đấu với nữ nhân, mau thả ta ra!”

Bộ Thiên Hành thiếu chút nữa bị sặc ngụm rượu trong cổ họng, nghĩ thầm cô cũng thật biết tiến lùi, lúc này mới biết mình là nữ nhân? Con mẹ nó, làm gì có nữ nhân nào nhìn thân thể nam tử mà bình thản như vậy!

Nghĩ đến đây, da mặt Bộ Thiên Hành lại hơi nóng lên. Hắn cảm thấy tức giận — chẳng lẽ hắn không có biện pháp quản giáo tiểu nha đầu này sao?

Hắn quyết định dạy dỗ nàng một chút.

Nhìn thân thể vừa gầy vừa nhỏ như sào tre của nàng, hắn cầm cái xương đùi dê đã gặm sạch sẽ bóng lưỡng, nảy ra một kế.

“Nguyệt nô hôm nay nhiệt tình mời gọi như vậy, bản tướng quân sẽ không bạc đãi. Lại đây nào, để bản tướng quân sờ bàn tay nhỏ nhắn của nàng.”

Xương dê nhẹ nhàng chạm lên mu bàn tay nàng.

Phá Nguyệt chỉ cảm giác được ngón tay lạnh buốt đụng vào mu bàn tay mình, còn men theo lòng bàn tay, cổ tay, nhẹ nhàng sờ sẫm. Đụng chạm này làm nàng nổi gai ốc toàn thân!

Hắn, hắn thực sự sờ đó!

“Hạ lưu!” Nàng mắng.

Bộ Thiên Hành thấy hai vai nàng run run, đôi môi mọng khê cắn thì càng cảm thấy thú vị. Hắn nói tiếp: “Để lang quân sờ eo nhỏ của nàng nào...”

“Không được sờ!” Nhan Phá Nguyệt vội hét lên.

Bộ Thiên Hành chẳng thèm để ý, cầm xương đùi dê trượt từ khuỷu tay nàng xuống eo, còn nhẹ nhàng chọc chọc vài cái.

Nhan Phá Nguyệt thân không thể động, mắt không thể thấy, chỉ có thể cảm giác được mấy ngón tay như có như không sờ sẫm trên da mình. Chuyện này so với đụng chạm lúc đối mặt nhau còn đáng sợ hơn. Trong nhất thời nàng quên mất phải tiếp tục mắng hắn. Trái tim nàng muốn nhảy khỏi lồng ngực, huyết mạch toàn thân phảng phất đều di chuyển theo mấy ngón tay đang di động, lúc xa lúc gần thật không chịu nổi.

Bộ Thiên Hành vừa chạm eo của nàng, thâm cảm thấy kỳ lạ.

Thì ra nàng lén lút dùng vải dày quấn nhiều vòng quanh eo mới khiến cả người nhìn thẳng đuột. Bộ Thiên Hành vừa khê chạm liền biết xúc cảm không đúng, rõ ràng là nàng cố ý bó eo.

Vì vậy Bộ Thiên Hành nhìn lại vòng eo nhỏ nhắn của nàng, thâm nghĩ thì ra eo nàng còn nhỏ hơn thế! Hắn ở sau lưng nàng dùng tay đo thử, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, lại cầm xương dê chọc vài cái xác nhận.

Phá Nguyệt bị hắn sờ sẫm làm cho bắn loạn, không biết sao cổ họng cũng cảm thấy khô khốc, lúng túng không biết phải làm sao. Nàng không nhịn được nữa: “Sờ đủ chưa!?”

Bộ Thiên Hành thấy nàng xù lông, trong lòng càng đắc ý. Hắn ra vẻ nghiêm chỉnh đáp: “Sờ eo thon của Nguyệt nô rồi, bây giờ thì sờ đầu nữa nhỉ?”

Ánh mắt hắn hướng lên trên, thấy ngực nàng hoàn toàn bằng phẳng. Xem ra so với lớp vải bó eo, trên này còn dày hơn. Nhất thời hắn không nghĩ nhiều, cầm xương đùi dê từ sau lưng nàng nhẹ nhàng vòng qua chạm lên một bên ngực — quả nhiên, cảm giác cứng hơn hẳn! Rõ ràng là dùng vải che giấu!

Toàn thân Nhan Phá Nguyệt cứng đờ, chỉ cảm thấy máu nóng trong người dồn hết lên ngực — Bị sờ! Bị sờ! Ngay cả Nhan Phác Tông cũng chưa từng sờ qua nơi này, vậy mà nàng bị cái tên vốn tưởng là ân nhân cứu mạng sờ!

Bộ Thiên Hành đang định mở miệng trêu nàng, chợt nghĩ — nếu nàng không dùng vải bó người, vậy thân hình sẽ thế nào?

Tuy ngực nàng dùng vải bó lại, nhưng rõ ràng là mềm mại hơn trên eo rất nhiều. Cho dù cách một cái xương đùi dê, hắn cũng lơ mơ cảm giác được độ đàn hồi của da thịt.

Hắn nhìn sắc mặt vừa nóng ruột vừa tức giận và thân hình thon thả như sào tre của nàng, trong đầu lại hiện ra một thân thể quyến rũ với đường cong lả lướt.

Đột nhiên Bộ Thiên Hành cảm thấy xương đùi dê trong tay hắn hình như nóng lên.

Không, không phải xương đùi dê nóng, mà là tay hắn nóng.

Rõ ràng còn cách một cái xương dê, vì sao hắn đã phảng phất cảm giác được thân thể mềm mại và mảnh mai của nữ tử trước mặt?

Hắn cả kinh, vội vàng rút tay về, mồ hôi lạnh đầm đìa trong nháy mắt. Hắn thầm nghĩ trong lòng, Bộ Thiên Hành ơi Bộ Thiên Hành, ngươi đang làm cái gì đó! Khinh bạc một nữ tử? Chẳng lẽ Phá Nguyệt là cô nương yếu đuối thì ngươi có thể bắt nạt? Ngay cả tướng mạo thật của nàng đẹp như tiên nữ đi nữa thì có quan hệ gì tới ngươi? Nếu ngươi thực sự ức hiếp nàng, làm sao xứng đáng với những gì Dung Trạm đã phó thác?

Nghĩ đến đây, nôn nóng trong lòng hắn lập tức tiêu tán, nhanh chóng ổn định tâm trạng.

Hắn ở phía sau Phá Nguyệt chấp tay cúi đầu xin lỗi nàng: “Nguyệt nô... Không, Phá Nguyệt cô nương, xin lỗi, vừa rồi tại hạ chỉ muốn đùa với cô một chút, lại hơi quá lố. Xin cô đừng trách, nếu muốn trách, hãy trách nó. Ta để cô ở địa lao, cũng là vì an toàn của cô nương. Bây giờ ta đi ngay, mời cô nương tự nhiên.”

Hắn cầm xương đùi dê nhét vào trong tay nàng. Thấy Phá Nguyệt không nói tiếng nào, hắn xấu hổ, tự giác đi ra khỏi lều.

Phá Nguyệt không hiểu vì sao hắn tự nhiên lại đứng đắn nói một hơi, rồi nghe tiếng bước chân đi xa, tảng đá lớn đè nặng trong lòng nàng mới được để xuống.

Nàng ngậy người đứng tại chỗ hồi lâu, nhìn xương dê trong tay mới hiểu được hắn nói muốn trách thì trách nó là có ý gì.

Nhưng...

“Này — ngươi quay lại giải huyết cho ta!”

Một lúc lâu sau, Phá Nguyệt trở lại địa lao. Trời thu ẩm ướt, quần áo khó khô. Tiểu Tôn vừa dụi mắt cho tỉnh ngủ, thấy nàng toàn thân ướt sũng mới ngạc nhiên hỏi: “Trời mưa hả?”

Phá Nguyệt không đáp, vùi đầu trong chăn rên hừ hừ.

Bên này, Bộ Thiên Hành chạy bộ ba vòng quanh doanh trại, lại ở trong võ trường luyện đao pháp thêm hai canh giờ nữa mới mồ hôi đầm đìa quay trở về lều. Tính tình hắn vốn thoải mái cởi mở, qua nửa buổi tối đã hết lúng túng xấu hổ. Có điều trong đầu lại nhiều lần hiện lên hình dáng Phá Nguyệt xù lông nhím, nghĩ bụng Cục Than nhỏ này ăn nói và hành động đều khác với nữ tử bình thường, cũng thật thú vị. Ngày mai phải xem xem nàng còn tức giận bực bội không.

Hắn bước vào lều thấy Phá Nguyệt dĩ nhiên đã đi khỏi, ngay lúc đó lại có vệ binh gấp gáp tới thông báo.

“Bộ tướng quân, có người từ kinh đô đến muốn gặp ngài.”

“Kinh đô? Là ai?”

“Người đó tự xưng là sứ giả của Vệ úy Nhan Phác Tông đại nhân.”

Bộ Thiên Hành cảm thấy hơi kỳ quái. Nhan đại nhân cùng Đông Lộ Đại tướng quân Triệu Sơ Túc là cùng cấp bậc, lại bỏ qua thân phận tìm hắn có chuyện gì? Tuy hắn không ở dưới trướng Nhan Phác Tông nhưng vẫn nghe nói Nhan đại nhân dùng binh như thần, vì thế đối với vị Trấn quốc Đại tướng quân tuổi còn trẻ này vẫn luôn kính nể.

“Mau mời!”

Không lâu sau, có mấy tên nam tử áo đen vẻ mặt vô cùng kiêu căng đi vào. Bọn họ ai nấy ấn đường sung mãn, bước chân nhẹ nhàng mạnh mẽ.

Bộ Thiên Hành đã sớm nghe nói ám vệ Nhan phủ có rất nhiều nhân tài ẩn dật. Hôm nay thấy mấy người này tu vi võ công cũng vô cùng cao thâm, không khỏi khiến hắn càng thêm ngưỡng mộ.

“Các vị đại nhân không ngại đường xa tới đây, mặt tướng lại không kịp đón tiếp từ xa, thứ tội!” Hắn trước giờ luôn coi thường đám ning bợ võ móng ngựa, nhưng đối với sứ giả của Nhan tướng quân là thật lòng thật ý, cung kính có thừa.

Không ngờ, nam tử áo đen cầm đầu cười lạnh một tiếng: “Bộ Thiên Hành? Chỉ là một ngũ phẩm Bình nam Tướng quân, cũng to gan thật!”

18. Chương 18: Xiềng Xích

Nhan Phá Nguyệt bị cảm lạnh.

Điều này là đương nhiên. Trời đã vào cuối thu, nàng bị hơn nửa thùng nước tắm của Bộ Thiên Hành đổ hết lên người, lại còn đứng trơ trơ hong gió hơn một canh giờ. Sáng hôm sau, lúc nàng tỉnh dậy, cảm thấy đầu nặng như đeo đá. Đến trưa, nàng mơ mơ màng màng nằm co ro trên giường trong địa lao, mồ hôi lạnh tuôn đầm đìa.

Lúc Tiểu Tôn mang cơm trưa vào cho nàng, phát hiện ra nàng bị cảm làm hấn hoảng hồn. Bộ Thiên Hành không có trong doanh trại, hấn đành đi tìm quân y xin ít thuốc trị phong hàn.

Không ngờ vừa uống xong chén thuốc, Nhan Phá Nguyệt lại phun ra một ngụm máu tươi. Tiểu Tôn vô cùng hoảng sợ sờ tay nàng. Tay nàng lạnh như băng, lạnh đến thấu xương. Hấn cẩn thận quan sát, cả người nàng, hai tai, làn môi, cái cổ, da thịt đều trở nên trắng bệch.

Tiểu Tôn vội vàng ôm chần bông ở cả năm cái giường đem tới đắp cho nàng, nhưng thân nhiệt của nàng vẫn mỗi lúc một giảm, thân thể nho nhỏ run rẩy kịch liệt. Tiểu Tôn chưa bao giờ thấy ai bị cảm lạnh nghiêm trọng đến vậy, hấn gấp gáp chạy khắp nơi tìm Bộ Thiên Hành.

Hấn vừa chạy tới cổng doanh trại, liền thấy Bộ Thiên Hành đang dắt Đạp Tuyết lưng thừng đi dạo dề. Tiểu Tôn gần như té xuống lưng ngựa, lập tức quỳ phịch trước mặt Bộ Thiên Hành: “Tướng quân! Mộc tỷ tỷ, Mộc tỷ tỷ bệnh sắp chết rồi!”

Bộ Thiên Hành hoảng hốt nhún nhẹ chân nhảy lên lưng ngựa. Đạp Tuyết tung vó chạy đi, trong khoảnh khắc đã băng qua hơn nửa quân doanh, bỏ xa Tiểu Tôn. Vừa đến địa lao, Bộ Thiên Hành vút dây cương sang một bên, bước nhanh hai ba bước vào trong địa lao. Binh sĩ canh ở cửa chỉ thấy một thân ảnh thoáng qua nhanh như chớp. Mãi một lúc sau, có người mới lên tiếng hỏi kẻ kẻ bên: “Người vừa rồi... có phải Bộ Tướng quân không?”

Dưới đồng chăn bông chất như núi, lộ ra một gương mặt đỏ nhỏ nhỏ.

Khuôn mặt vẫn xấu như trước, nhưng đôi môi ngày thường vốn đỏ như cánh hoa không biết từ khi nào đã biến thành màu đen. Hình như nghe được tiếng động, nàng từ từ mở mắt. Ánh mắt mờ mịt, không có tiêu cự nhìn Bộ Thiên Hành.

“Cô...” Bộ Thiên Hành đang định nói chuyện.

“Bộ ... khốn kiếp, hạ... lưu!” Giọng nói nàng mỏng manh như đang làm nũng, lằm bằm than thở xong lại lập tức nhắm mắt, khó chịu rên lên.

Bộ Thiên Hành trầm mặc trong khoảnh khắc. Hấn nhớ đến hôm qua, thật ra cuối cùng vẫn là mình mạo phạm trước, hại nàng bị nhiễm bệnh.

Hấn ngồi xổm xuống trước mặt nàng, bắt chập lễ nghi cầm tay nàng lên. Hai ngón tay hấn nhẹ nhàng áp lên mạch môn nơi cổ tay nàng, chậm rãi truyền chân khí vào.

Sau một nén nhang, sắc mặt Phá Nguyệt dần trở nên hồng hào, tay cũng ấm áp hơn. Lúc này Bộ Thiên Hành mới yên tâm, tăng thêm chân khí truyền vào cơ thể nàng. Có điều, ánh mắt hấn lại không tự chủ mà nhìn xuống bàn tay nhỏ trong tay mình.

Sao có thể nhỏ như thế nhỉ? Hấn nghĩ, tay nàng không giống với những người phụ nữ thô kệch trong quân doanh, mà so với nữ tử trong thành trấn hình như còn nhỏ hơn.

Không chỉ nhỏ bé, hơn nữa lại mềm mại, mịn màng như một khối đậu hũ non trắng nõn nà. Cả một nốt ruồi hay một vết chai cũng không có.

Nàng quả nhiên là một thiên kim tiểu thư thực sự.

Bỗng nhiên chân khí của Bộ Thiên Hành bị chặn lại. Hắn chỉ cảm thấy ở mạch môn Phá Nguyệt trào ra một dòng khí tà môn vô cùng bá đạo, dời núi lấp biển mạnh mẽ đánh tới.

Bộ Thiên Hành vận công chế ngự, ai ngờ dòng khí ấy tan biến trong nháy mắt, dường như mất hút không còn chút dấu vết nào trong cơ thể nàng. Hắn lại sờ tay của nàng, còn lạnh hơn cả hàn thiết. Bất luận hắn có truyền bao nhiêu chân khí vào, nàng vẫn càng lúc càng lạnh như một cái xác không hồn, hoàn toàn không có phản ứng.

Trán Bộ Thiên Hành ướt đầm mồ hôi. Hắn thầm nghĩ, chẳng lẽ đúng như lời Tiểu Tôn nói, hôm nay nàng phải chết ở nơi này? Dòng chân khí kỳ lạ trong cơ thể nàng lại là gì? Lúc thì cực lạnh, lúc thì cực nóng. Hắn chưa bao giờ gặp phải loại nội lực nào quái dị như thế!

Bộ Thiên Hành quả quyết nhắc chân bông lên, vào nằm cạnh Phá Nguyệt. Hắn nắm lấy hai cổ tay nàng. Vừa chạm vào càng khiến hắn giật mình — trong chân bông lạnh như hầm băng. Hai mắt Phá Nguyệt nhắm nghiền, run rẩy, bờ môi đã thâm đen.

Bộ Thiên Hành chần chờ trong chốc lát rồi dùng một tay kéo thân thể nhỏ bé, suy yếu, lạnh buốt vào trong ngực. Hắn dùng toàn lực vận công, nội lực thuần dương tỏa ra. Xung quanh thân thể hắn là một trường hơi nóng ôn hòa bao phủ.

Tiểu Tôn từ xa chạy vào địa lao, chỉ thấy dáng lưng Tướng quân đang nằm, cản trở hết tầm mắt. Hắn biết Tướng quân đang dùng nội lực giúp nàng nên yên lặng lui ra, bảo vệ ở cửa địa lao.

Ý thức Phá Nguyệt đứt quãng, lúc tỉnh lúc mê.

Nhưng nàng vẫn cảm giác được dòng khí lúc nóng lúc lạnh trong cơ thể càng lúc càng trở nên mạnh mẽ chưa từng thấy. Nàng mơ hồ nghĩ, thôi xong rồi, thân thể này vốn là thể chất cực hàn, bây giờ lại bị cảm lạnh, không phải là lạnh càng thêm lạnh sao.

Toàn thân nàng đông cứng như bị chôn trong hầm băng. Ngược lại trong người lại nóng như có ai phóng hỏa, đốt cháy lục phủ ngũ tạng. Khổ hình đau đớn như thế này nàng chưa bao giờ trải qua, khó chịu vô cùng.

Nàng đột nhiên mở to mắt, mông lung nhìn thấy một nam nhân áo nhung đen sẫm, cao to anh tuấn đang đứng trước giường mình, ánh mắt trong trẻo, quan tâm nhìn nàng. Nàng rất cố sức mới nhận ra được thì ra là cái tên xấu xa Bộ Thiên Hành, tất cả chỉ tại hắn, thật chỉ muốn đâm chết hắn cho rồi!

Đột nhiên có một luồng khí nóng chậm rãi truyền đến từ cổ tay. Luồng khí xa lạ nhưng ôn hòa, kiên định chảy khắp người nàng. Những nơi nó đi qua đều khiến nàng trở nên dễ chịu vô cùng. Nàng thoải mái rên hừ hừ, không nhịn được càng muốn nhiều hơn.

Ai ngờ khí tức trong cơ thể vừa dịu xuống được một chút, luồng nhiệt lực kia lại biến mất trong khoảnh khắc. Toàn thân nàng lập tức lạnh cứng như sắt, chân khí nóng như lửa trong cơ thể lại tiếp tục dày vò.

Trong lúc hấp hối, bất chợt nàng rơi vào một vòng tay ấm áp.

Mơ mơ hồ hồ, nàng chỉ nghe được hơi thở xa lạ của nam nhân, mà quanh thân nàng vô cùng ấm áp, dễ chịu, phảng phất được ánh mặt trời chiếu rọi khắp người, quét sạch mọi tàn khí âm hàn dơ bẩn. Dường như thân thể nàng lại khôi phục được chút sức lực, sức sống của sinh mệnh một lần nữa quay về.

Nàng có thể đoán ra người này là ai, nhưng mà vòng tay của hắn thật sự rất dễ chịu. Nàng không thêm nghĩ nữa, chỉ muốn dựa vào gần hơn nơi phát ra ấm áp và nhu hòa ấy. Nàng nâng cánh tay ôm lấy eo hắn, rúc người vào lòng hắn cọ cọ, cuối cùng áp mặt vào bộ ngực rộng dẻo dai cường tráng.

Nàng thở một hơi dài nhẹ nhõm, thả lỏng người chìm vào giấc ngủ.

Vầng trăng treo cao.

Áng trăng trong như nước, nghiêng nghiêng xuyên qua khung cửa sổ rọi sáng gần nửa nhà lao. Phá Nguyệt cảm thấy có gì đó cứng rắn đang cần dưới người mình, mơ màng mở mắt tỉnh dậy.

Toàn thân nàng cứng đờ.

Bộ Thiên Hành gần trong gang tấc.

Không, phải nói là không có chút khoảng cách.

Đầu nàng gối trên cánh tay hắn. Khuôn mặt tuần tú của hắn ở cách đỉnh đầu nàng mấy tấc. Đôi mắt dài khép hờ, hơi thở vững vàng. Một tay nàng để trên lồng ngực hắn, tay còn lại ôm eo hắn. Mà hai chân nàng, lại còn chết tiệt quần lấy bấp đùi hắn.

Hắn vẫn thản nhiên nằm thẳng, chỉ có một bàn tay to khoác lên eo nàng, mơ hồ còn truyền hơi nóng ấm áp lên người nàng, khiến nàng vừa ngứa ngứa, vừa rất thoải mái.

Tim Phá Nguyệt nhảy “Bang bang” trong ngực.

Lại còn, cái thứ cứng rắn đó... Nàng đương nhiên biết đó là cái gì — Cả người nàng gần như treo trên người hắn, hai chân còn kẹp lấy đùi hắn, nên cái đó của hắn... đương nhiên vừa khớp ở phía dưới nàng.

Phá Nguyệt phảng phất cảm thấy tất cả những điều này đều là ở trong mơ. Có lẽ vì bóng đêm quá tĩnh mịch, tư thế ngưng ngừng vậy mà nàng không một chút khẩn trương, chỉ mơ hồ cảm thấy có một chú mèo nhẹ nhàng cào móng trên tim mình, ngứa ngứa, một chút phấn khích kỳ lạ, một chút bất an.

Nàng dè dặt, cẩn thận nhắc chân xuống khỏi đùi hắn. Có điều chần bồng hết lớp này chồng lên lớp khác rất nặng, cái đó ở trong bấp đùi nàng lại cứ quật cường ngẩng đầu khiến nàng càng cảm thấy lúng túng.

Vất vả một phen mới lùi được người về phía sau, rời khỏi ngọn nguồn tội ác ấy xa một chút, nàng mới nhẹ nhàng thở ra. Lại một lần nữa ngẩng đầu nhìn hắn.

Trong bóng đêm mông lung, hình dáng hắn càng thêm khôi ngô tuần tú.

Hàng lông mày của hắn rất đẹp, cứ như một nét phác trên bức tranh thủy mặc, đen thẫm, thanh tú nhưng không kém phần sắc bén. Hốc mắt sâu, lông mi rất dài. Phá Nguyệt biết, đó là một đôi mắt cực kỳ nam tính. Lúc sâu thẳm yên tĩnh như ngọn núi phía xa, lúc mãnh liệt như sóng biển cuộn trào. Sống mũi cao thẳng khí khái. Đôi môi mỏng đều đặn.

Nét đẹp của một bậc anh hùng khí khái.

Phá Nguyệt không khỏi nhớ đến thân thể cân đối, rắn chắc mình nhìn thấy đêm qua, mà thân thể này bây giờ lại áp dưới người mình...

Mặt nàng cuối cùng cũng không biết nóng lên từ lúc nào.

Nàng nhìn hắn chăm chú, nghĩ thầm thật ra hắn cũng không phải người xấu. Luồng khí khó chịu trong cơ thể nàng đã không còn sót lại chút gì. Mà nàng cũng có thể cảm giác được quần áo hắn đã ướt đầm mồ hôi — Vì cứu nàng, nhất định hắn đã hao tổn không ít chân khí.

Chỉ là, đêm nay hai người thế này cũng tính là có đụng chạm da thịt, hắn và nàng cuối cùng sẽ tính thế nào đây?

“Nhìn đủ chưa?”

Giọng nói lười nhác bỗng nhiên vang lên trên đỉnh đầu, làm Phá Nguyệt giật nảy mình.

Không chờ nàng trả lời, bàn tay to khoác lên eo nàng đã không tiếng động rút đi. Hắn ngồi dậy, xoay người xuống giường.

Phá Nguyệt cũng vội vàng ngồi dậy, lại thấy vạt áo hắn rộng mở, lộ ra một khoảng ngực dẻo dai gợi cảm. Nếu nàng nhớ không lầm, lúc nàng vừa tỉnh dậy thì gương mặt mình đang áp lên bộ ngực đó. Nếu nàng vẫn không nhớ lầm, y phục của hắn, hôm qua... hình như chính nàng kéo ra.

Lại còn, phía dưới hắn còn có cái đó hùng tráng ngẩng đầu...

Phá Nguyệt chỉ cảm thấy, nam nhân này giống như bị mình làm bẩn.

Bộ Thiên Hành lạnh nhạt nhìn nàng một cái, làm như không có chuyện gì xoay người đưa lưng về phía nàng.

Phá Nguyệt cảm thấy hơi buồn cười — nhất định là hấn cho rằng nàng không phát hiện ra hấn khác thường. Nàng cũng ngại không vạch trần, chỉ chân thành nói: “Cám ơn Tướng quân, ngày hôm qua đã cứu ta.”

“Ừ, chuyện nhỏ thôi.” Hấn thờ ơ nói.

Một lát sau, hấn mới xoay người lại, vẻ mặt thản nhiên, quần áo đã chỉnh tề.

Phá Nguyệt biết không nên, nhưng vẫn không nhịn được liếc nhìn xuống dưới, phát hiện thật kỳ lạ là không còn sót lại chút gì. Nàng nghĩ thầm, người ta có thể dựa vào nội lực cao thâm mà thu thả tự nhiên như vậy sao?

Vậy sao trước kia cái của Nhan Phác Tông cả đêm đều cứng? Nội lực của hấn nhất định là cao hơn tên tiểu tử Bộ Thiên Hành này chứ!

Nàng không dám nghĩ nhiều, cũng nghĩ không thông.

“Chuyện này, đừng nói lại với Tiểu Dung.” Ánh mắt Bộ Thiên Hành sâu thẳm nhìn nàng.

Phá Nguyệt chắc là bị ma xui quỷ khiến rồi mới buột miệng nói: “Chuyện này... là chỉ chuyện gì?”

Bộ Thiên Hành hơi nhíu mày, kinh ngạc trong giây lát.

Dưới ánh trăng mờ ảo, nữ tử lẳng lặng ngồi ở đó. Trên gương mặt nhan sắc tầm thường, đôi mắt lại ngược lại sáng lung linh. Không giống với dáng vẻ sắp chết tối hôm qua, giờ phút này nàng vừa có vẻ ngỗ ngược, vừa có chút lạnh lợi hoạt bát.

Rõ ràng vừa sống lại từ chỗ chết, nàng còn dám trêu cợt hấn...

Nhận ra được sự thật này, Bộ Thiên Hành đột nhiên bật cười.

“Chính là... chuyện ta và cô đồng sàng cộng chẩm.”

*Đồng sàng cộng chẩm: cùng giường chung gối.

Hai người đối diện, im lặng mắt đầu mắt.

Phá Nguyệt chịu thua trước, quay mặt đi chỗ khác.

“Vì sao không cho Tiểu Dung biết?”

Bộ Thiên Hành liếc nhìn nàng, nói: “Tên đó nhất định sẽ ép chúng ta cưới luôn rồi động phòng.”

Phá Nguyệt sững sốt, nhếch miệng cười: “Không sai!”

Hai người bèn nhìn nhau cười, đồng thời nghĩ đến bộ dáng của Dung Trạm, cảm thấy vừa đáng yêu lại vừa buồn cười.

Bộ Thiên Hành nhìn chằm chằm vào lúm đồng tiền bên má nàng, đột nhiên hỏi: “Cô chỉ là một cô gái yếu đuối, vì sao phải một mực lưu lạc bên ngoài?”

Câu nói của hấn làm lòng nàng khẽ run, chỉ nhìn hấn chậm rãi đáp: “Bởi vì không muốn sống tạm.”

Bộ Thiên Hành trầm mặc nhìn nàng, đôi mắt đen thẳm lẳng lặng hòa cùng bóng đêm xung quanh.

“Cho nên ta thật sự rất cảm ơn ngươi và Dung Trạm.” Nàng thở dài nói.

Bộ Thiên Hành không lên tiếng, trên mặt cũng không có nụ cười.

Hấn ngược nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, thần sắc lạnh lùng: “Cô đã không còn gì đáng ngại, cũng xem như châu về Hợp Phố. Sau này bảo trọng.”

*Châu về Hợp Phố: Những cái quý giá không thể mất đi được, trước sau cũng quay về với chủ nó.

Do tích sau:

Thời Hậu hấn, có tên thái thú bạo tàn, thường bắt dân đi lấy ngọc châu.

Vì thế, châu từ Hợp Phố sang hết quận Giao Chỉ.

Mãi sau, Mạnh Thường về thay chức thái thú, bỏ hết lề luật cũ, ngọc châu lại quay về Hợp Phố.

Lại truyền rằng, do sự cai trị hà khắc, thuế tô quá nặng, người làm nghề trai ngọc Hợp Phố bỏ quê, phân tán nhiều nơi.

Mãi sau, chính sách cai trị có nới lỏng, quan lại thanh liêm hơn, ít sách nhiễu dân chúng, những người làm nghề lấy hạt châu lại trở về Hợp Phố.

Phá Nguyệt khó hiểu, trong lòng nghĩ chẳng lẽ Dung Trạm sắp về? Hấn nói châu về Hợp Phố là thế nào?

Nhưng hấn đã xoay người, không hề quay đầu nhanh chóng đi khỏi địa lao.

Sáng sớm ngày thứ hai, Phá Nguyệt tinh thần sảng khoái rời khỏi giường. Đợi một lúc lâu cũng không thấy Tiểu Tôn đưa thức ăn tới. Lúc nàng ngẩng đầu nhìn xung quanh, chợt thấy mấy thân ảnh màu đen xuất hiện ở cuối địa lao.

Đợi bọn hấn bước ra khỏi bóng tối, toàn thân Phá Nguyệt cứng đờ, quả thật khó mà tin những gì trước mắt mình.

Không thể, làm sao có thể? Đây là địa bàn của Bộ Thiên Hành, bọn họ làm sao có thể hoàn toàn không bị cản trở tới tìm mình?

Kể cầm đầu cung kính hành lễ với nàng, mỉm cười nói: “Tiểu thư, thuộc hạ tội đáng muôn chết, đã khiến tiểu thư lưu lạc bên ngoài đến nay.”

Tuy miệng hấn nói tội đáng muôn chết, thần sắc lại vô cùng lạnh lùng trầm tĩnh. Mà hấn mở miệng đã đi thẳng vào vấn đề, hình như đã tra ra chân tướng nàng dưới lớp mặt nạ.

Phá Nguyệt làm gì còn có tâm tư tránh né, chỉ run giọng hỏi: “Bộ Tướng quân đâu?”

Sắc mặt kẻ đó không thay đổi: “Hấn đợi bên ngoài. Có điều với kẻ không liên quan, tiểu thư đừng quan tâm thì tốt hơn.”

Cửa địa lao, đã không còn một người lính thủ vệ nào. Chỉ có khoảng mười bảy con ngựa cao to, chỉnh tề đứng xung quanh chiếc xe ngựa màu đen tuyệt đẹp. Phá Nguyệt chậm chạp bước lên xe ngựa, bỗng nhiên quay người nhìn lại, chỉ thấy Bộ Thiên Hành đang đứng ở ngoài lều trại phía xa xa. Một người một ngựa đứng đó, lặng lẽ nhìn về phía này, không rõ diện mạo.

Hàng trăm thứ mùi vị xuất hiện trong lòng nàng.

Nhưng nàng không trách hấn. Nàng nghĩ, vậy mà nàng không trách hấn.

Nàng và hấn bắt quả chỉ là bèo nước gặp nhau, không có giao tình gì. Hôm qua hấn cứu nàng, đã khiến nàng vô cùng cảm kích. Hấn chỉ là võ quan ngũ phẩm, làm sao địch nổi Vệ úy đại nhân đứng đầu cứu khanh quyền cao chức trọng? Chẳng lẽ lại vì nàng mà đánh mất cả tiền đồ lẫn tính mạng?

Đương nhiên, cũng có khả năng tối qua hấn giúp nàng chỉ vì an toàn của thiên kim tiểu thư Nhan phủ.

Nhưng cuộc đời của nàng, vốn không nên trông cậy vào sự giúp đỡ của người khác.

Là nàng ngây thơ, Dung Trạm cũng ngây thơ, Bộ Thiên Hành chẳng qua thuận thế mà làm.

Nhan Phác Tông quá mạnh mẽ bá đạo, nàng vốn không thể chạy được.

Nàng vào xe ngựa ngồi xuống. Trong xe vẫn như cũ, phủ bằng áo lông cáo màu trắng tinh xảo, trên vách xe còn treo ngọc bội, khảm đá quý.

Đây là một cái lồng giam hoa lệ, cuối cùng nàng lại bị bắt trở về.

Xe ngựa chạy băng băng về phía trước, Phá Nguyệt chỉ có thể núp ở một góc khuất trong xe, ngơ ngác nhìn ra cửa xe đóng chặt.

Nàng thấy mình như một té phẩm cô độc, bị người ta qua ngàn dặm xa xôi mang về dưới chân chủ nhân.

Hồi lâu sau, một giọt nước mắt nóng bỏng rơi xuống, nàng nâng tay cổ sức lau khô.

19. Chương 19: Phá Xiềng

Đế kinh, hai ngày sau.

Nhan Phác Tông vừa về tới Vệ úy phủ sau khi bãi triều, liền có ám vệ trình lên tin tức do bồ câu đưa thư mang tới. Hắn mở ra xem, nhíech mép cười nhạt.

Hắn gọi một tên thuộc hạ tâm phúc đến: “Dùng tướng nổi danh trong Đông Lộ quân, tên là Bộ Thiên Hành. Tuy không phải người của ta... Người sai thuộc hạ nghĩ lý do nào đó thăng cho hắn một cấp, đừng để ai biết đó là chủ ý của ta.

Tên thuộc hạ không hỏi nhiều, gật đầu đáp vâng.

Nhan Phác Tông lại nhìn mật báo trong tay, trên đó là mấy hàng chữ nhỏ xíu xíu viết: “... Bộ Thiên Hành đã nhận trăm lượng vàng, vô cùng kính cẩn vâng lời hợp tác. Hắn cũng bắt báo hấn và Vũ Lâm lang Dung Trạm tuyệt đối chưa từng mạo phạm tiểu thư, xin đại nhân tha cho bọn họ đường đột... Kể này nhiều tai tiếng, theo thuộc hạ thấy là một tên hám danh tham lợi, cũng biết thuận theo thời thế, có thể lợi dụng hắn thành người của đại nhân...”

Nhan Phác Tông trầm ngâm một chút mới ném mật báo cho tên thuộc hạ: “Điều tra người này.”

Tên ám vệ này là đầu lĩnh phụ trách quản lý đội tình báo cơ mật của phủ Vệ úy. Hắn nhặt mật báo lên đọc, thần sắc càng thêm thận trọng: “Thuộc hạ đã rõ.”

Màn giường đồ thủy tinh nhẹ nhàng lay động, chăn gấm long phượng xếp ngay ngắn ở một bên. Cạnh giường là cái bàn trang điểm, trên đó bày biện đơn giản một cái trâm cài tóc bằng ngọc bích và một cây lược gỗ, ngoài ra không còn vật nào khác.

Đây là khuê phòng của nàng, cũng là tân phòng của bọn họ.

Nhan Phác Tông hiếm khi nào tự thấy mình làm sai chuyện gì. Nhưng đối với nàng, hắn lại thấy hơi hối hận — hối hận ngày động phòng đã quá đề cao cảnh giác người bên ngoài, để nàng một mình trên giường mới khiến cho tên tiểu tử Trần Tùy Nhạn lòng lang dạ sói ấy thừa cơ cướp đi.

Cũng may là theo mật báo, tên Bộ Thiên Hành kia là kẻ thức thời, có thể đoán được tâm tư của Nhan Phác Tông, nhiều lần cam đoan hắn và Dung Trạm ngay cả ngón tay của nàng cũng chưa từng chạm qua.

Có lẽ là hắn e ngại uy danh Vệ úy, nhưng cái cách vô mộng ngựa của tên này cũng khiến Nhan Phác Tông cảm thấy thư thái hẳn. Thêm vào đó, hai tên kia lại là tướng lĩnh trẻ tuổi xuất sắc nhất của quân đội, Nhan Phác Tông quyết định tạm thời không động đến bọn chúng, đợi đón được Phá Nguyệt về rồi sẽ xử lý sau.

Nghĩ đến đây, bỗng nhiên Nhan Phác Tông cứ cảm thấy có chỗ nào đó là lạ, khiến hắn không thể an tâm.

Đó là một loại trực giác — có lẽ là vì để lạc mất nàng đã hai tháng, khoảng thời gian này thật là lâu đối với hắn. Lần này tìm thấy nàng lại quá thuận lợi làm một nỗi lo lắng không tên cứ dâng lên trong lòng. Có lẽ là do hắn quá quan tâm nên mới bị rối loạn.

Hắn luôn tin tưởng trực giác của mình là đúng.

Nhan Phác Tông không chần chừ, ngồi xuống trầm giọng gọi ám vệ ở ngoài cửa: “Kiểm tra nhân lực, ngày mai lên triều ta sẽ tấu Hoàng thượng xin nghỉ.”

Người ngoài cửa dạ nhỏ, tiếng bước chân xa dần.

Nhan Phác Tông đứng ở trong phòng, có như thế hắn mới yên tâm.

Chỉ là không biết hắn tự mình đi đón, tiểu Phá Nguyệt của hắn bị khóa không thể nhúc nhích ở trong xe ngựa, lúc nhìn thấy hắn không biết sẽ có vẻ mặt gì đây?

Nàng sẽ lần nữa lấy hết dũng khí đàm phán với hắn? Hay cuối cùng cũng ngoan ngoãn nằm xuống cát giọng nũng nịu như chú chim nhỏ?

Đôi môi mỏng khê cong — hần nhẹ liếm môi.

Ánh tà dương đỏ như máu, trên quan đạo, đoàn ngựa thồ trầm mặc đi về hướng tây đã được hơn mười ngày.

Nhan Phác Tông đã cho truyền tin tức ngày mai sẽ tụ họp với đoàn hộ tống Nhan Phá Nguyệt. Thủ lĩnh ám vệ ra sức lấy lòng hần, đặc biệt cho dừng chân tại một trấn nhỏ khoảng nửa ngày, tìm một quả phụ đến tầm gọi cho Nhan Phá Nguyệt, còn cho tỳ nữ tính tình nhanh nhẹn hầu hạ nàng thay xiêm y, cởi bỏ mặt nạ, trang điểm thật cẩn thận. Xong xuôi tất cả mới ra lệnh xuất phát lần nữa.

Nhan Phá Nguyệt lại càng xinh đẹp lộng lẫy hơn trước. Nàng vẫn ngồi ở góc khuất trong xe ngựa, trầm mặc không nói lời nào.

Tên thủ lĩnh ám vệ đi tới, sờ lên vách xe lấy ra hai sợi xích tinh xảo. Hần ôm quyền hướng về Phá Nguyệt: “Tiểu thư thứ tội, đây là chủ ý của đại nhân. Xin tiểu thư yên tâm, sợi xích này vô cùng chắc chắn, chỉ có đại nhân... mới có thể mở ra.”

Hần khóa hai sợi xích vào cổ tay Phá Nguyệt, lại dùng hai đầu còn lại của xích khóa vào kiềng vàng trên chân nàng. Hai tháng lưu lạc mưa nắng bên ngoài, làn da Phá Nguyệt đã hồng hào lên nhiều. Mặc thủ lĩnh ám vệ đã từng được thấy dung nhan của nàng nhưng cũng không dám nhìn nhiều, vội vàng lui ra.

Tay chân Phá Nguyệt đều không thể cử động.

Tình hình thế này, chẳng lẽ còn không đoán được nguyên do? Nàng nghĩ tới đôi mắt dài hẹp, thâm trầm cười cợt của Nhan Phác Tông, tâm tư nàng cứ bị treo lơ lửng, không tài nào để xuống được.

Thế này thì tốt rồi, bây giờ nàng thực sự là tể phẩm. Có khi nào Nhan Phác Tông sẽ ở ngay trên xe...

Hần sẽ. Nàng rung mình một cái.

Hoàng hôn buông xuống.

Thủ lĩnh ám vệ ra lệnh cho đoàn ngựa dừng lại, nghỉ chân ăn chút lương khô. Nơi này rừng núi hoang vắng, càng đi vào trong núi sâu càng nguy hiểm. Hần chỉ sợ sẽ có sai lầm gì, quyết định nghỉ ngơi một đêm, chỉnh đốn đội hình.

Không gian yên tĩnh. Hơn mười tên hộ vệ dựa vào thân cây, để nguyên quần áo vũ khí mà ngủ. Xe ngựa bị vây ở kín ở chính giữa, không chừa kẽ hở nào.

Phá Nguyệt không ngủ được.

Nàng nhớ đến nụ cười và tiếng nói ấm áp như gió xuân của Dung Trạm, nhớ đến Bộ Thiên Hành ôm nàng thật chặt chống lại cái rét căm căm. Thậm chí nàng còn nhớ đến Tiểu Tôn say khướt bưng chén rượu, ngây ngô cười nham nhở.

Có lẽ nàng nhớ không phải là bọn họ, nàng nhớ tự do.

Nếu như nàng chưa từng được hưởng mùi vị của tự do, có lẽ nàng sẽ yên phận làm nô lệ tình ái của Nhan Phác Tông. Nhưng hôm nay nàng đã được nhìn trời đất mệnh mông, bây giờ bảo nàng phải trải qua quãng đời còn lại bị cầm tù trong phủ Vệ úy, cô độc sống trong lòng bàn tay cường thế của Nhan Phác Tông cả đời, làm sao nàng có thể cam tâm?

Trong lúc nàng còn lo lắng, nghĩ ngợi không yên, chợt nghe ngoài xe vang lên tiếng sột sột soạt soạt, hình như bọn hộ vệ đang đứng dậy.

Một lát sau, tiếng bước chân từ nhẹ đến nặng, lúc đầu còn thưa thớt, càng về sau càng dày đặc. Hình như rất đông người đang vượt đêm trăng tĩnh mịch mà đến đây.

Có phải Nhan Phác Tông không?

Phá Nguyệt rất sợ cái đáp án này.

Nhưng mà đáp án này đã nhanh chóng bị phủ định.

Cách bức rèm cửa sổ, nàng nghe tiếng vó ngựa “Lộc cộc lộc cộc” vang lên, nghe bọn hộ vệ thì thầm gì đó, nghe tiếng cười cổ quái truyền đến từ bốn phương tám hướng, hết đợt này đến đợt khác.

Cuối cùng, nàng nghe được giọng nói lười nhác tùy ý, vượt qua tất cả tạp âm, vô cùng rõ ràng từ xa xa truyền tới: “Ha ha... xa như vậy đã nghe hương vị mỹ nhân. Lão Nhị, mau báo danh hào của ta, kêu bọn chúng để người lại.”

Trong lòng Nhan Phá Nguyệt vui mừng khôn xiết — giọng nói đó tất nhiên đã bị nén cho trầm khàn và thô lỗ hơn, người khác sẽ không phân biệt được. Nhưng nàng vừa nghe đã nhận ra ngữ khí lười nhác quen thuộc ấy...

Nàng lập tức đứng lên, muốn vọt tới cạnh cửa sổ nhưng bị xiềng xích buộc chặt làm nàng với không tới, chỉ có thể đứng tại chỗ mà lòng sôi sục, phấn khích không kiềm được.

Chỉ nghe một tiếng nói xa lạ khác: “Bọn tiểu tử hãy nghe đây! Vị này chính là đại danh đỉnh đỉnh, uy chấn võ lâm Tích Hoa Lang Quân, Tạ Chi Phương tiền bối. Hôm nay các người thật tốt số, lang quân vừa ý tiểu nương tử trong xe. Các người để người lại, lang quân rộng lượng sẽ tha mạng cho! Còn không mau cút đi!”

Hộ vệ ngoài xe đều duy trì im lặng, xung quanh dường như lại có rất nhiều người cất cao giọng cười. Tiếng cười phóng đảng bất nhã, vào tai Phá Nguyệt lại như tiếng nhạc chốn hồng trần tiên cảnh.

Chỉ nghe thủ lĩnh ám vệ quát lên: “Láo xược! Bọn cẩu tặc chúng bây từ đâu tới!? Chúng ta là gia thần của Vệ úy đại nhân Nhan Phác Tông ở kinh thành. Mau rút khỏi đây, nếu không chúng ta quyết không tha thứ!”

“Đánh.” Thanh âm lười nhác, gọn gàng mà linh hoạt bay bổng truyền tới.

Ngoài xe đầy tiếng đao kiếm, chém giết.

Tim Phá Nguyệt đập nhanh đến mức muốn vọt ra ngoài. Thực sự nàng không nghĩ rằng Bộ Thiên Hành sẽ đến cứu mình.

Nhưng nghĩ lại, đây không phải là phong cách của hần sao? Đối lại là Dung Trầm, có lẽ hần sẽ đi giảng đạo lý với đám ám vệ Nhan phủ, sau đó thà chết chứ không chịu khuất phục, không thẹn với trời đất; Nhưng Bộ Thiên Hành sao có thể chịu chút thiệt thòi nào? Hần làm sao để mình đắc tội Nhan Phác Tông được?

Hần thật là... Tốt lắm!

Trong lúc nàng đang trông ngóng chờ mong, màn xe đã bị ai đó xốc lên.

Thủ lĩnh ám vệ toàn thân là máu, thần sắc lạnh lùng bước về phía nàng.

“Mang vào.” Hần lấy từ trong ngực áo ra cái mặt nạ da người của nàng, Phá Nguyệt cầm lấy mang vào.

“Tiểu thư bảo trọng.” Thủ lĩnh ám vệ xoay người xông ra ngoài, Nhan Phá Nguyệt không kèm được cất giọng hỏi thăm: “Các người thắng nổi không?”

Có thể vì thái độ của nàng quá háo hức, khiến thân hình thủ lĩnh ám vệ dừng lại, hần giận dữ: “Sáng mai đại nhân sẽ đến nơi, tiểu thư quá lo rồi.”

Nhan Phá Nguyệt “Ừ” một tiếng, khoe miệng lại không kèm được cong lên.

Trời đã tối hẳn, động tĩnh ngoài xe cũng im ắng đi không ít.

Màn xe lại bị người nào đó xốc lên, một gương mặt với bộ râu quai nón thò vào, toàn thân đều dính máu, đôi mắt đen sâu lay lắt, khí phách áp đảo.

Trông thấy Nhan Phá Nguyệt, đôi mắt tàn khốc vừa rồi lại toát ra ý cười: “Bộ quần áo này mặc vào...”

Tim Phá Nguyệt đập bình bịch trong ngực, lại nghe hần cợt nhả nói: “... chim sẻ cũng không thể biến thành phượng hoàng.”

Phá Nguyệt dở khóc dở cười, còn hần nhẹ nhàng nhảy lên xe ngựa.

“Còn không đi?” Hần nhìn nàng cười nói: “Bản lang quân bận lắm đấy.”

Câu nói đùa của hắn cũng không khiến Phá Nguyệt thoải mái hơn.

Nàng ủ rũ đưa đôi tay tới trước mặt hắn: “Ta không đi được.”

Bộ Thiên Hành cúi đầu nhìn, trên cổ tay nhỏ bé là hai sợi xích nặng chịch, chất thép cứng chắc, nhìn một cái liền biết không phải chất liệu thông thường. Hắn nắm một sợi xích lên thì thấy một đầu sợi xích được cố định chặt vào vách xe. Hắn nhẹ nhàng khua một cái, không khỏi nhũn mảy — cái vách xe này, vậy mà cũng dùng thép tinh luyện thành.

Điều đó có nghĩa là, nếu không chém đứt được sợi xích này, Nhan Phá Nguyệt không thể ra khỏi xe. Mà nếu mang cả xe đi, tốc độ sẽ bị chậm hơn nhiều, làm sao thoát khỏi truy binh của Nhan phủ?

Nhan Phá Nguyệt thấy sắc mặt của Bộ Thiên Hành, biết hắn đang khó xử. Hắn nghĩ cách cứu nàng, đã khiến buồn tủi trong lòng nàng đều tan biến hết. Nàng cười, nói với hắn: “Cám ơn người, Bộ Thiên Hành. Cả đời này ta không quên đại ân của mọi người. Nhưng cái khóa và sợi xích này chỉ có Nhan Phác Tông mới có thể mở. Mọi người đi nhanh đi! Sáng sớm ngày mai hắn đuổi tới đây rồi, đừng để hắn điều tra ra.”

Bộ Thiên Hành nhìn nữ tử trước mặt. Trong mắt nàng long lanh giọt nước, trên mặt lại cười vui vẻ.

Ngày đó người Nhan phủ tìm được hắn, chỉ nói Nhan Phá Nguyệt là nô lệ bỏ trốn của Nhan phủ. Nhưng cái hôm Dung Trạm say rượu đã từng vô tình nói ra Nhan Phá Nguyệt là bị người cha thân sinh của nàng ép buộc. Lại nhớ đến lời đồn đãi Nhan Phác Tông đem nữ nhi gả đi trước đó, hắn đương nhiên đoán được thân phận của nàng.

Thế là hắn liền nghĩ ra kế này, đợi đoàn xe đi khỏi địa phận quân Đông Lộ một đoạn xa, nửa đường mới thần không biết, quỷ không hay ra tay cướp nàng.

Đoạn đường này nàng trốn chạy gian khổ như vậy, giờ phút này đang ở ngay trước mặt hắn, lại chỉ vì hai cái xiềng xích mà cười rưng rưng nói cả một đời sẽ nhớ đại ân của hắn, bảo hắn nhanh chóng trốn đi?

Bộ Thiên Hành khuôn mặt nhỏ nhắn, bút rứt của nàng, bỗng nhiên hào khí trong ngực tỏa ra, ánh mắt phần chấn sáng như sao.

Nhan Phá Nguyệt khó hiểu nhìn hắn.

“Ai bảo cái khóa này chỉ có Nhan Phác Tông mới có khả năng chặt đứt?”

Giọng nói của hắn trầm thấp mạnh mẽ, lại có phần ngạo khí coi trời bằng vung.

Thanh đao đen thẫm lặng yên ra khỏi vỏ, trong không trung tựa như một làn hắc thủy. Hai tay hắn cầm đao, ánh mắt lạnh lùng đầy sát khí. Đột nhiên ánh đao lóe sáng, giống như trong trời đêm bỗng xuất hiện tia chớp, xuyên sắt vỡ đá mạnh mẽ chém xuống.

Nhan Phá Nguyệt bị thanh thế của ánh đao làm cho chấn động, kinh hoàng nhưng chỉ biết ngây ra chịu trận. Bỗng một tiếng va chạm giòn tan vang lên, cổ tay nàng đau buốt.

“Rắc rắc —”

Ánh đao như cầu vồng, đao sắc bén không thể chặn, từng chiêu soạt soạt chém xuống như tuyết rơi, bao phủ lấy Phá Nguyệt ở chính giữa.

Nhan Phá Nguyệt kinh ngạc nhìn xiềng xích bị chém thành hai đoạn, cả hai cái kiềng vàng nàng luôn phải mang trên chân — cũng cùng chung số phận bị chém đứt!

Nàng tự do rồi!

Trong lòng Bộ Thiên Hành cũng hơi đắc ý, nhưng sắc mặt vẫn thản nhiên như không tra đao vào vỏ, âm thầm xoa xoa lòng bàn tay bị phần chấn không nhẹ.

“Đi thôi.” Hắn lạnh nhạt nói.

Nhan Phá Nguyệt thật không dám tin sự thật trước mắt mình — Dung Trạm đặc biệt đi tìm bảo kiếm cũng không thể chặt đứt, Nhan Phác Tông cũng tự tin không ai có thể mở cái xiềng xích này.

Nhưng hắn... có thể.

“Người thật sự rất lợi hại...” Nàng vui mừng tiến đến cạnh hắn, hâm mộ nhìn bảo đao hắn đeo bên hông. Nhớ đến ngày đó ở Ích Châu, hắn cũng cho bọn Ngũ Hồ xem qua cán bảo đao này.

“Đao Xích Dã?” Nàng chỉ mơ hồ nhớ được tên của nó.

Hắn liếc nhìn nàng một cái, vẻ mặt ngạo nghễ nói: “Trí nhớ không tệ. Có điều cái này không phải Xích Dã của tên dân tộc hái hoa, mà là Minh Hồng đao.”

Hắn ôm eo nàng, oai phong nhảy xuống xe ngựa.

Bây giờ vòng tay của hắn đối với Phá Nguyệt mà nói quả thật chính là thiên đường. Nàng vui sướng dựa vào, ngoan ngoãn không hề động đậy. Nhưng thân thể mềm mại của Phá Nguyệt áp vào lòng hắn, lại khiến cả người Bộ Thiên Hành hơi sững lại, hắn hướng về phía trước gọi một tiếng: “Tiết đại tẩu!”

Phá Nguyệt lại cười mây đáp gió mà rơi vào vòng tay của một người khác. Phá Nguyệt ngược mắt nhìn, thì ra là một phụ nữ trắng kiện, da hơi đen. Một tay nàng ta ôm Phá Nguyệt, tay còn lại cầm một chiếc trường thương.

Ở phía trước còn có hơn mười thi thể nằm rải rác. Xung quanh còn có hơn hai mươi người đang bao vây mấy tên hộ vệ may mắn còn sống sót. Tiếng hô mạnh mẽ, binh khí giao nhau, chiến trường hỗn loạn.

Nhan Phá Nguyệt rất phấn khởi khi thấy Bộ Thiên Hành chiếm thế thượng phong.

“Dẫn nàng đi trước!” Bộ Thiên Hành khê quát một tiếng, quay lại nhảy vào giữa đám người.

Vô lâm hiệp nữ trắng kiện đó ôm Phá Nguyệt phi ngựa như bay, mãi đến khi đến được bìa một rừng cây nhỏ cách đó vài dặm mới dừng lại, đỡ nàng xuống ghim cương ngựa chờ đợi.

Phá Nguyệt cảm tạ nàng ta, lại hỏi: “Khi nào thì Bộ Thiên Hành và mọi người mới đến?”

Hiệp nữ đó cũng là người ngay thẳng, chị cười nói: “Chắc không hơn nửa canh giờ nữa đâu. Thiên Hành lão đệ tất nhiên sẽ dẫn mọi người đi lòng vòng một chút. Chúng ta hẹn nhau gặp ở nơi này.”

Phá Nguyệt cười hỏi: “Mọi người đều là bằng hữu của hắn?”

Hiệp nữ gật đầu, đặc ý nói: “Thiên Hành lão đệ nghĩa bạc vân thiên, đối với chúng ta đều có ân. Hiếm khi hắn có chuyện muốn nhờ, mọi người đều hoan nghênh giúp đỡ.”

Hiệp nữ lại nhìn vào mắt Phá Nguyệt, dường như muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng nhịn không được: “Thiên Hành lão đệ đột nhiên huy động nhiều người như vậy, mọi người đều đoán già đoán non nữ tử thể nào mới có thể làm cho cái tên tâm cao khí ngạo này động tâm. Không ngờ... không ngờ hắn cũng không phải là kiểu nam tử trông mặt mà bắt hình dong... Khụ khụ, ta ăn nói không được khéo léo, muội đừng phiền lòng.”

Phá Nguyệt bật cười: “Ta và hắn chỉ là bằng hữu, nữ hiệp hiểu lầm rồi.”

Một nén nhang sau.

Bên kia Phá Nguyệt và nữ hiệp ngồi đợi trong rừng cây yên tĩnh, bên này là một bãi chiến trường. Bảy tám ám vệ Nhan Phủ còn sống sót đều bị ép quỳ trên mặt đất.

Bộ Thiên Hành và nam tử lúc trước được hắn gọi là “Lão Nhị” đang dựa vào xe ngựa, nhìn đám ám vệ đang quỳ gần đó. Lão Nhị hỏi: “Bộ tướng quân, xử lý bọn chúng thế nào đây?”

Bộ Thiên Hành đưa mắt nhìn hơn mười thi thể của đối phương trên mặt đất, lại nghĩ đến Phá Nguyệt, vì vậy hắn quả quyết nói: “Diệt cỏ tận gốc.”

Lão Nhị hơi chau chừ: “Bọn chúng dù sao cũng là người phủ Vệ úy, chỉ sợ sau này nếu có bị điều tra ra được...”

Bộ Thiên Hành cười nhạt: “Hôm nay chư vị giúp ta, đã là đại ân. Để tiểu đệ tự mình xử lý nốt phần còn lại là được rồi.”

Lão Nhị hiểu ý của hắn, hắn muốn tự mình động thủ. Nếu sau này có bị truy cứu, thì chỉ mình hắn chịu tội. Lão Nhị cảm thán nói: “Sao Bộ tướng quân lại nói vậy? Ngài đã chào đón vô lâm bằng hữu chúng tôi nhập

quân, còn thân thiết như người nhà. Trong quân đội của ngài, ai cũng vui vẻ thoải mái. Sao tôi có thể làm hạng người tham sống sợ chết? Cứ để tôi làm.”

Bộ Thiên Hành trầm giọng: “Đừng nhiều lời.”

Tuy thường ngày trông hần cà lơ phát phơ, nhưng lúc hần nghiêm túc thì không ai dám chống lại.

Lão Nhị đành im lặng nhìn Bộ Thiên Hành rút đao ra, chậm rãi đi về hướng mấy tên thị vệ. Bóng lưng cao ngất trong trời đêm càng thêm lạnh lẽo. Mọi người đứng chung quanh yên lặng nhìn hần. Sắc mặt hần trầm như nước, lạnh lùng giơ tay chém xuống, chiến trường đổ máu.

Một lát sau, hần đi ra từ trong đám người. Mùi máu tươi trên người càng đậm đặc. Bộ Thiên Hành xoay người cười lên Đạp Tuyết, hàng lông mày tuấn lãng có hơi mệt mỏi. Hần thúc ngựa chạy vào bóng đêm trong tầm mắt im lặng của mọi người.

20. Chương 20: Mặt Nạ

Đêm lạnh như nước. Sương mù dày đặc trong trời đêm đen kịt bao phủ xung quanh Nhan Phá Nguyệt.

Chợt nghe tiếng vó ngựa giòn giã phá đi không gian yên tĩnh. Nàng vô cùng vui mừng ngẩng đầu, chỉ thấy một con tuấn mã đen tuyền từ trong rừng rậm đột ngột xông ra, bốn vó bạc phản sáng dưới ánh trăng.

Người đó một tay cầm cương ngựa, lưng thẳng eo thon đang từ xa xa tiến lại gần Nhan Phá Nguyệt.

Hần cúi đầu nhìn nàng, trong mắt là ý cười tản mạn: “Để cô đợi lâu rồi.”

Nữ hiệp hộ tống Phá Nguyệt cười cười, tự động tránh qua một bên. Phía sau hần, người ngựa ùn ùn kéo đến, tất cả dừng lại trong cánh rừng cách đó vài chục bước, lần lượt xoay người xuống ngựa. Qua bờ vai Bộ Thiên Hành, Phá Nguyệt trông thấy vẻ mặt ai nấy đều vô cùng hiếu kỳ nhìn về phía này.

“Người đắc tội hần, sau này phải làm thế nào?” Nàng hỏi.

“Không làm thế nào cả.” Hần xoay người xuống ngựa. “Cô đi với ta, chúng ta không để lão rùa đen ấy bắt được.”

Xung quanh không hề yên tĩnh, tiếng vó ngựa, tiếng nói chuyện, tiếng bước chân vang lên không ngừng. Nhưng giọng nói nhẹ tênh, lại rõ ràng từng chữ của hần bay bổng truyền vào tai cứ như búa tạ gõ lên tim nàng.

Đuôi mày khóe mắt Phá Nguyệt đều là ý cười rạng rỡ, nàng gật đầu nói: “Ừ, cả đời này ta nhất định sẽ không để lão rùa đen bắt được. Có điều... Ta không muốn đi với ngươi, ngươi cho người đưa ta đến nơi nào xa một chút, chúng ta tạm biệt ở đây thôi.”

Nụ cười trên gương mặt Bộ Thiên Hành cứng lại, hần nhìn nàng thật sâu.

Phá Nguyệt cũng nhìn hần, ánh mắt ấm áp, sáng long lanh, giống như hai đầm nước suối trong veo.

Chỉ trong phút chốc, Bộ Thiên Hành lại thấp giọng cười ra tiếng, vui vẻ đáp: “Không được. Cô đi theo ta, cứ quyết định vậy đi.”

Phá Nguyệt: “...”

Bộ Thiên Hành mặc kệ nàng, quay đầu gọi to về phía sau: “Tô Ân Ân, tới đây!” Mọi người đang đứng sau lưng nghe vậy đều đồng thời im lặng. Một nữ tử áo đỏ trẻ tuổi bước ra khỏi đám người.

Bộ Thiên Hành quay lại nói với Phá Nguyệt: “Cô phải nhận lời ta hai chuyện: Thứ nhất, trở lại quân doanh phải làm như không quen biết Dung Trạm. Nếu cô kéo hần xuống nước, cô chính là tiểu rùa đen, ta lập tức trả cô cho lão rùa đen. Thứ hai, sau này cô cứ giả dạng làm Tiểu Tôn, chịu khó làm tùy tùng đi theo ta, đừng gây phiền toái cho ta là được rồi.”

Phá Nguyệt: “...”

Nữ tử áo đỏ đã đi đến đây. Tất nhiên là một cô nương mắt sáng răng ngà vô cùng xinh đẹp. Nàng nhìn nhìn Nhan Phá Nguyệt, lại yếu điệu quyền rũ nhìn Bộ Thiên Hành, cười nói: “A Bộ, người vì nữ tử này mà không cần tỉ tỉ ta bầu bạn nữa sao?”

Bộ Thiên Hành lông mày cũng không thềm nhú, cộc lốc đáp: “Đừng nói nhảm! Cô ấy là muội muội của ta.”

Tô Ân Ân mới cười cười châm chọc, lấy từ trong ngực áo ra một cái hộp dài và hẹp. Nàng nói: “Lâu quá không gặp Tiểu Tôn, cũng không biết làm có giống không... Nhưng vóc dáng cô với hấn cũng tương tự, sẽ dễ thôi.”

Cuối cùng Phá Nguyệt cũng tìm được cơ hội lên tiếng: “Ta cải trang thành Tiểu Tôn, vậy không phải có hai Tiểu Tôn sao?”

Bộ Thiên Hành mỉm cười đáp: “Tên tiểu tử đó đi theo ta mấy năm rồi, cũng nên ra tiền tuyến rèn luyện, lập ít công trạng.”

Phá Nguyệt kinh ngạc: “Hấn đi đánh giặc rồi hả?”

“Đúng vậy... hôm kia đã phái đi rồi.”

Tô Ân Ân ở cạnh nói chen vào: “Chắc chắc chắc! A Bộ đối với muội muội thật là dịu dàng, còn với tỷ tỷ ta thì hung dữ như thế.”

Phá Nguyệt và Bộ Thiên Hành đồng thời im lặng. Tô Ân Ân một mình tự biên tự diễn, cười ha ha nói với Phá Nguyệt: “Muội muội à, gỡ bỏ mặt nạ muội đang đeo xuống nào, chúng ta đổi cái khác.”

Phá Nguyệt nhìn Bộ Thiên Hành, giơ tay lên muốn tháo xuống nhưng lại hơi do dự, dường như trong lòng còn có sự nôn nao không tên. Bộ Thiên Hành lại nghĩ nàng ngại hấn nên lập tức quay người bỏ đi: “Hai người ra sau triền núi đi.”

Tô Ân Ân kéo Phá Nguyệt đi ra phía sau dốc núi, đôi bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng phát qua má Phá Nguyệt. Phá Nguyệt chỉ cảm thấy trên mặt chợt mát lạnh, còn Tô Ân Ân thì giật mình mở to mắt: “Khó trách A Bộ... Ta đã biết ngay hấn là cái tên háo sắc mà.”

Phá Nguyệt mỉm cười: “Hấn chưa từng thấy bao giờ.”

Ánh mắt Tô Ân Ân lộ rõ vẻ kinh ngạc tán thưởng: “Vậy à...” Nàng lại vui vẻ nói tiếp: “Muội muội à, đừng nhìn tính cách phóng đảng lỗ mãng, nói năng tùy tiện của A Bộ. Anh em chúng tôi và nhiều võ lâm hào kiệt khác nữa, đều khen A Bộ là đại anh hùng. Muội nhớ đợi hấn đó.”

Phá Nguyệt cười xòa: “Chúng ta chỉ là bằng hữu thôi.”

Tô Ân Ân làm mặt nạ và mang lên cho Phá Nguyệt xong, còn chỉ nàng cách sử dụng và phương pháp bảo dưỡng hàng ngày. Phá Nguyệt ở sau triền núi tập tháo ra mang vào cho quen, còn Tô Ân Ân quay lại trước. Nàng đi đến trước mặt Bộ Thiên Hành: “Xong rồi.”

Bộ Thiên Hành ôm quyền nói với nàng: “Được Diêu thủ Tô Ân Ân giúp đỡ, cải trang che mắt dễ như trở bàn tay. Có điều chư vị phải tranh thủ lên đường đi suốt đêm, mau chóng tản ra mới được. Nhớ đừng để lộ bất cứ chuyện gì! Đa tạ!”

Tô Ân Ân khoát tay, đi về phía đám người đang chờ đợi. Bộ Thiên Hành đã dặn dò mọi người xong nên liền tạm biệt tại đây. Mọi người đi về hướng nam, còn hấn đi về hướng đông. Một đám người cùng nhau ôm quyền vái chào, không nhiều lời chỉ cười ha ha rồi thúc ngựa đi thẳng về phía nam.

Chỉ còn lại mình Bộ Thiên Hành đứng tại chỗ nhìn theo. Trong tiếng vó ngựa vang vang, có người tò mò hỏi Tô Ân Ân: “Cuối cùng thì nữ tử đó diện mạo thế nào vậy?”

Tô Ân Ân dùng giọng điệu rất quái dị trả lời: “Xấu, xấu lắm! Ta chưa bao giờ gặp nữ tử nào xấu như thế!”

Phá Nguyệt đi từ sau triền núi ra, chỉ thấy cánh rừng rộng lớn, trống vắng tối đen. Một mình Bộ Thiên Hành dắt ngựa đứng đó, gương mặt nghiêm nghị, không biết hấn đang nghĩ gì.

Nhìn thấy Phá Nguyệt, hấn hơi sững sờ.

“Thế nào?” Phá Nguyệt hỏi hấn.

Thế là hấn quang minh chính đại quan sát nàng từ đầu đến chân, trong lòng thầm nghĩ tay Tiểu Tôn cũng không nhỏ vậy, mà cổ cũng không trắng như vậy, mắt cũng không to như thế. Nhưng hấn lại mở miệng lại đáp: “Đại khái là được rồi.” Hấn gấp một cái: “Đi thôi, nhanh chóng về doanh trại còn ngủ một giấc nữa.”

Phá Nguyệt nhìn Đạp Tuyết, nàng biết rõ chỉ có mình Đạp Tuyết mới có khả năng chở hai người mà vẫn chạy nhanh hơn tuần mã bình thường. Chỉ có thế mới có thể tránh sự truy đuổi của Nhan Phác Tông.

Chỉ là... tại sao bây giờ mà ngồi chung ngựa với hấn nàng lại cảm thấy bất an nhỉ?

Nàng còn đang chần chừ, Bộ Thiên Hành đã xoay người lên ngựa, hấn hơi cúi thấp đưa tay về phía nàng: “Còn đứng đó làm gì? Mau lên đây.”

Gánh nặng trong lòng Phá Nguyệt chợt tan biến, nàng đưa tay nắm lấy tay hấn. Trong mắt hấn lộ ra ý cười, cánh tay dài kéo một cái giúp nàng ngồi lên ngựa, rơi xuống phía sau lưng hấn.

“Vịn cho chắc.”

“Ừ.” Tay Phá Nguyệt nhẹ nhàng nắm lấy vạt áo bên eo hấn. Không biết có phải ảo giác của nàng hay không mà nàng thấy hình như dáng lưng của hấn thẳng hơn bình thường. Hấn vung dây cương, Đạp Tuyết hí một tiếng dài, rồi như một làn khói đen vút vào trong bóng đêm.

Ô Vân Đạp Tuyết ngày đi ngàn dặm, dạ hành tám trăm. Đến đêm ngày thứ ba, hai người chỉ còn cách quân doanh một đêm lộ trình nữa. Tuy Bộ Thiên Hành thân thể cường tráng nhưng mấy ngày không chợp mắt cũng đã mệt mỏi, Phá Nguyệt thì y như cái xác không hồn, dựa vào lưng hấn là lập tức ngủ say, mấy lần thiếu chút nữa đã ngã xuống ngựa, cũng may Bộ Thiên Hành nhanh tay chụp kịp.

Trăng sáng vàng vạc, ánh sao thưa thớt. Hai người đi đến một thôn xóm hoang vu nằm sâu trong núi, dừng chân nghỉ tạm.

Bộ Thiên Hành tìm một cây đại thụ, bế Nhan Phá Nguyệt mệt rã rời đặt dưới gốc cây. Thấy tinh thần nàng uể oải, hấn không kềm được vỗ vỗ đầu nàng như nựng chó con: “Ngủ đi. Một lúc nữa chúng ta mới lên đường.”

Sau đó hấn tháo dây cương cho Đạp Tuyết để nó tự đi kiếm cỏ ăn. Đến khi hấn xoay người lại, Phá Nguyệt đã dựa vào gốc cây ngủ ngon lành.

Hấn không khỏi bật cười — cái tướng mê ngủ này thật giống Tiểu Tôn.

Hấn ngồi xuống cách nàng hai thước, lấy bầu rượu ra hớp một ngụm lớn. Rượu vừa chua vừa cay chạy vào trong bụng khiến hấn cảm thấy thật thoải mái, híp mắt nhìn Phá Nguyệt.

Ánh trăng như nước suối trong chảy xuôi trên mặt thiếu niên thanh nhả tuần tú. Hàng mi dài đen nhánh khẽ run, là dáng vẻ nhỏ bé, yếu ớt và đáng yêu Tiểu Tôn không bao giờ có.

Hấn vô cùng tò mò, đến cuối cùng thì dung nhan của nàng trông thế nào?

Tô Ân Ân nói nàng xấu xí vô cùng, Dung Trạm lại chưa bao giờ đề cập đến dung nhan thật của nàng.

Mà theo như đồn đãi thì...

Đồng liêu của hấn đã từng kể — Nhan Phác Tông gả đi ái nữ duy nhất, ai cũng hâm mộ vị tướng quân may mắn ấy.

“Anh trai ta thuộc Nam Lộ quân, ngày tuyên đọc thánh chỉ huynh ấy cũng ở đó! Nghe nói dung mạo Nhan tiểu thư rất... Chậc chậc... chỉ đáng tiếc còn chưa động phòng đã chết mất rồi.” Người đồng liêu đó không nói gì thêm, nhưng lúc hấn nói đến dung mạo của nàng, giọng điệu lộ rõ vẻ ngưỡng mộ.

Hấn nhìn gương mặt nàng.

Tháo mặt nạ của nàng ra.

Ý nghĩ này giống như đốm lửa nhóm lên trong lòng hắn, càng cháy càng mãnh liệt.

Trong lúc hắn còn đang chần chờ, tự nhiên đầu nàng gật qua một bên, cả người nghiêng nghiêng ngã về phía hắn.

Bộ Thiên Hành vươn cánh tay dài ra chụp, khó khăn lắm mới đỡ được thân thể nhu nhược ấy, để nàng nằm dựa vào ngực mình.

Gần trong gang tấc.

Bộ Thiên Hành chậm chạp nâng tay, đầu ngón tay hắn chạm lên cằm nàng.

Hắn nghe tiếng tim mình đang đập, thành thích thành thích, hình như nhanh hơn bình thường một chút. Hắn nhìn dung nhan nàng đang ngủ say, rõ ràng là gương mặt của Tiểu Tôn, nhưng dù đang say giấc nồng, khí chất của nàng vẫn khác xa Tiểu Tôn.

Hắn day nhẹ cằm nàng. Dù hắn rất cẩn thận cũng mất một lúc mới tìm được điểm nối khéo léo giữa lớp mặt nạ và da nàng. Chỉ cần nhẹ nhàng gỡ ra, sẽ biết ngay rốt cuộc là xấu như Chung Vô Diệm, hay đẹp như tiên nga...

“Cha... Đừng...”

Nàng lẩm bẩm, mùi đàn hương hòa quyện cùng hơi thở mơ hồ. Hai mắt nàng nhắm nghiền, hàng lông mày thanh tú nhẹ chau.

Tay Bộ Thiên Hành ngừng giữa không trung. Hắn trầm mặc một lúc lâu mới chậm rãi rút tay về.

Sau đó hắn đỡ eo nàng lên, chỉnh lại tư thế để nàng tựa đầu vào ngực mình, thoải mái ngủ. Còn hắn âm thầm ngồi thiền vận công, tâm trí nhanh chóng bình tĩnh, không còn tạp niệm.

Vận chân khí được một chu thiên (*) xong, hắn mở mắt, tinh thần thoải mái minh mẫn. Nghiêng đầu nhìn thấy Phá Nguyệt vẫn còn ngủ say. Nàng chỉ đổi tư thế, vùi mặt vào lòng hắn, vẻ mặt trầm tĩnh, ngủ rất ngon.

(*) Một chu thiên: một vòng. Người luyện võ, tập ngồi thiền thường vận khí từ một điểm cố định trong cơ thể, để dòng nội lực đi qua các huyết quan trọng, đủ một vòng gọi là một chu thiên, có tác dụng dẫn thông kinh mạch, kích hoạt luân xa, kích thích khả năng và sức mạnh tiềm ẩn của bản thân.

Hắn nghĩ nghĩ, dùng một ngón tay quệt ít bùn trên mặt đất, vẽ lên hai má nàng hai con rùa đen xiêu xiêu vẹo vẹo. Sau đó mới đỡ nàng dựa người vào gốc cây lần nữa.

Hắn huyết sáo một tiếng, Đạp Tuyết nhanh chóng xuất hiện dưới ánh trăng, đến trước mặt hắn. Hắn giả bộ như vừa tỉnh ngủ, vỗ vỗ vai nàng: “Còn ngủ à? Phải lên đường rồi!”

Phá Nguyệt nhíu mày, dụi mắt, mơ mơ màng màng đứng dậy, nhìn thấy hắn mới than thở: “Nhanh như vậy đã hết một canh giờ sao? Dù sao cũng tốt... mơ thấy ác mộng.”

Nàng xiêu vẹo bò lên lưng ngựa. Bộ Thiên Hành nhìn nàng một cái rồi xoay người nhảy lên ngựa. Lần này, hắn ngồi sau lưng nàng.

Hai tay vòng qua người nàng cầm lấy dây cương, cũng nhốt chặt nàng trong lòng hắn. Phá Nguyệt sững sờ, như vậy thì...

“Ngủ tiếp đi.” Ngữ khí của hắn rất hào phóng.

Phá Nguyệt vốn đang lúng túng cũng lười để ý nữa. Nàng khẽ dựa đầu về phía sau, dán vào lồng ngực ấm áp của hắn, nhắm mắt lại: “Cảm ơn.” Nghĩ nghĩ lại nói thêm: “Chuyện này... nhớ cũng đừng nói với Dung Trạ.”

Bộ Thiên Hành lặng thinh bật cười.

Ban đêm, ngoại ô một thị trấn sầm uất ở phía nam.

Dưới ánh trăng âm đạm, trên quan đạo, trong cánh rừng, xác người chết nằm ngổn ngang, máu chảy thành sông, mùi máu tươi nồng nặc bao phủ cả trời đêm.

Một đám hộ vệ kỵ binh áo đen đứng hầu hai bên đường, lạnh lùng trầm mặc.

Tuấn mã toàn thân trắng như tuyết giẫm đạp lên xương thịt hòa lẫn với bùn đất, từ từ đi hết một vòng mới quay lại trước mặt bọn thị vệ.

“Xác định có đúng là bọn chúng làm?” Người trên ngựa nhàn nhạt hỏi.

Một tên ám vệ thúc ngựa tới trước, cung kính bẩm: “Hồi đại nhân, đám cầu tặc này ở quán rượu phía trước nhậu nhẹt say khướt, huênh hoang khoác lác. Thuộc hạ ngồi đợi đã cảm thấy kỳ quặc, còn chưa điều tra rõ ràng thì hai bên đã đồng loạt ra tay. Bọn chúng đều bị giết sạch, chỉ giữ lại một nữ nhân chứng còn sống. Cô ta nhận tội nói người đã bị Tích Hoa Lang Quân Tạ Chi Phương bắt đi.”

Gương mặt tuấn tú lạnh lùng của Nhan Phác Tông nở một nụ cười nhạt: “Mang lên đây.”

Một nữ tử áo đỏ, búi tóc rối tung, quần áo rách tả tơi, máu me đầy mặt, trên bụng còn cắm một thanh đao nhọn, đang hấp hối. Nàng như một nắm bùn, bị vắt xuống đất trước mặt Nhan Phác Tông.

Nhan Phác Tông rút ra trường kiếm, dùng mũi kiếm khêu nhẹ dưới cằm nữ tử: “Người là ai?”

Toàn thân nữ tử run rẩy vì sợ. Nàng đã bị tra tấn cả ngày, là người cuối cùng còn sống. Nàng sợ sệt nói: “Ta... ta là thị nữ của Lang Quân.”

Nhan Phác Tông hồ hững gật đầu: “Hắn đang ở đâu?”

Nữ tử run giọng trả lời: “Ông ấy dẫn nữ tử trong xe đi, nói là muốn tìm một nơi yên tĩnh vui vẻ mấy ngày, bảo chúng tôi đi về hướng nam, còn ông ấy đi hướng bắc.”

Nhan Phác Tông nhìn nàng chằm chằm, bỗng nhiên nhếch mép cười: “Bản quan tụy ở triều đình xa xôi nhưng cũng nghe được ít tiếng tăm của đám võ lâm tiểu bối các ngươi. Thiên diện Tây Thi Tô Ẩn Ẩn? Nghe nói ngươi cũng là nữ hiệp không thức thời, luôn tự xưng là đúng, sao lại kết bạn với tên Tạ Chi Phương kia? Thằng nhãi đó mấy năm trước đã bị ta bắt, chính tay giao cho Đường chủ Hình đường Dương Tu Khổ tống hãm vào ngục. Sao hắn có thể thoát được?”

Tô Ẩn Ẩn nghe vậy vô cùng kinh ngạc. Nàng nghĩ hôm nay dù sao cũng chết, anh em không ai còn sống, bồi mạng hết rồi, nàng quyết không thể khai ra Bộ Thiên Hành! Tô Ẩn Ẩn cười lớn: “Lang Quân bị giam mấy năm, dốc lòng luyện công đã sớm đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa. Món nợ với ngươi, Lang Quân nhất định sẽ tìm người tính sổ. Ngươi cứ chờ ngày nạp mạng đi!”

Nói xong nàng bỗng cúi người về phía trước, chập vật định đâm Nhan Phác Tông một kiếm. Thế nhưng võ nghệ Nhan Phác Tông cao hơn nàng đến mấy lần, hắn nhích mũi kiếm một chút đã đâm vào vai nàng, máu tuôn như suối.

Có điều lời Tô Ẩn Ẩn nói khiến hắn nửa tin nửa ngờ. Nếu Phá Nguyệt thật sự rơi vào tay Tạ Chi Phương, làm sao có thể bảo toàn trong sạch?

Hắn vô cùng giận dữ, chân mày dài nhíu chặt, thúc ngựa đi về phía trước. Con bạch mã không hề lưu tình mà dẫm cả bốn chân đi qua người nàng, chỉ nghe mấy tiếng răng rắc. Thân thể Tô Ẩn Ẩn nảy lên một cái rồi nằm xụi lơ trên mặt đất.

Nhan Phác Tông không hề quay đầu, thúc ngựa đi nhanh. Đám kỵ binh thấy thế cũng đồng loạt quay đầu ngựa, lần lượt giẫm qua xác Tô Ẩn Ẩn theo sau.

Kỵ binh đi xa, trên đất còn trơ lại rất nhiều xác chết, mắt mở tròn trĩnh trong không gian đều hiu, tĩnh mịch.

21. Chương 21: Gặp Nhau

Một buổi trưa sau đó mấy ngày, dưới ánh mặt trời rực rỡ. Binh sĩ tay ôm trường thương đứng gác, nhìn ánh nắng chói chang, uể oải ngáp một cái.

Nhan Phá Nguyệt bưng một bình trà xanh, một đĩa bánh ngọt, theo con đường quen thuộc đến lều của Bộ Thiên Hành. Trong ánh sáng trắng, một bóng người xám xám in lên vách lều, Bộ Thiên Hành đang ngồi cúi đầu, nhìn thứ gì đó trong tay.

Nhan Phá Nguyệt giả làm Tiểu Tôn đã được hơn mười ngày. Cả nàng và Bộ Thiên Hành, ai cũng hài lòng về đối phương.

Nàng không cần ở trong lao nữa, mà ở trong lều của Bộ Thiên Hành, được ngăn bởi một tấm rèm. Tối ngủ trên chiếc giường nhỏ trong góc khuất, an toàn thoải mái. Bộ Thiên Hành có nàng, chính là được thêm cái nhà bếp nhỏ. Tài nấu ăn của nàng không thật xuất sắc, nhưng trước khi xuyên đến thời đại này nàng vốn là một cô nương thích ăn uống, nên mỗi ngày đều có thể nấu chút đỉnh thức ăn mới lạ cho hắn. Dù thế nào đi nữa thì cũng ngon hơn cơm tập thể nhiều.

Hôm nay nàng vào thị trấn gần nơi đóng quân mua ít bánh ngọt và lá trà, mang tới cho Bộ Thiên Hành nhấm nháp. Nàng vốn tưởng hắn sẽ như thường ngày vui vẻ thưởng thức, ai ngờ hắn chỉ nhàn nhạt nhìn nàng một cái rồi lại tiếp tục cúi đầu.

Phá Nguyệt để trà bánh xuống, yên lặng đứng bên cạnh hắn.

Sau đó nàng kiễng chân, rướn cổ, muốn xem xem trong tay hắn là cái gì.

Phát hiện ra ý đồ của nàng, hắn nhanh chóng nắm chặt thứ đó vào lòng bàn tay.

Bộ Thiên Hành ngược lên nhìn nàng, khiến Phá Nguyệt vô cùng hồi hộp.

Sắc mặt hắn lạnh lẽo, ngập tràn sát khí.

“... Sao vậy?” Phá Nguyệt nhỏ nhẹ hỏi thăm.

“Nhất định có một ngày ta và lão rùa đen đó, không phải hắn chết thì ta chết.” Ngữ điệu của hắn chậm rãi kiên định, căng siết chặt thứ trong lòng bàn tay.

Đó chính là mật báo của trưởng phu của Tô Ẩn Ẩn, người anh em tốt của hắn, Lâm Khanh Viễn sai người đưa tới: “... hiền thê và hai mươi mốt người khác đều bị tàn sát trên đường. Thế lực địch nhân quá mạnh, kẻ sĩ vì tri kỷ mà chết, Bộ huynh xin chớ vì ta mà báo thù. Nay truyền đến tin tức này chỉ mong Bộ huynh cẩn thận tránh kẻ địch truy sát. Khanh Viễn tuyệt bút.”

Hắn gồng bàn tay, trong nháy mắt tờ giấy đã tan thành bụi phấn. Thả tay ra, bụi giấy bay lả tả như bông tuyết nhảy múa.

Phá Nguyệt ngập ngừng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Bộ Thiên Hành chỉ cười, thờ ơ nói: “Không có gì. Chỉ là ta rất ghét rùa đen.”

Hắn không muốn nói, Phá Nguyệt cũng không dám hỏi nữa. Trong lòng nàng tự nhiên có cảm giác chảnh lạnh. Chẳng lẽ mấy vị võ lâm hào kiệt nọ đã bị Nhan Phác Tông hãm hại?”

Nàng do dự rất lâu mới rụt rè lên tiếng: “Hay chúng ta trốn đi.”

Bộ Thiên Hành lạnh lùng: “Không cần. Sao có thể để lão rùa đen ấy được như ý?”

Phá Nguyệt sửng sốt. Tuy hắn ngạo mạn trả lời, nhưng sao nàng chỉ cảm thấy trong mắt hắn là vẻ cô đơn tịch liêu?

Cuối cùng nàng cũng không chọc ghẹo hay tranh luận với hắn như bình thường, mà chỉ yên lặng thu dọn.

Mấy ngày sau đó, tâm trạng Bộ Thiên Hành vô cùng chán chường. Đêm nào hắn cũng uống rượu say mềm. Say rồi liền vùi đầu đi ngủ, không tranh cãi, không náo loạn, cũng không phát điên, ngoan đến đáng sợ.

Cho đến ba ngày sau, Bộ Thiên Hành mới trở lại bình thường. Nhan Phá Nguyệt vừa bước vào lều đã thấy hần thư thái ngồi uống trà nóng, chậm rãi nói với nàng: “Tiểu Dung chưa từng được nếm thử thịt nướng. Tối nay cô làm một ít, mời hần bữa cơm tẩy trần.”

“Hần trở về hả!?” Phá Nguyệt vui mừng.

Bộ Thiên Hành mỉm cười gật đầu: “Chạng vạng tối sẽ đến. Cô cẩn thận một chút, đừng để hần nhận ra.”

Phá Nguyệt làm sao không hiểu Bộ Thiên Hành nghĩ gì — hần đã chọc vào Nhan Phác Tông, dù có thể nào cũng không thể để Dung Trạm vì hần mà bị kéo vào mớ rắc rối này. Đây là hần muốn bảo vệ đệ đệ kết nghĩa, nhưng lại không muốn Dung Trạm biết.

“Nhưng... Dung Trạm không phải kẻ ngốc, nếu hần nhận ra thì phải làm sao?” Phá Nguyệt lo lắng nói: “Hôm qua Trương lão đầu ở nhà bếp nói gần đây trông ta cứ như con gái, không giống với Tiểu Tôn lúc trước...”

“Phụt —” Bộ Thiên Hành phun ra ngụm trà trong miệng. Hần đưa tay lau khô rồi nói rất chân thành: “Không đâu. Tiểu Dung không ngốc, mà là khù khờ.”

Ánh hoàng hôn rực rỡ nhuộm đỏ bầu trời, mặt đất rộng lớn chìm trong ánh nắng ấm áp.

Tiêu chí của Bộ Thiên Hành là: Thứ ngon không nên chia sẻ, nhất định phải ăn mảnh. Vừa hay không hẹn mà trùng với quan điểm của Nhan Phá Nguyệt. Thế là Phá Nguyệt đặc biệt chú ý chỗ kho binh khí ít người qua lại, tìm được một khoảng đất trống. Bộ Thiên Hành tự mình mang tới một cái lò than cùng vỉ sắt nướng thịt, còn dời thêm một cái sập trúc đến. Một mình ta một bình rượu nhỏ, hần thư thả nửa nằm nửa ngồi trên cái sập, đợi Nhan Phá Nguyệt bận rộn nấu nướng.

Phá Nguyệt mồ hôi mồ kê đứng trước lò than nướng rất nhiều xiên thịt, quay đầu thấy hần nhàn nhã nằm đó thì nhin không được nói: “Người làm tướng quân cũng thật thoải mái. Cả ngày rảnh rỗi, cũng chẳng thấy người luyện công, đọc binh thư bao giờ.”

Bộ Thiên Hành nhồm nữa người dậy, nhón một xâu chân gà vừa nướng chín, từ tốn nói: “Kẻ ngu dốt mới phải khổ luyện. Như ta trời sinh tư chất thông minh, cốt cách tinh anh hiếm thấy, không cần phải đông rét hè nóng, lúc nào cũng luyện tập như mấy người đó.”

Phá Nguyệt bị hần làm cho á khẩu, chỉ có thể lén bỏ thêm ớt lên mấy xiên thịt dè hần thích ăn cho bỏ ghét. Đang bị khói làm cho sặc, ho khan liên tục, Phá Nguyệt chợt thấy Bộ Thiên Hành ngồi xuống, khẽ mỉm cười: “Tiểu Dung đến rồi.”

Phá Nguyệt há hức ngó ra, đợi một lúc mới thấy từ sau lều trướng lộ ra một góc tay áo trắng như tuyết.

Nhiều ngày không gặp, thần sắc Dung Trạm khó tránh khỏi vẻ phong trần mệt mỏi, nhưng trong ánh mắt trong suốt vẫn là ý cười ấm áp: “Đại ca, để huynh đợi lâu rồi.”

Phá Nguyệt nhìn hần, hơi ngáy người.

Nếu nói Bộ Thiên Hành khiến lòng người bất loạn, thì sự xuất hiện của Dung Trạm lại khiến người khác yên tâm, như làn gió mát thổi qua mặt nước, nhẹ nhàng an tĩnh.

“Tiểu Tôn, dâng rượu!” Bộ Thiên Hành lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của Phá Nguyệt. Nàng cầm chén rượu cùng mấy xiên thịt đã nướng chín đi đến. Dung Trạm nhìn lướt qua nàng, ánh mắt ôn hòa: “Làm phiền Tiểu Tôn.”

Phá Nguyệt nhìn ánh mắt nhàn nhạt của hần lướt qua người mình, bỗng nhiên cảm thấy như vậy cũng rất thú vị.

Ổng tay áo Dung Trạm nhẹ rũ, uống với Bộ Thiên Hành được hai chén, sắc mặt đã hơi đỏ. Lúc này hần mới lấy từ trong tay nải ra một cái vỏ nho nhỏ, để trước mặt Bộ Thiên Hành: “Đây là rượu ngon trăm năm trong vương cung Ly quốc.”

Bộ Thiên Hành vô cùng vui vẻ: “Tốt quá!” Hần đưa tay định mở vỏ, nhưng bị Dung Trạm khẽ ngăn: “Rượu này trên đời chỉ có ba hũ, hay là giữ lại đến dịp nào thật quan trọng hãy uống.”

Bộ Thiên Hành nghe Dung Trạm nói cũng cảm thấy tiếc, gật đầu: “Được, đợi ngày đệ thành thân chúng ta sẽ uống.”

Dung Trạm bật cười: “Đại ca hơn đệ năm tuổi, tất nhiên là đại ca thành thân trước.”

Thật sự Bộ Thiên Hành còn chưa nghĩ đến chuyện lấy vợ sinh con. Hắn nhướng mắt nhìn Phá Nguyệt đang đứng một bên, miệng nhai thịt nướng, vô tư nhìn bọn họ. Hắn đưa vò rượu cho nàng: “Giúp ta cất nó.”

Dung Trạm dừng một chút, rồi lấy từ trong tay nải ra hai con dao găm rất đẹp, hỏi: “Phá Nguyệt đâu rồi?”

Bộ Thiên Hành chớp lấy dao găm từ tay Dung Trạm, rút ra nhìn thử, lưỡi dao vô cùng sắc bén. Hắn không đáp mà chỉ nói: “Dao này tốt quá, cho ta đi.”

Dung Trạm hơi chần chừ, lắc đầu: “Đại ca võ nghệ cao cường, lại có Minh Hồng đao. Dao này nhìn tuy thích nhưng với đại ca lại không hữu dụng. Phá Nguyệt không có võ công, cái này là đệ tặng cho nàng phòng thân, mong đại ca thứ lỗi.”

Phá Nguyệt nghe hắn chân thành nói, không kềm được nhìn qua hai con dao găm sáng loáng.

Bộ Thiên Hành làm như không nghe thấy: “Đệ ra tiền tuyền mà còn có thể tìm được bảo bối tốt như vậy.”

Dung Trạm cười mà không đáp.

“Nàng đi rồi, đệ không đưa được đâu.” Bộ Thiên Hành lấy từ trong ngực áo ra một phong thư đã chuẩn bị từ trước: “Nàng gửi cái này cho đệ.”

Dung Trạm mở thư ra đọc, chữ viết vụng về xiêu xiêu vẹo vẹo. Lúc trước hắn đã từng thấy Phá Nguyệt viết chữ, vì thế vừa nhìn đã biết chữ viết này không ai có thể bắt chước được. Trong thư nói Phá Nguyệt đã tìm được người cậu nên đến đó nhờ vả. Cậu nàng buôn bán ở biên giới phương bắc rất xa, người khác không thể nào tìm ra, mong hắn hãy yên tâm.

Dung Trạm đọc thư xong, cẩn thận xếp lại cất vào trong áo, hơi thở dài nói: “Cũng tốt, cuối cùng nàng cũng có thể sống theo ý mình. Đệ vui mừng thay nàng.” Nói xong hắn bưng chén rượu: “Chén này, kính Phá Nguyệt.” Rồi không đợi Bộ Thiên Hành chạm chén, ngẩng đầu uống cạn.

Bộ Thiên Hành gõ gõ chén rượu trống không, vang lên mấy tiếng thanh thúy. Phá Nguyệt vốn đang cảm động ngẩn người nhìn Dung Trạm, lúc này mới bước qua rót rượu cho Bộ Thiên Hành. Không ngờ lòng bàn tay đột nhiên có thêm thứ gì đó nặng trĩu, lạnh lạnh — Nàng cúi đầu nhìn, chính là hai thanh dao găm.

Nàng ngẩng đầu bắt gặp gương mặt Bộ Thiên Hành gay gay đỏ, như cười như không đang nhìn mình. Trong ánh hoàng hôn nơi chân trời, gương mặt hắn dường như đang phát sáng.

Vốn sự chân thành của Dung Trạm làm lòng nàng dâng lên một nỗi buồn vô cớ, chợt bị nụ cười anh tuấn, lãng đãng kia làm cho bay mất. Tim nàng đột nhiên đánh thịch một cái, dao găm lạnh buốt trong tay lại trở nên nóng bỏng.

Tiểu Dung đặt chén rượu xuống, mắt phượng lim dim, khóe miệng mỉm cười. Hình như hắn đã say. Hắn cất cao giọng nói: “Lần này rốt cuộc đại ca cũng được trọng dụng, hai huynh đệ ta lại có thể cùng ra chiến trường giết địch, thật may mắn!”

Bộ Thiên Hành cũng hăng hái, cười nói: “Bây giờ Nhị hoàng tử là nguyên soái thống lĩnh ba quân, không biết tài năng ngài thế nào?”

Phá Nguyệt nhướn mày nhìn Bộ Thiên Hành — thì ra hắn đã được phục chức, khó trách gần đây hắn trở nên vui vẻ thoải mái.

Dung Trạm muốn nói, lại thôi.

“Nhị hoàng tử tinh thông binh pháp, người nào thật sự hiểu rõ mới dùng, là nguyên soái tài năng hiếm có. Có hoàng tử như vậy là phúc của Đại Tư ta.” Dung Trạm ngập ngừng: “Chỉ là...”

Bộ Thiên Hành bình thần không động, chậm rãi hớp chút rượu đợi Dung Trạm nói tiếp.

Dung Trạm thở dài nói: “Đại ca, huynh cảm thấy tàn sát toàn bộ dân trong thành có phải là cách làm đúng không?”

Phá Nguyệt bị chấn động. Bộ Thiên Hành để chén rượu xuống, trầm mặc trong khoảnh khắc mới nói: “Nhị hoàng tử hạ lệnh giết hàng loạt dân trong thành sao?”

Dung Trạm lẳng lặng gật đầu: “Lần này Đông Lộ ra quân là để tiêu diệt năm quốc gia nhỏ ở phía đông. Trong đó Mặc quốc là nước nhỏ nhất, nhưng lại chống cự ngoan cố nhất. Hơn nữa nguyên soái thống lĩnh của họ trong lúc giao chiến đã bắn chết ân sư thụ nghiệp của Nhị hoàng tử — Uy vũ Tướng quân Lưu Phạm Kỳ. Nhị hoàng tử liền hạ lệnh nói cuộc chiến Xích Đầu Vịnh năm đó chính là Mặc quốc mở biên cảnh, ươn đường mới khiến mười vạn tinh binh của Đại Tư ta bị đại quân Quân Hòa quốc tiêu diệt, làm chúng ta phải chấp tay nhường lại non sông vạn lý. Nên lần này đông chinh, hễ thành trì nào của Mặc quốc chống cự thì toàn quân có thể tàn sát hàng loạt dân trong thành ba ngày.”

Phá Nguyệt nghe rất rõ ràng. Đoạn lịch sử này nàng đã từng được đọc lúc còn ở biệt viện. Tuy nàng không nhận hết được mặt chữ nhưng tốt xấu cũng hiểu được đại khái —

Hiện tại đại lục có Quân Hòa quốc cùng Đại Tư thế lực ngang nhau, phân chia thiên hạ.

Ngoài ra còn có Lưu Tầm quốc, quốc thổ rộng khoảng một phần năm Đại Tư. Có điều Lưu Tầm quốc cách đại lục Trung thổ khá xa, lại là một quốc gia nhỏ coi trọng thi thư lễ nghi. Lưu Tầm quốc đối với Đại Tư và Quân Hòa đều vô cùng khiêm tốn nhún nhường, vì thế vẫn chưa bị cuốn vào cuộc chiến tranh giành lãnh thổ.

Bên cạnh đó là Ly quốc, Mặc quốc, cả thảy có bảy tám quốc gia nhỏ.

Thời loạn thế, nhưng loạn được ghi chép rất rõ ràng.

Hai mươi lăm năm trước, Quân Hòa quốc cho đại quân nam chinh. Đại Tư binh hùng tướng mạnh đã muốn cùng chiến một trận tranh đoạt thiên hạ từ lâu.

Ai ngờ hai quân giao chiến, nguyên soái thống lĩnh của Đại Tư được xưng tụng là “Sát Thần” lại lâm trận phản bội bỏ trốn, làm cho quân Đại Tư bại như núi đổ, sách sử gọi là “trận chiến Xích Đầu Vịnh.” Lúc đó, Quân Hòa quốc thuận thế chiêu hàng mấy tiểu quốc phía đông nam vốn vẫn thần phục Đại Tư, chỉ một chiêu đã bình định một vùng rộng lớn bắc bộ Đại Tư. Dung Trạm nói “chấp tay nhường lại non sông vạn lý” chính là một phần ba quốc thổ phía bắc của Đại Tư, đến nay vẫn còn bị Quân Hòa quốc chiếm lĩnh.

Từ đó về sau, hai nước lấy sa mạc cát mênh mông làm đường biên giới tự nhiên, bế quan tỏa cảng, không hề qua lại. Lần này hoàng đế hạ chỉ Đông chinh để chăm lo việc nước nhiều năm, nhưng theo suy đoán của Phá Nguyệt, mục đích thật chính là khơi dậy binh đao với Quân Hòa quốc.

Có điều, Nhan Phá Nguyệt vẫn cảm thấy Nhị hoàng tử hạ lệnh tàn sát hàng loạt dân trong thành thì thật sự rất tàn nhẫn.

Nàng cho rằng Bộ Thiên Hành sẽ phản đối, không ngờ hần chỉ nhàn nhạt cười: “Tiểu Dung, nhất tướng công thành vạn cốt khô. Quân ta giằng co với Mặc quốc đã lâu, hành động lần này của Nhị hoàng tử chính là để đánh phủ đầu, rúng động tinh thần quân địch, cũng là giảm thương vong cho quân ta. Vì vậy không thể nói ngài làm sai. Quân Hòa quốc giẫm đạp non sông ta, nô dịch con dân Đại Tư ta. Chúng ta nhập ngũ chính là để phục vụ đất nước, vì một thiên hạ thái bình. Sao có thể chỉ vì bọn đạo chích Mặc quốc mà dừng bước?”

Dung Trạm trầm mặc trong khoảnh khắc mới nói: “Đại ca nói có lý. Nhưng chúng ta nhập ngũ là vì cái gì? Không phải là vì để bá tánh trăm họ được an khang sao? Dân chúng của Đại Tư là dân chúng, lẽ nào của Mặc quốc thì không phải? Quốc chủ Mặc quốc tư thông Quân Hòa, nhưng bá tánh bình dân đâu có liên quan? Đại ca không biết lúc bọn lính tàn sát dân trong thành đã làm trò gì...”

“Tiểu Dung!” Bộ Thiên Hành quát lên, ngắt lời Dung Trạm: “Đừng nói nữa. Đó là xu thế tất yếu, ta và đệ chỉ cần đánh trận cho tốt, không được chỉ trích những mặt khác.”

Mặc dù Dung Trạm buồn bực, nhưng vẫn nghe lời Bộ Thiên Hành, im lặng gật đầu, lại uống một chén rượu.

Dung Trạm chợt lái sang chuyện khác, hỏi: “Đại ca có từng nhìn thấy dung nhan của Phá Nguyệt chưa?”

Phá Nguyệt không ngờ hần lại hỏi tới mình, thiếu chút nữa bị nghẹn miếng thịt trong cổ họng. Nàng vội vàng uống một cốc nước lớn mới nuốt xuống được. Dung Trạm ở bên kia quan tâm nhìn sang: “Tiểu tôn, người không sao chứ?”

Phá Nguyệt khoát tay, che mặt đang đỏ bừng, không lên tiếng.

Bộ Thiên Hành thấy nàng bối rối, cười ha ha nói: “Ta chưa từng thấy.”

Dung Trạm cũng không kinh ngạc, hình như hần đã liệu trước, chỉ thở dài nói: “Tính tình của nàng ấy không giống với diện mạo tí nào. Không lâu nữa Đại Tư sẽ bắt đầu động binh ở phương Bắc, chỉ hy vọng nàng không bị cuốn vào cuộc chiến.”

Bộ Thiên Hành thờ ơ nói: “Không giống? Chẳng lẽ dung nhan nàng ta như yêu quái?”

Dung Trạm đã say lắm rồi, hần từ từ ngã người nằm trên sập, nhắm mắt đáp: “... giống yêu tinh vậy.”

Mặt Phá Nguyệt “Đùng” một cái, nóng bừng. Nàng ngược mắt nhìn chỉ thấy sắc mặt Bộ Thiên Hành trầm như nước, vẫn tiếp tục uống rượu. Hần không nói lời nào, trong mắt dường như lấp lánh ý cười.

22. Chương 22: Quyền Pháp

Ban đêm, Phá Nguyệt nằm trên chiếc giường nhỏ trong lều, đọc mấy quyển binh thư ít ỏi của Bộ Thiên Hành — không phải nàng muốn đọc, mà thật sự là quá buồn chán.

Bất chợt cửa lều bị xóc lên, Bộ Thiên Hành thông thả đi tới. Hần không vào trong, mà đứng trước mặt Phá Nguyệt, nửa cười nửa không nhìn nàng: “Dậy”.

Phá Nguyệt nghe trên người hần có mùi rượu, lại nhớ đến lời bàn của hần về việc tàn sát hàng loạt dân trong thành vừa này thì chẳng muốn để ý tới hần: “Làm chi?”

Hần túm lấy cổ áo nàng, lôi xềnh xệch đến luyện võ trường.

Lúc này đêm đã khuya, luyện võ trường thanh vắng không một bóng người, chỉ có ánh trăng yên tĩnh chiếu sáng.

“Dung Trạm đâu?” Nàng hỏi.

“Về ngủ rồi.” Hần nhẹ nhàng thả nàng xuống, sau đó trầm giọng nói: “Nhìn cho kỹ.”

Không đợi Nhan Phá Nguyệt phản ứng, thân hình hần đã chuyển động.

Cánh tay dài vung ra, lưng cúi thấp xuống. Hần tung hai đấm vững vàng như Thái sơn, bộ pháp gọn gàng dứt khoát, trong màn đêm thi triển từng chiêu một. Nhan Phá Nguyệt nhìn một lát, không nhận được xuýt xoa — thật không biết hần cũng có mặt mạnh mẽ và dũng mãnh như thế... Chỉ một bộ quyền pháp mà hần có thể biểu diễn nhuần nhuyễn và thích mắt đến vậy.

Một lát sau, hần thu quyền đứng lại, khí trầm như biển, ánh mắt sáng như sao trời dày đặc: “Cô thử đánh lại một lần xem.”

“... Hả?”

“Đây chính là bài quyền nhập môn của binh lính Đại Tư ta — Thông Ngọc Trường Quyền. Cô cái gì cũng không biết, luyện bài cho tốt, ít nhất cũng có thể phòng thân.”

Phá Nguyệt há hốc miệng: “Người muốn dạy ta võ công?”

Bộ Thiên Hành vỗ đầu nàng: “Hơn mười ngày nữa là phải ra trận rồi. Ta cũng không rảnh lo cho sống chết của cô. Còn không bắt đầu?”

Phá Nguyệt ngẫm nghĩ: “Sao lại gọi là Thông Ngọc Trường Quyền? Cái tên thật là thanh nhã.”

Bộ Thiên Hành thuận miệng trả lời: “Bộ quyền pháp này năm đó là do Sở Dư Tâm sáng tạo ra. Nghe nói Thông Ngọc chính là khuê danh của ái thiếp hần.”

*Ái thiếp: vợ yêu

Phá Nguyệt giật mình, Sở Dư Tâm! Đương nhiên nàng biết người này, chính là Đại Nguyên soái phản quốc năm đó, nhưng thì ra hần lại là người chung tình như vậy!

“Nam nhân tốt!” Nàng thì thầm.

Ánh mắt Bộ Thiên Hành bỗng dừng trầm hần. Hần nghiêm nghị nói: “Đừng vội nói vậy! Hần thông đồng với địch phản quốc, người gặp người giết! Cuối cùng rơi vào vòng loạn tiễn, chết cũng chưa hết tội!”

Phá Nguyệt chỉ im lặng.

Nhưng mà... quyền pháp thì...

“Người có thể đánh lại một lần không? Động tác... chậm hơn mười lần đi.” Hai mắt nàng long lanh, khẩn thiết nhìn hần.

Bộ Thiên Hành không nói được gì, đành thở dài một tiếng rồi biểu diễn lại một lần chậm thật chậm. Có điều lúc hần thấy Phá Nguyệt vừa khấn trương vừa nghiêm túc bắt chước theo, mà động tác lại quều quào y như mớ chữ gà bới của nàng thì không khỏi hồi hận vì cái suy nghĩ muốn dạy nàng võ công này.

Cứ thế học được hai canh giờ, Nhan Phá Nguyệt mới cơ bản thuộc được tất cả các động tác. Tuy nhiên nắm tay bé xíu hồng hào ấy vung ra, thật sự là một chút phong độ cũng không có. Bộ Thiên Hành xưa nay vốn chẳng phải người kiên nhẫn, quyết định thả nàng vài ngày nhưng vẫn vờ vịt nói: “Mấy ngày này cô không cần hầu hạ ta, cứ luyện quyền cho tốt là được. Hôm trước khi lên đường ta sẽ đến kiểm tra. Không thuộc bài là ta giao cô cho lão rùa đen ngay!”

Hần hùng hăng hồ hồ nói, Phá Nguyệt nghe lại cảm thấy rất buồn cười. Nàng nói: “Trước giờ ta chưa từng luyện võ công, đây là người dục tốc bất đạt!”

*Dục tốc bất đạt: làm chuyện gì nôn nóng thì dễ hỏng, không thể thành công.

Lúc này Bộ Thiên Hành mới nhớ ra một chuyện, nói: “Đưa tay ra.”

Phá Nguyệt giơ tay. Hai ngón tay hần áp nhẹ lên mạch môn nàng. Tự nhiên Phá Nguyệt nhớ đến lần đầu tiên gặp nhau, lúc hần điểm huyệt mình còn học theo Dung Trạm dùng vải quần tay lại. Lúc này da thịt chạm nhau, hần vẫn thản nhiên không chút lúng túng, thật kỳ lạ.

Vì vậy nàng ngạc nhiên hỏi: “Ồ, người không cần quần tay lại sao?”

Bộ Thiên Hành đang tập trung tư tưởng tìm kiếm dòng khí kỳ quái kia trong cơ thể nàng, lại không thu hoạch được gì. Nghe nàng chế giễu, hần chẳng thèm do dự vượt theo cổ tay trơn mịn của nàng: “Cầm xương dê còn sướng hơn.”

Vốn hần chỉ nói đùa, nhưng vết chai ở tay hần chà lên làn da mềm mại của Phá Nguyệt khiến cả hai người đều rung động, lại đồng thời nhớ đến cái đêm cùng ôm nhau ngủ.

Bộ Thiên Hành trầm mặc một lát mới buông cánh tay nhẵn mịn như ngọc của nàng ra, nói: “Hôm đó ta giúp cô trị thương, dò được một dòng chân khí rất mạnh trong cơ thể cô. Có thật là cô chưa từng luyện võ công bao giờ?”

Phá Nguyệt lắc đầu. Nàng cũng mơ hồ biết được trong cơ thể mình có một dòng khí rất quái lạ. Cứ cách mấy ngày thì lục phủ ngũ tạng liền bị đảo lộn như dãi sông lấp biển, lúc nóng lúc lạnh, cực kỳ khó chịu. Thế là nàng kể lại toàn bộ hình thức sinh hoạt, ăn uống kỳ lạ lúc còn ở biệt viện cho Bộ Thiên Hành nghe.

Bộ Thiên Hành trầm tư một chút mới nói: “Như vậy đi, ta dạy cô một chút phương pháp ngồi thiền vận khí cơ bản. Mỗi ngày cô luyện tập một canh giờ, có lẽ có thể giảm bớt đau đớn.” Nói xong hần nghiêng mắt lặng lẽ ngắm nàng, lòng nghĩ ngày thường nàng luôn vui vẻ vô tư, không ngờ thường xuyên bị dòng chân khí đó dày vò khổ sở mà chưa bao giờ đề cập tới, tính tình cũng thật cứng cỏi. Nếu sinh ra làm nam nhi, chắc có thể trở thành một người lính giỏi.

Phá Nguyệt nghe vậy vô cùng vui mừng. “Thật tốt quá.”

Bộ Thiên Hành và nàng cùng ngồi xuống. Hắn dạy nàng phương pháp điều hòa vận khí đơn giản nhất, làm sao để quy tụ hết chân khí hỗn độn trong cơ thể về đan điền. Phá Nguyệt làm theo lời hắn bắt đầu luyện tập. Quả nhiên chỉ một lát sau đã cảm thấy dòng khí vừa lạnh như băng, vừa nóng như lửa đỏ nhẹ nhàng lưu chuyển về đan điền. Tuy chỉ là một chút cảm giác mơ hồ nhưng đã dễ chịu hơn rất nhiều.

Trong bảy tám ngày này, ban ngày Phá Nguyệt không cần hầu hạ Bộ Thiên Hành. Ngày nào nàng cũng tìm một góc vắng người, tự luyện quyền pháp và ngồi thiền vận công. Tuy rằng quyền nàng đánh ra vẫn mềm yếu, không có lực nhưng cũng dần dần ra hình ra dạng.

Cảm giác chân khí điều hòa trong cơ thể càng lúc càng rõ ràng. Gần mười ngày nay, nàng không còn bị dòng khí lúc nóng lúc lạnh đó hành hạ, toàn thân vô cùng khỏe khoắn. Trong đan điền lại có thêm một dòng khí nóng nho nhỏ, không chạy tán loạn mà âm áp, rất thoải mái.

Chạng vạng một buổi chiều, nàng ở trong cánh rừng gần kho binh khí luyện quyền. Cứ luyện mãi một bộ quyền pháp tới lui, lại không có tiến bộ gì đột phá làm cho nàng hơi chán nản.

“Bình!”

Nàng đâm một quyền vào thân cây tròn, to bằng khoảng cái chén ăn cơm. Cái cây nhỏ chẳng hề rung rinh được chút nào — Hôm kia Bộ Thiên Hành tới kiểm tra, hắn tung một quyền đã đánh gãy cái cây to gấp ba!

Nàng tiếp tục đánh thêm một quyền nữa, mới ra được nửa đòn, chợt cảm thấy dường như có một dòng khí nóng mỏng tang từ trong bụng chạy lên, nhanh như tia chớp, trong nháy mắt đã chạy xuống lòng bàn tay

“Bình!”

“Kéo kẹt —“

Phá Nguyệt kinh ngạc, há hốc miệng.

Thân cây rung rinh, ở giữa thân bị gãy làm hai đoạn, từ từ ngã xuống.

Nàng nhìn nắm tay mình, lại nhìn cái cây — không phải chứ? Chẳng lẽ Bộ Thiên Hành dạy nàng thần quyền sao?

Nàng vui đến phát điên, lại đánh thêm một quyền nữa lên thân cây bên cạnh. Quyền này so với trước còn nhanh và mạnh hơn gấp bội —

Cái cây nhỏ, chẳng thềm nhúc nhích chút nào.

Nàng không cam lòng, chọn một cái cây nhỏ đến không thể nhỏ hơn, lại đánh thêm một quyền nữa —

Cây nhỏ chỉ khê lắc lự, sau đó lại khỏe mạnh đứng thẳng như cũ.

Phá Nguyệt vô cùng thất vọng, ủ rũ trở về cái cây đầu tiên thì thấy trên chỗ bị gãy to bằng miệng chén có mấy con côn trùng lấm tấm nằm chết —

Thì ra cái cây này đã bị sâu đục từ trước. Khó trách nàng có thể dễ dàng đánh gãy.

Quả nhiên, làm gì có kỳ tích.

Nàng hơi chán nản, nhưng sau đó nhanh chóng lấy lại tinh thần — nếu nàng chỉ luyện có mấy ngày đã có thể đánh gãy cột, còn người khác phải khổ luyện nhiều năm mới được một thân võ nghệ, vậy không phải oan uổng lắm sao?

Mấy ngày sau, Bộ Thiên Hành nhận được lệnh điều động chính thức, lệnh hắn lập tức ra tiền tuyến, trọng thưởng tiểu đội Xích Thổ năm nghìn binh mã. Dung Trạm cũng phải ra chiến trường, nhưng cấp bậc hắn thấp hơn Bộ Thiên Hành. Dung Trạm nhậm chức thiên tướng quân trong một đội khác, không thuộc phạm vi quản lý của Bộ Thiên Hành.

Nhưng Phá Nguyệt không ngờ, bọn họ vừa đến tiền tuyến, Bộ Thiên Hành lập tức phải ra chiến trường.

Hơn nữa còn lãnh trách nhiệm tiên phong công thành.

Tiên phong là gì? Chính là cái bia đỡ đạn. Dù Phá Nguyệt chỉ là một binh sĩ gà mờ cũng hiểu đạo lý này. Nhưng lúc nàng đứng sau lưng Bộ Thiên Hành, nhìn hấn nhanh nhẹn mặc áo giáp hơi cũ lên người, ánh mắt toát ra hào khí ngùn ngụt, oai phong凛冽. Hấn vô tình nhìn vào mắt nàng, vẫn là ý cười lười nhác mà nàng quen thuộc. Lúc này nàng mới ý thức được, tuy Bộ Thiên Hành mồm mép láu lỉnh, nhưng trong cốt tủy vẫn chảy dòng máu nóng của quân nhân, không hề thua kém Dung Trạm.

Nếu không, sao quân địch có thể sợ mất mặt mà đặt biệt danh cho hấn là “Bộ Diêm La”?

Nếu không thì sao vừa vào quân doanh, các tướng quân đồng liêu thấy hấn đều tỏ ra phấn chấn và vui mừng?

Bộ Thiên Hành thấy nàng vẫn trầm mặc, cho rằng nàng sợ ra chiến trường, mới nhả từng chữ hỏi: “Cô sợ à? Nghe nói bọn Mặc quốc bắt được nữ binh đều cắt đầu, lột sạch y phục thị chúng.”

Phá Nguyệt nghe cũng cảm thấy sợ, nhưng nàng không muốn tỏ ra rụt rè trước mặt hấn, thản nhiên nói: “Cái gì tới thì tới thôi. Không phải người có dạy ta quyền pháp sao?”

Bộ Thiên Hành bật cười: “Cô cho rằng luyện quyền pháp nửa tháng là đủ sức tự cứu mình à? Cứ ngoan ngoãn ở trong lều đi! Có ai hỏi thì nói cô bị nhiễm phong hàn, tay chân không có sức. Tiểu Tôn còn nhỏ tuổi, sẽ không có ai chú ý đâu. Chỗ quan kỷ luật quân đội ta cũng có nói qua. Được rồi, buổi tối ta muốn ăn mì. Chiếm xong thành trì này ta sẽ về ngay. Nhớ làm thêm cho Dung Trạm một phần.”

Nói xong hấn liền cầm đao bước ra ngoài. Phá Nguyệt sững sờ nghe hấn nói một hơi, cuối cùng lúc hấn sắp bước ra khỏi lều mới hô với theo được một câu: “Người... nhớ bảo trọng!”

Hấn không hề quay đầu, chỉ tùy ý khoát tay áo một cái, đi nhanh ra ngoài.

23. Chương 23: Tàn Sát Hàng Loạt Dân Trong Thành

Mặt đất rộng bao la, trên trời mây đen mù mịt.

Cuối mùa thu, trên cánh đồng bát ngát không có lấy ngọn gió, không khí nóng hầm hập mà mãi trời không đổ được giọt mưa nào, vô cớ làm người ta cảm thấy rất khó thở.

Mặc Quan thành.

Đây là thành trì trọng yếu nhất ở phía nam Mặc quốc. Gạo và lá trà chính là hai mặt hàng được ưa chuộng nhất, được vận chuyển từ nơi này đến khắp mọi miền đất Đại Tư. Giờ phút này, nó chỉ còn là một tòa thành cần cỗi, xơ xác, tường vàng loang lổ. Hầu như nó đã bị quốc chủ Mặc quốc vứt bỏ, chỉ còn không đầy ba ngàn tàn binh mà phải ngăn cản năm vạn gót sắt quân Đại Tư.

Cả đoàn binh Đại Tư trong quân phục đen như một con quái vật khổng lồ đang ngủ đông. Đứng dưới cổng thành nhìn ra xa chỉ thấy toàn đầu người, kéo dài ngút tầm mắt. Bộ Thiên Hành trầm nghĩ, nếu như giờ phút này người đứng trên cổng thành là mình, chỉ sợ cũng không rét mà run.

Áo giáp phủ bụi sau mấy tháng không mặc trên người hấn đã được Nhan Phá Nguyệt lau chùi sạch sẽ, bóng loáng đứng ở vị trí đầu tiên. Phía sau chính là tiểu đoàn Xích Thổ đã theo hấn mấy năm. Nếu nói trung quân là đội chủ lực của quân Đông Lộ, thì tiểu đoàn Xích Thổ chính là mũi nhọn của đội chủ lực này. Các đội ngũ khác thường sẽ có tiếng binh lính thì thầm nói chuyện vì nôn nóng hay bất an, và cả tiếng vó ngựa lộp cộp tại chỗ. Nhưng tiểu đoàn Xích Thổ của hấn, hàng ngũ chỉnh tề, an tĩnh không tiếng động, giống như năm ngàn bức tượng biết đi. Một khi thức tỉnh liền lập tức trở thành thanh loạn đao đen tuyền, phần nộ chém vỡ hàng ngũ quân địch.

Bộ Thiên Hành một tay nắm chặt cương ngựa, tay còn lại chậm rãi rút Minh Hồng đao. Ánh đao nặng nề u ám, tự phát ra tiếng kêu “ông ông”.

Cuối cùng, tiếng trống trận như sấm nổ vang lên, phá vỡ không gian yên tĩnh trên cánh đồng bát ngát.

Bộ Thiên Hành nhúh mày, quát một tiếng chấn động khắp nơi: “Công thành!”

Năm ngàn binh lính Xích Thổ đồng thanh hô theo: “Công thành!” Âm thanh như của một người khổng lồ phát ra, lạnh lùng vô tình. Hai ngàn kỵ binh, ba ngàn bộ binh lao thẳng vào chân thành trì như thủy triều cuộn trào mãnh liệt.

“Chậm — chậm — chậm —” Đằng sau bờ tường trên cao có giọng nói khàn khàn đang điều binh, đôi mắt đen sắc bén nhìn chăm chăm vào quân tiên phong đang dần dần tiến đến gần. Cuối cùng, giọng nói đó quát lên: “Bắn!”

Mưa tên như giặc châu chấu tràn tới, che lấp ánh mặt trời trên cao, bắn thẳng vào hàng ngũ binh lính Xích Thổ tiến vào trong tầm bắn!

“Bên trên chần khiên!” Bộ Thiên Hành hét lớn, tất cả binh lính Xích Thổ đều nghe được rõ ràng. Hàng loạt ánh sáng bạc lóe lên, năm ngàn binh sĩ hành động rầm rập như cùng một người, đồng loạt giơ khiên lên kết thành trận thế hình cây đinh.

Hàng loạt mưa tên phi công bắn vào tám khiên chắc chắn, phát ra âm thanh “thùng thùng” trầm đục. Ngẫu nhiên có vài mũi tên xuyên qua được khe hở, bắn trúng ngực bụng binh lính nào đó. Người này vừa ngã xuống, đã có người khác lập tức tiến lên lấp chỗ hổng. Tốp quân tiên phong chậm rãi, không dao động từng bước tiến đến gần cổng thành. Các tốp quân phụ trách thang mây, xe bắn đá còn lại cũng lần lượt tiến lên dưới sự che chắn của đội tiên phong.

“Người điều binh chẳng lẽ là Bộ Diêm La?” Giọng nói trầm khàn trên lầu cổng thành vừa nãy kinh ngạc thốt lên. Hẳn chính là thành chủ Mặc Quan thành, Chu lão tướng quân, năm nay năm mươi tuổi.

Có người đáp: “Chính là Bộ Thiên Hành!”

Gương mặt già nua của Chu lão tướng quân lập tức suy sụp: “Là hần!”

Một tướng quân trẻ tuổi, chỉ huy binh lính phòng ngự ở bên cạnh cả giận nói: “Tên Bộ Thiên Hành đó có gì đáng sợ! Con lập tức thay phụ thân bắn chết hần!” Hẳn chính là Chu tiểu tướng quân. Không đợi phụ thân kịp lên tiếng, hần đã rút ra ba mũi kim tiễn (*) nặng chịch từ túi đựng sau lưng. Một người một cung đứng từ trên cao, kiêu ngạo ngắm thẳng vào người đang ngồi trên Ô Vân Đạp Tuyết, vô cùng nổi bật giữa đội tiên phong. “Vèo — Vèo — Vèo” Ba mũi tên đồng loạt bắn ra!

*Kim tiễn: đầu mũi tên được làm bằng vàng, hoặc mạ vàng.

Chu tiểu tướng quân trời sinh thần lực, có tài bắn cung phi phàm. Cung tên của hần nặng hơn của người bình thường gấp mười lần. Người khác chỉ có thể bắn thủng một tầng da trâu cách năm mươi bước chân, nhưng hần lại có thể bắn xuyên cùng lúc năm tầng da trâu với khoảng cách cả trăm bước. Ba mũi kim tiễn lúc này đang xé gió lao tới, bên cạnh Bộ Thiên Hành đã có binh lính trông thấy ánh vàng lóe lên nhanh như ánh chớp, hoảng sợ hô: “Tướng quân, cẩn thận!”

Bộ Thiên Hành nghe tiếng gió rít lại không thềm tránh né, ngược lại còn để cái khiên xuống. Hần ngược mắt liền thấy ba luồng sáng vàng đang lao thẳng tới mặt mình.

Chu thị Kim Tiễn, uy chấn tam quân?

Hần cười lạnh, lập tức vận khí hết dài một tiếng. Hai chân đạp nhẹ lên lưng ngựa lấy đà, tựa như hắc ưng giương cánh, trực tiếp lao thẳng về phía ba mũi kim tiễn đoạt mệnh kia!

Dù là nhóm binh cùng theo hần vào sinh ra tử đã mấy năm, giờ phút này trông thấy tướng quân dũng mãnh của họ cũng phải khiếp sợ. Có mấy người đồng loạt kêu lên: “Tướng quân!”

Thân ảnh Bộ Thiên Hành nhanh như tia chớp, từ trên lưng ngựa nhảy lên ấy trượng, ánh đao chợt lóe sáng trong phút chốc. Ánh vàng như gió, ánh đao như điện, vàng đá giao nhau vang vọng khắp cánh đồng hoang vu!

Chiến trường kinh thiên động địa, kẻ chết người sống giờ phút này bỗng nhiên yên tĩnh đến kỳ lạ.

Binh lính trên lầu cổng thành quên bắn tên, binh lính dưới cổng thành cũng ngừng thở, ai nấy đều ngơ ngẩn nhìn tình cảnh trước mắt!

Thân hình Bộ Thiên Hành như con giao long gào thét đáp xuống lưng ngựa. Chỉ thấy sáu mảnh của mấy cây kim tiễn vi vu rớt xuống trước mặt hắn.

Ba cây kim tiễn, cây nào cũng bị hấn chẻ thành hai nửa!

Thậm chí phụ tử Chu gia đứng trên thành cao, trong nhất thời cũng quên phải truyền mệnh lệnh xuống dưới, chỉ ngầy người nhìn Bộ Thiên Hành trầm mặc đứng sừng sững trên lưng ngựa, lòng không khỏi run sợ.

Làm sao Bộ Thiên Hành có thể bỏ qua cơ hội này!

Hắn vươn tay chụp lấy cung tên vắt dưới bụng ngựa, nhìn chăm chăm cổng thành cao ngất phía trước, chợt cất giọng cười lớn: “Đã nghe danh kim tiễn Chu gia uy chấn Đông Nam, hôm nay xin dùng cung tên lãnh giá!”

Lời còn chưa dứt, một mũi tên sắt bình thường đã rời cung, như truy hồn đoạt mệnh bay vọt về phía lầu cổng thành. Dù chỉ có một mũi tên, nhưng binh lính trên lầu thành lại đồng thời cúi người trốn tránh, dường như ai cũng sợ chỉ cần trúng mũi tên của Bộ Diêm La này, chắc chắn sẽ mất mạng!

Nhưng không ai ngã xuống.

Ngã xuống chính là lá cờ Mặc quốc. Cờ được buộc bằng dây thừng, ấy vậy mà cách xa cả trăm bước chân, dây thừng lại bị bắn đứt ngay giữa! Lá cờ lớn đỏ tươi như máu từ từ rơi từ trên cao xuống, không ai có thể cứu được!

“Hay!” Phía dưới trường thành, tiếng hò reo như sấm dậy.

Trên lầu cổng thành, ai nấy mặt mày xám ngoét như tro tàn.

Sắc mặt Bộ Thiên Hành lạnh lùng đến cực điểm, hấn thúc ngựa tiến nhanh về phía trước, tiếng quát chấn động ba quân: “Giết!”

Sắc trời u ám.

Phía sau tiếng chém giết rung trời, Bộ Thiên Hành dẫn một đội binh lính xông vào cổng thành. Dĩ nhiên, người hấn giết nhiều không kể xiết. Một đao chém ra là có người ngã xuống, xác chết chồng chất như núi.

Trước mặt lại có một binh lính Mặc quốc ngã xuống trong lúc kinh hoàng bỏ chạy, bị hấn chém một nhát từ đầu đến chân, chẻ thành hai nửa, trông rất ghê rợn. Đôi mắt lạnh lùng của hắn nhìn lướt qua trên mặt xác chết, bất chợt khựng lại.

Tên kia vẫn chỉ là một thiếu niên, tầm tuổi với Tiểu Tôn. Trên gương mặt non nớt là đôi mắt sợ hãi, kinh hoàng mở to.

Bộ Thiên Hành dừng lại, hấn thâm nghĩ — khoảng một canh giờ nữa là có thể hoàn toàn chiếm lĩnh Mặc Quan thành rồi.”

Trong lòng hắn tự dưng dâng lên cảm giác chán chường. Hắn cất đao vào vỏ, quay đầu nói với phó tướng: “Giao cho các người!”

Phó tướng lại nhìn chăm chăm vào dưới cổng thành, ngập ngừng nói: “Tướng quân, người nhìn kia!”

Phía sau cửa thành mở toang là con đường rộng. Vì đã có quân tiên phong tiến vào nên trên đường lớn máu chảy thành sông. Một vị nam tử mặc nhung trang, tóc trắng xóa đang quỳ giữa đường.

Phía sau hắn, từ cửa thành đến cuối con phố có rất nhiều người đang quỳ.

Toàn là phụ nữ và trẻ nhỏ, khóc lóc đến khan cả tiếng.

“Bộ tướng quân!” Nam nhân đang quỳ ở kia cất giọng khàn khàn nhưng vang vọng đến tận trời cao: “Ta là Chu Ngọc Sấm, thành chủ thành này! Mời tướng quân hãy lấy đầu ta đi! Chỉ xin người tha cho những người già yếu, phụ nữ và trẻ em trong thành! Trượng phu và phụ thân của họ đều đã tử trận trên lầu thành rồi!”

Bộ Thiên Hành nhảy xuống ngựa, bước tới nhìn chăm chăm vào Chu Ngọc Sấm: “Người nhận ra ta?”

Chu Ngọc Sấm rưng rưng gật đầu: “Nửa năm trước, Bộ tướng quân vì cứu dân chúng vô tội của U Lan quốc mới bị Triệu đại tướng quân giáng chức. Người khác không biết nhưng lão hủ biết.”

Bộ Thiên Hành lạnh lùng nói: “Không có chuyện này.” Nói xong cũng không để ý tới Chu Ngọc Sấm, lập tức đi đến dưới cổng thành nói với phó tướng: “Về bẩm báo với Đại tướng quân...”

Phó tướng biết tâm ý của Bộ Thiên Hành, vội nói: “Tướng quân, không thể! Tàn sát dân trong thành là lệnh của Nhị hoàng tử. Người vừa được phục chức, không thể...”

Bộ Thiên Hành liếc phó tướng một cái, hần nói tiếp: “... Ta không cần công trạng chiếm lĩnh Mặc Quan thành. Người về xin Triệu tướng quân tha cho dân chúng thành này. Cứ quyết định vậy đi.”

Phó tướng đành thở dài một tiếng, xoay người lên ngựa rời đi.

Khoảng nửa nén nhang thời gian trôi qua, phó tướng mới cưỡi ngựa trở về, vẻ mặt không vui: “Triệu tướng quân nói: ‘Được!’”

Bộ Thiên Hành thở dài một hơi, gật đầu, quay lại nói với Chu Ngọc Sấm: “Người an tâm đi đi.”

Chu Ngọc Sấm cảm kích nói: “Đa tạ Bộ tướng quân.” Hần lấy lệnh bài trong người ra giao cho tùy tùng: “Truyền lệnh của ta, toàn thành đầu hàng, cung nghênh quân đội Đại Tư vào thành.” Tùy tùng lĩnh mệnh đi rồi, Chu Ngọc Sấm mông lung nhìn ra bốn phía, bất chợt giơ lên trường kiếm khẽ cắt một đường, ngay lập tức máu tuôn như suối, ánh mắt không còn chút sự sống. Mọi người phía sau kinh ngạc đồng thanh hô lên, nhưng không còn kịp nữa.

Bởi vì Mặc Quan thành đầu hàng, không chống cự nên quân Đại Tư giảm thiểu được rất nhiều thương vong. Cửa thành nhanh chóng mở rộng, quân đội Đại Tư như nước sông cuộn cuộn tràn vào nơi đã từng là thành trì kiên cố nhất, khó công phá nhất.

Bộ Thiên Hành từ xa đã trông thấy xa giá của phủ Đại tướng quân Triệu Sơ Túc, vội vàng tới nghênh tiếp: “Đại tướng quân!”

Triệu Sơ Túc là một nam tử trung niên, khoảng hơn bốn mươi tuổi. Thân mặc áo giáp nam vàng chói lóa, gương mặt sáng sủa anh tuấn, thần sắc thâm trầm nghiêm nghị. Thấy Bộ Thiên Hành, Triệu Sơ Túc chỉ hơi gật đầu: “Người vất vả rồi.” Chợt hần cất cao giọng nói: “Truyền lệnh của ta, tàn sát hàng loạt dân trong thành ba ngày.” Lại cúi mắt nhìn Bộ Thiên Hành: “Ngày đầu tiên thuộc về đội tiên phong phá thành, đừng mảnh hơn người — tiểu đoàn Xích Thổ.”

Tướng sĩ xung quanh ai nấy đáng vẻ thèm thuồng, trong lòng Bộ Thiên Hành lại bị chấn động. Hần quát lớn: “Không được!”

Mọi người đều cả kinh. Triệu Sơ Túc trừng mắt, lạnh lùng ra lệnh: “Bộ Thiên Hành! Người câm miệng cho ta!”

Bộ Thiên Hành gằn từng tiếng đánh thép: “Đại tướng quân! Thuộc hạ đã hứa với thành chủ Chu Ngọc Sấm, hễ hần đầu hàng, quân ta sẽ không tàn sát dân trong thành. Đại tướng quân, đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh! Tương lai Đại Tư ta tất sẽ thống nhất thiên hạ. Nếu nói mà nuốt lời, làm sao trấn an lê dân bá tánh!”

Triệu Sơ Túc còn trầm ngâm chưa đáp, phía sau đã có người bước ra từ đám đông, cất giọng lạnh lẽo: “Láo xược!” Người đó tướng mạo anh tuấn, quần áo đẹp đẽ, vô cùng quý giá. Bộ Thiên Hành nhận ra hần, chính là giám quân Nhị hoàng tử phái tới.

Tên giám quân cười lạnh, nói với Triệu Sơ Túc: “Triệu tướng quân, tàn sát hàng loạt dân trong thành là quân lệnh của Nhị hoàng tử, cũng chính là ý tứ của Hoàng thượng. Vậy mà trong quý quân còn có người dám cùng gian tặc Mặc quốc trao đổi, giao dịch sao!”

“Chó má!” Bộ Thiên Hành giận dữ hét lên: “Ta đối với Đại Tư trung thành cẩn cẩn!”

Tên giám quân biến sắc, ngón tay run run, giận dữ chỉ vào Bộ Thiên Hành, hai mắt phát hỏa đang muốn xả cơn giận. Triệu Sơ Túc tuy quý mến Bộ Thiên Hành võ công cao cường, nhưng cũng bực mình hần lúc này

không biết thức thời, cả giận nói: “Đừng nói bậy! Người đâu, trói hắn đem về đại doanh, phạt một trăm trượng, răn đe cảnh cáo!”

Đến tối mịt, tiếng chém giết ở phương xa cũng dần lắng bớt. Nhan Phá Nguyệt đứng ở trước lều trại đã lâu lắm, chỉ thấy rất nhiều binh sĩ mặt mày hớn hởi trở về, nhưng vẫn chưa gặp Bộ Thiên Hành. Thậm chí ngay cả binh sĩ tiểu đoàn Xích Thổ, một người cũng không thấy.

Đứng thêm một lúc nữa, cuối cùng cũng thấy một tướng quân có quen biết với Bộ Thiên Hành. Toàn thân hắn dính đầy vết máu, chậm chạp đi ngang qua lều trại. Nhan Phá Nguyệt vội vàng kéo hắn lại, thấp giọng hỏi: “Lý tướng quân, tướng quân của tôi đâu?”

Lý tướng quân kia nhìn một lúc, nhận ra nàng lại đột nhiên giận dữ: “Cái tên tiểu tử này! Tướng quân nhà ngươi ở ngoài chiến trường vào sinh ra tử, người lại không ở trước yên ngựa hộ vệ mà trốn cả ngày trong doanh trại!” Hắn lạnh lùng nói: “Tướng quân người đang bị phạt trượng trên luyện võ trường, trước mặt các anh em khác! Còn không mau đi!”

Phá Nguyệt nghe vậy rất kinh ngạc, lập tức cuống cuồng chạy về hướng luyện võ trường.

24. Chương 24: Lăn Đầu Thân Mật

Nhan Phá Nguyệt ba chân bốn cẳng chạy đến luyện võ trường, từ xa xa đã thấy mười mấy người túm tụm lại một góc ở phía đông.

Nàng vô cùng căng thẳng — đó chính là nơi đặt giá hình để phạt binh sĩ phạm lỗi. Trong tiếng xì xào bàn tán của mọi người, nàng nghe tiếng da thịt bị đánh “Bịch, bịch, bịch”, từng cái, từng cái một.

Nàng vội vàng lao vào giữa đám người!

Cũng may đáng người Phá Nguyệt nhỏ nhắn, mấy binh sĩ cao to đang chen lấn thấy nàng đều vô thức né sang một bên, vì vậy nàng mới nhanh chóng lên được vào phía trong.

Đúng là Bộ Thiên Hành.

Cái giá gỗ dài hơn hai thước đặt chễm chệ trên đất. Bộ Thiên Hành đang úp người vào cái giá, hai tay đặt hờ trên ngà ba giá gỗ, sắc mặt nghiêm túc, ánh mắt u ám. Đứng phía sau Bộ Thiên Hành là hai binh lính cao lớn, cường tráng. Mỗi người cầm một cây côn làm bằng gỗ thông, to bằng cổ tay Nhan Phá Nguyệt, lần lượt giơ lên đánh xuống. Tiếng côn gỗ đập vào da thịt nặng nề vang lên. Đàng trước còn có một tên lính nhịp nhàng đếm: “Mười lăm, mười sáu,...”. Vậy mà Bộ Thiên Hành không hề có biểu cảm gì, hai mắt nhìn thẳng phía trước, phẳng phất như người bị đánh không phải mình.

Phá Nguyệt kéo người bên cạnh: “Tướng quân của chúng ta vì sao lại bị phạt?”

Người kia nghe giọng nói thanh thúy của nàng, cảm thấy rất kỳ quái. Hắn nheo nheo mắt: “Tiểu Tôn... Giọng của người hôm nay sao lại eo éo vậy?”

Nàng nghiêm mặt lặp lại: “Vì sao tướng quân bị phạt?”

Người nọ giật mình, sợ sệt đáp: “Triệu đại tướng quân muốn tàn sát hết dân trong thành, Bộ tướng quân vì cố gắng ngăn cản nên mới... còn đắc tội cả giám quân đại nhân...”

Phá Nguyệt không nói được lời nào, ngơ ngác nhìn Bộ Thiên Hành.

Bộ Thiên Hành cũng nghe thấy giọng nói của nàng, nghiêng đầu nhìn sang, khóe miệng cứng nhắc kéo sang hai bên khẽ cười với nàng, phẳng phất như mặt nước phẳng lặng bị động mà vỡ ra.

Nụ cười của hắn khiến lòng dạ Phá Nguyệt rối bời. Ngược mắt lên nhìn chỉ thấy sau lưng hắn nhuộm đầy máu, không kềm được giận dữ — mấy tên lính này thường ngày quan hệ với Bộ Thiên Hành rất tốt, vậy mà bây giờ dám xuống tay nặng như vậy!

Thật ra, Phá Nguyệt không biết Triệu Sơ Túc cai quản quân đội rất nghiêm ngặt. Cho dù Bộ Thiên Hành được mọi người yêu quý, bị hành hình cũng không ai dám nương tay.

“Về đi.” Mối Bộ Thiên Hành mấp máy, hai mắt kiên định nhìn nàng.

Phá Nguyệt không phải người ủy mị. Nàng biết mình không có năng lực giúp đỡ, nhưng bảo nàng cứ vậy mà đi về, nàng về không được. Nàng đau lòng nhìn hắn, ngần ngừ ngần ngừ bước về phía trước, vô tình đã bước khỏi đám đông.

“Tiểu Tôn! Đừng làm vậy!” Một người ở bên cạnh hoảng hốt la lên. “Cẩn thận, không khéo người cũng bị phạt trọng bây giờ!”

Phá Nguyệt quay đầu lại nhìn, chính là lão Tô lúc trước nàng từng gặp. Lão Tô thấy nàng lầm lũi dường như muốn xông vào căn cây còn đang đánh, sợ nàng bị thương, lập tức ôm lấy eo nàng kéo về phía sau.

Phá Nguyệt giật nảy người, vội la lên: “Thả ta ra!”

Lão Tô ôm eo nàng, cảm thấy có gì hơi lạ. Nhưng ông không bận tâm nhiều, chỉ muốn ngăn tên tiểu tử này làm loạn ở đây. Cánh tay cứng cáp đang ôm nàng càng kéo mạnh về phía sau. Ổn ào như vậy làm mọi người đều quay sang nhìn.

“Buông nó ra!” Một tiếng quát chói tai vang lên khiến ai nấy đều giật mình, quay lại nhìn. Chính là Bộ Thiên Hành đang úp sấp trên giá, nhìn trừng trừng về phía này.

Phá Nguyệt cũng sững sờ nhìn hắn. Bộ Thiên Hành háng giọng hai cái, mới từ tốn nói: “Lão Tô, nó đang bị cảm mạo, lão buông nó ra đi, nếu không lại lây bệnh cho lão.”

“Không sao... Tên tiểu tử này quá xúc động...” Lão Tô còn chưa buông tay, Bộ Thiên Hành đã trầm giọng: “Thả ra!”

Lão Tô ngượng ngùng nhìn chủ tớ hai người. Ông buông Phá Nguyệt ra, vỗ đầu nàng nói: “Được rồi, được rồi. Là ta nhiều chuyện.”

Bị chuyện này gián đoạn, binh sĩ chịu trách nhiệm thi hành hình phạt đã dừng lại khá lâu. Họ đang định vung côn lên đánh tiếp, chợt nghe có tiếng nói trong trẻo từ trong đám người: “Khoan đã!”

Nhan Phá Nguyệt nhìn qua, không nén được vui mừng — Là Dung Trạm!

Có lẽ hắn vừa cởi áo giáp ngoài xong đã vội chạy tới đây. Áo choàng hơi cũ đang mặc trên người dính đầy bụi đất, còn có cả vết máu, khiến gương mặt trắng nõn trở nên lạnh khốc. Có điều ánh mắt mềm mại, ảm áp đã san bằng hết sát khí trên người hắn.

Hắn bình tĩnh bước ra khỏi đám đông, thi lễ với quan chấp pháp thi hành hình phạt trước: “Có thể để cho ta nói với huynh ấy mấy câu không, xong rồi hành hình cũng không muộn.”

Đối diện với người hiền lành như Dung Trạm, quan chấp hình khó mà từ chối. Hắn cũng biết Bộ Thiên Hành chính là đại ca kết nghĩa của Dung Trạm, đành kéo Dung Trạm sang một bên, thấp giọng nói: “Dung Trạm tướng quân nói nhanh thôi. Bộ tướng quân thân thể cường tráng sẽ không hề hấn gì đâu, đánh xong một trăm côn là được, mong ngài đừng cản trở.”

Dung Trạm mỉm cười gật đầu. Mọi người đều dồn ánh mắt về phía hắn, mà hắn vẫn bình tĩnh, không nhanh không chậm đi đến trước mặt Bộ Thiên Hành.

“Không phải huynh tán đồng hành động tàn sát hàng loạt dân trong thành sao?” Trong mắt hắn thậm chí còn hơi cười cười, Phá Nguyệt nhìn thấy ánh mắt mắt, thầm nghĩ thôi xong rồi, xong rồi...

Bộ Thiên Hành cười khà khà đáp: “Thì hôm nay ta đổi ý. Sao, không được à?”

Ai nấy đều kinh ngạc. Sắc mặt Dung Trạm giãn ra, sáng khoái nói: “Có đại ca thế này, ta còn đòi hỏi gì hơn!” Hắn quay lại nói với quan chấp hình: “Bộ tướng quân còn thiếu bao nhiêu côn nữa? Ta thay huynh ấy chịu phạt.”

Mọi người đều tỏ vẻ kính nể, Bộ Thiên Hành lại lạnh lùng nói: “Tiểu Dung, tránh qua một bên. Người coi thường đại ca ta quá.”

Quan chấp hình lắc đầu: “Không được. Quân lệnh như sơn, sao có thể chịu thay?”

Dung Trạm gật đầu, sau đó thản nhiên quỳ xuống: “Vây cứ phạt ta luôn. Ta cũng không tán đồng việc tàn sát dân trong thành.”

Ai nấy đều kinh ngạc, há hốc miệng. Bộ Thiên Hành cười ha ha, nâng tay vỗ vỗ lên vai Dung Trạm. Phá Nguyệt vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng trong lòng cũng cảm thấy hăng hái theo, không kềm được nổi lên dũng khí, cất cao giọng nói: “Hai vị tướng quân bị phạt xong, Tiểu Tôn sẽ chuẩn bị món ngon rượu ngon, mời hai vị thưởng thức! Tiểu Tôn chỉ là lính hầu, nhưng cũng cảm thấy tàn sát hàng loạt dân trong thành là không đúng.”

Bộ Thiên Hành và Dung Trạm còn chưa kịp lên tiếng, lão Tô đứng bên cạnh đã vỗ mạnh một cái lên vai Phá Nguyệt: “Tiểu tử khá! Quả là tâm phúc của tướng quân!” Sức hấn mạnh như trâu, Phá Nguyệt làm sao chịu nổi, hoảng hốt hét một tiếng rồi té cái “Bịch” xuống đất như con chó con. Nàng ngẩng đầu lên, gương mặt lấm lem bụi đất như con mèo hoa, “phèo phèo” mấy tiếng mới phun ra hết đất cát trong miệng.

Xung quanh vang lên một trận cười, ngay cả ánh mắt Dung Trạm cũng có ý cười. Ấy vậy mà Bộ Thiên Hành lại không cười, đôi mắt đen trầm mặc, lẳng lặng nhìn nàng đang bực tức ngồi dưới đất.

Cuối cùng cũng đánh xong một trăm trượng. Bộ Thiên Hành và Dung Trạm thông thả đứng lên. Hai người nội lực thâm hậu, chỉ bị thương ngoài da, không tổn hại đến xương cốt.

Mọi người quan tâm hỏi han mấy câu xong, ai nấy đều tản ra về trại của mình. Binh lính thân tín của Dung Trạm cũng dìu hấn về. Phá Nguyệt đỡ lấy thân hình cao lớn của Bộ Thiên Hành, dìu hấn đi từng bước một về lều mình.

Vừa rồi không khí sôi sục, nhưng bây giờ hai người lại không biết nên nói gì, cứ im lặng bước. Bộ Thiên Hành vẫn trầm mặc, Phá Nguyệt thì ngược lại, nàng vẫn đang rất phấn khích nên không để ý tới thái độ của hấn.

Về đến lều, Bộ Thiên Hành mệt mỏi nằm sấp xuống giường, nói với Phá Nguyệt: “Cô đi luyện quyền pháp thêm một canh giờ nữa rồi hãy về.”

Phá Nguyệt không chịu: “Bây giờ khuya rồi, bên ngoài lạnh lắm. Ta muốn ngủ.”

Bộ Thiên Hành chợt nghĩ, lúc này bàn tay nhỏ nhắn của nàng đỡ mình cũng hơi lạnh thật. Hấn bất đắc dĩ nói: “Vây cô qua lều Dung Trạm một lát đi, ta muốn bôi thuốc.”

Lúc này Phá Nguyệt mới giật mình, vết thương trên người hấn đều ở trên hông. Máu đã thấm ướt vạt áo hấn, nhuộm đỏ cả tay nàng.

Nàng cảm thấy hơi xót xa, ngập ngừng nói: “Hay là người để ta giúp cho, tự mình bôi không tiện đâu.”

Bộ Thiên Hành liếc xéo nàng: “Đầu cô bị ngựa đá à?”

“Cũng đâu phải ta chưa từng thấy...” Nàng thản nhiên nói: “Thì cũng có khác gì cục thịt heo đâu.”

Bộ Thiên Hành giận quá hóa cười: “Thịt heo này đắt lắm đấy nhé. Đi gọi tùy tùng của Tiểu Dung tới đây. Nếu Tiểu Dung có hỏi, cứ nói cô chọc giận ta, ta không cần cô hầu hạ.”

Phá Nguyệt gật đầu: “Cái cơ này nghe cũng hay.” Rồi xoay người ra khỏi lều.

Ai ngờ nàng sang lều Dung Trạm, gọi mấy câu mà không có ai trả lời. Phá Nguyệt cảm thấy hơi kỳ lạ, Dung Trạm cũng phải bôi thuốc, sao lại ngủ sớm như vậy?

Nàng xốc cửa lều lên, ngó vào trong chỉ thấy cả túp lều trống trải, không một bóng người, Dung Trạm và thân binh của hấn không biết đã đi đâu.

Phá Nguyệt lòng vòng xung quanh cũng không tìm thấy bọn họ. Nàng muốn tìm mấy binh lính khác nhưng phần lớn binh lính đang ở trong thành tranh thủ cướp giật. Hỏi thăm mấy người, họ đều khoát tay ra hiệu không rảnh.

“Người là tâm phúc của Bộ tướng quân, chuyện bé xít thế này mà còn muốn phiền người khác à?” Có người mỉa mai nói.

Nàng đành thất thủ đi về.

Vừa bước vào lều, Phá Nguyệt đã thấy Bộ Thiên Hành thẳng người, nằm sấp trên sập trúc. Hai mắt nhắm nghiền, hai thở kéo dài đều đặn, hình như đang ngủ.

Trong ánh nến lơ mờ, dung nhan anh tuấn thường ngày vẫn hay nghiêm nghị, bây giờ trở nên ôn hòa thoải mái. Dưới cặp chân mày đen là hàng mi vừa dài vừa dày, phủ bóng mờ nhàn nhạt lên sống mũi cao thẳng.

Phá Nguyệt bất giác đi đến cạnh hắn. Nàng nghe trong không khí tràn ngập hơi thở nam tính của hắn. Mùi mồ hôi, mùi máu, hơi nóng... nhưng lại không làm người khác cảm thấy khó chịu.

Phá Nguyệt nhìn hắn chăm chú trong khoảnh khắc, sau đó nhẹ nhàng đẩy đẩy tay hắn: “Này...”

Hắn vẫn nằm bất động, không hề có phản ứng.

Tuy Bộ Thiên Hành có công lực thâm hậu, nhưng cả ngày đã dốc sức chém giết, tâm trạng phiền muộn, lại còn nhịn đói chịu phạt, nên ngủ được là ngủ say như chết. Cho dù loáng thoáng nghe được giọng Phá Nguyệt đang gọi đi nữa, hắn cũng chẳng muốn dậy, chỉ muốn ngủ một giấc cho đã.

Phá Nguyệt thấy sau lưng hắn bị đánh bầm dập, máu me rất đáng sợ. Thật sự nàng chịu không nổi, liền rón rén mang tới một chậu nước ấm, thấm ướt khăn bông, xóc chiến bào của hắn lên, nhẹ nhàng lau vết máu và đất cát trên vết thương cho hắn.

Dưới chiến bào là thân thể rắn chắc, mỗi một tác cơ bắp đều chứa sức sống sung mãn của thanh niên cường tráng. Hôm nay Nhan Phá Nguyệt thật lòng cảm thấy kính nể Bộ Thiên Hành, không nghĩ linh tinh, tập trung chăm sóc vết thương trên lưng hắn. Lau sạch máu, còn cẩn thận thoa kim sang được lên.

Sau đó, đến mông.

Tự nhiên nàng nhớ đến hai chỗ hõm đáng yêu trên eo hắn, tay đang nắm lưng quần hắn hình như cũng nóng lên.

Phá Nguyệt nhẹ nhàng cởi quần dài của hắn, lộ ra hai bắp đùi thon dài, trắng tấp.

Nhưng còn cái khố(*) thì phải làm sao đây?

*Khố: quần lót, là một tấm vải dài, khổ hẹp dùng để để bọc và che vùng hạ bộ bằng cách quấn tựa vào vòng thắt lưng.

Phá Nguyệt không dám nhìn, càng không dám cởi. Nàng dùng một tay nhấc cái khố của hắn lên một chút, còn mình thì quay mặt sang chỗ khác, tay còn lại mò mẫm dùng khăn ướt lau qua một lần. Sau đó lấy bình kim sang được rắc thuốc bột lên vết thương. Nàng ngoái lại thật nhanh xem thuốc rắc đều chưa, vội vàng rắc thêm một vòng nữa rồi lập tức buông cái khố xuống.

Thế nhưng trong đầu Nhan Phá Nguyệt toàn là hình ảnh cái mông căng tròn, quyến rũ của hắn ngày ấy. Không cần nhìn cũng biết hôm nay nhất định đã bị đánh bầm dập, không biết có lành được như cũ không... Hai má nàng nóng như bị phỏng, không dám nhìn nữa, nhanh chóng mặc quần dài vào cho hắn.

Toàn thân Bộ Thiên Hành tê rần.

Thật ra lúc Phá Nguyệt dùng khăn ướt lau cho hắn, hắn đã tỉnh lại.

Thân là quân nhân, cho dù ngủ say thế nào, bị người ta động tới động lui trên người cũng không thể không tỉnh. Nhưng chẳng biết do ma xui hay quỷ khiến, cảm giác được bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại xoa lên da mình, Bộ Thiên Hành chẳng muốn mở mắt.

Thật là thoải mái! Hai bàn tay thô kệch, bộp chộp của Tiểu Tôn làm sao mềm mại được thế này.

Vì vậy hắn cứ lim dim mắt, thả lỏng người để mặc nàng chăm sóc. Đây cũng là điểm đặc biệt của Bộ Thiên Hành. Lúc hắn tỉnh, Phá Nguyệt nói muốn bôi thuốc cho hắn, đương nhiên hắn cảm thấy xấu hổ mà từ chối ngay. Nhưng bây giờ hắn đang “ngủ”, nàng có làm gì cũng chẳng liên quan đến hắn, cứ thế nhàn nhả hưởng thụ sự chăm sóc của Phá Nguyệt.

Thế nhưng đến lúc Phá Nguyệt run rẩy cởi quần dài của hắn, tự nhiên trong đầu hắn như có ai có kéo một sợi dây thật căng. Lúc Phá Nguyệt chạm vào cái khối của hắn, hắn cảm thấy máu cả người mình dường như dồn hết đến dưới ngón tay nàng.

Nhưng giờ phút này làm sao hắn có thể “tĩnh” lại đây? Tĩnh rồi thì xấu hổ lắm. Bây giờ mà tĩnh, Phá Nguyệt không mắng hắn chết mới là lạ.

Hắn đành cắn răng giả bộ tiếp.

Tuy nàng chỉ nhắc cái khối của hắn lên một chút, nhưng ngón tay nàng lướt nhẹ qua da hắn thật là làm hắn vừa nhột vừa tê — Mắt Bộ Thiên Hành vẫn nhắm, nhưng gương mặt đã đỏ ửng — Hắn đang nằm sấp, vậy mà thẳng nhóc lại cứng lên mới khổ, thật là khó chịu.

Nàng ngồi sát cạnh người hắn. Người tập võ các giác quan rất nhạy, hắn gần như có thể nghe được hơi thở đều đặn của nàng phát qua làn da hắn, khiến hắn vừa râm ran ngứa, vừa như tê dại hết nửa người. Trong đầu hắn tự nhiên hiện lên làn môi đỏ như hoa đào của nàng, phảng phất giờ phút này không phải là hơi thở nàng trong lúc lơ đãng phát qua da thịt hắn, mà là đôi môi mềm mại đang hôn lên đó...

Bộ Thiên Hành khẽ liếm môi, bỗng nhiên cảm thấy nóng bức, cổ họng hắn khô ran.

Hắn không biết vì sao hắn cảm thấy như vậy, nhưng hắn biết rất rõ mình muốn làm gì.

Hắn muốn xoay người chặn lại cái nguồn gốc làm mình bứt rứt đó, chặn lại cái miệng nhỏ xinh đang đốt lửa trên người hắn...

Ý nghĩ trong đầu càng lúc càng mãnh liệt, càng lúc Bộ Thiên Hành càng khó kềm chế. Hắn biết hắn không nên — Nàng là thiên kim tiểu thư, hồng nhan họa thủy. Hắn chẳng qua chỉ là một quân nhân nghèo hèn, hắn không thể chạm vào nàng.

Nhưng giờ phút này hắn chỉ muốn ôm lấy thân thể nhỏ bé của nàng, mạnh mẽ hôn lên đôi môi mềm mại ấy mới có thể giải tỏa cơn khát trong miệng, mới có thể dập tắt ngọn lửa đang thiêu đốt tâm can.

“Phù —” Tự nhiên Phá Nguyệt nhẹ nhàng thở ra, đứng lên. Hơi thở vừa vãn phát qua eo hắn. Bộ Thiên Hành không thể nhịn nữa, hắn mở mắt, đang định xoay người lại...

“Đại ca? Ngủ chưa?” Giọng nói hiền hòa từ ngoài lều truyền vào: “Đệ tới tìm huynh uống rượu.”

Nhan Phá Nguyệt vội vàng kéo áo choàng của hắn xuống. Nàng đứng lên lùi lại mấy bước, sau đó mới vội vàng chạy ra cửa lều.

Bộ Thiên Hành nhìn bóng lưng nhỏ bé của nàng, hình như nàng hơi lo lắng, lại có phần hấp tấp.

“Tướng quân ngủ rồi...” Hắn nghe nàng nhỏ giọng nói với Dung Trạm.

“Tiểu Dung? Vào đi!” Bộ Thiên Hành cất tiếng gọi.

Phá Nguyệt đang đứng ngay cửa xoay người lại, vừa lúng túng vừa khẩn trương nhìn Bộ Thiên Hành. Làm sao Bộ Thiên Hành để nàng kịp nhận ra. Hắn thần nhiên như không, nhìn cũng chẳng thèm nhìn nàng, nói với Dung Trạm: “Có rượu à?”

Phá Nguyệt thấy biểu hiện của hắn mới nhẹ nhàng thở ra, mím môi. Khóe mắt Bộ Thiên Hành khẽ liếc qua đôi môi nhỏ nhắn của nàng, tự nhiên cổ họng lại cảm thấy khô nóng.

25. Chương 25: Dạ Ấm

Phá Nguyệt không còn gì để nói. Hai nam nhân bỗng bị đánh nát như vãn cứ hào khí ngút trời, đang đêm chạy đi uống rượu.

Thật ra Bộ Thiên Hành kéo nàng và Dung Trạm, một trước một sau phi người như bay dưới ánh trăng. Tiếng gió rít vù vù bên tai, chao lượn nhẹ nhàng như chim yến. Có điều, tốc độ này coi như vẫn chậm hơn ngày thường nhiều — Biết làm sao, mộng yến đang bị thương mà!

Chạy được hơn một canh giờ, gió đêm quất vào mặt Nhan Phá Nguyệt đến phát đau, hai người mới dừng bước.

Bọn họ đã tiến vào Mặc Quan thành. Âm thầm né tránh mấy binh lính đang ra sức cướp giật, phóng hỏa tứ phía, ba người trầm mặc đi đến nam thành.

Trước mặt họ là một tòa nhà lớn, hoang tàn đổ nát sau chiến tranh. Ngói xanh tường đỏ, biển đen mạ vàng bây giờ chỉ còn một màu xám đen, im lặng tĩnh mịch.

Dung Trạm quen đường dẫn hai người băng qua gian ngoài, vào một căn phòng ở phía trong. Hắn rút một viên gạch xanh ra, để lộ cái hầm tối om om. Trong hầm chứa khoảng bảy, tám vò rượu. Mùi rượu nhanh chóng xộc vào mũi.

“Đem về doanh trại tất phải chia sẻ với mọi người. Đệ liền cho người che cái hầm này lại, chờ đại ca đến đây.” Dung Trạm bưng một vò lên, ném cho Bộ Thiên Hành.

Bộ Thiên Hành mừng rỡ, tùy ý đẩy Phá Nguyệt sang một bên, chụp lấy vò rượu, mở nắp uống ừng ực.

Bình thường Dung Trạm uống rượu rất tao nhã, hôm nay cũng thoải mái xách một vò. Bàn tay trắng ngần bưng cái vò, một ít rượu trong vắt chảy xuống cằm hắn, theo cái cổ thon dài thấm xuống vạt áo. Phá Nguyệt nhìn yết hầu Dung Trạm trôi lên trôi xuống, thâm nghĩ thật ra trông hắn cũng rất nam tính.

Bộ Thiên Hành để vò rượu xuống, định mở miệng trò chuyện liền bắt gặp Phá Nguyệt đang chăm chú nhìn Dung Trạm, hai mắt sáng long lanh. Bộ Thiên Hành chợt nổi hứng trêu nàng, hắn cầm thêm một vò đưa tới trước mặt Phá Nguyệt. “Uống đi.”

Đương nhiên Phá Nguyệt không chịu, nàng phớt lờ hắn, nhận lấy vò rượu rồi để lại xuống đất: “Hai vị tướng quân từ từ uống, Tiểu Tôn ra ngoài hít thở không khí một lát.”

Phá Nguyệt ngồi trên hành lang, hai tay ôm gối. Bộ Thiên Hành cùng Dung Trạm đã nhảy lên nóc nhà, nhàn nhã nghiêng người nằm uống rượu.

“Đắc tội đại tướng quân và cả giám quân, đại ca có hối hận không?” Dung Trạm hỏi.

Bộ Thiên Hành trầm mặc, lắc đầu: “Đại trượng phu, một khi đã làm sao có thể hối hận? Chỉ đáng tiếc chúng ta thấp cổ bé họng, cuối cùng cũng không cứu được phụ nữ và trẻ em thành này.”

Bóng đêm sâu thẳm thẳm, mái nhà cao thấp nhấp nhô nối tiếp nhau, kéo dài ngút tầm mắt tựa như con quái vật bằng đá lởm chởm. Dung Trạm phóng mắt nhìn ra xa, nhẹ nhàng nói: “Nhất định có một ngày, ý kiến của chúng ta thấu đến tai thánh thượng, tất cả sẽ thay đổi.”

Bộ Thiên Hành không lên tiếng.

Dung Trạm quay đầu nhìn Bộ Thiên Hành: “Sao lại để Phá Nguyệt cải trang thành Tiểu Tôn?”

Bộ Thiên Hành thích thú liếc Dung Trạm một cái: “Tiểu tử ngươi làm bộ cũng hay thật.”

Dung Trạm mỉm cười: “Hai người làm vậy, tất phải có lý do riêng.”

Bộ Thiên Hành nhàn nhạt nói: “Nàng là nữ nhi của Nhan Phác Tông tướng quân.”

Dung Trạm không tỏ ra kinh ngạc. Hắn nhồm dậy ồm vò rượu, uống một hớp lớn mới nói: “Đại ca không ngại hẳn quyền cao chức trọng, một tay che trời, chẳng lẽ đệ sợ? Huynh đệ chúng ta đồng cam cộng khổ, cái họa này do đệ mang tới, sao lại để đệ ở ngoài cuộc?”

Ánh mắt Bộ Thiên Hành thấp thoáng ý cười: “Được, vậy ta gọi nàng vào nhận mặt với ngươi.”

Dung Trạm quét mắt một vòng, nhìn Phá Nguyệt ngồi trong đình viện, lắc đầu: “Thôi, cứ xem nàng như Tiểu Tôn. Dù sao nàng cũng là nữ tử, tương lai không ở quân doanh. Tốt nhất chúng ta đừng đề cập với người khác, tránh tổn hại thanh danh nàng.”

Bộ Thiên Hành lườm Dung Trạm, thầm nói trong bụng: Người chẳng biết gì hết, thanh danh ta mới bị nha đầu này tổn hại. Lá gan nằng ta lớn lắm đấy!

Tuy vậy, Bộ Thiên Hành không nói toạc ra miệng, chỉ cúi đầu. Hắn thoáng nhìn thấy Phá Nguyệt tay ôm vai, hai mắt lơ đãng, thân hình bé nhỏ chột rùng mình trong gió thu. Hắn nở nụ cười, quay đầu gấp một cái, nói với Dung Trạm: “Ta mệt rồi, về thôi.”

Ánh trăng trong như nước, lặng lẽ trút xuống ngã tư đường âm u. Thành trì phồn vinh ngày xưa giờ đây phẳng phất như nằng liệt nữ gục ngã, máu nhuộm toàn thân, hoang toàn đổ nát. Mới chỉ qua nửa buổi tối, trên phố không còn một bóng người.

Dung Trạm chấp tay đi ở đằng trước. Hắn mặc y phục màu trắng, thanh nhã như một gốc tùng. Đôi mắt phượng đen láy nhìn lên bầu trời đầy sao, dường như trầm tư ưu sầu vì gánh nặng nước nhà.

Bộ Thiên Hành tay xách vò rượu, vừa đi vừa uống. Phá Nguyệt đi bên cạnh hắn. Dù thường ngày trữ lượng hắn cao bao nhiêu, ở một nơi trống trải, giữa trời đêm lạnh giá thế này cũng khiến rượu chưa uống người đã say, thần trí có chút xao động.

Đến cửa thành, Dung Trạm tiến lên xuất trình lệnh bài thông hành. Hôm nay Bộ Thiên Hành bị phạt trọng, cảm thấy rất mất mặt nên đứng đợi ở xa xa. Vừa quay đầu liền thoáng thấy bờ vai Phá Nguyệt ửng rửng, còn dụi dụi mắt, cả người ỉu xiu.

“Ui da —” Hắn khẽ rên một tiếng, tay vịn lấy thắt lưng mình.

Phá Nguyệt khẩn trương bước tới đỡ hắn: “Sao vậy? Đau lắm sao?”

“Đau chết ta!” Bộ Thiên Hành tỳ cánh tay lên vai nằng uể oải đáp. Trọng lượng toàn thân đều dựa lên người Phá Nguyệt. Nhan Phá Nguyệt không hề nghi ngờ, vội vàng đỡ lấy eo hắn, giọng nói có chút hả hê khi thấy người ta gặp họa: “Thấy chưa! Bị thương tới như vậy còn chạy ra ngoài uống rượu!”

Bộ Thiên Hành dựa vào người nằng, lại nghĩ đến cái miệng nhỏ xinh thối thối lên vết thương trên eo và hông mình, còn cả đôi môi hồng đào. Rõ ràng vừa mới uống một vò rượu, vậy mà cổ họng lại khô cháy.

Hắn trầm mặc trong khoảnh khắc, một tay đột ngột giơ lên giữ một bên sườn Phá Nguyệt, tay còn lại bưng vò rượu đề chặt môi nằng, không hề kiêng nể cười nói: “Góp mặt là có phần. Tùy từng của ta sao lại không biết uống rượu!”

Phá Nguyệt bị hắn ép đến không thở nổi. Vị rượu cay xè tràn vào khoang miệng, chỉ có thể “Ư ư ư” giãy dụa trong lòng hắn. Đây là lần đầu tiên Bộ Thiên Hành cưỡng ép ôm một người khác phái như vậy, tim trong ngực hắn đập “thình thịch” như đánh trống. Bàn tay ôm một bên sườn nằng, mấy đầu ngón tay vừa lúc chạm phải ngực Phá Nguyệt. Cho dù xúc cảm ấy như có như không nhưng hắn vẫn phẳng phất cảm giác được bộ ngực mềm mại của nữ tử.

Phá Nguyệt giận dữ, hai tay đâm liên tục vào lồng ngực hắn. Bộ Thiên Hành buông nằng ra, nghiêm chỉnh nói: “Còn không cảm ơn ta! Cái này là rượu ngon có một không hai đấy nhé!”

Mặt Phá Nguyệt dính đầy vết rượu, ho khan liên tục vì bị nghẹn. Nằng cả giận nói: “Ta nguyên rửa người uống ngụm rượu nào là miệng liền lở loét ngụm ấy!”

Bộ Thiên Hành sừng sốt. Hắn vờ tức giận, làm bộ giơ tay lên định bắt nằng ép uống tiếp. Phá Nguyệt thét lớn một tiếng, lập tức chạy ra xa.

Bộ Thiên Hành không thèm đuổi theo, chỉ đứng nhìn nằng chạy đi, vui vẻ thoải mái ngửa đầu uống tiếp.

Phía cửa thành, binh lính trực đêm nhìn hai người ở đằng xa, nói với Dung Trạm: “Vị tướng quân này còn dẫn theo quân nô? Thật là... chắc chắn...”

Vốn Dung Trạm đang cúi đầu cất thẻ bài, nghe vậy chột ngắc lên. Hắn nhìn tên lính, muốn nói lại thôi. Im lặng một lát, Dung Trạm mới xoay lại nhìn theo hai người, đôi mắt đen sâu thẳm.

Phá Nguyệt chạy một hơi, mặt nóng bừng. Nằng nghĩ rõ ràng vừa rồi là Bộ Thiên Hành chỉ đùa, nhưng sao nằng lại cảm thấy hắn ôm nằng chặt như vậy, động tác ôm rất kỳ lạ. Là ảo giác sao?

Nàng không kèm được quay đầu lên nhìn hấn, thấy hấn đã để vò rượu xuống. Sắc mặt đột nhiên nghiêm túc, nặng nề cảnh giác nhìn ngõ nhỏ bên đường.

Dung Trạm phát hiện ra có điều bất thường sớm hơn Phá Nguyệt, đã đi đến cạnh Bộ Thiên Hành.

“Đệ dẫn Tiểu Tôn về trước, ta đi thám thính cái đã.” Bộ Thiên Hành khẽ quát, còn không quên đem vò rượu nhét vào tay Dung Trạm. Thân thể lao đi như tên rời cung, trong khoảnh khắc đã biến mất vào bóng đêm trong ngõ hẻm.

“Có chuyện gì vậy?” Phá Nguyệt thấp giọng hỏi.

Dung Trạm nhìn nàng chăm chú: “Ta cũng không rõ. Đại ca hành sự luôn có chừng mực, chúng ta về trước chờ huynh ấy, tránh xảy ra chuyện.”

Phá Nguyệt biết nếu không phải tại mình vướng chân vướng tay, Dung Trạm đã đi theo Bộ Thiên Hành rồi. Nàng đành biết điều nói: “Được.” Sau đó đi đến trước mặt Dung Trạm quay lưng về phía hấn, đợi hấn ôm eo, dùng khinh công dẫn nàng về giống như Bộ Thiên Hành.

Dung Trạm nhanh chóng rút một chiếc khăn nhét ở thắt lưng ra quấn lên tay trái. Quấn được mấy vòng tự nhiên sức nhớ, ngơ ngẩn nhìn cái eo mảnh khảnh của nàng trong bộ trường sam màu đen của bộ binh, lại nhìn xuống tay đang quấn khăn của mình, trong nhất thời không biết phải làm sao.

Phá Nguyệt đứng đợi một lúc vẫn không thấy động tĩnh, mới quay đầu nhìn Dung Trạm. Hấn sợ nàng nhìn ra manh mối, xoay mặt qua một bên, cánh tay trái cứng nhắc ôm eo nàng.

“Đắc tội.” Hấn khẽ nói. Năm ngón tay ôm ngang eo nàng bỗng trở nên nóng rực. Hai mắt nhìn chăm chú về phía trước, dùng hết toàn lực phóng như bay.

Màn đêm âm u, người đi như tia chớp.

Phá Nguyệt bị hấn thần tốc lôi theo làm cho hoảng sợ, vội vàng ôm cứng eo hấn. Dung Trạm chỉ cảm thấy chân mình như đeo đá, càng ra sức chạy nhanh hơn. Lúc đến bọn họ đi mất một canh giờ, Dung Trạm ôm nàng chạy trở về chỉ tốn có ba khắc.

*Một canh giờ = 8 khắc = 2 tiếng. Một khắc = 15 phút. Ba khắc = 45 phút.

Về đến doanh trại của Bộ Thiên Hành, Dung Trạm thả nàng xuống, lập tức xoay người rời đi. Phá Nguyệt không kèm được buột miệng hỏi: “Dung Trạm tướng quân, ngài đừng gắng sức quá, chạy nhanh như vậy, vết thương... có đau không?” Nàng cho rằng Dung Trạm cố gắng chạy nhanh là vì muốn đi hỗ trợ Bộ Thiên Hành.

Gương mặt Dung Trạm vì cố kìm nén đã hơi ửng đỏ, nghe nàng hỏi vậy mới cảm giác chỗ vết thương hình như đang hừng hực nóng lên, đau lâm râm. Hấn không hề quay đầu, chỉ nói: “Không sao, người vào trước đi.”

Trong lòng Phá Nguyệt khâm phục không thôi, thầm nghĩ bọn họ bị người ta đánh bầm dập mà khinh công còn tốt như vậy, xem ra một trăm trượng hôm nay chẳng làm rụng nổi sợi lông của họ. Nàng cũng muốn gấp rút tập luyện võ công! Phá Nguyệt nói một câu chúc buổi tối bình an xong mới vào trong lều.

Nghe phía sau không còn động tĩnh, Dung Trạm mới lặng lẽ giơ tay vịn chặt mộng, chậm chạp bước từng bước một về lều mình.

26. Chương 26: Âm Mưu

Nhiều lần trải qua nguy hiểm, tinh thần Phá Nguyệt cũng cứng cõi hơn. Sau khi về lều, nàng đặt lưng xuống liền ngủ ngay, đánh một giấc ngon lành đến khi mặt trời lên cao. Mở mắt thức dậy thấy giường Bộ Thiên Hành vẫn lạnh tanh, Phá Nguyệt mới cảm thấy lo lắng.

Nàng hoảng hốt chạy sang lều Dung Trạm, không có ai ở đó. Bình tĩnh suy nghĩ một lúc, Phá Nguyệt lấy một bầu nước đầy, đem theo ít điểm tâm rồi đứng đợi ở cổng doanh trại.

Chuyện hôm qua Phá Nguyệt đứng ra lên tiếng ủng hộ Bộ Thiên Hành lúc hắn bị phạt trưng đã đồn đãi khắp trong quân. Lại thêm gần đây giọng nói và hành động của nàng có phần hơi ẻo lả, khiến tin đồn ngày càng thất thiệt. Vì vậy thấy nàng ngồi ở cửa đại doanh chờ đợi, binh sĩ canh cổng liền nhảy mắt ra hiệu với nàng: “Tiểu Tôn đối với Bộ tướng quân thiệt là tốt nha!”

Thật ra Phá Nguyệt chưa từng nghĩ đến phương diện này, nên chỉ cười trừ với tên lính, thông thả ngồi đợi.

Đợi một lúc lâu, cuối cùng thân ảnh quen thuộc cũng xuất hiện từ sau gò núi. Phá Nguyệt vừa nhìn thấy hắn thì lập bấp kinh hãi — chỉ thấy hắn vác thứ gì đó đen đen, từ phía xa chạy như điên về phía doanh trại, bụi tung mù mịt.

“Mở cửa!” Hắn gầm lên một tiếng từ đằng xa.

Binh sĩ canh cổng vội vàng mở chông sắt. Đảo mắt một cái hắn đã tiến tới trước doanh trại như cơn lốc.

“Tướng quân!” Phá Nguyệt vội vàng xông lên, gọi to một tiếng.

Bộ Thiên Hành đang cầm đầu chạy, bị nàng đột ngột chắn trước mặt, hơn nữa cả đêm bôn ba, cuối cùng không gượng nổi, hai chân lão đảo té “Rầm” xuống đất.

Lúc này Phá Nguyệt mới thấy sau lưng hắn dính đầy máu — nhất định là miệng vết thương lại vỡ ra. Trên vai phải còn thêm hai vết thương mới thật dài và sâu. Áo choàng rách nát, vết chém lộ cả xương. Hắn lại động chân động tay với người ta rồi!

Bộ Thiên Hành ngẩng đầu, trừng mắt, nghiêm khắc quát Phá Nguyệt: “Cản trở ta làm chi!? Cút!”

Phá Nguyệt chưa từng bị hắn đối xử hung dữ như vậy bao giờ, cả người bất giác run lên. Bộ Thiên Hành giận đùng đùng với lấy cái túi đen rơi trên đất, đứng dậy. Hắn âm thầm vận khí, mới phát giác tay chân thật sự rã rời, đành khiêng cái túi lên, không thềm ngó Phá Nguyệt bước nhanh vào doanh trại.

Phá Nguyệt hơi ảm ức vì bị Bộ Thiên Hành mắng, nhưng thấy bóng lưng khom khom, bước chân nặng nề của hắn thì lại xót xa. Nàng vội vàng chạy theo, dè dặt đưa bầu nước tới: “Khát không?”

Lúc này Bộ Thiên Hành mới phát hiện ra cổ mình khát khô, thiếu điều bốc cháy. Hắn chẳng nói chẳng rằng cầm lấy bầu nước, uống ừng ực. Hắn vừa uống vừa nhướn mắt nhìn Phá Nguyệt, thoáng thấy đáng vẻ lo lắng và áy náy trong mắt nàng. Ánh mắt này khiến lòng Bộ Thiên Hành mềm nhũn, giọng nói có phần dịu lại: “Vừa rồi không phải ta la cô, thật sự là quân tình khẩn cấp. Cô đợi bao lâu rồi?”

“Hơn hai canh giờ.” Phá Nguyệt lấy bánh bao nhân thịt cất trong áo đưa cho hắn. Hắn cầm lấy cắn mấy cái đã hết sạch. Bánh bao vẫn còn ấm lắm hắn không nhịn được nhìn vào ngực nàng, tâm trạng tự nhiên thoải mái hẳn.

Phá Nguyệt chú ý cái túi ướt đầm trên lưng Bộ Thiên Hành. Vừa rồi hắn ngã sấp trên mặt đất khiến máu càng thấm ra nhiều. Dường như Bộ Thiên Hành đoán được nàng nghi ngờ chuyện gì, hắn nói: “Trong túi là đầu người.”

Phá Nguyệt nhìn cái túi to tướng, không kèm được sợ hãi. Bộ Thiên Hành cười cười, vác cái túi lên vai bắt đầu chạy thật nhanh. Bất chợt trông thấy có hai người đang đi tới, chính là đại tướng quân Triệu Sơ Túc và giám quân, theo sau bọn họ là một đội binh lính.

Hắn giật mình, vội vàng hãm tốc độ dừng lại, khom người hành lễ trước mặt Triệu Sơ Túc.

“Đại tướng quân, quân tình khẩn cấp.”

Triệu Sơ Túc chứng kiến bộ dạng phong trần mệt mỏi của Bộ Thiên Hành, giơ tay lên ra hiệu binh lính phía sau không cần đến gần. Sau đó đỡ hắn dậy, quan tâm hỏi: “Sao lại biến thành bộ dáng thế này?”

Giám quân ở một bên cười nhạt nói: “Đây không phải Bộ Diêm La Bộ tướng quân sao?”

Bộ Thiên Hành phớt lờ giám quân, chân thành nói với Triệu Sơ Túc: “Đại tướng quân, chúng ta tìm một nơi nói chuyện.”

Giám quân lại nói: “Có chuyện gì mà bản giám quân không thể nghe sao?”

Triệu Sơ Túc liền tiếp lời: “Thiên Hành, có chuyện gì cứ nói ở đây đi.”

Bộ Thiên Hành không chần chờ, trút cái túi đen trên vai xuống, hơn mười đầu người máu me đầm đìa lán lóc trên đất. Triệu Sơ Túc và giám quân cùng giật mình kinh hãi. Bộ Thiên Hành cất cao giọng nói: “Đêm qua thuộc hạ đến Mặc Quan thành uống rượu, tình cờ bắt gặp mười mấy người này. Bọn họ cải trang thành dân chúng nhưng hành vi rất đáng nghi. Thuộc hạ theo dõi mới biết được bọn chúng là gian tế Mặc quốc cài lại Mặc Quan thành. Hiện nay đại bộ phận quân ta đang đóng ở thành này. Năm sáu ngày nữa, Mặc quốc, U Lan quốc, Ly quốc, Hãn quốc, Diêm quốc, khoảng sáu vạn tàn quân của năm nước cùng nhau hợp sức đánh lên Mặc Quan thành. Bọn gian tế này sẽ nội ứng ngoại hợp, mở cửa thành đẩy quân ta vào thế bất lợi! Thuộc hạ đuổi theo đến hơn ba trăm dặm ngoài thành mới bắt được bọn chúng. Có điều toàn bộ... đã uống thuốc độc tự sát.”

Triệu Sơ Túc và giám quân nhìn nhau, thần sắc đều nghiêm trọng.

“Dỡ trại!” Triệu Sơ Túc quát, lại quay sang nói với Bộ Thiên Hành: “Người đi theo ta!”

Mọi người vội vàng tản đi. Không chỉ bọn họ, theo tiếng trống hiệu lệnh dồn dập của tướng quân, toàn bộ người trong quân doanh đều khẩn trương bắt tay vào việc.

Phá Nguyệt đứng cách đó không xa, nghe rất rõ đoạn đối thoại của Bộ Thiên Hành. Nàng không khỏi lo lắng, ưu phiền trở lại trong lòng.

Khoảng một canh giờ sau, cửa lều bị xóc lên. Bộ Thiên Hành bước vào.

Phá Nguyệt đang ngồi trên ghế lập tức đứng dậy, khẩn trương nhìn hấn. Hấn lại nằm bò xuống giường, lười nhác dặn Phá Nguyệt: “Hai canh giờ nữa gọi ta dậy, nhớ đó!” Nói xong liền nhắm mắt, hô hấp nặng nề dần trở nên đều đặn, mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Phá Nguyệt đứng ở cạnh giường nhìn Bộ Thiên Hành, chỉ thấy búi tóc hấn lộn xộn, vết máu hòa lẫn với mồ hôi không biết đã khô từ bao giờ, gương mặt vẫn vẹn như con mèo hoa. Thân hình cao lớn, tay chân thon dài bây giờ co ro trên giường như đứa trẻ, chẳng còn thấy chút khí chất tướng quân nào.

Giày cũng không cởi. Từ lưng áo đến bắp chân, toàn là vết máu.

Phá Nguyệt bưng chậu nước ấm tới, dùng kéo cẩn thận cắt từng li từng tí từ cổ áo xuống bắp đùi. Cũng may hấn vận động nhiều, áo chưa bị dính vào miệng vết thương, nếu không nàng có thể tưởng tượng được khi máu đã khô mà gỡ ra sẽ đau đến thế nào.

Tình huống này làm sao Phá Nguyệt còn để ý đến chuyện nam nữ khác biệt, chỉ cố gắng thật nhẹ nhàng lau khô máu và bụi đất cho Bộ Thiên Hành, rắc thêm một lớp thuốc. Sau đó kéo chăn đắp cho hấn. Xong xuôi hết mới đi chuẩn bị cơm trưa. Thỉnh thoảng mấy lúc lơ đãng, nàng trông thấy cả đại doanh ai cũng vội vàng đi đi lại lại, tất bật chuẩn bị.

Sắp có động thái lớn, Phá Nguyệt đoán.

Hai canh giờ nhanh chóng trôi qua.

Phá Nguyệt đẩy đẩy Bộ Thiên Hành. Hấn chậm chạp mở mắt, nhìn thấy nàng lập tức xoay người ngồi dậy. Cái chân trượt xuống, cảm thấy sau lưng lạnh lạnh, Bộ Thiên Hành liền hiểu ra. Hấn vội vàng kéo chăn lên choàng qua vai, thích thú đối mắt với nàng.

“Lát nữa đại quân sẽ xuất phát, cô cùng đi với Dung Trạm đi.”

Phá Nguyệt giật thót trong lòng, vội hỏi: “Vậy còn người?”

Hấn thản nhiên nói: “Ta là tướng quân thủ thành. Xong việc ta sẽ tới tìm hai người.”

Phá Nguyệt ở gần hấn mấy ngày, cũng hiểu được tính hấn đôi chút. Lúc hấn càng tỏ ra thoải mái nhẹ nhàng, chính là lúc tình hình càng nguy cấp. Rõ ràng vừa rồi nàng chứng kiến đại quân dường như sắp bỏ thành mà đi, sao lại để hấn ở lại thủ thành?

Nàng chưa từng học binh pháp, nhưng với tình trạng trước mắt liền nhớ đến một câu thành ngữ thường nghe: Giương đông kích tây. Phá Nguyệt kinh hãi nói: “Đại quân muốn đột kích ở nơi khác, lại bắt người ở đây làm mồi giữ chân sáu vạn quân địch? Đại tướng quân để lại cho người bao nhiêu binh mã?”

Nàng liên tiếp đặt vấn đề, câu nào cũng hỏi đúng vào trọng tâm. Ánh mắt Bộ Thiên Hành chợt lóe, hấn hơi giật mình nhưng không giấu diếm: “Hôm qua tiểu đoàn Xích Thổ đánh tiên phong, còn không đầy bốn ngàn quân. Đại tướng quân đã bù đủ năm ngàn.”

“Chó chết!” Phá Nguyệt giận tím mặt mắng: “Rõ ràng là đem người làm bia đỡ đạn! Năm ngàn binh mã cản sáu vạn đại quân, người có thể trụ được mấy ngày? Người tử trận, công lao bọn họ hưởng! Sao người lại tiếp nhận cái nhiệm vụ ngu xuẩn như vậy? Có phải Đại tướng quân và giám quân cố ý chĩnh người không?”

Nàng mắng rất khó nghe, khiến Bộ Thiên Hành không khỏi nhú mày. Hấn lên tiếng khiển trách: “Chó chết? Cô mới chó chết không hiểu! Thân là quân nhân, phải biết lấy đại cục làm trọng. Tiểu đoàn Xích Thổ toàn là quân tinh nhuệ, chỉ cần cầm chân địch được ba ngày, đại quân của chúng ta có thể bất ngờ tập kích quân Hãn thành, thủ đô của Mặc quốc. Chiến cuộc phía Đông coi như định đoạt, sao cứ phải câu nệ tập trung vào một chỗ. Ngược lại nếu bỏ qua thành này, quân địch có thể bọc hậu vây đánh quân ta! Ta và Đại tướng quân tính như phụ tử, cô còn nói bậy, ta ném cô ra ngoài!”

Phá Nguyệt nghe vậy vừa nôn nóng vừa bực bội, nhưng không cách nào cãi lại. Nàng biết hấn nói đúng, nhìn theo đại cuộc mà nói, thành này chỉ là con chốt thí. Cũng giống như nàng chơi trò chiến tranh giữa các vì sao, chỉ cần có thể tập kích đầu não địch, ai lại quan tâm sống chết của một tiểu đội đỡ đạn bao giờ?

Nhưng hôm nay không phải trò chơi điện tử, trong tiểu đội đỡ đạn này lại có Bộ Thiên Hành! Hấn là ân nhân cứu mạng của nàng! Cũng là... chỗ dựa bây giờ của nàng!

Phá Nguyệt giận dữ quay đầu đi nơi khác, chỉ cảm thấy máu nóng bốc lên đầu. Bộ Thiên Hành nhìn nàng hậm hực đến mức hai tai đỏ ửng, bỗng nhiên cảm thấy hơi buồn cười. Tâm trạng nặng nề của hấn đều bị quét sạch, trong ngực chợt dâng lên hào khí ngút trời.

Hai người không ai lên tiếng, trầm mặc hồi lâu, Phá Nguyệt mới thấp giọng hỏi: “Cửu tử nhất sinh?”

Bộ Thiên Hành thấy nàng chịu nói chuyện, mới vui vẻ cười: “Người khác mới cửu tử nhất sinh. Có tiểu đoàn Xích Thổ của ta ở đây, ít nhất cũng phải bát tử nhị sinh.”

*Cửu tử nhất sinh: Chín chết một sống. Bát tử nhị sinh: tám chết hai sống. Câu này ứng với câu thập tử nhất sinh trong tiếng Việt.

Phá Nguyệt cắn môi: “Được. Ta đi cùng Dung Trạm.”

Bộ Thiên Hành nhìn đôi mắt yên tĩnh không gợn sóng của nàng, không hiểu sao trong lòng như bị kim nhẹ nhàng châm vào, miệng ngược lại thờ ơ nói mà như không: “Ừ, nên như thế.”

27. Chương 27: Trầm Như

Ngày không nắng. Sắc trời xám xịt ảm đạm.

Bình nguyên rộng lớn sôi sục như chảo dầu trên lò lửa. Đoàn binh Đại Tư quốc hành quân rầm rập, dấy lên bụi mù che khuất bầu trời. Tiếng vó ngựa dồn dập.

Phá Nguyệt mặc một bộ trường sam đen của bộ binh. Thất lưng đeo bội đao, chậm chậm theo sau ngựa Dung Trạm.

Cây đao này là Bộ Thiên Hành tặng cho nàng lúc rời khỏi Mặc Quan thành. Hấn nói đây là bội đao hấn dùng khi còn bé. Bộ Thiên Hành tự tay đeo thanh đao vào thất lưng nàng xong, liền rời khỏi lều. Lúc nàng và Dung Trạm xuất phát, hấn cũng không ra tiễn.

Nghĩ đến đây, Phá Nguyệt không nhịn được sờ tay lên bội đao. Đao này ngắn hơn đao binh thường, lưỡi đao cũng hẹp hơn, phản ra ánh sáng nhàn nhạt. Thân đao khắc hai chữ ‘Hàn Nguyệt’, trùng với một chữ trong tên nàng.

Đây là ngẫu nhiên, hay có ý gì chăng?

Phá Nguyệt nhớ đến Bộ Thiên Hành sắp một mình kháng địch, trong lòng lại dâng lên dự cảm bất thường.

Rời khỏi Mặc Quan thành chính là quyết định lý trí nhất. Mặc dù Bộ Thiên Hành đối với nàng ơn trọng như núi, nhưng nàng ở lại thì giải quyết được gì? Chết cùng với hắn? Nàng không đủ sức giúp hắn, chỉ có thể chọn cách tự bảo vệ mạng mình cho tốt.

Vả lại, chẳng lẽ Dung Trạ cũng không ý kiến gì mà rời đi?

Phá Nguyệt bắt giắc ngẩng đầu nhìn bóng lưng cao gầy, thẳng tắp trên lưng ngựa phía trước. Lần này Dung Trạ cười Ô Vân Đạp Tuyết của Bộ Thiên Hành. Cả đoạn đường hắn đều duy trì im lặng, chỉ có ngựa không dừng vó chạy đi.

Chắc phải bỏ Bộ Thiên Hành ở lại, hắn cũng rất khó chịu?

Phá Nguyệt quay đầu nhìn, chỉ thấy cát vàng mù mịt. Đoàn người đi như thủy triều dậy sóng, hoàn toàn che lấp bóng dáng Bộ Thiên Hành và Mặc Quan thành.

Hành quân gấp gáp khiến Phá Nguyệt mệt mỏi như cún con sắp chết. Rong rã hai ngày một đêm mới đến đích — thành Lỗ Sắc. Phá Nguyệt vừa vào lều của Dung Trạ, người đã mềm nhũn, nằm bẹp trên đất, không thèm nhúc nhích.

Cả đoạn đường Dung Trạ đều giữ sắc mặt nặng nề, lúc này thấy nàng nằm dưới chân mình như mớ bùn nhão, mới sực nhớ nàng cũng là một nữ tử yếu đuối. Chính mình ra lệnh đội ngũ phải gấp rút lên đường, lại quên để ý đến sức khỏe của nàng. Tự dưng hắn cảm thấy hơi hổ thẹn, bất chấp hiềm nghi, nhẹ nhàng nhắc Phá Nguyệt đặt lên ghế dựa, cúi đầu hỏi: “Có sao không?”

Phá Nguyệt cầm lấy bình nước trên bàn uống một hớp, thở hổn hển nói: “Thuộc hạ không sao.”

Dung Trạ còn bận tâm chuyện khác, nên không để ý nàng nữa. Hắn vội vàng rời khỏi lều đi đâu đó, lát sau mới trở lại cùng với Tiểu Quân, tùy tùng thân tín của hắn.

“Phá Nguyệt, Tiểu Quân sẽ hộ tống cô nương về kinh đô. Thân thủ của hắn rất tốt, dọc đường cũng sẽ có người giúp đỡ. Đến kinh đô rồi Tiểu Quân sẽ sắp xếp chỗ ở cho cô nương. Hắn trước giờ hành động rất cẩn thận, Nhan Phác Tông nhất định không tìm được đâu. Cô nương yên tâm.” Dung Trạ bình tĩnh nói.

Phá Nguyệt không ngờ Dung Trạ đã phát hiện ra thân phận mình, vừa hoảng hốt lại vừa xấu hổ. Nàng còn chưa trả lời, Tiểu Quân đang đứng một bên hai mắt đã đỏ hồng: “Tướng quân! Xin ngài cho thuộc hạ theo ngài ra chiến trường! Ngài làm sao có thể một thân một mình...”

Dung Trạ hiếm khi giận tái mặt: “Ý ta đã quyết, đừng nhiều lời.”

Nước mắt Tiểu Quân rơi lã chã. Phá Nguyệt cũng đồng thời bắt lấy tay áo của Dung Trạ: “Khoan đã, huynh muốn đi đâu?”

Dung Trạ nhẹ nhàng cười, để ý một chút sẽ thấy hốc mắt hắn ươn ướt. “Đại tướng quân lệnh ta dẫn binh tụ họp với đại quân ở thành Lỗ Sắc. Ta đã đến sớm một ngày, bây giờ tất nhiên là trở lại Mặc Quan thành cùng nghĩa huynh đồng sinh cộng tử.”

Trong lòng Phá Nguyệt bị chấn động, không nói nên lời.

Dung Trạ mang trường kiếm lên. Tiểu Quân cũng rưng rưng giúp hắn cất lương khô vào tay nải sau lưng. Dung Trạ bật cười: “Tiểu Quân, ngươi định để lương khô đè chết ta sao?”

Tiểu Quân buồn bã nói: “Đại quân địch vây thành, chắc hẳn Mặc Quan thành không còn bao nhiêu lương thảo, Tướng quân đem nhiều một chút đi.”

Dung Trạ mỉm cười, không từ chối nữa. Quay lại thấy Phá Nguyệt đang ngơ ngác nhìn mình, hắn mềm mỏng nói: “Cô nương đừng buồn. Ta biết cô nương là một nữ tử khí khái, nhưng chiến trường không thuộc về cô. Hơn nữa, huynh đệ chúng ta liên thủ, chắc sẽ có cơ hội đẩy lui quân địch. Nếu may mắn sống sót, sau này ta và đại ca sẽ đi tìm cô. Chúng ta lại cùng nhau uống rượu.”

Mũi Phá Nguyệt cay cay, nước mắt ghen ngào rơi xuống, nhưng chỉ có thể im lặng gật đầu.

Chưa bao giờ nàng ghét bản thân mình như bây giờ. Ghét chính mình yếu đuối không chịu nổi gió sương! Nếu không, nếu không nàng có thể cùng bọn họ chiến đấu. Dù có phơi thây nơi cổng thành cũng không hối hận! Mạng của nàng, mấy ngày nàng được tự do đều do bọn họ mang cho. Chẳng lẽ nàng không thể vì bọn họ mà ngăn một mũi tên hay sao?

Dung Trạh nhìn nước mắt trong suốt chảy dài trên má Phá Nguyệt, đột nhiên quay sang nói với Tiểu Quân: “Người ra ngoài trước đi.”

Tiểu Quân lui ra. Phá Nguyệt nhìn bóng dáng cao ngất của Dung Trạh đang đứng, không kềm được càng khóc càng hăng. Dung Trạh lấy khăn tay từ trong áo ra đưa cho nàng, mắt lại nhìn lên mặt bàn.

“Phá Nguyệt, nàng... nàng có thể gỡ mặt nạ xuống, để ta nhìn một lần nữa không?”

Phá Nguyệt khê giật mình, không hề do dự bóc mặt nạ ra, ngẩng đầu đối diện với hăh. Ánh mắt Dung Trạh chậm chạp dời qua, cuối cùng cũng nhìn thấy gương mặt trong trí nhớ. Nhưng chỉ thoáng một chút lại đưa mắt sang nơi khác.

“Nàng... rất đẹp.” Hăh vẫn nhìn xuống bàn.

Phá Nguyệt thấy gương mặt tuần tú của hăh đỏ bừng, không khỏi nín khóc phì cười: “Cám ơn.”

Nghe giọng nói nhẹ nhàng của nàng, khóe miệng Dung Trạh cũng cong lên. Hăh xốc lại tay nải trên vai, buộc lại áo choàng đen, không hề ngoảnh đầu bước đi: “Bảo hộ chính mình cho tốt. Phá Nguyệt, chúng ta tạm biệt ở đây.”

Phá Nguyệt nhìn theo bóng lưng hăh, chỉ muốn nói một câu ‘Ta cũng cùng huynh trở về’. Nhưng nàng biết, đó là quyết định không lý trí, là vô ích. Nàng chỉ có thể trầm mặc đứng đó, yên lặng cầu nguyện. Cầu trời xanh buông tha hai sinh mệnh trẻ tuổi, chính trực này.

Phá Nguyệt lại đeo mặt nạ vào. Dung Trạh mới đi đến cửa lều, rêm đột nhiên bị vén lên từ bên ngoài.

Hốc mắt Tiểu Quân đỏ bừng, thái độ khẩn trương rất khác thường: “Tướng quân, Nhan Phác Tông đại tướng quân đang đi về bên này!”

Dung Trạh và Phá Nguyệt không bao giờ ngờ tới Tiểu Quân đột nhiên thông báo một câu như thế, cả hai đều kinh hoàng. Dung Trạh nhìn Phá Nguyệt, rồi quay sang Tiểu Quân hỏi lại lần nữa: “Nhan tướng quân?”

Tuy Nhan Phác Tông đã lên chức Vệ Úy, nhưng binh lính trong quân vẫn quen gọi hăh là Trần quốc Đại tướng quân. Tiểu Quân không hiểu vì sao tướng quân của hăh lại nôn nóng như vậy, hơi nghi hoặc đáp: “Đúng ạ. Thuộc hạ vừa đi ra đã nghe người ta bàn tán — Đại tướng quân phụng hoàng lệnh đến đây nhậm chức Đô đốc.”

Nhan Phá Nguyệt đứng như trời trồng, sau lưng không ngừng tuôn mồ hôi lạnh. Dung Trạh nín thở, cẩn thận vén cửa lều lên một chút, nhìn ra ngoài. Cách cửa lều vài chục trượng, một đám người đi xung quanh một nam tử, đang hướng về bên này.

Nam tử mặc giáp Minh Quang Khải, người dong dỏng cao, bước chân nhẹ nhàng. Gương mặt anh tuấn nghiêm nghị. Đôi mắt sắc bén, môi hồng răng trắng — trong ánh hoàng hôn đúng là đẹp rạng ngời — Người đó không phải đương triều đệ nhất võ tướng Nhan Phác Tông thì còn ai vào đây!

Dường như cảm giác được ánh mắt Dung Trạh đang chăm chú nhìn mình, Nhan Phác Tông đột nhiên quay đầu. Hăh trầm ngâm nhìn qua, phiến môi mỏng hơi cong, nở một nụ cười nhàn nhạt.

Dung Trạh lập tức thả tay, quay đầu nhìn Phá Nguyệt.

Phá Nguyệt đọc được hiện thực tàn khốc trong mắt Dung Trạh. Nàng cắn răng, xoay người trốn chui trốn nhủi như ruồi bay tán loạn. Dung Trạh thấy nàng cúi người trốn xuống dưới bàn. Nhưng cái bàn nhỏ xíu, nửa người nàng còn lộ ra ngoài.

“Không được!” Dung Trạh khê quát.

Phá Nguyệt cũng biết đây rõ ràng là bịt tai trộm chuông, lại bò ra. Giường trúc quá thấp, nàng chui không lọt. Lều trại quá mỏng, nhìn sơ vẫn thấy bóng người ẩn hiện... Phá Nguyệt bấn loạn đi vòng vòng trong lều. Bỗng nhiên nàng quay đầu, thấy Dung Trạm đang đứng sừng sững ngay đó. Nàng lập tức xông về phía hắn.

“Phá Nguyệt đừng sợ. Ta tuyệt đối không giao nàng cho hắn!” Dung Trạm chém đinh chặt sắt nói.

“Tối rồi! Tối rồi!” Phá Nguyệt hoảng loạn khiến Tiểu Quân cũng rối lên. Hắn thấp giọng khẽ nói: “Nhan đại tướng quân tối rồi —” Hắn quỳ phịch xuống trước cửa lều, không dám ngẩng đầu.

Cùng lúc đó, Phá Nguyệt đột ngột xốc áo choàng của Dung Trạm chui vào trong.

Toàn thân Dung Trạm cứng đờ — Phá Nguyệt áp sát vào lưng hắn. Sau đó hai bàn tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng vòng lên trước ôm eo hắn.

Thấy ánh kim quang thoáng hiện ở cửa lều, Dung Trạm hít sâu một hơi, lấy lại bình tĩnh, chậm rãi hạ bái: “Mặt tướng Dung Trạm, tham kiến Nhan đại nhân.”

Nhan Phác Tông nghiêng người đứng ở cửa. Gương mặt tuần tú, trắng trẻo khẽ cười nhạt: “Bổn quan không phải cấp trên của Dung tướng quân, không cần đa lễ.”

Cách xa nhiều ngày, cuối cùng Phá Nguyệt lại nghe thấy giọng nói chứa đầy ý cười của Nhan Phác Tông lần nữa. Nàng chỉ cảm thấy đầu óc căng như dây đàn. Những đêm đó, phảng phất đã trôi rất xa. Hắn vừa xuất hiện, từng cảnh một lại hiển hiện rõ ràng trước mắt —

Hắn ôm nàng vào lòng, xiết chặt hai tay nàng. Môi hắn mạnh mẽ, hung ác như sói ngậm lấy cánh môi non nớt. Bàn tay to không ngừng lưu luyến từng tác da tác thịt trên thân thể run rẩy, vô cùng bá đạo. Còn có đôi mắt u ám nhìn nàng như nói: ‘nếu còn chạy nữa, ta bẻ gãy tứ chi nàng, càng thuận tiện cho ta làm việc mỗi đêm...’

Phá Nguyệt không tự chủ được càng lúc càng dán sát vào người Dung Trạm. Mười ngón bay bầu lấy cái eo dẻo dai dưới chiến bào. Thậm chí nàng không biết mình có làm hắn đau không — Nhưng nàng thật sự rất sợ, sợ không chịu nổi.

Dung Trạm trầm mặc trong khoảnh khắc, bình thần đứng dậy: “Tạ đại nhân.”

Ánh mắt Nhan Phác Tông lướt qua áo choàng của Dung Trạm, ý cười càng sâu: “Dung Trạm tướng quân cũng thủ ở thành này?”

“Vâng.”

“Thật đúng lúc. Bổn quan cũng lưu lại đây mấy ngày.” Hắn chậm rãi đi vào lều. Tùy tùng của hắn đều đứng đợi bên ngoài.

Phá Nguyệt nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng của Nhan Phác Tông, sợ đến mức không dám ngẩng đầu. Gương mặt áp sát vào lưng Dung Trạm, hơi thở gấp gáp. Dù sợ hắn vô cùng, nhưng nàng đã quyết định, nếu hắn làm khó Dung Trạm — Nàng, nàng sẽ lập tức nhảy ra!

Chợt nghe Dung Trạm cất cao giọng nói: “Đại nhân, ngài có biết thanh kiếm mặt tướng đang đeo trên lưng, là kiếm gì không?”

Sắc diện Nhan Phác Tông lạnh đi mấy phần: “Xin lắng tai nghe.”

Dung Trạm gằn từng chữ một: “Trầm Như.”

Nhan Phác Tông liền cười: “Là bảo kiếm.”

Dung Trạm vẫn trầm tĩnh, tiếng nặng như nước chảy: “Nhan đại nhân nếu không tin, Dung Trạm có thể lấy ra mời đại nhân xem qua.”

Nhan Phác Tông bỗng nhiên im lặng.

Không khí trong lều yên ắng như mặt hồ không gợn sóng. Trán Dung Trạm khẽ rịn mồ hôi. Phá Nguyệt toàn thân cứng như đá, chỉ nghe tiếng tim mình đập thình thịch trong ngực.

Còn Nhan Phác Tông, trong đuôi mắt dài của hắn chợt lóe lên tia sắc bén. Chân khí quanh thân mơ hồ ngưng tụ, khuấy động ống tay áo. Không hiểu sao cuối cùng lại bình ổn.

Khóe môi hắn hơi cong, lộ ra nụ cười đầy thâm ý.

“Thế thì không cần.” Hắn chậm rãi nói thêm: “Có điều Dung Trạm tướng quân tất cũng có lúc không mang Trầm Như. Vật của bốn quan, người của bốn quan, dĩ nhiên phải hồi nguyên chủ.”

Nói xong, hắn lạnh nhạt lừm cái áo choàng đen sau lưng Dung Trạm, cười khê, rồi xoay người đi ra.

Phá Nguyệt nghe tiếng chân xa dần. Nàng không dám tin Nhan Phác Tông đã đi, thở cũng không dám thở mạnh, chỉ ra sức ôm chặt lấy Dung Trạm. Dung Trạm trầm mặc đứng đó một lúc, đành thở dài một hơi, kéo áo choàng lôi nàng ra.

Phá Nguyệt khẩn trương nhìn ra cửa: “Hắn, sao hắn đi rồi?” Nàng vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ: “Hắn không phát hiện ra ta?”

Dung Trạm bất đắc dĩ nói: “Hắn biết nàng ở đây.”

“Sao?”

“Hắn được công nhận là Đại Tư đệ nhất cao thủ. Hô hấp của nàng vừa nặng nề vừa gấp gáp, chỉ sợ ngoài một trường hắn cũng có thể nghe được.” Dung Trạm thở dài nói.

Toàn thân Phá Nguyệt lạnh cứng. Chẳng lẽ vừa rồi Nhan Phác Tông nói “vật hồi nguyên chủ” là chỉ nàng? Phá Nguyệt run run hỏi: “Vậy sao hắn không bắt ta đi? Hắn sợ kiếm của huynh?”

Dung Trạm hồ hững đáp: “Đó là bảo kiếm gia truyền nhà ta. Tổ tiên có công khai quốc, Cao Tông hoàng đế ban tặng Trầm Như, văn võ trong triều đều có thể tiền trăm hậu tấu. Lúc này ta báo tên kiếm ra, hắn mới kiêng dè vài phần.”

Dung Trạm chỉ kể qua loa, nhưng Phá Nguyệt vô cùng kinh ngạc — bảo kiếm đến Nhan Phác Tông cũng phải kiêng dè, rốt cuộc thì gia thế của Dung Trạm là thế nào? Nếu là danh gia vọng tộc ở kinh thành, sao lại an phận làm một viên Vũ Lâm lang nho nhỏ?

Tuy nhiên Phá Nguyệt không kịp ngẫm nghĩ thêm, vì Dung Trạm đã ôn hòa cười: “Phá Nguyệt, chúng ta cùng nhau về Mặc Quan thành.”

Hai mắt Phá Nguyệt sáng ngời. Vốn nàng vẫn dè dặt ý muốn đi tìm Bộ Thiên Hành, bây giờ gặp Nhan Phác Tông ở đây, tâm trạng nàng rất hỗn loạn, ngập ngừng hỏi: “Có được không?”

Thần sắc Dung Trạm có mấy phần cao ngạo hiem thấy: “Nhan Phác Tông vì nàng mà đến, đương nhiên đã chặn hết mọi đường rời thành. Có điều hướng đông là đường về Mặc Quan thành, hắn nhất định không ngờ chúng ta dám tự tìm đường chết. Đêm nay giờ Tý, chúng ta sẽ lên đi từ cổng phía đông.”

Ba ngày sau.

Dung Trạm phán đoán không sai. Ở cửa đông, quân đội và nạn dân không ngừng tràn vào thành. Cho dù Nhan Phác Tông có một tay che trời cũng không thể chặn bọn họ trong biển người mênh mông. Vừa ra khỏi cửa Đông, hai người liền cười Ồ Ván Đạp Tuyết phi như bay. Về phần có truy binh đuổi theo hay không, chỉ là chuyện cỏn con.

Đến lúc mặt trời lặn, cuối cùng Dung Trạm và Phá Nguyệt cũng về đến thành Mặc Quan. Binh lính canh giữ cổng thành nhìn thấy hai người, vô cùng chấn động, vội vàng mở cửa mời vào. Ai nấy đều phấn chấn, vây lấy bọn họ. Hàng loạt bàn tay vỗ lên vai Phá Nguyệt: “Tiểu Tôn vậy mới tốt chứ! Lão tử còn tưởng người chỉ là một cái trứng mỏng!”

Phá Nguyệt nhìn từng gương mặt trẻ trung, tươi cười quanh mình, chợt xúc động từ tận đáy lòng, hăng hái nói lớn: “Các người không sợ chết, chẳng lẽ ta sợ?”

Mọi người cười haha. Khóe miệng Dung Trạm cũng cong lên. Đang lúc vui vẻ, chợt nghe một giọng nói lạnh lùng quát: “Đệ về đây làm gì?”

Mọi người cả kinh, theo tiếng nhìn sang. Bộ Thiên Hành sắc mặt nặng nề đang đứng cạnh cửa thành, nhìn Dung Trạm chằm chằm.

Vì dáng người Phá Nguyệt thấp bé, lại bị mọi người vây quanh nên Bộ Thiên Hành chỉ nhìn thấy Dung Trạm cao gầy đứng đó. Dung Trạm yên lặng nhìn Bộ Thiên Hành trong chốc lát. Sau đó bước qua, nhẹ nhàng ôm vai Bộ Thiên Hành: “Đại ca!”

Bộ Thiên Hành trầm mặc hồi lâu. Chợt toàn thân hần thả lỏng, duỗi tay ôm lấy Dung Trạm.

Hai người buông tay ra, sắc mặt Bộ Thiên Hành hoàn toàn không còn u ám. Hần cao giọng nói lớn: “Tốt! Có Tiểu Dung tương trợ! Các huynh đệ, cơ hội chiến thắng của chúng ta lại thêm được mấy phần!”

Mọi người đều nghe danh Dung Trạm kiếm pháp cao cường, dụng binh điêu luyện. Hơn nữa ai cũng bị nghĩa khí của hai người làm cho cảm động. Trong lòng họ thực sự cảm thấy có hai vị tướng quân ở đây thủ thành, nói không chừng có thể lấy năm ngàn binh cầm chân sáu vạn đại quân trong ba ngày. Gương mặt ai nấy đều lộ vẻ vui mừng.

Bộ Thiên Hành khoác vai Dung Trạm: “Về rồi nói.”

“Khoan đã.” Dung Trạm xoay người: “Phá... Tiểu Tôn, cũng về.”

Hai vai Bộ Thiên Hành cứng đờ. Hần chậm rãi quay đầu lại, thấy Phá Nguyệt đang từ trong đám người chậm chạp bước ra, ngẩng đầu lên cười với hần, lộ ra hàm răng trắng xinh xinh.

Bộ Thiên Hành gần như lập tức buông Dung Trạm, bước hai ba bước dài tới trước mặt Phá Nguyệt. Phá Nguyệt thấy thần sắc nghiêm túc, ánh mắt sắc bén của hần lại đâm ra lúng túng, không đoán được hần nghĩ gì. Ai ngờ hần duỗi tay ra bắt lấy eo nàng, nhấc bổng lên!

Ánh tà dương chiếu từ sau lưng Phá Nguyệt. Gương mặt anh tuấn của hần trong tia nắng chiều tranh tối tranh sáng, ẩn hiện ý cười: “Người... quả là nghĩa khí...”

Phá Nguyệt thấy mọi người đều nhìn sang. Dung Trạm cũng kinh ngạc đứng đó, không khí rất kỳ lạ. Nàng không khỏi cảm thấy bối rối, nhưng lại ngại không dám nói thẳng với Bộ Thiên Hành, mình trở về chủ yếu vì trốn Nhan Phác Tông, chứ chẳng phải nghĩa khí gì... Thấy tâm trạng hần vui vẻ, nàng cũng cao hứng, hàm hồ nói: “Tốt gì... Mau thả ta xuống!”

Bộ Thiên Hành nhìn thật sâu vào mắt Phá Nguyệt, xong mới nhẹ nhàng đặt nàng xuống, ngữ khí có chút châm chọc: “Biết rõ tình trạng trong thành còn quay về, người cũng ngốc y như Tiểu Dung. Ngốc hết thuốc chữa!”

Phá Nguyệt bị hần trêu chọc, nàng trừng mắt với hần, nạt nộ: “Phí lời! Huynh cứ để ta đánh trận này xem!”

Ngữ khí nàng cực kỳ không khách khí. Người khác nghe một tiểu binh nói với tướng quân như vậy, không khỏi há hốc miệng vì ngạc nhiên. Lại có mấy lão binh âm thầm trao đổi ánh mắt, ý nói — Thấy chưa, ta đã nói Bộ tướng quân và tùy tùng của ngài không minh bạch mà!

Bộ Thiên Hành chẳng thèm để ý, cười ha ha đi lên trước. Hần khoác vai Dung Trạm lần nữa, tùy ý phát tay áo bảo nàng theo sau.

28. Chương 28: Chiến Lược

Trời càng về khuya, trong thành càng yên tĩnh.

Phá Nguyệt ở trong phòng đứng nghiêm một chỗ, rồi bắt đầu tung quyền.

So với mấy động tác vụng về lúc trước, bây giờ nàng đã có thể biểu diễn nhuần nhuyễn bộ quyền pháp nhập môn. Nếu có ngày thành này bị phá, liệu nàng có bảo vệ được tính mạng mình không nhỉ?

Tập được một lúc, người đổ mồ hôi mồ hôi, Phá Nguyệt quay lại định uống nước. Nàng vừa ngẩng đầu đã thấy bóng dáng cao to của Bộ Thiên Hành ở cạnh cửa. Hai tay khoanh trước ngực, không biết hần đã đứng nhìn nàng bao lâu.

“Yên tâm, cô sẽ không sao đâu.” Hấn nhìn nàng chăm chú, nhả nha nhả từng chữ.

“Huynh muốn bảo vệ ta?” Phá Nguyệt cảm động nhìn hấn.

Ai ngờ hấn lắc đầu: “Ngày quân địch công thành, ta không rảnh. Có điều ta có cách giúp cô bảo vệ tính mạng.”

“Cách gì?”

Hấn lấy từ trong áo ra một cái chìa khóa bằng đồng ném cho nàng. Phá nguyệt dùng hai tay chụp được, lại nghe hấn nói tiếp: “Cô cứ vờ làm một binh sĩ nhỏ ở yên trong doanh trại. Ngộ nhớ rơi vào tay quân địch, nhớ đừng chống cự. Chỉ cần có đủ ngân lượng, cô có thể mua chuộc bọn chúng, đổi lấy tự do.”

“Cái này là...”

Hấn khẽ mỉm cười: “Bổn tướng quân vài năm nay cũng vờ vết được chút của cải, đều gửi ở tiền trang Thiên Bảo, có thể giao dịch ở bất cứ nơi nào trong cả nước. Đây là toàn bộ gia sản của ta, cô cất cho kỹ. Muốn chuộc mười vị tướng quân cũng đủ.”

Phá Nguyệt vừa cảm động vừa buồn cười. Trong lòng khẽ động, nàng cân nhắc định mở miệng, hấn lại khoát tay quay người đi mất. Bóng dáng cao lớn nhanh chóng lặn vào màn đêm.

Phá Nguyệt cầm chìa khóa đồng còn vương chút hơi ấm trong tay, bất giác nghĩ tới vừa rồi. Hai mắt hấn vẫn đỏ, sắc mặt mệt mỏi. Chắc là mấy ngày rồi hấn chưa được chợp mắt chút nào?

Bộ Thiên Hành đem cả gia tài cho Phá Nguyệt, trong lòng cũng thấy hơi xót. Nhưng nghĩ tới nàng là một cô nương yếu đuối, vậy mà tình nguyện đồng sinh cộng tử với mình, lập tức cảm thấy chút tiền tài hấn tích góp được vài năm nay có sá gì, không đủ để báo đáp một phần mười nghĩa khí của nàng với hấn.

Hấn về phòng nghỉ ngơi được mấy canh giờ. Trời vừa hừng sáng, liền trở lên lầu cổng thành.

Dung Trạm đang khoan thai đứng trước bức địa đồ. Nghe động tĩnh, hấn nâng đôi mắt xinh đẹp, ngạc nhiên hỏi: “Đại ca, huynh muốn lấy thủ làm công sao?”

Bộ Thiên Hành quét mắt một vòng địa đồ. Hấn chỉ ra các điểm quân địch bố trí binh lực. Dung Trạm vừa nhìn đã nắm được manh mối. Bộ Thiên Hành nhướng mày cười: “Đệ sợ à?”

Ánh mắt Dung Trạm sáng ngời: “Không, đệ xin làm tiên phong.”

Bộ Thiên Hành không khỏi vui mừng, vừa chỉ mấy đường kẻ màu đen trên bản đồ vừa nói: “Hôm kia lúc ta tuần tra hệ thống phòng thủ trong thành, phát hiện có hơn mười điểm dưới tường thành bị ai đó lén lút đào rỗng, thông với vài địa đạo ra ngoài thành.”

Dung Trạm trầm ngâm trong khoảnh khắc: “Đây chắc chắn là gian kế của Mặc quốc. Đến hôm bọn chúng công thành, chỉ cần theo địa đạo tiến vào lật đổ tường thành. Thành Mặc Quan chưa đánh đã tan! Đại ca, có phải huynh muốn cài người vào địa đạo lấy khỏe đợi mệt?”(*)

(*Nguyên văn là ‘dĩ dật đãi lao’, là một trong Ba mươi sáu kế quân sự, lấy nhàn nhả để đối phó với mọi mệt.)

Ngón tay Bộ Thiên Hành nhip nhàng gõ lên mặt bàn, ánh mắt sắc bén lộ ra ý cười: “Nếu chỉ dùng khỏe ứng mệt, thật có lỗi với công bọn chúng vất vả đào hơn trăm trượng địa đạo. Ta đã cho người ngày đêm đẩy nhanh tiến độ đào địa đạo theo hướng ngược lại thêm hai mươi trượng. Ngày công thành, ta muốn chọc thẳng vào trung quân, chặt bỏ thủ cấp đại tướng lĩnh quân!”

Ngón tay hấn chỉ mạnh vào một điểm trên bản đồ.

Dung Trạm lại trầm mặc. Hấn thở dài: “Giết giặc trước phải bắt vua, kế này rất hay. Có điều... vẫn không tránh khỏi một trận ác chiến.”

Làm sao Bộ Thiên Hành không hiểu ý Dung Trạm. Cho dù binh lính Mặc Quan thành đã thành công sửa lại hướng đi của địa đạo, họ vẫn phải vô cùng cẩn thận. Chỉ khi nào binh lính Đại Tư cầm chân quân địch đủ lâu trên cổng thành, đối phương mới phái đội quân tinh nhuệ vào địa đạo; trung quân của chúng mới vào đúng vị trí mà Bộ Thiên Hành chuẩn bị trước.

Nói cách khác, quân Đại Tư ở trên cổng thành chiến đấu càng dữ dội, càng ương ngạnh, khả năng đối phương dùng địa đạo càng cao. Bọn họ mới có thể đánh úp khiến quân địch trở tay không kịp.

“Hề đánh là được.” Bộ Thiên Hành thần nhiên nói.

Võn Dung Trạm còn chút âm ức không yên, nhưng ngữ khí lạnh nhạt của Bộ Thiên Hành phảng phất khiến hần bình tĩnh hẳn.

Tự nhiên Dung Trạm nghĩ đến một chuyện, hần hỏi: “Trùng hợp thế nào mà đại ca phát hiện tường thành có vấn đề vậy?”

Bộ Thiên Hành mặt không đổi sắc: “Ta vốn định đào một đường hầm, khi nào thành bị phá sẽ dẫn các huynh đệ lẫn vào quân địch thoát thân.” Trong mắt hần, đây là chuyện đương nhiên — Hần nhận mệnh lệnh, tất nhiên sẽ ra sức thủ thành. Nhưng nếu thật sự không trụ nổi ba ngày, hần không có năng lực thay đổi cục diện thì cũng không hy sinh tính mạng vì đất nước.

Dung Trạm không bao giờ ngờ, trước giờ đại ca hần đối mặt bao nhiêu thiên quân vạn mã, bao phen vào sinh ra tử lại có thể nói chuyện chạy trốn nhẹ nhàng như thế. Hần từng người vì ngạc nhiên, không nhịn được buột miệng hỏi: “Đệ vốn cho rằng đại ca không bao giờ sợ chết chứ?”

Trong ấn tượng của Dung Trạm, Bộ Thiên Hành vì cứu đồng đội và thủ hạ tướng lĩnh, nhiều lần liều thân xông vào tử địa, trải qua muôn vàn khổ nạn, tìm đường sống trong cõi chết.

“Ai nói thế. Ta trước giờ luôn luyện tiếu mạng mình mà.” Bộ Thiên Hành cười.

Dung Trạm xúc động nhìn hần, không nói gì thêm. Đúng lúc này, rèm cửa bị ai đó vén lên một góc. Phá Nguyệt cải trang thành Tiểu Tôn thò đầu vào gọi: “Các huynh ăn điểm tâm không?”

Nàng bưng đĩa bánh bao nhân thịt bước vào. Bộ Thiên Hành và Dung Trạm đang bận rộn bàn bạc nên bố trí binh lực ở cửa thành ra sao, nên không để ý Phá Nguyệt. Nàng cầm bánh bao đứng ở một bên nhai nhóp nhép. Ánh mắt lơ đãng nhìn vào bản đồ, thần sắc đột nhiên trở nên chăm chú.

Bộ Thiên Hành nhạy bén phát hiện ra dáng vẻ nghiêm túc của Phá Nguyệt, đôi mắt hần ánh lên ý cười: “Nhìn ra gì rồi?”

Dung Trạm thấy hai má nàng phình to vì nhét đầy bánh bao, thần sắc lại đặc biệt nghiêm trọng, không khỏi phì cười.

Ánh mắt Phá Nguyệt không rời khỏi bản đồ, miệng vừa nhai bánh bao vừa hàm hồ nói: “Các huynh muốn phản công à?”

Chỉ một câu nói mềm mại nhẹ tênh, lập tức khiến nụ cười trên mặt Bộ Thiên Hành lẫn Dung Trạm đông cứng.

Bộ Thiên Hành trao đổi ánh mắt với Dung Trạm, ý hỏi: Người nói cho nàng biết? Dung Trạm nhẹ nhàng lắc đầu.

Hai người nhìn nhau, Dung Trạm mở miệng hỏi: “Phá Nguyệt, sao nàng nói vậy?”

Phá Nguyệt rành mạch đáp: “Vừa xem thì hiểu mà. Bọn họ đào địa đạo đến dưới cổng thành rồi — Chao ôi! Bộ Thiên Hành, huynh bạo gan hơn một chút đi! Tranh thủ đào trước bọn họ, hỏa thiêu hết lương thảo của kẻ địch luôn!”

Nàng chỉ vô tình nêu ý kiến, Bộ Thiên Hành và Dung Trạm nghe thấy thì rất kinh ngạc, cùng chung suy nghĩ — Nhan Phác Tông tướng quân tuy làm việc không đúng với luân thường đạo lý, nhưng con gái cuối cùng vẫn là hổ nữ nhà tướng, am hiểu tường tận binh pháp?

Bọn họ không biết, Nhan Phá Nguyệt thật ra mù tịt chuyện binh pháp. Nàng chỉ phán đoán dựa theo thói quen chơi trò chơi điện tử lâu năm mà thôi.

Đi theo Bộ Thiên Hành lâu như vậy, ký hiệu cơ bản dùng để đánh dấu bản đồ ở thời đại này nàng đều nhận biết. Bản đồ trong trò chơi chiến tranh giữa các vì sao còn phức tạp hơn nhiều, nên nàng mới nói vừa xem đã hiểu.

Thời gian còn chơi trò chơi điện tử, nàng thuộc trường phái bạo binh. Sử dụng nhuần nhuyễn nhất chính là tiến công nhanh, mạnh, và tàn nhẫn, gần như là cảm tử. Vì vậy tuy bọn họ đang thủ thành, nhưng nhìn địa đồ nàng liền nghĩ đến tấn công. Vì vậy thuận miệng nói luôn, tình cờ không khác với suy nghĩ của Bộ Thiên Hành bao nhiêu.

Nàng nói hỏa thiêu lương thảo, hoàn toàn là phản xạ có điều kiện. Giống như trong trò chơi, muốn tiêu diệt đối phương trước hết phải phá hủy cơ sở sản xuất ra nông dân. Mặc dù đề nghị này không có tính khả thi — lương thảo quân địch trữ ở hậu phương, cách nhau rất xa. Nhưng nàng có thể nhìn ra chiến lược khái quát, đủ khiến hai người đàn ông cảm thấy kinh ngạc.

“Phá Nguyệt, những suy đoán này tuyệt đối không được nói với bất kỳ ai.” Dung Trạm nghiêm túc dặn dò.

Hai mắt Phá Nguyệt sáng rỡ: “Ta đoán đúng rồi à? Các huynh thật sự muốn đi thiêu lương thảo?”

Bộ Thiên Hành hắng giọng, đặc biệt trịnh trọng nói: “Ừ. Bản tướng quân quyết định hóa thân thành chuột, đào một địa đạo xa năm nghìn trượng. Không biết hai tháng nữa có thể đào tới kho thóc ở hậu phương địch không đây.”

Phá Nguyệt nghe ra thâm ý của hắn, mới biết mình toàn đoán bừa. Hai má không khỏi đỏ bừng. Nàng thầm nghĩ bản thân đã không hiểu binh pháp, lại còn lanh chanh làm chi bây giờ thì xấu mặt rồi. Haiz!

Nàng ngượng ngùng kéo cái đĩa ra ngoài. Bộ Thiên Hành và Dung Trạm trầm tư nhìn theo bóng lưng nàng, không nói gì.

Ba ngày sau.

Liên minh năm nước cuối cùng cũng đến.

Đêm qua, trinh sát báo lại, quân tiên phong của địch đã tới ngoài năm mươi dặm ngoài thành, xây dựng cơ sở tạm thời. Sắc trời vừa sáng rõ, ngay cả lính mới gì cũng không biết như Nhan Phá Nguyệt, đứng trên cổng thành vẫn cảm nhận được khí thế hùng hục của quân địch.

Không gian chấn động.

Mặt đất rộng lớn dưới chân, đều khê chấn động.

Sáu vạn đại quân, chỉ là con số. Nhưng lúc sáu vạn quân lính, hàng ngũ chỉnh tề xuất hiện trước mặt người, đó là khái niệm thế nào?

Là mây đen mù mịt, là khói bụi cuộn cuộn, là vó ngựa hỗn loạn.

Là một thanh đại đao sắc nhọn, ranh giới giao thoa giữa vùng không khí nóng và vùng không khí lạnh, chậm rãi cản trở tầm nhìn của người, kê lên trên cổ, khiến người không thể thở nổi.

Qua lỗ châu mai dưới cổng thành, Nhan Phá Nguyệt nhìn trận thế quân địch khổng lồ đang từ từ đến gần. Nàng thấy hàng nghìn xe phá thành gỗ ghè cứng chắc, xe bắn đá, thang mây, đao kiếm trùng trùng. Lại nhìn tường thành màu đất vàng cũ kỹ, không khỏi hoài nghi — có thể thủ được sao?

Nếu có thể toàn mạng quay lại, nàng nhất định phải nghiên cứu thật kỹ phương pháp đổ cốt thép, đắp đất xây gạch, kiến tạo tường thành. Thật sự là không có cảm giác an toàn mà.

“Tiểu Tôn! Bộ tướng quân lệnh người về doanh trại lấy công văn cho ngài. Ngài nói người biết là cái gì.” Có viên binh sĩ trong lầu thành chạy xuống.

Phá Nguyệt gật đầu. Nàng biết Bộ Thiên Hành thấy mình còn ở lại lầu thành, mới thúc giục mình mau trốn đi. Nàng quay đầu chỉ thấy cổng thành lạnh lẽo sừng sững, một cánh cửa sổ nhỏ dường như vừa động, làm gì có bóng dáng Bộ Thiên Hành và Dung Trạm?

Phá Nguyệt trở lại doanh trại. Lúc này toàn bộ bốn ngàn quân đều đã ra trận chuẩn bị ứng chiến, chỉ có mấy người đầu bếp và phụ nữ giặt quần áo là còn ở lại. Bốn bề vắng vẻ trống trải. Được một lát, nàng nghe tiếng trống trận nặng nề vang lên, phảng phất truyền tới từ rất xa, vang vọng khắp Mạc Quan thành.

Tiếng chém giết trời dậy.

Giao chiến rồi!

Phá Nguyệt ngồi bó gối rất lâu. Cuối cùng cũng ngồi không yên, nàng đứng dậy đi vào nhà bếp lấy về một túi bột mì, bắt đầu nhào bột. Nửa canh giờ sau, nàng trải bột ra cán mì. Xắt bột cán thành sợi xong, lại lấy nửa bắp đùi dê Bộ Thiên Hành cắt riêng ra, thái thành từng lát.

Nàng chuẩn bị rất nhiều, đủ để mười người ăn no nê. Nàng tự làm ình một chén. Ăn được vài miếng lại để cái chén xuống, đi đến cạnh cửa sổ. Chỉ nghe tiếng chém giết, tiếng trống trận, tiếng đánh nhau. So với sáng sớm còn dữ dội hơn gấp mười lần!

Trong đầu nàng hiện lên một ý nghĩ: Bộ Thiên Hành và người của hắn, đang dùng phương thức nguyên thủy nhất, bạo lực nhất ứng chiến, không ngừng tử vong!

Sau đó nàng trở lại bàn, tiếp tục lạng lẽ ăn mì.

Trời dần tối hẳn, bóng đêm mỗi lúc một tĩnh mịch.

Bốn cửa thành: đông, nam, tây, bắc đều chìm trong ánh lửa ngút trời. Chỉ có bầu trời trên đầu nàng là tối đen, sâu thăm thẳm. Nàng rất muốn lên lầu cổng thành nhìn một lần. Ý muốn như hàng trăm cái móng cào vào lòng. Nhưng nàng biết rất rõ, mình lên đó ngược lại càng mang phiền toái ọi người.

Nàng vô cùng hy vọng có người chạy vào quân doanh, lớn tiếng thông báo quân địch đã thoái lui, cuộc chiến đã kết thúc, bọn họ đã thắng!

“Ai còn sống, ra đây hết cho lão tử!”

Đúng lúc này, có tiếng người ở bên ngoài hô hoán vọng vào. Phá Nguyệt nghĩ bụng, chẳng lẽ quân địch rút lui thật rồi?

Nàng háo hức đẩy cửa ra ngoài, chỉ thấy một người đàn ông cao lớn, gương mặt dữ tợn đang đứng giữa cái sân nhỏ, khắp người dính đầy máu.

Mấy người đầu bếp và phụ nữ giặt quần áo cũng đi ra. Người đàn ông kia lạnh lùng liếc một vòng, quát to: “Cổng Bắc sắp mất! Chỉ cần còn một hơi thở, ai cũng phải ra cửa thủ thành hết cho lão tử!”

Ngoài dự kiến của Phá Nguyệt, đầu bếp cầm lên dao phay, phụ nữ kéo lê xềng sắt, không chần chừ đi cùng người đàn ông nọ. Ông ta thấy Phá Nguyệt không động đậy, sắc mặt liền trầm xuống.

Phá Nguyệt ấp úng nói: “Ta muốn đi giao công văn cho Bộ Thiên Hành tướng quân.”

Người đàn ông giận dữ hét lên: “Còn dám dối ta! Thời điểm này còn đưa công văn gì! Tên tiểu tử ngươi trốn ở đây làm chi? Quân địch đã phao tin sẽ tàn sát hết dân trong thành. Thành này mà mất, ai có thể sống? Đi ngay!”

Phá Nguyệt không nhiều lời nữa. Nàng về phòng cầm đao Hàn Nguyệt Bộ Thiên Hành cho, chạy theo bọn họ ra cổng Bắc.

Cổng Bắc à... Nàng lạng lẽ nhớ lại. Đó là cửa có địa thế eo hẹp nhất trong bốn cửa, dễ thủ khó công. Quân địch tất không điều động quân lực hùng hậu, nên Bộ Thiên Hành chỉ để lại bốn trăm người thủ ở cổng Bắc.

Theo lý thì không mất, chẳng lẽ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra?

Thời điểm này, Nhan Phá Nguyệt chẳng hề hay biết, lần này nàng đi cổng Bắc là bước chân lên con đường cả đời này không có lối về.

29. Chương 29: Nghịch Chuyển

Không khí trên lầu thành khẩn trương đến mức người người phải hoảng sợ.

Hôm đó Phá Nguyệt đến cổng Bắc, dù nó có nhỏ hẹp một chút nhưng rất trật tự nghiêm chỉnh, sao lại thành ra tình trạng như bây giờ?

Khói bốc mù mịt khắp nơi, mấy lỗ châu mai đều bị tàn phá. Phần đông lính tráng toàn thân mồ hôi và máu đầm đìa. Gương mặt ai nấy lộ rõ vẻ mệt mỏi, ánh mắt căng thẳng đỏ ngầu, chỉ biết dốc sức chiến đấu.

Phía trên tường thành, cứ cách vài bước là có thể dẫm lên thi thể ai đó. Có người bị đá nện vào đầu nát nhừ, óc bắn tung tóe. Có người bụng bị trúng tên, cắm thẳng vào lồng thành chết tươi.

Phá Nguyệt vừa đi được mấy bước, bụng đã nhộn nhạo không nhịn được cảm giác buồn nôn. Toàn thân nổi gai ốc, chỉ mong có thể sớm rời khỏi nơi này.

Nhưng nàng làm gì có sự lựa chọn?

Vừa lên tới lầu cổng thành, nàng bị người khác đẩy ra sau một lỗ châu mai ở phía tây. Gần đó có bảy tám binh sĩ, thần sắc mọi người dường như hơi ngơ ngẩn vì quá mệt mỏi. Có người nhét cây cung vào tay nàng, hung dữ quát: “Đừng có đứng ngây ra đó! Nếu để kẻ địch lên được, lão tử mất mạng!”

Phá Nguyệt hồ đồ gạt đầu, vô thức cầm cái cung liều mạng giương tên. Nhưng nàng kéo mãi cũng chỉ được khoảng nửa tấc, không khỏi nhụt chí. Phá Nguyệt thoáng liếc sang bên cạnh, có một cái xác bị đá bắn trúng đầu. Bên người hắn vẫn còn trường thương, thất lưng đeo một cây đao. Nàng vội vàng cầm tới. Tuy chúng rất nặng đối với nàng, nhưng có còn hơn không.

Bỗng nghe binh lính bên cạnh hét lớn một tiếng: “Lên!”

Binh sĩ trên cổng thành đồng loạt đứng lên, cầm vũ khí tấn công kẻ địch bên dưới! Phá Nguyệt xoay đầu dòm ra, chỉ thấy tường thành sụp sập hoang tàn. Ngoài cửa thành, ngoại trừ một thông đạo không rộng lắm, xác người chất thành đống. Lầu thành này cao lắm cũng chỉ ba trượng, mà thi thể chất chồng lên nhau, tầng tầng lớp lớp cao đến vài thước.

Những binh lính này!? Phá Nguyệt giật mình nhìn những người đàn ông thần sắc trầm mặc, động tác cứng nhắc bên cạnh. Bọn họ có thể giết nhiều quân địch như vậy sao?

Có lẽ. Dùng bốn trăm người địch mấy ngàn quân, Bộ Thiên Hành thật sự muốn ép khô tới giọt máu cuối cùng của họ ư?

Từ sau đống thi thể, vài chục người ở trong rừng chậm rãi tiến lên. Phá Nguyệt quan sát bọn họ, bỗng nhiên cảm thấy có gì đó rất kỳ lạ. Nhưng lạ ở chỗ nào, trong một chốc nàng chưa nghĩ ra.

“Phóng!” Lúc nàng còn chìm trong suy nghĩ, từ xa xa có tiếng hét truyền tới.

Mọi người trên lầu cổng thành đồng thời ngồi sụp xuống, hai tay ôm đầu. Phá Nguyệt còn đang ngỡ người chưa biết chuyện gì xảy ra, chỉ nghe tiếng gió vù vù, không biết phản ứng ra sao.

Từ giữa làn khói phía trước, một khối đá lớn gấp mười lần đầu nàng bay vun vút tới!

Tay chân Phá Nguyệt cứng đờ. Nàng trơ mắt đứng nhìn khối đá lao thẳng xuống mặt mình! Tự nhiên cổ tay nàng nhói đau, cả người lệch sang một bên, té phịch xuống đất. Chỉ nghe “ầm” một tiếng, lầu thành sau lưng nàng bị nện thành một cái hố to, đất đá văng tung tóe.

Phá Nguyệt vẫn còn kinh hoàng, lơ mơ ngẩng đầu nhìn. Thì ra một binh sĩ bên cạnh trong lúc thập tử nhất sinh đã lôi nàng sang một bên.

“Lính mới? Còn ngây người ra đó làm gì? Không muốn sống à?” Người kia không hề nể nang, giận dữ mắng nàng, đồng thời xoay người bẻ một tảng đá to như cái chậu rửa mặt, để lên trên dụng cụ ném đá, giẫm mạnh một cái. Hòn đá bắn ra. Người nọ ngẩng đầu nhìn, thấy Phá Nguyệt vẫn ngơ ngác đứng đó, còn tức lại trào lên: “Còn không mau lại giúp?”

Lúc này Phá Nguyệt mới kịp phản ứng, bước lên giúp hắn khiêng mấy khối đá. Chỉ là nhìn xuống khung cảnh náo loạn dưới lầu cổng thành, kẻ tiến người lùi, chém giết không ngừng, chốc chốc lại có tiếng người kêu thảm thiết rồi ngã xuống. Nàng mới chân thật cảm nhận mình vừa suýt chết. Chính một người lính xa lạ kéo nàng từ Quỷ Môn quan trở về!

Tình hình chiến đấu không hề khả quan.

Phá Nguyệt nhanh chóng phát hiện, tuy trên lầu cổng thành rất nhiều người đang đứng nhưng rõ ràng là được phân thành mấy tiểu đội phòng ngự. Có điều quân địch thật sự rất đông. Vừa giao chiến được nửa canh giờ, đối phương đã có hơn trăm thi thể, quân mình cũng hơn hai mươi người bỏ mạng.

Đây là một trận chiến mưa dầm thấm dất, tiêu hao thực lực.

Thật ra, tốc độ tiến công của quân địch cũng không nhanh như nàng nghĩ. Tuy rằng họ từng bước một lần vào, nhưng không đem lại cho Phá Nguyệt cảm giác uy hiếp khiếp đảm — Nếu nàng thực sự có cảm giác đó, chỉ e cổng thành Bắc đã bị chiếm lĩnh từ lâu.

Có lẽ đối phương tử trận rất nhiều. Gương mặt ai nấy đều căng thẳng, mệt mỏi. Mỗi lần đội Xích Thổ bắn tên xuống, trong mắt bọn họ đều lộ rõ vẻ kinh hoàng, hoang mang.

Nhánh quân công thành này chẳng hề hùng mạnh — Phá Nguyệt thật sự có ấn tượng như vậy.

Nhưng số lượng quân địch gấp mấy lần quân ta, người đông sức khỏe. Cứ đánh tiếp như thế, không khó kết luận quân ta sẽ thua trước.

Rốt cuộc thì phải xử lý làm sao mới có thể thay đổi cục diện?

Nàng lại quan sát quân địch dưới cổng thành. Bọn họ chen chúc nhau, đặc kín con đường phía trước, ít nhất cũng hơn một ngàn người. Đội quân tiên phong đang muốn đặt thang mây, leo lên cổng thành. Một khi thang được đặt vững, cổng thành coi như mất.

Ngay lúc này, không biết vì sao Phá Nguyệt có cảm giác bên địch có gì đó rất khác thường.

Nàng quay sang hỏi một anh lính bên cạnh: “Vì sao màu sắc trang phục của họ không giống nhau?”

Người binh sĩ thấy nàng chỉ xuống dưới lầu thành, ngạc nhiên đáp: “Bọn chúng là quân liên minh năm nước hợp lại, quân phục tất nhiên không giống. Nhanh giúp ta dời hòn đá, hỏi nhiều làm gì.”

Phá Nguyệt hiểu ra — Tuy gọi là quân liên minh năm nước, nhưng vì Đại Tư phát động binh đao mới phải vội vàng tập hợp để chống lại. Binh sĩ các nước tuy hợp lại thành một, nhưng vẫn giữ nguyên quân phục quốc gia mình.

Có lẽ có cơ hội!

Phá Nguyệt bỗng nghĩ tới — nếu là một đội quân được huấn luyện nghiêm chỉnh, giờ phút này bình tĩnh tác chiến, chắc chắn đã chiếm được cổng thành từ lâu. Vấn đề ở chỗ bọn họ là quân năm nước hợp lại! Khó trách nàng luôn cảm thấy khí thế của họ có chút tệ. Đối mặt với đoàn binh Xích Thổ lão luyện, không chừng họ còn thêm sợ hãi trong lòng?

Quân ô hợp! Không đủ binh lực, vội vàng liên minh thì rõ ràng là một đội quân ô hợp! Bộ Thiên Hành có lòng tin phản công, chắc đã tính trước được điểm này!

Một ý nghĩ to gan dần hình thành trong đầu nàng. Nàng cảm giác được tim mình đập rộn ràng, máu trong huyết quản sôi sùng sục.

Kinh nghiệm chiến thuật, sách lược nàng biết chỉ do trò chơi điện tử mà có. Trong thực chiến giao đấu giữa hai bên thế này, liệu có thành công không?

Nàng nuốt nước miếng, trầm giọng hỏi anh lính bên cạnh: “Ai đang chỉ huy chiến đấu?”

“Cái gì?” Binh sĩ kia không nghe rõ.

“Vị – nào – đang – phụ – trách – chỉ – huy – phòng – thủ – cổng – bắc?” Phá Nguyệt lặp lại từng chữ.

Không ngờ khoe mắt binh sĩ kia chợt đỏ. Hắn rút nước mắt nói: “Tiết Giáo úy đã tử trận.”

Phá Nguyệt giật mình hiểu ra, khó trách tình thế lại trở nên như vậy. Binh lính nơi này có chiều hướng tan rã, hành động phối hợp cũng không lưu loát, chỉ vì không có người trực tiếp hạ lệnh chỉ huy.

Bộ Thiên Hành ở bên kia, chắc đang chiến đấu rất kịch liệt, chỉ sợ không rảnh phân tâm lo chuyện bên này.

Bây giờ, không có Bộ Thiên Hành, cũng không có Dung Trạm. Chỉ có một mình nàng.

“Vậy bây giờ các người đang nghe lệnh ai?” Phá Nguyệt hỏi.

Binh sĩ kia đáp: “Lưu Đô úy. Ông ấy đang ở trong lầu thành.”

Phá Nguyệt vỗ vỗ vai hấn: “Cực khổ cho người rồi.” Viên binh sĩ há hốc mồm, nhìn nàng chạy biến như một làn khói.

Chính giữa phòng tuyến ở lầu cổng thành, tình hình chiến đấu kịch liệt hơn bên góc nhiều. Phá Nguyệt cẩn thận tránh đá từ dưới lầu ném tới, vòng qua binh lính đang điên cuồng xả tên xuống lầu thành. Tìm kiếm một lượt, cuối cùng nàng cũng thấy một vị quan to cao đang đứng sừng sững sau lỗ châu mai. Hai mắt trừng to, không ngừng xả tên xuống dưới.

“Lưu Đô úy!” Nàng giật nhẹ y phục hấn.

Viên quan mờ mịt quay lại nhìn nàng: “Người nói gì?”

Nàng phải đến sát bên tai hấn rống to: “Cứ đánh tiếp như vậy là không được!”

Lưu đô úy nghiêng răng nghiêng lợi, tiếp tục bắn tên: “Đừng nói nhảm! Quân địch đã sắp lên đến nơi rồi!” Hấn xoay người ra lệnh cho binh sĩ xung quanh: “Bắn! Tiếp tục bắn! Nhanh tay lên!”

Phá Nguyệt biết mình thấp cổ bé họng, đành phải lôi uy danh Bộ Thiên Hành ra vậy.

Nàng kéo tai hấn, kẻ sát vào hét lớn: “Nghe này! Ta là Tiểu Tôn, tùy tùng thân tính của Bộ tướng quân. Ngài phải ta tới đây chỉ các người sách lược thủ thành!”

Lưu Đô úy vừa vui mừng vừa nghi hoặc. Hấn quan sát tên lính thân hình thấp bé trước mặt, giọng nói lại thanh thúy mềm mại như mây cô nương, không nhận được hỏi lại: “Thật sao?”

Phá Nguyệt lấy ra đao Hàn Nguyệt ở thất lưng: “Đây là Bộ tướng quân ban cho ta.”

Lưu Đô úy tuy không nhận ra nàng, nhưng nhận ra thanh đao này. Đao này Bộ Thiên Hành từng cầm khi luyện tập với binh sĩ dưới quyền. Hấn tin tưởng tám chín phần, vui vẻ nói: “Là Hàn Nguyệt đao! Tốt quá! Giờ phải làm sao?”

Phá Nguyệt kéo hấn ra phía sau, nói thầm gì đó. Lưu Đô úy nghe xong, kinh ngạc không thôi. Hấn há to miệng hỏi lại: “Liệu có thành công không?”

Thật ra chính Phá Nguyệt cũng không biết có thành công không, nhưng nàng biết nhất định phải tạo lòng tin cho hấn, thế là ra sức gật đầu: “Nhất định thành công! Đây là kẻ sách Bộ tướng quân định ra. Người chỉ việc theo đó mà thi hành. Nếu không thành công, cứ tính lên đầu Tiểu Tôn.” Trong lòng thầm nói, Tiểu Tôn, xin lỗi người! Mẹ ơi! Bộ Thiên Hành quay về mà biết, không mần thật mình mới là lạ!

Không đúng. Chắc không có việc gì đâu. Ngộ nhỡ không được, quân mình cũng không có tổn thất. Lão Thiên Hành không nợ trừng phạt mình đâu.

Nàng tự lý giải tình huống, lại không hề nghĩ ý tưởng ‘Bộ Thiên Hành không nợ trừng phạt mình’ từ đâu mà có.

Lưu Đô úy nghe nàng nói vậy, dĩ nhiên không chần chờ. Dường như để cổ vũ những binh lính khác, hấn quát to: “Truyền lệnh xuống! Bộ tướng quân phái Tiểu Tôn...” lời đang nói lại dừng lại, nhìn Phá Nguyệt.

Phá Nguyệt ngắt ngữ tiếp lời: “Giáo úy.”

Lưu đô úy càng thêm vui vẻ, cao giọng tiếp tục nói: “... Tiểu Tôn Giáo úy hướng dẫn chúng ta phòng thủ cửa bắc! Mọi người nhớ phải kính trọng, đồng tâm hiệp lực bảo vệ cửa bắc!” Hấn thầm nghĩ trong bụng, tuổi người này còn trẻ như thế đã lên tới chức Giáo úy, còn được Bộ Tướng quân ban cho Hàn Nguyệt đao mà ngài thích nhất. Khẳng định là có điểm hơn người! Hấn là một cao thủ?

Mệnh lệnh lan truyền xuống dưới, binh lính khắp nơi trên lầu cổng thành đồng loạt hoan hô.

Lưu Đô úy lại hạ lệnh: “Tôn Giáo úy có lệnh, tất cả cung tiễn thủ bắn vào quân áo trắng!”

Thông báo truyền ra, quân sĩ tuy kinh ngạc, nhưng ai cũng nghiêm chỉnh chấp hành theo. Bản thân Lưu Đô úy là một tiền thủ cử khôi, hơn nữa đối với đoàn binh Xích Thổ, Bộ Thiên Hành luôn có yêu cầu rất

cao trong các kỹ năng cưỡi ngựa bắn cung. Vì vậy, một vòng mưa tên bắn xuống, có hơn hai mươi binh lính trang phục trắng ngã rạp.

Phía dưới cổng thành, quân áo trắng nhanh chóng nhận ra sự khác thường.

Bởi vì bọn họ chết nhiều nhất.

Quân địch dưới lầu thành vốn không ngừng đẩy thêm người vào vòng chiến, bỗng nhiên đội hình có phần rối loạn và chậm lại.

Loạn đường như đã phát sinh. Trong đầu Phá Nguyệt vụt qua ý nghĩ.

“Quân áo trắng là của nước nào?” Phá Nguyệt hỏi Lưu Đô úy.

Lưu Đô úy tuy không giỏi bày mưu tính kế, nhưng cũng phát hiện ra sự bất thường của địch, mơ hồ cảm nhận được mưu kế có hiệu quả. Hắn kính cẩn đáp: “Hãn quốc.” Trong lòng thầm lấy làm lạ, đã là Giáo úy, sao đến cả quân phục của kẻ địch cũng không nhận ra?

Phá Nguyệt vốn ở hậu phương, đương nhiên không biết quân phục Hãn quốc ra sao. Nhưng chẳng sao, chỉ cần nhắm chuẩn quân áo trắng là được. Nàng gọi một viên sĩ binh tới, nói thầm gì đó với hắn. Viên sĩ binh tinh quái cười cười, nhận lệnh rời đi.

Một lát sau, tiếng chửi mắng nhốn nháo vang lên từ trên lầu thành.

“Cầu tặc Hãn quốc! Xích Thổ doanh chúng ta không đội trời chung với các người!”

“Hôm nay lão tử có chết, cũng lấy một mạng đổi mười mạng Hãn chó của các người!”

“Dám sỉ nhục thanh danh Bộ tướng quân, bôi nhọ tổ tiên Bộ Tướng quân, hôm nay lão tử sẽ giết hết bọn Hãn chó chết!”

...

Đội quân công thành càng loạn hơn.

Ai cũng nghe rõ ràng, thì ra Hãn quốc có thù với Bộ Diêm La! Cũng có tướng lĩnh nghi ngờ đây là mưu kế của quân Xích Thổ, hô to: “Đừng để trúng gian kế của địch! Mau tiến lên! Ai lui về sau là chết!”

Nhưng binh sĩ Hãn quốc thấy thế, lại có hơi chần chừ. Trong lòng họ nghĩ, cuối cùng thì nước họ đắc tội gì với Bộ Diêm La cơ chứ? Những người cầm đầu gây thù chuốc hận, sao đám lính quèn chúng ta lại phải chết thay?

Binh lính nước khác thấy vậy, tự nhiên cũng không gấp gáp tiến lên. Gấp làm gì, cứ để quân Hãn quốc làm bia đỡ đạn không tốt sao? Tiến lên lầu thành là có đi không có về. Binh lính phía trước tầng tầng lớp lớp ngã xuống trước mắt bọn họ, dĩ nhiên ai cũng sợ hãi. Lúc này lại có sự việc như vậy xen vào, chuyện sống chết vốn đã đặt sau lưng giờ lại nhảy ra treo trước mặt.

Nếu có thể sống thì ai lại muốn chết chứ!

Cuối cùng, những binh sĩ Hãn quốc ở tuyến đầu thấy đồng đội xung quanh chết hết, lại bị binh lính nước khác xô đẩy về phía trước. Không đi!

Có một người lùi về, lại đụng phải binh lính ở phía sau, thành ra tiến không được mà lùi không xong.

“Cái đồ lâm trận bỏ chạy!” Có người mắng.

“Người chết không phải người! Đều là quân Hãn quốc chúng ta!” Binh lính nọ cả giận hét lên. Ý muốn phải chạy đường như càn lúc càn mãnh liệt, hắn điên cuồng chém rớt đầu người phía sau.

Binh sĩ xung quanh ngó người, bầu không khí náo loạn đột nhiên yên tĩnh.

Lập tức có người xông lên chém bay đầu binh sĩ Hãn quốc kia.

“Lão tử không muốn chết!” Một binh sĩ Hãn quốc vụt vũ khí xuống.

Sau đó càng có nhiều binh lính Hãn quốc buông vũ khí.

Giống như một khối sắt kiên cố, nay bị thủng lỗ chỗ. Tuy bọn họ không đến nỗi tàn sát lẫn nhau, nhưng lòng quân đã loạn.

“Đừng để lính Hãn quốc chạy!” Có người hét lớn một tiếng.

Binh lính Hãn quốc lập tức bỏ chạy!

Bọn họ vừa chạy, toàn bộ cánh quân đang tiến công lâm vào tình trạng hỗn loạn. Người trước va vào kẻ sau, giẫm đạp lẫn nhau.

“Liên quân đại bại! Quân Đại Tư phản công!” Từ trên cổng thành có tiếng quát truyền tới, hết đợt này đến đợt khác.

Sau đó, càng lúc càng có nhiều người bỏ chạy.

Viên tướng lĩnh quân phía sau không rõ có chuyện gì xảy ra, chỉ biết khiển trách binh lính không được rút lui.

Nhưng sóng sau dồn lên sóng trước, tình hình không thể cứu vãn.

Mấy tiếng rêu rao vừa rồi, không phải là Phá Nguyệt dạy. Quân sĩ của Bộ Thiên Hành ai cũng thông minh linh mẫn, dựa theo thời cơ rêu rao loạn lên. Một người cất tiếng, người khác liền hiểu ý phụ họa theo.

Hiệu quả tốt hơn nhiều so với tướng tượng của Phá Nguyệt. Trên lầu thành tiếng hoan hô vang lừng.

Chỉ có Phá Nguyệt không cười. Nàng nhìn chăm chăm cảnh quân địch hỗn loạn như nôi cháo dưới lầu thành, thần sắc nghiêm nghị.

Một ý nghĩ bạo gan lại chạy qua đầu.

Nàng không biết hai đội quân giáp lá cà sẽ thế thắm thế nào, nhưng nàng biết, thời cơ chiến đấu trôi qua, tức là mất.

Hiện thời chỉ là may mắn. Náo loạn giới hạn trong đội tiên phong của địch, hao tổn nhiều nhất cũng chỉ trên dưới một trăm người. Muốn dựa vào chút rối loạn nhất thời này mà đánh lui quân địch, căn bản là chuyện kẻ ngốc nói xàm!

Chỉ cần bọn họ lùi về phía sau chút nữa, đừng phải viên tướng lĩnh nghiêm khắc, bọn họ tất phải quay lại tuyến đầu. Kỹ xảo giống nhau, dùng hai lần tất không hiệu quả. Chờ đợi mình lúc đó, chỉ có con đường chết.

Nhưng ngay lúc này, bọn họ vừa loạn, vừa sợ, vừa mất ý chí, tin tức truyền lên không tới, lệnh truyền xuống không ai nghe, có nghĩa là sức chiến đấu tuột về không! Chỉ cần bồi thêm một trận lửa, ai nấy nháo nhào sợ hãi, nói không chừng sẽ như dịch bệnh phát tán khắp đội ngũ.

Nàng quan sát binh lính trong năm màu áo chạy tán loạn, phảng phất được trở lại trong trò chơi điện tử. Một cánh quân như côn trùng cạn máu điên cuồng chạy trốn, nàng chỉ cần ném một trái bom, đủ để xử lý toàn bộ.

Cơ hội truy kích tốt như vậy, chỉ có ai ngốc mới bỏ qua!

Phá Nguyệt cảm giác dường như có hàng vạn con kiến bò lên gặm nhấm đầu óc mình. Càng do dự khẩn trương, lòng nàng càng ngứa ngáy khó chịu. Tay chân luống cuống, kích động khó mà kiềm chế. Ý tưởng bạo gan ấy như cái bàn ủi nóng bỏng, ủi cháy tâm trí nàng. Bây giờ mà hành động, nàng vô cùng lo âu; mà không hành động, nàng cũng vô cùng lo âu.

Tiến hay lùi gì cũng chết!

Mặc kệ, nghĩ là làm!

Dòng khí hào hùng không ngừng dâng lên từ đáy lòng, nàng bỗng nghĩ, nếu Bộ Thiên Hành ở đây, khẳng định hẳn cũng sẽ điên cuồng quát tháo: “Đánh, đánh cho đến chết!”

“Lưu Đô úy...” Nàng run giọng nói với viên quan đang mừng như điên bên cạnh: “Tổ chức kỵ binh, mở cửa thành, nhanh chóng phản công!”

Lưu Đô úy há hốc miệng, vẻ mặt ngơ ngác như bị ai giáng ấy tát.

“Bây giờ... bây giờ ... phản công?”

Nếu như Phá Nguyệt từng trải qua một cuộc chiến thật sự, biết được thế nào là đánh giáp lá cà, nhất định nàng sẽ biết ra thành truy kích là hành động tự sát, thập tử nhất sinh. Chắc chắn nàng hoàn toàn không có can đảm ra quyết định này.

Nhưng chính vì nàng chưa từng chinh chiến bao giờ, thâm và nguy hiểm trong ẩn tượng của nàng chỉ là chữ trên giấy, nàng không thật sự cảm nhận được chiến tranh đáng sợ đến mức nào. Vì vậy nàng hạ quyết tâm, ngược lại không hề sợ hãi.

Nàng bắt lấy hai tay Lưu Đô úy: “Tin ta đi! Đây là cơ hội ngàn năm một thuở! Bây giờ bọn họ không khác gì... dê dơi làm thịt. Chúng ta lao ra, chỉ cần... giết!”

Không sai. Giết!

Chờ đợi bọn họ, chính là một tràng giết chóc.

Lúc từ ‘giết’ xuất hiện trong miệng nàng, bỗng nhiên nàng có cảm giác thỏa mãn với cái ý nghĩ tàn nhẫn này.

Đó là một cảm giác xa lạ, nàng mơ hồ có chút phản cảm với chính mình, nhưng nàng không còn thời gian nghĩ thêm.

30. Chương 30: Chân Dung

Trong mắt Lưu Đô úy rõ ràng lóe lên ngọn lửa nguy hiểm, nhưng thái độ vẫn hơi chần chừ: “Thật sao... Chúng ta... phản công?”

Phá Nguyệt gật đầu lia lịa: “Trách nhiệm thủ thành này, Tiểu Tôn sẽ lo cho!”

Thấy nàng lên tiếng chịu trách nhiệm như thế, Lưu Đô úy cũng bị lung lay. Hắn điểm lại nhân mã, leo lên ngựa, chuẩn bị tốt vũ khí. Chỉ trong một chốc, khoảng hơn trăm người đã sẵn sàng xuất phát. Nghe đến được ra thành giết địch, tất cả binh lính vừa kinh ngạc vừa kích động.

Phá Nguyệt đứng trước ngựa của Lưu Đô úy, vô cùng phấn khởi nhìn bọn họ. Nàng thầm nghĩ, lần này ra thành, tuy rằng lòng quân hăng hái, nhưng nguy hiểm trùng trùng. Thủ hạ của Bộ Thiên Hành, quả nhiên ai cũng là bậc anh hùng thực sự.

Đang định nói vài câu cổ vũ và tạm biệt mọi người, Lưu Đô úy lại cung kính cầm dây cương bên cạnh đặt vào tay nàng: “Tôn Giáo úy, mọi người đã chuẩn bị xong, sẵn sàng theo ngài đi giết địch!”

Phá Nguyệt: “...”

Tên đã trên dây, không thể không bắn.

Cửa thành mở rộng, Phá Nguyệt bị một đám đàn ông mặt mày dữ tợn, khí thế bùng bùng kẹp ở giữa, xông về phía trước. Nàng chỉ cảm thấy trời đất mờ mịt, bó tay bất lực.

Bởi vì đường núi rất hẹp, quân địch lại chạy tán loạn không có trật tự. Chẳng mấy chốc bọn họ đã đuổi kịp một nhóm quân đối phương cách đó không xa.

Quả nhiên, thấy kẻ địch ra thành truy kích, đối phương càng hoảng sợ, nháo nhào chạy trốn.

Phá Nguyệt hít sâu một hơi, quát to: “Giết!”

Phía sau có người nghe thấy hiệu lệnh của nàng, cất giọng quát theo: “Viện binh Đại Tư đã đến, các người chết chắc rồi!”

“Lộc cộc lộc cộc lộc cộc —“ Hơn trăm kỵ binh Xích Thổ mất đồ ngẫu, khí thế áp đảo đánh từ phần đuôi đội hình địch đánh lên.

Phá Nguyệt đã dặn dò Lưu Đô úy nhất định phải giữ khoảng cách nhất định — không thể xông lên quá xa, tránh lún sâu vào vòng vây kẻ địch. Tốt nhất là đánh tĩa từ đuôi quân địch, từng chút một như tầm ăn lá.

Đội Xích Thổ không hổ danh đội quân tinh nhuệ, cực kỳ tuân thủ mệnh lệnh ban ra.

Tầm nhai rào rào, tốc độ như chớp.

Mỗi bước gót sắt kỵ binh Xích Thổ đi qua, giơ tay chém xuống toàn là thủ cấp địch đang trên đường chạy trốn. Chính vì thanh thế bừng bừng nên binh lính đào ngũ phía trước không biết thực sự là có nhiều hay ít truy binh. Đội quân mấy ngàn người, lại bị một nhóm chỉ hơn trăm quân dọa chạy vắt giò lên cổ.

Ai cũng biết, chạy chậm một bước coi như cái đầu tiếp theo rơi xuống dưới đao quân Xích Thổ chính là mình.

Vì vậy bọn họ ra sức chạy thực mạng.

“Không phải chỉ giết lính Hãn quốc sao?” Một binh sĩ áo vàng bị đuổi tới đường cùng, tuyệt vọng rống to.

Trả lời hắn là ánh đao trầm mặc, một nhát chém bay đầu.

Phá Nguyệt chứng kiến quân địch ngã rạp ào ạt như người ta cắt lúa.

Trong cả quá trình, nàng là người duy nhất chưa chém ai. Chém làm sao được? Bảo nàng dùng đao mình chặt đứt cổ một người không quen biết, nhìn máu bắn tung tóe?

Nàng không làm được.

Thế nhưng, Phá Nguyệt chắc chắn là người khổ sở, vật vờ nhất. Kỹ thuật cưỡi ngựa của nàng không cao, trong lúc hỗn chiến phải cố gắng né tránh cả quân địch lẫn quân ta. Mới được nửa canh giờ, nàng đã mệt đến mức thở hồng hộc.

Thi thể như đồng hoa thối rữa, nằm la liệt, phủ kín quan đạo trước cổng bắc thành Mặc Quan.

Phá Nguyệt lẫn Lưu Đô úy đều không biết họ đã giết được bao nhiêu quân địch. Nếu Phá Nguyệt biết họ đã xử lý được bao nhiêu phần của năm nghìn binh mã công thành, biết được họ đã làm tốt thế nào, nhất định sẽ chọn rút lui chứ không ra mệnh lệnh tiếp theo.

Lúc bọn họ đang đuổi giết một đám sĩ binh sức cùng lực kiệt, Phá Nguyệt liếc thấy phía trước có khoảng bốn, năm trăm kỵ binh đứng sừng sững bên đường. Tinh thần hăng hái, quần áo sạch sẽ.

Đội quân này chưa tham gia chiến đấu, vẫn còn rất sung sức.

Bọn họ đang nhìn sang đây.

Phá Nguyệt còn đang chần chừ, Lưu Đô úy ở bên cạnh đã hét to một tiếng: “Giết!”

Đồng đội sau lưng xông lên nhanh như chớp.

“Viện binh Đại Tư đến rồi! Chạy không thì chết!” Mấy binh sĩ đang chạy thực mạng phía trước vẫn điên cuồng gào thét.

Bốn năm trăm quân sức lực dồi dào kia trông thấy đám người phía sau Lưu Đô úy ào ào tiến tới, bỏ lại bụi đất ngập trời, thây chất đầy đồng. Còn người bên mình, ai nấy mặt cắt không còn giọt máu, hoảng loạn chạy trốn.

Bọn họ chỉ do dự trong khoảnh khắc, rồi xoay đầu bỏ chạy.

Có thể khẳng định đây là trận chiến kỳ lạ nhất trong lịch sử chiến tranh của Đại Tư. Dám chắc một điều, sử gia đời sau không ai có thể lý giải vì sao mấy ngàn đại quân lại bị một đội chỉ hơn trăm người xâu xé. Chỉ cần lúc đó có một nhánh kỵ binh quay đầu lại đánh với họ, chắc chắn họ không tài nào tiến lên phía trước.

Thế nhưng trong đầu ai cũng chỉ có ý nghĩ phải bỏ chạy, giữ lấy tính mạng. Tư tưởng này một khi đã lan ra, mấy ngàn người bất quá chỉ là đồng cát rời rạc.

Quả thật, nguyên nhân chủ yếu khiến quân Xích Thổ có thể áp đảo kẻ địch là do liên quân năm nước hợp lại, rỗng rần hỗn tạp. Nhưng chỉ hơn trăm kỵ binh ra thành, lại có thể đuổi mấy ngàn người chạy cong đuôi hơn trăm dặm, thật khiến người ta khó tin.

Thật ra Phá Nguyệt cũng không muốn chạy xa như vậy, rất nguy hiểm.

Nhưng trên thực tế, tình huống của họ giống như quân bài Domino — vừa định ngừng tay lại gặp quân địch mới. Đám người Lưu Đô úy càng giết người càng say máu, còn Phá Nguyệt biết, bọn họ không thể lùi. Một khi lùi lại, kẻ địch sẽ phát hiện manh mối, quay ngược lại bao vây.

Ngồi trên lưng ngựa xóc nảy, Phá Nguyệt mơ hồ dự cảm được vận mệnh của họ — Ngang dọc ngược xuôi đều là kẻ địch, hoặc giết hết bọn chúng, hoặc lúc nào đó bị một nhánh quân tinh táo phản công, toàn bộ bị tiêu diệt.

Bọn họ có khả năng giết hết sáu vạn người không? Không thể.

Cho nên bọn họ chết chắc!

Lúc Phá Nguyệt mệt đến sắp chết, chìm chìm trong tầng tầng lớp lớp chém giết, thì Bộ Thiên Hành đang đứng trên cổng thành nam, dẫn quân chính diện chống lại đội quân liên minh đông nghìn nghịt.

Chiến cuộc đúng như hấn dự tính, thuận lợi có mà thương vong cũng nhiều. Sau một ngày ròng rã và hơn nửa buổi tối ác chiến, cuối cùng đối phương cũng hết kiên nhẫn. Dung Trạm phái người tới báo, trong địa đạo đã có động tĩnh.

Cùng lúc đó, đội cao thủ ẩn nấp trong một đường hầm khác cũng bắt đầu di chuyển.

Lửa bùng lên, nhanh chóng lan tràn khắp địa đạo như rắn trườn. Mấy ngàn binh lính địch lên vào địa đạo chìm trong biển lửa, kêu la thảm thiết.

Mà nhuệ khí đội quân đang đánh trực diện vào thành rõ ràng đã bị áp chế, có hiện tượng hoảng loạn.

(*Nhuệ khí: khí thế, lòng hăng hái)

Nhưng đây chưa phải điều Bộ Thiên Hành đang đợi. Mãi đến khi đa phần quân địch đều rơi vào hoảng loạn, Bộ Thiên Hành thâm nghĩ, đến lúc rồi.

Quân địch bắt đầu giống trống thu binh.

Hấn đời nào chịu thua?

Binh lính Xích Thổ giống như châu chấu, bất thành lĩnh tràn ra từ địa đạo cắt đội hình địch thành hai đoạn, ra sức chém giết. Còn Dung Trạ dẫn đầu quân chủ lực, mở cửa thành xông ra ngoài, như thanh đại đao chém thẳng vào giữa trận địa của kẻ thù.

Bộ Thiên Hành đứng trên cổng thành nhìn xuống, chiến trường tựa một cái chảo dầu sôi sùng sục. Dòng người bên trong cuộn cuộn tuôn trào, không ngừng có người ngã xuống, trở về với cát bụi.

Một trận hỗn chiến.

Thời điểm này, sách lược đã không còn quan trọng nữa. Chỉ có xông lên chém càng nhiều quân địch mới coi như kiếm được đủ vốn.

Hấn đang định nhảy xuống trường thành, đích thân tham chiến thì một viên sĩ binh hồng học chạy tới, cúi thấp người thi lễ.

“Cửa bắc sao rồi?” Bộ Thiên Hành trầm giọng hỏi.

Hấn nhận được tin tức Tiết Giáo úy thống lĩnh cửa Bắc tử trận, nên mới phái người qua điều tra.

Sắc mặt binh sĩ kia rất cổ quái.

“Cửa bắc không có địch.” Viên sĩ binh đáp, “Địch đã lui từ một canh giờ trước.”

Bộ Thiên Hành vừa ngạc nhiên, vừa có chút vui mừng. Hấn hỏi: “Ai đang lãnh binh?”

“Nghe nói là... Tiểu Tôn.”

“Tiểu Tôn?” Bộ Thiên Hành trợn trắng hai mắt. “Sao hần lại...” Bộ Thiên Hành im lặng một lát, rồi chợt quát lên: “Dẫn hần tới đây!”

Sắc mặt viên sĩ binh càng lạ lùng hơn: “Bẩm Tướng quân, cửa bắc chỉ còn lại mấy đầu bếp. Bọn họ nói, Tiểu Tôn dẫn người ra thành truy kích, đã đi rất lâu.”

Bộ Thiên Hành há hốc miệng. Trong đầu hần hiện lên hình ảnh Phá Nguyệt hai mắt sáng long lanh, làn môi đỏ thắm. Nghĩ đến cảnh nàng xông ra thành chém giết, hần cảm giác như mình đang nằm mơ.

Trầm mặc trong khoảnh khắc, Bộ Thiên Hành rút trường đao ở thắt lưng ra, quát to: “Hần đi hướng nào? Có ai theo hộ vệ không? Dẫn Đạp Tuyết tới đây ngay!”

“Thuộc hạ không biết...”

“Tướng quân! Ngài nhìn kia!” Một gã quan quân cạnh lỗ châu mai gọi lớn.

Bộ Thiên Hành quay đầu, đáy lòng chợt lạnh.

Dưới lầu thành bóng đao ánh kiếm loang loáng, chém giết rung trời. Người của hần đang từng bước một đạt đến thắng lợi. Nhưng ở góc tây bắc chiến trường, giữa trùng trùng quân địch kẻ chết người sống, có một nhóm chừng hơn chục kỵ binh áo đen, không biết từ đâu xông ra, đánh vào đội hình quân liên minh lớn hơn mình gấp trăm lần. Chỉ là chém cuồng chém loạn.

Bọn họ nhanh chóng lọt thỏm vào vòng vây của liên quân.

Dường như chỉ trong một nháy mắt, nhóm kỵ binh bé nhỏ như con kiến lập tức bị lẫn vào trận hỗn chiến, không còn thấy đâu.

Chính là Phá Nguyệt!

Trong lòng Bộ Thiên Hành dâng lên một thứ trực giác kỳ lạ.

Nhất định là nàng!

Hần vốn không bố trí binh lực ở hướng đó. Đoàn người lao ra cửa thành, ngoại trừ nhóm Phá Nguyệt ra chắc chắn không còn ai.

Tim Bộ Thiên Hành bỗng nhiên đập nhanh hơn.

Hần rõ ràng hơn bất cứ ai, giờ phút hai bên đang đánh nhau quyết liệt, kẻ nào cũng say máu. Chiến trận mấy ngàn người dưới cổng thành chính là con quái thú giết người khổng lồ, thứ có thể nuốt mọi sinh mệnh vào vòng xoáy của nó — bất kỳ ai bị cuốn vào, chỉ có con đường chết.

Bộ Thiên Hành không do dự nữa, lập tức nhảy xuống trường thành, rơi lên lưng Đạp Tuyết.

“Mở cửa thành!” Khí thế bừng bừng như hắc ưng, Bộ Thiên Hành phi vọt ra thành trì phòng phủ kiên cố. Trên đường gặp một người chém một người, chỉ trong khoảnh khắc như giọt nước thả xuống vạt dầu sôi, lọt vào giữa trận địa địch vây tứ phía.

Giao đấu với đám liên quân trước mặt được một lúc, Phá Nguyệt liền phát hiện có điều không đúng.

Cẩn bản kẻ địch không chạy trốn, mà ai nấy mặt mũi dữ tợn, nhuệ khí cao ngất không thể đỡ. Một người ngã xuống, lập tức có người khác trở tay nhanh nhẹn chém đứt hai kỵ binh Xích Thổ.

Bọn họ là quân chủ lực của địch, là lực lượng chính quy công phá thành Mặc Quan!

“Lui lại!” Phá Nguyệt vội vàng hô to.

Nhưng không còn kịp nữa.

Quân địch như thủy triều dâng cao, trong chớp mắt đã hoàn toàn bao vây nhóm Phá Nguyệt.

Phá Nguyệt ngẩng đầu, thấy cửa thành nam ở phía xa xa. Lúc này nàng mới biết, thì ra đội của mình đã chạy xa như vậy. Sự thật trước mắt là nàng sắp thành cái bia thủng lỗ chỗ!

Không đợi nàng kịp nghĩ cách đối phó, bên mặt bất chợt có gió bạt tới. Nàng vừa quay đầu nhìn đã thấy một tên lính áo trắng vùng đao bổ về phía mình.

“Giáo úy! Cẩn thận!” Cánh tay ai đó duỗi ra chụp lấy Phá Nguyệt, lôi nàng xuống ngựa tránh đường đao chí mạng. Sức gió từ lưỡi đao chém xuống sượt qua làm mặt Phá Nguyệt đau rất, trong khoảnh khắc lại có cảm giác man mát. Nàng ngẩng đầu, mới biết thì ra Lưu Đô úy kéo mình xuống ngựa.

“Xoẹt —” Một âm thanh trầm đục vang lên, đầu tên lính đã bị Lưu Đô úy chặt đứt.

“Giáo úy!” Lưu Đô úy hô lớn với Phá Nguyệt: “Chúng ta không lui được rồi!”

“Lệnh mọi người gom lại một chỗ, hỗ trợ nhau cùng lui!” Nàng giận dữ hét lên.

Lưu Đô úy gạt đầu dứt khoát. Vừa quay lại nhìn thấy gương mặt nàng, hấn sững sờ: “Người... Người...”

“Ta cái gì mà ta! Nhanh lên!” Phá Nguyệt hét to. Nàng lại chứng kiến thêm hai người vừa ngã xuống!

Lưu Đô úy không nhiều lời, lôi nàng ra phía sau mình: “Trốn cho kỹ nhé!”

Nhưng chiến trường mênh mông, quân địch trùng trùng, làm sao dễ dàng tập hợp đầy đủ nhân lực?

Quân địch đánh vào cái góc hẻo lánh này, đội binh Xích Thổ Phá Nguyệt cầm đầu vốn đã ít nay còn ít hơn. Chẳng mấy chốc không thấy đồng đội đâu, chỉ còn Phá Nguyệt và Lưu đô úy bị quân địch bao vây.

“Hãy a —” Một tên vùng đao chém về phía Phá Nguyệt. Lưu Đô úy bất đắc dĩ đành buông tay. Phá Nguyệt khó khăn lắm mới tránh được đao này, bị tách ra khỏi Lưu Đô úy.

Xung quanh ồn ào hỗn loạn, tiếng la hét, tiếng đao kiếm va chạm rung chuyển trời đất.

Hai tay Phá Nguyệt cầm đao, ngẩng đầu nhìn quân địch vây quanh.

Bọn họ thấy mặt Phá Nguyệt, cả đám đều ngẩn ra, không ai vùng đao chém tới.

Phá Nguyệt sợ muốn chết, tay cầm đao chắn ngang ngực run lấy bầy, buột miệng thốt một câu: “Ta đầu hàng, các người bắt ta làm tù binh đi, đừng giết ta.”

Ba tên kia nhìn nhau. Một tên đứng gần Phá Nguyệt nhất cất đao, giơ tay chụp lấy cánh tay nàng.

Tuy Phá Nguyệt muốn đầu hàng, nhưng mắt thấy một bàn tay đầy máu, nhóp nhép chụp vào cổ tay mình, nàng vô thức rút về phía sau. Nhưng tay tên lính nọ như kim sắt tiếp tục vươn tới...

Ánh đao lạnh như tuyết, từ trên trời chớp nhoáng giáng xuống.

Phá Nguyệt chỉ cảm thấy một luồng sáng lóe lên trước mặt, tai đã nghe tên lính ấy rú lên thảm thiết. Một bàn tay rơi bịch xuống đất — Tên lính ấy, bị ai đó chặt cụt tay!

Nàng ngẩng đầu, trông thấy gương mặt kinh hoàng của ba tên kia. Chỉ một khắc, ánh đao như tia chớp xẹt qua, máu tươi bắn như sóng trào.

Trong nháy mắt, ba tên kia bị chặt đứt cổ, đầu không biết lăn đi đâu. Hình ảnh vô cùng ghê rợn khiến nàng bất giác lùi lại.

Chưa kịp quay đầu, eo Phá Nguyệt bị ai đó chụp lấy, kéo nàng từ trên mặt đất lên, cuời mây lướt gió rơi vào một lồng ngực ấm áp, quen thuộc.

Nàng nhìn thấy tuần mã một màu đen tuyền dưới thân mình. Bốn vó sắt giẫm lên thi thể trên mặt đất, liều lĩnh không ai bì nổi!

“Bộ Thiên Hành!” Nước mắt không kèm được tuôn như suối. Nàng gọi to tên hấn, xoay người ôm chặt lấy eo Bộ Thiên Hành.

“Ừ.” Có tiếng đáp trầm khàn trên đầu nàng. Sau đó hấn buông Phá Nguyệt ra, tay lại nắm chặt dây cương.

“Lưu Đô úy, theo ta phá vòng vây!” Hấn ra lệnh với người đối diện.

Diêm La, hấn thật sự là Bộ Diêm La.

Phá Nguyệt vui mặt trong ngực hần, lòng kích động không thể kiềm chế.

Nàng không nhìn thấy xung quanh xảy ra chuyện gì, nàng chỉ cảm giác được hần mang theo nàng thoát khỏi trận địa địch với tốc độ cực kỳ nhanh. Con đường bọn họ đi qua, chỉ có tiếng Minh Hồng đao chém vun vút, cùng với tiếng kêu thảm thiết hết đợt này đến đợt khác.

“Mở cửa thành!” Nghe tiếng quát chói tai của hần, nàng vui mừng ngẩng đầu lên.

“Đại ca! Quân địch lui binh rồi!” Nàng nghe tiếng Dung Trạm sau lưng.

Chung quanh tiếng hoan hô vang lên như sấm dậy, phảng phất lật tung thành Mặc Quan.

Phá Nguyệt nắm lấy vạt áo hần: “Tốt quá!”

Ánh sáng từ sau lưng hần chiếu tới, tô đậm bờ vai vững chãi như thái sơn. Gương mặt tuần tú dính đầy vết máu, ngũ quan mơ hồ, khốc liệt. Ánh mắt sắc bén đó đang trầm mặc nhìn nàng.

“... Tiểu Tôn, sao ngươi lại ở đây?” Dung Trạm ở phía sau nhận ra bóng lưng của nàng, kinh ngạc lên tiếng.

Tự nhiên Phá Nguyệt vô cùng hồi hộp, bây giờ phải nói với họ thế nào đây? Nàng nhìn thần sắc bí hiểm khó dò của Bộ Thiên Hành. Đường như hần không tức giận, cũng không bực bội, nàng mới nhẹ nhàng thở ra. Đang định quay đầu trả lời Dung Trạm, nàng lại bị Bộ Thiên Hành nhanh tay giữ chặt hai vai.

“Khoan đã.”

Nàng ngập ngừng hỏi: “Sao vậy?”

“Mặt nạ rớt rồi.” Hần khàn giọng nói nhỏ, cuối câu dường như còn có ý cười.

31. Chương 31

Đêm thẫm như biển xanh, ánh lửa ngút tận trời.

Rất nhiều lần Bộ Thiên Hành tưởng tượng ra dung mạo của Nhan Phá Nguyệt. Xinh đẹp, thanh tú, đáng yêu... có lẽ trên chóp mũi còn có hai nốt tàn nhang nho nhỏ. Hai má ửng hồng của thiếu nữ tuổi thanh xuân.

Nhưng hần thật sự không ngờ, dung mạo thật của nàng là thế này.

Làn da trắng nõn, thân hình nhỏ bé, gương mặt kiêu diễm, sắc đẹp mịn hoặc như yêu tinh.

Phảng phất chỉ cần chạm nhẹ một cái, nàng sẽ vỡ tan trong ngực hần. Mềm mại mỏng manh như thế, khác nào kích thích bản tính thích che chở trời sinh của đàn ông.

Dung Trạm nói không sai. Người con gái này quả thật giống như yêu tinh. Nhưng chính cô gái này, ngày ngày cùng hần tranh luận, ngôn từ cử chỉ trước giờ đều thô lỗ như đàn ông? Người con gái như thế, đã từng bị mình lặng lẽ ôm vào lòng?

Cũng chính người con gái này, dẫn một nhánh tàn binh của hần không khuôn không phép chạy ra ngoài thành phản công?

Hần nhìn chằm chằm gương mặt trắng như cánh hoa ấy, trong đầu không thể kiềm chế ý nghĩ —

Nàng quá là nghịch ngợm càn quấy, nhưng hần phải làm sao với nàng đây?

Lần đầu tiên trong đời, Phá Nguyệt đối mặt với tình cảnh vào sinh ra tử. Được hần mang về từ Quỷ Môn quan, tâm tình nàng còn đang vô cùng phấn khích. Nghe hần nói mặt nạ bị rớt, nàng chỉ hơi kinh ngạc, còn tỏ vẻ bực bội: “Rớt thì thôi. Dù sao nó cũng thấy ghê...”

Bộ Thiên Hành không rõ vì sao nàng nói nó ‘thấy ghê’, nhưng nàng đã quay sang Dung Trạm: “Dung Trạm tướng quân!”

Dung Trạm ngẩn người.

Nhóm binh lính ở xa xa còn đang nhốn nháo cười nói. Hơn mười người đứng gần Dung Trạm nghe tiếng quay lại, toàn bộ đều cứng đờ.

Thấy mọi người nhìn mình như thấy quỷ, tự nhiên Phá Nguyệt cảm thấy thoải mái. Phải dứt khoát, hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong. Nàng nhìn ra sau lưng Bộ Thiên Hành thăm dò, cười hì hì nói: “Lưu Đô úy, đa tạ ơn cứu mạng của huynh.” Sau đó lại hướng về mấy chục người khi nãy cùng lao ra với Bộ Thiên Hành: “Mọi người vất vả rồi!”

Lưu Đô úy đã nhìn thấy chân dung nàng lúc ở ngoài chiến trường, miệng ngắc ngứ không nói nên lời. Tất cả binh sĩ còn lại đều kinh ngạc.

“Cô nương ấy là ai?” Có người nhỏ giọng hỏi.

“... Tôn Giáo úy.” Lưu Đô úy bất đắc dĩ đáp.

Mọi người im bật trong nháy mắt. Người nhìn ta, ta nhìn người.

Một lúc lâu sau, đột nhiên có người cười lên ha hả, sau đó dường như tất cả binh lính đều bị cuốn hút, thoải mái cười theo. Tuy thân thể ai nấy rã rời, nhưng trên từng gương mặt dính đầy vết máu là đôi mắt sáng ngời, ôn hòa nhìn nàng.

Phá Nguyệt lại cảm thấy nhiệt huyết sôi trào — đó là những anh hùng vừa cùng nàng vào sinh ra tử!

Nàng động đậy, định nhảy xuống ngựa trò chuyện với họ vài câu nhưng bị Bộ Thiên Hành giữ chặt.

Hắn xuống ngựa trước, mắt không nhìn Phá Nguyệt mà nhìn thẳng phía trước, nói với nàng: “Cô về doanh trại trước đi.”

Không để nàng kịp từ chối, bàn tay to lớn của hắn vỗ vỗ lên mông Đạp Tuyết. Nàng ngồi không vững, vừa lấy lại thăng bằng đã bị Đạp Tuyết còng trên lưng chạy như bay vào thành.

Đêm lạnh như nước, cả tòa thành chìm trong không khí vừa âm ỉ vừa khấn trương.

Một người một ngựa bước qua cảnh khô xương gãy, lướt qua mấy binh sĩ đang vội vàng đi lại. Có người vô tình ngẩng đầu, thấy trên lưng tuần mã là nhan sắc mềm mại mỹ miều, sưng sờ đứng ngây người. Người con gái cưỡi ngựa kia lại như ánh sao băng, xẹt qua trong nháy mắt.

Tuy tâm trạng Phá Nguyệt vẫn còn rất xúc động, nhưng sau khi trở lại doanh trại, tắm rửa xong mới hay toàn thân mệt rã rời, nằm bẹp trên giường.

Cả đêm Phá Nguyệt trần trọc trăn trở. Trong đầu lúc nào cũng hiện lên hình ảnh mấy thi thể đầm máu. Vất vả lắm nàng mới mơ màng ngủ thiếp đi. Giữa khuya lại mơ thấy gì đó, toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Giấc ngủ bị mộng mị đè nặng. Lúc nàng tỉnh lại, mặt trời đã lên cao. Một người phụ nữ trung niên đi tới, có hơi cung kính nói với nàng: “Cô nương, tướng quân bảo cô tỉnh rồi thì lập tức lên lầu cổng thành.”

Phá Nguyệt biết Bộ Thiên Hành muốn hỏi đầu đuôi chuyện hôm qua cho rõ. Nàng gật đầu, liền ra cửa.

Cả đoạn đường, binh lính không ai không ghé mắt nhìn nàng.

Phá Nguyệt giữ gương mặt tự nhiên, mỉm cười gật đầu với họ.

Nàng chịu đủ rồi. Ngày nào cũng đeo mặt nạ, dù có là tác phẩm tuyệt diệu của Tô Ân Ân, cũng rất khó chịu. Nàng biết bây giờ trông mình rất khó coi, mặc quân phục của binh lính, lại không quần ngực không quần eo, chẳng nam chẳng nữ.

Nhưng thật là tốt, lâu rồi nàng chưa được thoải mái như vậy. Trải qua sinh tử, nàng cảm thấy mọi thứ đều sáng tỏ. Tướng mạo không che giấu được thì đã sao, nàng không sợ.

Có điều thêm một bước đến gần lầu cổng thành, nơi chỉ huy của Bộ Thiên Hành, lòng nàng thêm nặng trĩu.

Thắng. Bọn họ thắng rồi.

Thắng có nghĩa là, nguy hiểm đã qua.

Điều đó cũng có nghĩa, Nhan Phác Tông sẽ nhanh chóng đến đây.

Nàng chưa bao giờ nghĩ sẽ đi cùng Bộ Thiên Hành và Dung Trạm cả đời. Nếu không phải chiến sự bất thành linh nổi lên, có lẽ bây giờ nàng đang ẩn cư ở thôn xóm nào đó?

Nàng cần phải đi, mới không liên lụy hai nam nhân này.

Cửa doanh trại vừa mở, dáng vẻ anh tuấn của Bộ Thiên Hành đột ngột xuất hiện trước mặt nàng. Đôi mắt đen thăm thẳm như vực sâu, bất giác khiến nàng có cảm giác rất ảm áp, rất an tâm.

Khóe mắt hần bình thản nhìn lướt qua nàng, rồi xoay người lại.

Nàng cảm thấy hần có gì đó kỳ lạ, nhưng lạ chỗ nào, lại không nói được.

Phá Nguyệt đi vào đúng lúc Dung Trạm ngẩng đầu lên. Chưa nhìn thấy gương mặt nàng, đã thấy đường cong quyến rũ dưới lớp áo lính, không khỏi cứng đờ. Từ đó về sau, ánh mắt hần chỉ dừng lại trên đỉnh đầu Phá Nguyệt.

Bộ Thiên Hành ngồi xuống, vẫn như cũ không nhìn Phá Nguyệt mà chăm chú nhìn vào bản địa đồ.

“Gan cũng to thật.” Giọng điệu hần vẫn ngạo mạn như trước giờ.

Phá Nguyệt đã chuẩn bị kỹ câu trả lời, bình thản đáp: “Lúc đó ta bị người ta đưa lên lầu thành. Cũng vì mạng sống nên không kịp bẩm báo.” Sau đó miêu tả lại tình huống hôm qua, những suy nghĩ phán đoán của mình, đều kể lại một lần.

Bộ Thiên Hành trao đổi ánh mắt với Dung Trạm, Dung Trạm mỉm cười nói: “Nàng có biết hôm qua đội thành bắc giết được bao nhiêu quân địch không?”

Phá Nguyệt ngẫm nghĩ: “Chắc cũng phải năm sáu trăm?”

Hiếm khi Dung Trạm lộ ra ánh mắt nghiền ngẫm: “Hơn hai ngàn người.”

Phá Nguyệt sửng sốt, không thể nào tin được nhìn hần, lại nhìn Bộ Thiên Hành. Bộ Thiên Hành này giờ vẫn giữ vẻ lạnh lùng, lúc này mới mỉm cười, gật đầu với nàng.

Phá Nguyệt vui mừng ra mặt, cười hớn hở.

Bộ Thiên Hành chậm rãi dời ánh mắt, lại trầm giọng nói: “Cô giả truyền quân lệnh, mở cửa thành tuy tình thế nguy hiểm nhưng lập được đại công. Công tội bù nhau, ta không phạt cô.”

Phá Nguyệt ngượng ngùng gật đầu. Tuy Bộ Thiên Hành thường ngày trông có vẻ cà lơ phất phơ, nhưng nói về mặt điều binh khiển tướng, lời nói của hần luôn nặng tựa Thái Sơn. Vì thế bây giờ hần dạy bảo, nàng rất hiểu chuyện mà thành thật lắng nghe.

“Với người khác, cứ trả lời như nàng đã trình bày, nói là mệnh lệnh của đại ca.” Dung Trạm mỉm cười.

“Rõ rồi.” Phá Nguyệt biết, nếu các quân sĩ biết được chân tướng, cho dù kết quả trận chiến có tốt đi nữa, cũng sẽ cảm thấy nàng quá càn quấy, Bộ Thiên Hành quá dung túng.

“Lần này liên minh năm nước tấn công thành Mặc Quan, tổng cộng bị tổn thất hơn hai vạn người.” Dung Trạm thở dài nói: “Sáng sớm hôm nay, tín sứ tới báo tin, triều đình đã phái ba vạn Bắc Lộ quân gấp rút lên đường tiếp viện cho tiền tuyến. Hoàng tử Đại diện hạ cũng đích thân đến tiền tuyến khao quân. Quân liên minh nghe hơi liền bỏ chạy, nguy cơ của thành Mặc Quan đã giải.”

(*Khao quân: thiết đãi yến tiệc, ban thưởng cho quân sĩ với mục đích động viên, khích lệ, trấn an lòng quân nhân.)

Phá Nguyệt không kiềm được vui mừng: Tốt quá! Quân địch lui binh triệt để, vậy trận này xem như đại thắng!

“Phá Nguyệt, chúng ta muốn hỏi nàng, sau này nàng có muốn dùng thân phận phụ tá, làm quân sư cho đại ca không?” Dung Trạm dịu giọng hỏi nàng.

Phá Nguyệt sửng sốt, nâng mắt nhìn Bộ Thiên Hành. Không biết vì sao, hôm nay hần rất ít nói, thái độ với nàng hình như là... lạnh lùng?

“Ta có thể không?” Nàng vô cùng hồi hộp, trong lòng run lên từng chập.

Nghe giọng nói nàng khẽ run, khẩn khoản hỏi lại, ý cười chợt thoáng qua khóe miệng Bộ Thiên Hành rồi biến mất không tăm tích: “Cứ qua loa đại khái thôi.”

Dung Trạm tiếp lời: “Phá Nguyệt không cần khiêm tốn. Trong quân đội Đại Tư lập được công trạng như vậy, nếu không phải vì nàng thân phận đặc thù, không có quân tịch, sau trận này ít nhất cũng được thăng ba cấp.”

Trong lòng nàng như có vị ngòn ngọt, thật tốt.

Cuối cùng trong mắt bọn họ, nàng không còn là cô gái chân yếu tay mềm, cần được bảo vệ nữa.

Nàng cười nói: “Vậy được, ta sẽ cân nhắc suy nghĩ.”

Dung Trạm và Bộ Thiên Hành nhìn nhau, cùng bật cười. Lúc này có binh sĩ tới báo cáo tình hình binh khí bị tổn thất, hai người nghiêm túc lắng nghe, sau đó lại ra một loạt mệnh lệnh.

Phá Nguyệt nghe một lúc, buồn chán nhìn quanh quất. Liếc mắt thấy trên bàn có mấy cái bánh bao, mới phát hiện bụng mình đang biểu tình. Thế là liền đi qua cầm một cái, cắn ăn ngon lành.

Thơm thật. Có lẽ sau khi thắng lợi, ăn cái gì cũng đặc biệt ngon!

Nàng nhanh chóng ăn hết hơn nửa cái bánh, dùng hai ngón tay bỏ tọt mẩu bánh còn thừa vào miệng, lại duỗi tay lấy cái thứ hai. Ai ngờ vừa ngẩng đầu, thấy Bộ Thiên Hành và Dung Trạm đang chăm chú nhìn mình.

Nàng cho là có tình huống gì khẩn cấp, đành nuốt khan mấy cái suýt nghẹn, hốt hoảng hỏi hai người: “Có chuyện gì vậy?”

Bộ Thiên Hành và Dung Trạm yên lặng nhìn hai má đào phúng phính bánh bao. Có lẽ ở trong doanh trại toàn đàn ông, hơn nữa nàng lại bắt chước Tiểu Tôn mãi thành thói quen, ăn uống gọn gàng thoải mái, không hề khép nép chút nào.

Dung mạo mỹ miều như yêu tinh mê hoặc lòng người, lại hành động phóng khoáng mạnh mẽ như đàn ông, thật là không phù hợp chút nào.

Hai người không ai lên tiếng, đồng thời quay mặt qua chỗ khác, tiếp tục giao công việc cho binh lính nọ. Binh lính kia vốn đang ngây người nhìn Phá Nguyệt, giật mình vội vàng vâng vâng dạ dạ.

Liên tiếp hai ngày sau đó, Phá Nguyệt không thấy hai người bọn họ đâu. Sau trận chiến, có rất nhiều chuyện lớn nhỏ cần họ phải giải quyết. Hai người bận đến mức chân không chạm đất, làm sao rảnh để ý đến nàng.

Chỉ là thỉnh thoảng mấy lúc nàng lang thang trong thành, binh lính nhìn thấy thường tỏ ra kinh ngạc, nhưng nàng bắt đầu có thêm chức danh mới: ‘Mộc Giáo úy’.

“Mộc Thanh, Mộc Giáo úy!” Lưu Đô úy đặc biệt bước qua chào nàng, chuyển lời cảm tạ và thăm hỏi của các huynh đệ.

“Mộc Giáo úy tuy là nữ, nhưng mọi người đều nhất trí sau này sẽ đi theo Mộc Giáo úy.” Lưu Đô úy nói.

Phá Nguyệt biết Đại Tư có không ít nữ giới tham gia quân đội. Bộ Thiên Hành quyết định dùng cái tên ‘Mộc Thanh’ thay thế cho tên thật để báo cáo công lao của nàng lên trên, cho nàng thân phận Giáo úy. Nhưng nàng hiểu, như vậy không đủ để ngăn cản Nhan Phác Tông. Nàng đã quyết định ra đi, chỉ là nàng cảm thấy xấu hổ với sự trợ giúp của Bộ Thiên Hành, lẫn sự kính trọng và trung thành của Lưu Đô úy.

“Ta chỉ đánh bậy đánh bạ, không phải thực lực gì đâu. Xin Đô úy đừng kỳ vọng vào ta.” Nàng nói.

Lưu Đô úy lại cười ha ha.

Vất vả dọn dẹp sửa sang, chuẩn bị hết mọi việc trong Mặc Quan thành xong, hơn hai ngàn tàn binh Xích Thổ ai cũng cảm thấy hăng hái. Phá Nguyệt cũng thu dọn xong đồ đạc, định không từ mà biệt. Đúng lúc này, một phong thư cầu viện khẩn cấp được gửi tới thành Mặc Quan.

(*Không từ mà biệt: không chào hỏi đã bỏ đi.)

“Đại hoàng tử đích thân đến tiền tuyến khao quân, cùng đội cận vệ vô tình chạm trán, lọt vào vòng vây của mấy ngàn quân địch ở Hắc Sa Hà. Tình huống vô cùng nguy hiểm! Lệnh Bộ Thiên Hành dẫn quân tiếp viện ngay lập tức!”

Bì thư có con dấu của Đại hoàng tử. Bộ Thiên Hành và Dung Trạm vừa nhìn đã hiểu. Hắc Sa Hà chỉ cách thành Mặc Quan khoảng năm trăm dặm về phía tây bắc, tiểu đoàn Xích Thổ là đội quân bộ binh đang ở gần họ nhất. Có khả năng Đại hoàng tử xui xẻo đụng phải đám liên quân đang trên đường tháo chạy mới lâm vào vòng vây của chúng.

Cứu người như cứu lửa, Bộ Thiên Hành không thể chần chờ, cũng không kịp xin phép Đại tướng quân Triệu Sơ Túc. Chỉ để lại năm trăm quân cho Dung Trạm thủ thành, Bộ Thiên Hành nhanh chóng tập hợp đủ một ngàn năm trăm binh mã, tập kết ở cổng bắc.

Nhan Phá Nguyệt vừa nghe tin tức, vội vàng chạy từ doanh trại tới cổng bắc. Nàng đã quyết định ra đi, có thể đây là lần cuối cùng nàng gặp Bộ Thiên Hành.

Nghĩ đến đây, dường như trong lòng Phá Nguyệt có vị chua xót.

Lúc này là hoàng hôn, ánh nắng chiều bao phủ Mặc Quan thành. Phá Nguyệt chạy đến cổng thành, từ xa đã thấy hơn ngàn kỵ binh đang xếp hàng chỉnh tề chờ xuất phát. Hai mắt nàng cay cay.

Đội quân bắt đầu di động. Vì chiến trường ở cửa thành còn chưa quét dọn xong, nên tốc độ họ đi không nhanh.

Phá Nguyệt chạy thêm mấy bước, bắt gặp Ô Vân Đạp Tuyết ở cuối một đội ngũ. Hai người đang đứng trước ngựa chính là Bộ Thiên Hành và Dung Trạm.

Xung quanh còn vài binh sĩ đưa tiễn đồng đội, thấy Phá Nguyệt, bọn họ đều trầm mặc. Bộ Thiên Hành đang cười nói gì đó với Dung Trạm. Ngẩng đầu trông thấy nàng, nụ cười liền ngưng bật.

Dung Trạm quay đầu, trông thấy Phá Nguyệt, vẫy vẫy tay với nàng.

Phá Nguyệt chạy tới. Đứng trước gương mặt điềm tĩnh của Bộ Thiên Hành, nhất thời nàng không biết nên nói gì.

Từ sau hôm thắng trận, hắn không trò chuyện với nàng được mấy câu. Ai ngờ chỉ chớp mắt mấy cái, hắn lại phải ra trận đánh giặc.

Vẫn là Bộ Thiên Hành mở miệng trước. Hắn nghiêm trang dặn dò nàng: “Ngoan ngoãn ở lại, chăm chỉ luyện quyền pháp. Sau này cô làm Giáo úy, làm quân sư, không phải trò đùa đâu.”

“Ừ.” Không hiểu sao nàng lại buột miệng nói: “Huynh cũng uống ít rượu một chút, quá chén dễ tổn hại sức khỏe.”

Cả Bộ Thiên Hành lẫn Dung Trạm đều trở mắt kinh ngạc. Bộ Thiên Hành nở nụ cười: “Này nha đầu, cô làm như ta không trở về nữa vậy. Bốn tướng quân chỉ dẫn quân đi chi viện, nhanh thì hai ba ngày, chậm thì bốn năm ngày sẽ về ngay.”

Phá Nguyệt gật đầu. Ánh mắt vẫn dán trên vạt áo hắn chứ không muốn nhìn thẳng vào gương mặt điển trai lại khiến người ta không thở nổi kia.

Bộ Thiên Hành thấy nàng cúi đầu, hắn không nói gì thêm mà cầm lấy dây cương chuẩn bị lên ngựa.

Nghe tiếng vó ngựa lộp cộp, Phá Nguyệt đột nhiên ngẩng lên, nhìn thẳng vào mắt Bộ Thiên Hành. Ánh mắt bất chợt của nàng làm hắn giật mình. Sau đó, không chờ hắn lên tiếng, Phá Nguyệt bước tới ôm chặt lấy hắn.

Lặng im như tờ.

Binh lính xung quanh sững sờ, không thốt nên lời nhìn tướng quân của họ bị nữ Giáo úy ôm chặt. Hầu hết mọi người chỉ hận người được ôm sao không phải mình.

Dung Trạm cũng im lặng, một ý nghĩ xoay vòng trong đầu: A, nàng ôm đại ca, nàng đang ôm đại ca! Vì sao nàng muốn ôm đại ca? Nam nữ thụ thụ bất tương thân. Chẳng lẽ nàng muốn lấy thân mình báo đáp đại ca hay sao?

Bộ Thiên Hành cũng ngây người. Mọi giác quan của hắn đều tập trung lên thân thể nhỏ bé, mềm mại thơm tho đang dựa vào ngực hắn. Hai cánh tay nhỏ nhắn, vòng qua dán chặt sau lưng hắn – nàng đang chủ động ôm hắn?

“Cô...” Hắn nghe giọng nói mình bỗng dưng khàn khàn.

“Bảo trọng.” Phá Nguyệt ở trong lòng hắn hít sâu một hơi rồi thu tay về, mỉm cười nhìn hắn.

Nàng làm như thế... là không nở sao?

Bộ Thiên Hành muốn hỏi rõ nguyên do, muốn trêu đùa nàng vài câu, nhưng lời nói ra đến miệng lại không cất thành tiếng. Hắn ngơ ngẩn nhìn dung nhan dịu dàng, hồ hững của nàng. Trái tim vốn lạnh lùng, cứng rắn của hắn giờ đây phẳng phất bị một bàn tay ấm áp trêu ghẹo, khiến nó vừa nóng vừa làm hắn trở nên hồ đồ.

“Tướng quân!” Đội ngũ ở phía sau thấy Bộ Thiên Hành mãi chưa chịu đi, cất tiếng nhắc nhở.

Bộ Thiên Hành thu lại ánh mắt, xoay người lên ngựa, vỗ nhẹ lên mông Đạp Tuyết giục ngựa xuất phát. Chỉ trong khoảnh khắc đã đến chỗ đội ngũ đi đầu.

Những người ở lại đứng nguyên tại chỗ. Phá Nguyệt là người đầu tiên quay lại. Nàng vừa cười vừa rưng rưng nói với Dung Trạm: “Về thôi.”

Dung Trạm dờ dẩn gật đầu, xoay người đi về.

Bộ Thiên Hành thúc ngựa dẫn đầu đoàn quân. Nhìn ánh chiều tà thê lương còn sót lại, hắn chỉ cảm thấy toàn thân cứng ngắc như gỗ đá, huyết mạch không thông.

Bầu trời trắng bao la, mặt đất vàng mênh mông. Võ tướng một đời chinh chiến, cuối cùng sẽ có ngày vùi thây nơi hoang dã.

Đây là mong mỏi, là tự hào bấy lâu nay của hắn.

Không hiểu vì sao, chỉ một cái ôm của nàng hôm nay đã khiến ý chí tiêu sái của hắn có thêm thứ tình cảm mềm mại chưa bao giờ có?

Không, cũng không phải hôm nay.

Là khi cứu nàng trong tay Ngũ Hồ ngày ấy, bắt gặp đôi mắt trong suốt như vàng trắng đó. Là khi nàng bị bệnh trong địa lao, toàn thân run rẩy co ro nằm trong lòng ngực hắn như thú con bị thương. Là khi nàng to gan lớn mật cởi quần áo hắn, hơi thở nhẹ nhàng lướt qua thân thể đàn ông sung mãn.

Là khi nàng cười ngựa như sao băng rơi vào trận địa địch.

Là tự tay nàng dẫn dắt đội quân diêm la luyện ngục, khiến quân địch tan tác như nước, thi thể chồng chất như núi.

Cuối cùng, là khi nàng đứng giữa muôn trùng vây, mặt nạ bị rách, mờ mịt nhìn chung quanh, bất lực, cô độc.

Thời điểm đó, vượt qua trăm dặm, chỉ bằng hai mắt hắn vẫn nhận ra nàng!

Một tiếng trống mãnh liệt đánh vào lòng hắn, Bộ Thiên Hành đột nhiên ghìm cương ngựa.

Mấy ngày nay, hắn luôn cố ý tránh né nàng. Ngày xưa diện mạo nàng xấu xí, nàng giả làm Tiểu Tôn, hắn và nàng sớm tối bên nhau, tự do tự tại. Hắn có trêu nàng thế nào cũng không thấy lúng túng. Nhưng hôm nay dung mạo nàng thay đổi như vậy, hắn không có cách nào để bản thân được tự nhiên – bởi vì hắn không thể không để ý, nàng là một cô nương, một cô nương mặt hoa da phấn, vô cùng xinh đẹp. Hắn làm sao có thể giữ thái độ bề trên tùy ý sai bảo nàng, làm sao có thể chơi xấu giả bộ ngu để nàng bôi thuốc ỉnh, vụng trộm kiểm soát nàng?

Trong giây phút nào đó, hần thà là không nhìn thấy dung mạo thật sự của nàng, vẫn như thường ngày cùng nàng thân cận khắng khít. Nhưng hôm nay... vì sao hần lại cảm thấy nếu bây giờ hần không quay lại, sẽ bỏ lỡ điều gì đó?

Không được quay lại, không thể đi! Có tiếng nói trong lòng hần: Bộ Thiên Hành ơi Bộ Thiên Hành, người chẳng qua chỉ là một võ quan ngũ phẩm, không quyền thế không bệ đỡ, làm sao bảo vệ được thiên kim tiểu thư như nàng? Làm sao nàng có thể để ý đến kẻ võ phu thô lỗ tùy tiện như người?

Nhưng hần lại nghe giọng mình chưa bao giờ dứt khoát đến thế: “Các người đi trước, ta sẽ theo sau ngay.”

Hần nhanh chóng quay đầu ngựa, phi như bay về cổng thành.

Phá Nguyệt vừa vào thành được hơn mười trượng, đột nhiên có tiếng vó ngựa rầm rập như trống trận từ phía sau. Nàng vô thức tránh vào vệ đường, đang định quay lại xem chuyện gì thì tiếng vó ngựa đã sát ngay sau lưng trong nháy mắt.

Thân thể chợt nhẹ bỗng, bị ai đó lôi mạnh từ dưới đất lên. Ngựa phi như bay. Qua bờ vai vững chãi quen thuộc, gương mặt sững sờ của Dung Trạm và những người khác càng lúc càng trôi xa.

“Có chuyện gì vậy?” Phá Nguyệt kinh ngạc nhìn hần.

Hần lặng im, trầm mặc. Gương mặt vẫn giữ vẻ thờ ơ, lạnh lùng. Hai hàm răng cắn chặt, thậm chí trên trán còn có gân xanh nổi lên. Tay hần ôm eo nàng rất chặt, khiến nàng hơi đau. Phá Nguyệt vô thức tránh ra, lại càng bị siết chặt vào ngực hần.

Nàng đành dựa vào người hần, không nhúc nhích nữa.

Hần ôm nàng, ngựa vẫn chạy như bay. Không biết bao lâu sau, lâu đến mức Phá Nguyệt có hơi bất an, không biết có phải nàng vô ý chọc giận hần? Bỗng nhiên hần ghìim dây cương, ôm nàng nhảy xuống ngựa.

Phá Nguyệt miễn cưỡng đứng vững, phát hiện xung quanh là đồng không mông quạnh. Đường như nơi này cũng vừa trải qua chiến tranh, ruộng đồng hoang vu, cây cối bị đốt sạch, cả vùng đất tro bụi.

Giữa trời đất mênh mông, không có một ai, chỉ có hai người.

Hần dẫn nàng đến đây làm gì?

Phá Nguyệt nghi hoặc ngẩng đầu.

Không ngờ nàng vừa ngẩng đầu, bầu trời trước mắt bỗng tối sầm. Bộ Thiên Hành cúi xuống, phủ môi lên môi nàng.

Như người đói khát đã lâu, nụ hôn của hần không giấu vẻ bối rối, lại gấp gáp vội vàng. Hần cố ngậm chặt lấy môi nàng, vừa liếm vừa mút, hoàn toàn không có tiết tấu. Phá Nguyệt hít một hơi, há miệng hàm hồ nói: “Huynh...” Chưa nói hết câu, đầu lưỡi bị hần bắt được, quấn chặt nhất quyết không thả ra.

Ban đầu nàng rất kinh ngạc. Sau đó giây dựa, chống cự trong lòng hần. Cuối cùng... cả người mềm nhũn để mặc hần hôn nàng. Hần ôm nàng quá chặt, nàng không cử động được, cũng không còn tâm trí để vùng vẫy. Mọi giác quan của nàng đều tập trung vào làn môi nóng bỏng của hần, nghe mùi máu ngọt ngào trên người hần. Đầu lưỡi nàng tê dại, cảm giác mê mê truyền lên não, lan tỏa xuống toàn thân, nhẹ nhàng chạm vào lòng.

Một lúc lâu sau, hần mới buông nàng ra.

Khuôn mặt tuần tú đồ bưng, nhưng không còn vẻ lạnh lùng cứng nhắc, trán nổi gân xanh, bá đạo cướp đoạt nụ hôn của nàng như vừa rồi, mà hoàn toàn thay thế bằng vẻ dịu dàng ôn hòa, như hai người hoàn toàn khác nhau. Đôi mắt sáng ngời, ẩn trong đó là ý cười lười nhác mà nàng quen thuộc. Lăn trong vẻ lười nhác tẩn mạn, còn có một chút thỏa mãn.

Rõ ràng là hần khinh bạc nàng. Phá Nguyệt cảm thấy rất xấu hổ, lúng búng hỏi: “Huynh... sao huynh lại hôn ta?”

Cánh tay hần như tình cờ đặt nhẹ lên vai nàng: “Vì nàng ôm ta trước.”

Cái này mà cũng tính là trả lời? Mối Phá Nguyệt vẫn còn hơi rất. Hân hôn nàng rất mạnh.

Nhưng sao trong lòng nàng vừa có chút ngọt ngào, lại vừa đắng chát?

“Ta đưa nàng về.”

Hân ôm nàng nhảy lên lưng ngựa. Dừng một chút, lại nói: “Chờ ta.”

Hai tai Phá Nguyệt nóng bừng, tim đập như sấm. Trong đầu nàng chỉ còn duy nhất câu nói của hân vang vọng, lặp đi lặp lại

Chờ hân...

Chờ hân...

Hức, vì sao nàng cảm thấy máu huyết toàn thân mình chỉ vì hai chữ này mà nóng đến mức sắp bốc cháy?

Bộ Thiên Hành lặng lẽ đợi một hồi, quan sát gương mặt nàng còn đỏ hơn ánh bình minh, cũng không đẩy hân ra, càng không tặng cho hân một bạt tai. Tận đáy lòng hân không kèm được mừng rỡ, tâm trạng khoan khoái dễ chịu chưa từng có. Hân hét một tiếng dài, âm thanh vang đến tận mây xanh.

Tiếng hét của hân khiến Phá Nguyệt giật nảy người, thân thể bất giác rụt lại. Hân thừa cơ ôm nàng càng chặt hơn, giờ roi thúc ngựa chạy băng băng về hướng Mặc Quan thành.

32. Chương 32

“Trông chừng nàng, đừng để nàng đi đâu.”

Bộ Thiên Hành bỏ lại một câu gọn lỏn cho Dung Trạ, rồi vội vã giục ngựa đuổi theo đoàn quân.

Lúc đó Dung Trạ đã đứng ở cửa thành rất lâu. Hân chứng kiến Phá Nguyệt được đại ca dịu dàng ôm xuống ngựa, gương mặt hai người đều ửng hồng. Trong phút chốc, dường như hân sáng tỏ điều gì, lại không biết phải nói thế nào.

Hai người trông rất xứng đôi. Hân thầm nghĩ, có lẽ hân nên ủng hộ để đại ca được vui.

Nhưng cái cảm giác xấu hổ lẫn chua xót không ngừng trào dâng từ tận đáy lòng này là gì? Là vì hân đã từng nằm mơ... Người ta thường nói ban ngày nghĩ nhiều chuyện gì, đêm sẽ mơ thấy chuyện đó. Nếu Phá Nguyệt cô nương và đại ca tâm đầu ý hợp, vậy có phải hân có lỗi với đại ca không?

Trước giờ hân làm gì cũng đường đường chính chính, trong sạch không hổ thẹn với ai. Thế nhưng trong lòng hân bây giờ như có quỷ, nơm nớp lo sợ. Lần đầu tiên, hân không giữ nổi thái độ ôn hòa với Phá Nguyệt, mà chỉ hờ hững gặt đầu, xoay người rời đi.

Phá Nguyệt theo sau Dung Trạ, không phát hiện ra thái độ bất thường của hân. Hiện tại lòng nàng còn hỗn loạn hơn Dung Trạ nhiều. Lát sau lại nghĩ, vừa rồi không nên ôm Bộ Thiên Hành. Bộ Thiên Hành rất thông minh, bây giờ hân bảo Dung Trạ coi chừng mình, làm sao bỏ đi được? Bất giác lại nhớ tới trên đường cưỡi ngựa trở về, Bộ Thiên Hành cúi đầu hôn nàng mấy lần. Hôn nhiều đến mức miệng nàng còn âm ỉ đau, trong khi hân cứ sung sướng cười.

Hai người một trước một sau bước đi, ai cũng có tâm sự riêng. Được một đoạn, Dung Trạ ổn định tâm trạng rồi mới quay đầu mỉm cười với Phá Nguyệt: “Đại ca đã dặn, Dung Trạ không thể không nghe. Phá Nguyệt, ta biết nàng sợ liên lụy huynh đệ chúng ta. Nhưng bây giờ tình thế rối ren, nàng cứ ở lại đây đi. Mấy ngày này ta sẽ sai người tăng cường phòng thủ, quyết không để người kia vào thành. Đợi đại ca trở về rồi tính sau.”

Phá Nguyệt biết, Dung Trạ đã quyết định chuyện gì thì tám ngựa kéo cũng không đổi, đành yên lặng gặt đầu.

Cứ thế nàng ở lại thành Mặc Quan thêm ba bốn ngày. Có tin tức truyền tới nói tình trạng nguy hiểm cho Đại hoàng tử đã được giải quyết, nội trong hai ngày nữa Bộ Thiên Hành sẽ về tới Mặc Quan thành.

Nghe được tin này, tối đó Phá Nguyệt liền mất ngủ. Trong đầu nàng chỉ toàn hình ảnh Bộ Thiên Hành cúi đầu cười với nàng, hôn nàng.

Lúc nàng còn chưa hết thấp thỏm bất an, đã có chuyện xảy ra.

Ba ngày rồi mà Bộ Thiên Hành chưa về. Hơn một ngàn nhân mã đi theo hần cũng bắt vô âm tín. Dung Trạm phái người điều tra, chỉ thu được tin tức bên bờ sông Hắc Sa không còn ai đóng quân.

Mãi đến chiều ngày thứ tám Dung Trạm mới nhận được bồ câu đưa tin. Lúc đó Phá Nguyệt đang đứng cạnh Dung Trạm, thấy sắc mặt hần đột nhiên trầm trọng, trong lòng nàng lại càng bất an.

“Xảy ra chuyện gì?”

Dung Trạm để mẩu giấy truyền tin xuống: “Đại ca... hôm qua bị nhốt vào tử lao thành Bà Việt, ít ngày nữa sẽ bị hỏi tội xử trảm. Tội danh là tiết lộ quân tình, tư thông địch quốc.”

Phá Nguyệt không tài nào tin vào tai mình, trừng mắt phũ định: “Không thể nào!” Bộ Thiên Hành thông đồng với địch!? Tuyệt đối không có khả năng!

Thành Bà Việt ngày xưa là thủ phủ của Ly quốc, bây giờ là bộ chỉ huy miền đông của Đại Tư. Bộ Thiên Hành bị áp giải tới tử lao ở đó, có thể thấy tình huống vô cùng cấp bách.

Sắc mặt Dung Trạm rất nghiêm trọng: “Trên thư nói... Đại ca tự ý thả năm trăm tàn quân hôm đó bao vây Đại hoàng tử.”

Phá Nguyệt tròn mắt hỏi: “Vì sao?”

Dung Trạm lắc đầu.

Hần không thể giải thích với Phá Nguyệt, ngoài mặt tuy Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử tỏ ra thân thiết, nhưng thật ra ngầm tranh giành, cắn xé lẫn nhau từ lâu. Mặt khác, dường như Hoàng thượng có ý lựa chọn người kế vị, nên chỉ nhắm một mắt, mở một mắt xem bọn họ phân tranh. Bây giờ Bộ Thiên Hành xảy ra chuyện, Dung Trạm cẩn thận nghĩ lại mới biết chuyện Đại hoàng tử bị địch vây ở sông Hắc Sa, chỉ sợ còn có ẩn tình khác. Nhưng vì sao Bộ Thiên Hành tự ý thả quân địch, Dung Trạm nghĩ mãi cũng không nghĩ ra lý do. Chỉ là những chuyện xấu xa của nội bộ hoàng thất, Dung Trạm không tiện nói với Phá Nguyệt.

Hần mang trường kiếm lên vai, dứt khoát nhìn Phá Nguyệt: “Ta phải đi thành Bà Việt một chuyến. Nàng ở lại đây đi.”

Đương nhiên Phá Nguyệt không chịu, nàng kéo ống tay áo hần: “Dẫn ta theo với!”

Dung Trạm nhìn sắc mặt trắng bệch của nàng, không hiểu vì sao tim phảng phất nhói lên một cái. Hần lắc đầu đáp: “Không được, ta phải đi suốt đêm, không thể mang nàng theo.”

“Huynh để ta lại đây, nhờ Nhan Phác Tông đến thì phải làm sao?” Phá Nguyệt vội la lên. “Hơn nữa nếu Bộ Thiên Hành bị nguy đến tính mạng, ta nguyện... ta nguyện...”

Ta nguyện xả thân cứu giúp.

Không phải vì nộ hôn kia, mà vì nàng nợ hần quá nhiều.

Vả lại, dù Dung Trạm có tới kịp, cấp bậc của hần còn thấp hơn Bộ Thiên Hành, lấy cách gì giải cứu? Cướp ngục? Tuy Dung Trạm võ công cao cường, nhưng trong quân đội Đại Tư có biết bao nhân tài giấu mặt? Chưa kể luận về võ công, Nhan Phác Tông mới là đệ nhất cao thủ!

Nàng muốn đi theo xem tình huống thế nào. Nếu thật sự không có biện pháp, nàng... đồng ý hy sinh, tự mình giao nộp cho tên cáo già Nhan Phác Tông, đổi lấy tính mạng Bộ Thiên Hành. Bộ Thiên Hành chỉ là võ quan ngũ phẩm, có lẽ trong thâm tâm của Nhan Phác Tông, tấm thân của nàng cũng đủ để đổi một mạng cho Bộ Thiên Hành.

Nghĩ đến đây, tim Phá Nguyệt chợt co rút, đau đớn không chịu nổi.

Dung Trạm hoàn toàn bị chấn động.

Những ngày này, Phá Nguyệt kiên trì, nhất quyết phải trốn khỏi bàn tay Nhan Phác Tông thế nào, hẳn biết rất rõ. Chỉ sợ trên thế gian này, không còn cô gái nào bất khuất như nàng. Nhưng hôm nay vừa nghe đại ca xảy ra chuyện, nàng lại tự nguyện dâng mình đến miệng cọp, đổi lấy tính mạng cho đại ca.

Nhìn sắc mặt trắng bệch của nàng, tự nhiên hẳn cảm giác như tim mình bị ai đâm một nhát nhỏ máu. Không rõ mình đau lòng vì yêu nàng, hay vì Bộ Thiên Hành mà đau. Hoặc giả là vì cả hai.

Ánh mắt hẳn sẫm lại, chậm rãi nói: “Được, chúng ta cùng nhau đi cứu đại ca. Nàng đừng sợ, Dung Trạm nhất định sẽ bảo vệ nàng chu đáo!”

Dung Trạm chọn một con tuần mã khỏe nhất, chạy nhanh nhất, cùng Phá Nguyệt phi ngựa suốt đêm. Đêm tĩnh như nước, trời đất mù mịt, hai người đi qua rất nhiều vùng đất khô cằn sau loạn lạc, trong bóng tối không khỏi khiến người ta nhìn mà giật mình.

Đến khi sắc trời dần sáng rõ, Phá Nguyệt mệt lả cả người, tầm mắt cũng trở nên mơ hồ. Dung Trạm tinh ý nhận ra, chân chửi rất lâu mới trảm mặc ôm nàng từ sau lưng ra trước ngực mình, tiếp tục chạy đi.

Phá Nguyệt dựa vào Dung Trạm ngủ được hai ba canh giờ, vừa mở mắt đã nhìn thấy đôi đồng tử trong suốt như nước mùa thu. Đường như Dung Trạm không biết mệt mỏi là gì, vẫn thúc ngựa phi như bay.

“Huynh có cần nghỉ một lát không?” Nàng ân cần hỏi.

“Không cần.” Giọng nói Dung Trạm hơi khàn khàn.

Đương nhiên không cần. Dung Trạm không nói cho nàng biết, trên tin truyền tới có viết, Bộ Thiên Hành bảy ngày sau bị xử trảm. Đây rõ ràng là có người che dấu nội tình, muốn dùng thế sét đánh không kịp chẹn tai, nhanh chóng trừ khử Bộ Thiên Hành.

Thành Mặc Quan và thành Bà Việt, một ở hướng đông một ở hướng tây, cách nhau rất xa. Nếu không liên tục đi suốt ngày đêm, làm sao tới kịp? Cũng may đáng người Phá Nguyệt nhỏ nhắn, mang theo nàng tốc độ cũng không giảm.

Đến đêm ngày thứ ba, con ngựa hai người đang cưỡi lần đầu ra chết. Dung Trạm ôm Phá Nguyệt chạy bộ suốt cả ngày, đến tối mới tới được dịch trạm mua ngựa mới.

Thấy Dung Trạm như vậy, Phá Nguyệt rất đau lòng. Hẳn là người, đâu phải thần tiên.

Cho dù hai mắt vẫn tỏ ra tinh anh, nhưng hốc mắt đã vằn đỏ, dần dần nổi rất nhiều tơ máu. Cả đoạn đường sương gió vất vả, bụi tóc xộc xệch, gương mặt hốc hác, toàn thân ướt đầm mồ hôi, là bộ dạng chán chường mà Phá Nguyệt chưa từng thấy qua bao giờ. Nhưng hẳn tựa như phát điên, không ăn không uống, dầm sương dãi nắng, vội vàng hướng về thành Bà Việt mà đi.

Nghĩ miên man, lại nghĩ đến Bộ Thiên Hành còn trong tử lao, nàng không khỏi đau lòng, ruột gan như bị ai từng xéo.

Đến sáng ngày thứ bảy, con ngựa thứ ba lần ra chết trong khi chỉ còn cách thành Bà Việt chừng trăm dặm. Dung Trạm không chút chần chừ, ôm Phá Nguyệt chạy như điên.

Phá Nguyệt nhìn bộ dáng điên cuồng của hắn, trong lòng vừa xót vừa đau, không kềm được nói: “Huynh bỏ ta xuống, huynh đi trước đi!”

Không biết Dung Trạm đang nghĩ gì, ngơ ngác như không nghe thấy. Ôm nàng chạy được hơn mười dặm mới giật mình nhớ tới những lời nàng vừa nói, dịu dàng đáp: “Không sao... Đại ca đang ở trong lao, nếu nhìn thấy nàng, chắc đại ca rất vui.”

Hắn trả lời không đầu không đuôi, làm nàng đang buồn lại càng buồn hơn. Chỉ hận mình không có bản lĩnh phi thường, cứu bọn họ khỏi cảnh dầu sôi lửa bỏng, báo đáp ơn nghĩa của hai người.

Gần tới buổi trưa, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy hình dáng thành trì hùng vĩ ở xa xa. Dung Trạm ôm Phá Nguyệt chạy vội về phía cửa thành, chân đường như không chạm đất. Bởi vì toàn bộ vùng này đã bị Đại Tư khống chế, nên cửa thành chưa bị giới nghiêm. Dung Trạm thả người lao qua cổng thành, nhanh đến nỗi binh lính canh cổng không kịp nhìn rõ ai vừa chạy qua.

Hình như Dung Trạm rất quen thuộc đường đi ở thành Bà Việt, không chút do dự đi qua mấy ngã rẽ. Phá Nguyệt ở trong lòng hần chỉ nghe gió thổi vù vù bên tai. Gương mặt hần mệt mỏi, tiều tụy như bị một tầng băng mỏng chụp lên.

Nàng rất muốn hỏi, Dung Trạm đã nghĩ ra cách nào cứu Bộ Thiên Hành chưa. Nhưng thấy vẻ mặt hần dứt khoát, dường như đã có đối sách nên đành im lặng theo dõi.

Cuối cùng Dung Trạm cũng chậm bước, thả Phá Nguyệt xuống.

Trước mặt là một tòa nhà uy nghi, tráng lệ nhất thành. Trước cửa có rất nhiều binh lính canh giữ, nhìn thấy hai người liền tỏ ra hung hăng.

“Các người là ai?” Có kẻ lớn tiếng hạch hỏi. “To gan thật! Dám tự tiện xông vào cấm địa!”

“Đi theo ta.” Dung Trạm phớt lờ, trực tiếp bước nhanh vào trong. Phá Nguyệt vội vàng theo sát phía sau.

“Tránh ra!” Hai mắt Dung Trạm rét lạnh như sao băng, tiếng hét bén nhọn như đao. Phá Nguyệt hơi sợ — trước giờ hần lúc nào cũng hòa nhã khiêm tốn, không ngờ lúc thật sự nổi giận lại ngang tàng, uy phong đến thế.

Binh lính canh cổng đang hùng hổ định chặn hai người, Dung Trạm đã lấy từ bên hông ra một tấm kim bài, ném vào người bọn họ. Một binh sĩ nhặt lên nhìn kỹ, hoảng đến mức hồn vía bay sạch, lật đật quỳ sụp xuống, hai tay cung kính nâng cao lệnh bài, đến thở cũng không dám thở mạnh.

Mấy tên lính khác chần chừ đang định tiến lên, liền bị tên trưởng nhóm quát to: “Tất cả quỳ xuống.”

Dung Trạm chẳng thèm liếc mắt một cái, trực tiếp đi vào trong. Đám lính không dám để lệnh bài nằm trên đất, cung kính nâng bằng hai tay đi theo hai người.

Phá Nguyệt kinh ngạc nhìn sắc mặt tuy mệt mỏi nhưng vẫn kiên nghị của Dung Trạm, không nói được lời nào.

Cả đoạn đường từ cổng qua khỏi phòng ngoài, binh sĩ qua lại nhìn thấy lệnh bài đều đồng loạt quỳ xuống.

Cuối cùng, đến trước một cái cổng vòm hình vòng cung, Dung Trạm dừng bước.

Vì hần đột ngột dừng lại khiến Phá Nguyệt suýt đâm sầm vào lưng hần. Nàng ngẩng đầu lên nhìn, trong nhất thời toàn thân như rơi vào hầm băng — một

Nam tử mặc áo gấm, lẳng lặng đứng chỗ cổng vòm. Gương mặt tuần tú, trắng trẻo, lạnh lùng như bạch ngọc. Đôi mắt dài băng lãnh, ánh nhìn sắc như dao đang khóa chặt lấy nàng.

Vài tên thị vệ áo đen sau lưng người kia thấy vậy đều rút sẵn đao thủ thế.

Nhan Phác Tông!

Không ngờ hần cũng ở thành Bà Việt!

Thật ra nàng đã sớm đoán được. Nơi này là bộ chỉ huy quân Đông Lộ, hần quyền cao chức trọng, dĩ nhiên sẽ dừng chân ở đây.

Tim Phá Nguyệt run lên từng hồi.

Bằng một thời gian không gặp, dáng vẻ của hần vẫn tuần tú âm trầm như trước kia. Chỉ là khi xưa hần nhìn nàng, trong ánh mắt cũng có chút ý cười, phảng phất vì mê muội mà yêu chiều. Nhưng hôm nay... chỉ sau giây phút kinh ngạc ngẩn ngủ, ánh mắt lại trở nên sắc bén lạnh lẽo, hoàn toàn không có chút thương tiếc.

Nàng biết... mình trốn hần quá lâu rồi. Lâu đến mức khiến hần hết sạch nhẫn nại. Lần trước Dung Trạm dùng kiếm Trâm Như buộc hần thả người, chỉ sợ đã làm hần tức giận — hần là ai chứ? Bị ép như thế, chắc chắn sẽ hận Dung Trạm và nàng thấu xương.

Vậy hôm nay, để gì hần để nàng đi?

Nếu nàng bị bắt trở về, điều gì đang đợi nàng đây?

Nàng chỉ cảm thấy sau lưng ớn lạnh từng hồi. Dù có lúc nàng đã quyết tâm vì Bộ Thiên Hành mà từ bỏ bản thân, nhưng khi thật sự đối diện với Nhan Phác Tông, dũng khí của nàng như lính đào ngũ, bỏ chạy mất tăm.

Nàng sợ Nhan Phác Tông, thật sự rất sợ.

“Nguyệt nhi... Lại đây.” Nhan Phác Tông chậm rãi mở miệng, dịu dàng gọi một tiếng, lại khiến Phá Nguyệt không rét mà run.

Toàn thân nàng tê cứng, ngay cả đầu ngón tay cũng run run.

Nàng bất chợt cảm thấy tay mình ấm áp, ai đó đang cầm lấy tay nàng.

Là Dung Trạh.

Về mặt bình tĩnh, Dung Trạh nhượng mắt nhìn sắc trời đã sáng rõ — qua giữa trưa Bộ Thiên Hành sẽ bị lộ ra pháp trường xử trảm. Sắc mặt hần trầm lặng như nước, chộp lấy kim bài trên tay binh lính sau lưng, đưa về phía bọn hộ vệ, lạnh lùng quát: “Tránh ra!”

Bọn hộ vệ nhìn kỹ kim bài, kinh ngạc nhìn Dung Trạh, xong lại quay sang nhìn Nhan Phác Tông.

Đạo kiếm sắc bén của bọn hộ vệ, Dung Trạh chẳng xem ra gì. Hần thản nhiên dắt Phá Nguyệt đi qua rừng đao, từng bước một đến trước mặt Nhan Phác Tông.

Thời điểm đi lướt qua Nhan Phác Tông, Phá Nguyệt quay mặt đi, không dám nhìn hần. Đột nhiên một bàn tay chụp lấy cổ tay nàng, lực mạnh đến mức khiến nàng đứng không vững, thiếu chút nữa đã buông tay Dung Trạh.

Là Nhan Phác Tông.

Dường như hần chẳng để ý gì tới Dung Trạh, đôi đồng tử đen sâu thẳm, chăm chú nhìn Phá Nguyệt. Trong mắt sóng trào cuộn cuộn, phảng phất chỉ một giây nữa sẽ cướp lấy nàng nhốt trong ngực mình, hung hăng chà đạp cho thỏa dạ.

“Nhan Phác Tông, ngươi dám chặn ta!?” Một giọng nói cực kỳ bình tĩnh từ đỉnh đầu Phá Nguyệt truyền tới. Chỉ một câu chất vấn lại thể hiện rõ vẻ uy nghiêm, ngạo nghễ.

Dung Trạh trực tiếp đối diện với Nhan Phác Tông, ánh mắt lạnh lẽo như sông băng.

Tim Phá Nguyệt chỉ thiếu chút nữa là nhảy ra ngoài.

Nhan Phác Tông trầm mặc đối mắt với Dung Trạh trong khoảnh khắc, chậm rãi nói: “... Hạ quan không dám.”

Hần bóp mạnh tay Phá Nguyệt, sau đó... buông ra.

Cổ tay nàng đau đến sắp gãy, không dám quay lại nhìn Nhan Phác Tông, cúi đầu bước nhanh theo Dung Trạh đi vào trong.

Dung Trạh hít sâu một hơi, vọt tới trước chính đường, giơ chân đá văng cửa lớn.

Trong chính đường, có hai thanh niên ăn mặc đẹp đẽ đang uống trà. Một người khoảng hơn hai mươi tuổi, dung mạo anh tuấn ôn hòa. Người còn lại khoảng mười bảy, mười tám tuổi, nước da ngăm đen, tướng mạo tuấn tú.

Hai người nhìn thấy Dung Trạh đều vô cùng ngạc nhiên. Thanh niên lớn tuổi hơn còn đang ngờ ngợ, chàng trai trẻ tuổi vừa nhìn lướt qua hai người đã vội quát lên: “Các người là ai, dám xông vào tận nơi quân sự cơ mật? Người đâu, lôi bọn họ ra cho ta!”

Dung Trạh không hề sợ sệt, nắm tay Phá Nguyệt đi đến trước mặt hai thanh niên. Dáng vẻ Dung Trạh vốn rất anh tuấn tao nhã, bây giờ quần áo rách rưới, dung nhan tiều tụy, nhưng ánh mắt lại kiên định hơn bao giờ hết.

“Ta là Mộ Dung Trạh.” Hần trầm giọng nói: “Không được giết Bộ Thiên Hành! Giết hần như giết bản vương!”

Nói xong câu này, thân thể gầy guộc của Dung Trạm lão đảo, toàn thân không còn chút khí lực ngã rầm xuống đất. Phá Nguyệt bị hấn ngã đè lên người, không thể ngồi dậy. Nàng gấp gấp ôm lấy hấn: “Dung Trạm, Dung Trạm!”

Không ngờ Dung Trạm đột nhiên bị ngắt, mặt cắt không còn giọt máu, hai mắt nhắm nghiền. Nhưng bàn tay to lạnh buốt vẫn cứng như kim sắt, nắm chặt lấy tay nàng.

Phá Nguyệt cuống quýt ngắt đầu, liền bắt gặp gương mặt thâm trầm của Nhan Phác Tông ở cạnh cửa.

Lúc này người nhiều tuổi hơn mới kinh ngạc kêu lên: “Quả thật là thập thất thúc?”

(*Thập thất thúc: chú thứ mười bảy)

Chàng trai trẻ kia cũng ngờ ngợ nhận ra, lẩm bẩm nói: “Tiểu Vương thúc...”

33. Chương 33

Từng tia nắng nhạt mông lung, phảng phất như có như không xuyên qua ô cửa sổ bé xíu trên tường. Địa lao u ám ẩm ướt, không gian tĩnh lặng.

Bộ Thiên Hành ngồi trên đất. Hai mắt khép kín, hàng chân mày dài nhẹ chau. Áo bào tướng quân trên người nhăn nhúm, hai tay hai chân đều bị gông xiềng.

Một tiếng ‘két’ vang lên, cửa nhà lao bị đẩy ra. Một thanh niên mười bảy, mười tám tuổi, ăn mặc đẹp đẽ cúi người đi vào. Ánh mắt sắc bén đảo qua người Bộ Thiên Hành, trầm mặc không lên tiếng.

Bộ Thiên Hành chậm rãi mở mắt, lẳng lặng nhìn chàng thanh niên. Hấn không đứng dậy, cũng chẳng hành lễ, ánh mắt lạnh lẽo như xuyên thấu lòng người.

Chàng thanh niên bị hấn nhìn chằm chằm, lòng thầm tức tối, vẻ buồn bực trên gương mặt càng đậm: “Bộ Tướng quân, người cũng kiêu căng thật!”

Dường như Bộ Thiên Hành một chút dao động cũng không có, khóe miệng cười nhạt, hồ hững đáp: “Người sắp chết, cần gì phải bái quân xưng thần?”

(*Bái quân xưng thần: bái lạy mình quân, tự xưng thần tử)

Chàng thanh niên kia chính là một trong hai vị hoàng tử, Mộ Dung Sung. Hấn yêu thích võ nghệ từ nhỏ, chăm chỉ trau dồi binh pháp, là hoàng tử nổi bật nhất trong mấy người con. Tuổi còn trẻ đã đảm nhiệm chức vị Nguyên soái quân chinh phạt Đông Lộ, thắng nhiều thua ít. Hiện giờ thanh thể trong triều có thể sánh với mặt trời ban trưa.

Nhưng hấn không thể ngờ, có ngày mình đụng phải một tên Bình nam tướng quân nho nhỏ mà như đụng phải đá, cực kỳ ngoan cố.

Nghĩ đến thập thất thúc Mộ Dung Trạm, hấn kèm chế lửa giận trong lòng, dịu giọng nói: “Bộ tướng quân, hấn đẩy ngươi vào chỗ chết, bổn vương có thể mở cho ngươi đường sống. Không đây nửa canh giờ nữa ngươi sẽ bị đưa ra pháp trường xử trảm. Dưới gầm trời này, chỉ có bổn vương mới có khả năng cứu ngươi. Không chỉ cứu ngươi, bổn vương còn bảo đảm con đường công danh, giúp ngươi thăng quan tiến chức. Tội gì ngươi phải giữ khí độ cao ngạo, tuyệt tình như vậy?”

“Còn nửa canh giờ?” Ngay cả Bộ Thiên Hành vốn anh hùng khí khái, nghe mình sắp chết cũng không tránh khỏi một chút hoảng sợ. Nhưng nhìn gương mặt anh tuấn uy vũ, ánh mắt lại nham hiểm hung ác của hoàng tử điện hạ, hấn không thể nhận lời.

Mấy ngày trước hấn dẫn quân đi giải vây cho Đại hoàng tử, tình hình ban đầu rất thuận lợi. Tuy quân địch có hơn ba ngàn người, nhưng đều là tàn binh bại tướng. Dưới sức mạnh áp đảo của đội quân Xích Thổ, gần như hoàn toàn bị tiêu diệt.

Không ngờ khi chỉ còn lại chừng năm trăm quân cuối cùng, bọn họ lại dùng mãnh chống cự. Tuy họ mặc quân phục liên quân, nhưng võ công và cách dùng binh rất giống với quân Đại Tư. Bộ Thiên Hành lúc đó

bổ trận chỉ huy, âm thầm sinh nghi, tự mình mang theo binh lính truy đuổi thủ lĩnh của năm trăm người này.

Ai ngờ vừa chạm mặt người kia, lại là người quen — chính là lão Tô ngày trước đã từng thua hần hai bình rượu quý trăm năm. Sau lưng lão Tô có hơn mười người, đều là tướng sĩ dưới trướng tướng quân Triệu Sơ Túc. Bộ Thiên Hành và mấy người cận vệ không khỏi biến sắc.

Bộ Thiên Hành biết chuyện này rõ ràng là có âm mưu, vội vàng cho binh sĩ dưới quyền lui ra, một mình tra khảo lão Tô.

“Là Nhị điện hạ và Triệu Đại tướng quân!” Lão Tô buồn bã kể lại: “Lúc trước ta được lệnh áp giải mấy ngàn tù binh này. Gần đến bờ sông Hắc Sa, lại truyền lệnh bảo ta để họ đuổi giết phản tặc của Đại Tư, ngăn chặn xa giá của Đại điện hạ. Ta cũng vâng lời cải trang thành liên quân, nếu bọn họ thua, ta liền...”

Bộ Thiên Hành nghe vậy nổi giận đùng đùng: “Lão Tô, cái tên hồ đồ này! Đại điện hạ đã nhìn ra thủ đoạn của các người từ lâu!”

Thật ra lúc Bộ Thiên Hành đuổi tới sông Hắc Sa, phát hiện quân giặc cực kỳ đuổi sức. Ngược lại một ngàn quân hộ vệ của Đại hoàng tử ai cũng sức lực dồi dào. Người khác có thể nhìn không ra, nhưng hần chinh chiến sa trường bao năm, vừa nhìn đã biết nếu Đại hoàng tử thực sự muốn tiêu diệt nhánh quân này, thì không cần kéo dài tới khi đội ngũ của Bộ Thiên Hành đến.

Lúc đầu Bộ Thiên Hành còn cho rằng Đại hoàng tử khinh thường bọn họ, không thêm ra tay. Sau đó mới biết thì ra Đại hoàng tử đã tra được đầu đuôi sự việc, chỉ thuận tay đẩy thuyền xuôi dòng, làm lớn sự việc.

“Vậy bây giờ phải làm sao?” Lão Tô hỏi.

Bộ Thiên Hành trầm mặc đi tới đi lui dưới ánh trăng lạnh lẽo hồi lâu, cuối cùng quay lại nhìn lão bằng hữu, cất tiếng mà lòng đau như cắt: “Lão Tô, người phải chết.”

Tuy nhiên, Bộ Thiên Hành quá coi thường mức độ tàn nhẫn của hoàng gia.

Khi hần tự tay xách đầu lão Tô đến trước mặt Đại hoàng tử Mộ Dung Lan, hoàng tử chỉ nhàn nhạt liếc mắt, hỏi: “Kẻ chủ mưu đâu?”

Bộ Thiên Hành cúi thấp đầu đáp: “Mặt tướng không biết.”

Mộ Dung Lan cười một tràng dài: “Không biết? Bộ tướng quân, bốn vương nghe nói người dẫn theo năm trăm quân tinh nhuệ bao vây đám nghịch tặc này trên núi, tra khảo suốt một canh giờ. Với thủ đoạn của Bộ Diêm La người mà cũng tra không ra? Người cẩn thận suy nghĩ lại đi.”

Bộ Thiên Hành cắn răng nói: “Đúng là mặt tướng tra khảo hồi lâu, hòng tìm được thủ lĩnh của đám đạo tặc này cho điện hạ. Nhưng mấy tên gian tặc này cực kỳ xảo trá, dụng hình thể nào cũng không hé nửa lời. Mặt tướng xuất thân nghèo hèn, một lòng vì triều đình, nguyện trung thành với điện hạ. Nếu có thể vì điện hạ mà góp sức, mặt tướng quyết không chối từ! Xin điện hạ minh xét!”

Dường như đã được nghe “Ác danh” của Bộ Thiên Hành, Mộ Dung Lan trầm ngâm trong khoảnh khắc, giọng nói cũng hòa hoãn hơn: “Người có trung thành hay không, bốn vương tự khắc tra được. Trận chiến ở thành Mặc Quan người làm rất tốt, bốn vương cũng có nghe nói. Người còn trẻ như vậy, chớ vì một phút nông nổi mà cản trở tiền đồ sau này. Người biết chuyện gì cứ mạnh dạn nói ra, không phải sợ đắc tội ai hết. Bốn vương nhất định sẽ nâng đỡ cho người.”

Trong nháy mắt đó Bộ Thiên Hành có chút tin tưởng lời nói của Mộ Dung Lan. Bộ Thiên Hành vốn là người chính trực, nghĩ kỹ thì chuyện này cũng do Nhị điện hạ ra tay trước. Tuy Đại điện hạ có chỗ không đúng, nhưng thật ra mà nói thì ngài chưa làm chuyện gì thẹn với lương tâm.

Thế nhưng, khoảnh khắc Bộ Thiên Hành ngẩng đầu lại bắt gặp một tia tàn nhẫn trong đôi mắt ôn hòa của Mộ Dung Lan. Lời nói ra đến đâu môi đành nuốt trở xuống.

Không thể nói.

Lưng hần túa đầy mồ hôi lạnh. Hần chỉ là một võ quan ngũ phẩm nho nhỏ, nếu bị cuốn vào chuyện này, dù chỉ đứng ra làm chứng thì kết quả vẫn là chết không có chỗ chôn.

Nghĩ đến đây, Bộ Thiên Hành chậm rãi đáp: “Mặt tướng... thật sự không biết.”

Mộ Dung Lan không tiếp tục thuyết phục, chỉ nhàn nhạt nói: “Không sao. Người giao mấy trăm tù binh đó cho bốn vương. Đúng rồi, còn có đội binh Xích Thổ của người hôm qua nữa... Bốn vương tin nhất định có người nhìn thấy.”

Bộ Thiên Hành lê từng bước nặng nề về doanh trại.

Hắn đến trước trại tù binh. Lần đầu tiên, nơi này bỏ tù hơn ba trăm binh lính Đại Tư. Chẳng qua bọn họ mặc quân phục liên quân.

Đạo pháp kiệt xuất của Bộ Thiên Hành nổi danh khắp quân Đông Lộ, không ít người nhận ra hắn, nhao nhao gọi: “Bộ Tướng quân, Bộ Tướng quân, vì sao lại nhốt chúng tôi?”

“Không phải bảo là truy bắt phản quân sao?” Có người khóc lóc: “Vì sao lại đòi chém chúng tôi?”

Hắn lặng lẽ rời khỏi trại tù binh, quay về doanh trại của đội Xích Thổ, đúng lúc thấy cận vệ quân của Đại hoàng tử tới đòi người. Có vài binh sĩ Xích Thổ nghi ngờ, lên tiếng hỏi: “Áp giải chúng ta qua đó làm chi?”

Một gã cận vệ cười lạnh đáp: “Không có gì, điện hạ có chuyện muốn hỏi các người.”

Trong lòng Bộ Thiên Hành bỗng gióng một tiếng chuông tỉnh ngộ — những người này đều phải chết.

Bất luận có bắt được kẻ chủ mưu sau lưng Nhị hoàng tử hay không, những người này đều phải chết.

Binh lính trong trại tù phải chết, vì họ phạm tội ‘Tư thông quân giặc, tập kích hoàng thất’. Binh lính Xích Thổ và hắn cùng nhau truy bắt tù binh đêm đó cũng phải chết, vì họ biết được chân tướng sự việc. Cứ cho Hoàng đế sẽ khiển trách hai vị hoàng tử, nhưng xảy ra vụ bê bối lớn như vậy, không thể để bất cứ ai biết chuyện sống sót.

Bản thân hắn thì sao? Cho là hắn vừa lập công lớn, nhưng ở thân ở tiền tuyến, dù Đại hoàng tử hay Nhị hoàng tử, muốn cho hắn một cái lý do ‘chết ngoài ý muốn’ để bịt đầu mối là chuyện dễ như trở bàn tay.

Cái lạnh thấm từ ngoài vào trong, đáy lòng Bộ Thiên Hành đắng ngắt.

Kết quả là hắn ra lệnh thả hết tù binh. Mệnh lệnh này hoàn toàn xuất phát từ lòng căm phẫn.

Hắn biết, làm như vậy chắc chắn hắn phải chết. Nhưng chỉ một mình hắn chết có thể đổi được bốn năm trăm sinh mạng vô tội. Trong số họ có rất nhiều lính trẻ, mới chỉ mười bảy, mười tám tuổi. Trẻ trung, vô tư như thế!

Cũng có thể, đây là bộc phát của hắn sau khi kềm chế lửa giận lẫn bất bình trong lòng quá lâu.

Sau đó, dĩ nhiên hắn bị tống vào tử lao.

Tư thông với giặc là tội lớn. Nhị hoàng tử là nguyên soái ở tiền tuyến, không cần xin chỉ thị của Hoàng thượng cũng có thể tiền trạm hậu tẩu. Mười ngày nay, Đại hoàng tử tới chỗ hắn hai lần, Nhị hoàng tử tới ba lần. Đại hoàng tử khuyên hắn nên khai ra. Nhị hoàng tử thấy hắn thà chết không nói ra chân tướng sự việc, thì tỏ vẻ đồng ý cứu giúp — chỉ cần hắn từ nay quy phục, sẽ thay hắn giết một người.

Nhị hoàng tử không nói giết ai, nhưng trong lòng Bộ Thiên Hành hiểu rõ.

Thậm chí cả Đại tướng quân Triệu Sơ Túc cũng đến. Thấy thái độ của Bộ Thiên Hành, Đại tướng quân đành thở dài, bảo sẽ không để Bộ Thiên Hành phải chịu nhục hình.

“Chúng ta tuy là võ quan, nhưng triều đình này chính là một vòng lốc xoáy. Người còn trẻ, lại là tướng lĩnh nổi bật trong bao người, sao chỉ biết lo cho thân mình? Nhị hoàng tử tuy ra tay hơi nặng, nhưng làm việc quyết đoán, tài hoa xuất chúng. Xưa nay người luôn linh hoạt nhạy bén, vậy mà đụng tới chuyện đại sự sao lại cố chấp như thế?” Đại tướng quân phân tích.

Từ đầu đến cuối Bộ Thiên Hành vẫn giữ im lặng. Triệu Đại tướng quân trầm mặc một lát, rồi bỏ đi.

Hôm nay, là ngày cuối cùng của hắn. Khi hắn quyết định thả tù binh, đã đoán được ngày mình bị âm thầm trừ khử. Đại trượng phu có cái chết nặng tựa Thái sơn, cũng có cái chết nhẹ tựa lông hồng, lòng hắn không quá chán nản. Chỉ vì lúc sắp chết còn bị Nhị hoàng tử tới gây rối, khiến lửa giận lại bốc lên đầu.

“Điện hạ, có thể ban ạt tương một chén rượu không?” Hấn nói lảng sang chuyện khác.

Nhị hoàng tử quan sát thái độ của Bộ Thiên Hành, xác định kẻ này cuối cùng vẫn ngoan cố không theo, đành phát tay áo bỏ đi. Đến cửa lao, chợt quay đầu lại hỏi: “Người và thập thất thúc của ta quen biết thế nào?”

Bộ Thiên Hành không hiểu: “Ai?”

Nhị hoàng tử cho rằng hấn giả khờ, hừ lạnh: “Đừng tưởng có thập thất thúc bảo vệ thì người có thể ngông cuồng. Cái gì nên nói, cái gì không nên nói, người tự suy nghĩ đi!”

Tuy Nhị hoàng tử còn nhỏ tuổi, nhưng khẩu khí uy phong lẫm liệt. Bộ Thiên Hành nhìn dáng người dong dỏng cao ở cửa lao, trong đầu lại liên tưởng đến một thanh niên tuấn nhã ôn hòa khác.

Ba năm trước nhận ra người đó mang thanh Trầm Như, Bộ Thiên Hành đã đoán được người đó nhất định xuất thân hiển hách, gia đình quyền quý. Cũng không thể ngờ...

Thập thất thúc?

Bộ Thiên Hành nhếch khóe miệng cười khổ — Tiểu Dung, là đệ sao?

Thời gian chậm chạp trôi, mặt trời ngã về tây cũng không thấy ai tới áp giải hấn ra pháp trường. Bộ Thiên Hành mông lung nhìn ra lối đi nhỏ hẹp trước dãy địa lao, biết nhất định là Tiểu Dung cứu mình. Hấn đã coi nhẹ chuyện sống chết từ lâu, giờ phút này trong lòng càng xúc động. Bộ Thiên Hành thầm nghĩ, có huynh đệ tốt như Tiểu Dung, bây giờ dù bị xử tử ngay lập tức cũng coi như đời này không uổng.

Phải rồi, còn có nàng. Hấn được hôn nàng, chỉ chừng đó cũng coi như hấn không sống phí, mà còn có lời ấy chứ.

Trong địa lao âm u tĩnh mịch, hoàn toàn trái ngược với bộ chỉ huy Đông Lộ đèn đuốc sáng trưng. Tất cả mọi người đều vội vã chân không chạm đất.

Nhan Phá Nguyệt lặng lẽ ngồi bên giường, nhìn Dung Trạm ngủ say.

Hai vị hoàng tử ở trước mặt nàng ra lệnh tạm hoãn hành hình Bộ Thiên Hành, nàng mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng giờ Dung Trạm hôn mê, lại khiến nàng cảm thấy lo lắng.

Không, có lẽ nên gọi hấn là Mộ Dung Trạm.

Bào đệ duy nhất của Hoàng đế đương triều, thập thất vương gia được Hoàng đế yêu thương nhất.

(*Bào đệ: em trai ruột của hoàng đế)

Thành vương Mộ Dung Trạm.

Nhìn gương mặt trắng nhợt nhạt, tiêu tụy mất hết khí sắc của Dung Trạm, Phá Nguyệt bỗng cảm thấy, thế sự vô thường cùng lắm thì chỉ thế này thôi.

Ánh mắt nàng lại dời xuống bàn tay bị hấn nắm chặt, cố gắng dùng sức rút ra lần nữa nhưng không được. Trong lúc hôn mê mà mấy ngón tay thon dài, trắng nõn vẫn đan xen, kìm cứng tay nàng. Phá Nguyệt bất đắc dĩ nghĩ, có phải đây là chuyện vượt quá khuôn phép nhất mà hấn từng làm không nhỉ? Đợi hấn tỉnh dậy, chắc sẽ lúng túng lắm đây.

Có điều nàng vẫn không hiểu, rõ ràng hấn là người của hoàng tộc, lại tự nguyện ở trong quân đội chịu khổ, mà còn tu dưỡng được tính cách chân thành, ngay thẳng đến thế?

Phá Nguyệt lặng im.

“Vương gia vì bận ba nhiều ngày, vất vả quá độ, lại thêm nội thương chưa lành mới đột nhiên ngã xỉu.” Ngự y râu tóc bạc phơ cung kính bẩm: “Không có gì đáng ngại, điều dưỡng mấy ngày sẽ khỏe lại.”

Mộ Dung Lan và Mộ Dung Sung ngồi một bên nghe vậy mới nhẹ nhàng thở phào, cho ngự y lui ra đi sắc thuốc. Ánh mắt sắc bén của Mộ Dung Lan đảo qua diện mạo thanh tú, trắng ngần như tuyết của Phá Nguyệt, dừng lại trên tay bàn tay bị Dung Trạm dù hôn mê vẫn cứ nắm chặt. Mộ Dung Lan ôn hòa cười

nói: “Mộc cô nương, vì sao Vương thúc của ta lại bị thương? Gần đây Phụ hoàng rất lo lắng cho Vương thúc, nhớ hôm nào Phụ hoàng hỏi tới, ta có thể trả lời người.”

Phá Nguyệt suy nghĩ một chút mới đáp: “Thưa điện hạ, chắc là bị thương trong trận chiến ở thành Mặc Quan. Hẳn chưa từng nói qua với ta.” Nàng thầm nghĩ, thì ra Dung Trạm bị thương từ trước mà không hề nói cho nàng và Bộ Thiên Hành biết, khó trách hẳn đột nhiên ngắt xiũ.

Mộ Dung Sung thấy Phá Nguyệt thoát nhìn còn nhỏ hơn mình vài tuổi, vậy mà giọng điệu có phần không câu nệ, tùy tiện thoải mái. Hắn cười nói: “Phụ hoàng thường nói tính tình Vương thúc trung hậu chất phác, thế mà đến ngủ cũng nắm chặt tay cô nương không buông. Nếu Phụ hoàng nhìn thấy, chắc chắn sẽ giết mình.”

Mặt Phá Nguyệt nóng bừng.

“Hai vị điện hạ, Bộ tướng quân bây giờ sao rồi?” Phá Nguyệt nhỏ giọng hỏi thăm.

Không ngờ nàng vừa dứt lời, Dung Trạm đang ngủ say trên giường bỗng nhú mào, chậm rãi mở mắt. Mộ Dung Lan và Mộ Dung Sung thấy thế thì vô cùng vui mừng, vội vàng đứng dậy vây lấy hắn.

“Thập thất thúc!”

“Tiểu Vương thúc!”

Ngũ quan Mộ Dung Trạm thường ngày đã rất đẹp, lúc này càng thêm thuần khiết. Mắt phượng mơ màng, sau đó uể oải. Ánh sáng lưu chuyển, rực rỡ xán lạn như ngọc. Ba người nhìn thấy đều bị chấn động.

Ngay lập tức, Dung Trạm bật dậy muốn xuống giường: “Đại ca ta... Bộ Thiên Hành tướng quân sao rồi?”

Mộ Dung Lan nhanh miệng đáp: “Thập thất thúc yên tâm, hắn còn ở trong địa lao.”

Mộ Dung Sung sôi nổi, trào phúng cười nói: “Tiểu Vương thúc nói giết hắn như giết người, chúng ta ai dám động đến Vương thúc? Không sợ bị Phụ hoàng lột da sao?”

Lúc này Mộ Dung Trạm mới nhẹ nhàng thở ra, nhìn hai người bọn họ. Phá Nguyệt cầm chén nước ấm trong tay đưa qua. Dung Trạm vốn đang lo cho Bộ Thiên Hành, cơ bản không quay đầu lại, cầm cả tay nàng đưa chén nước lên miệng.

Mộ Dung Lan tỏ ra bình thản, trong mắt Mộ Dung Sung thì có chút ý cười.

Nước ấm xuống đến cổ họng, thần sắc Mộ Dung Trạm tươi tỉnh hơn rất nhiều. Hắn nghiêm nghị nói với hai vị hoàng tử: “Các người đều là con trai xuất sắc nhất của Hoàng huynh. Huynh ấy cho các người đến tiền tuyến rèn luyện, thập thất thúc không can thiệp, cũng sẽ không hỏi đến. Nhưng Bộ Thiên Hành là người trung quân ái quốc, hơn nữa đã nhiều lần cứu ta. Các người động ai ta không quản, nhưng không được động đến hắn.”

Hai người không ai lên tiếng. Mộ Dung Lan tuy lớn hơn Mộ Dung Trạm hai tuổi, lại là chú cháu nhưng tuổi tác xấp xỉ nên tình cảm như huynh đệ. Mộ Dung Trạm trời sinh tính tình thận trọng, đối với những người con của hoàng huynh đều rất tốt. Vì thế tuy nhiều năm không gặp, lời nói của Mộ Dung Trạm, Mộ Dung Lan không thể không nghe.

Về phần Mộ Dung Sung, khi còn bé vẫn luôn theo sau Mộ Dung Trạm tập võ luyện chữ. Hoàng thất đương triều, Mộ Dung Trạm coi như là đệ nhất cao thủ. Vì vậy từ nhỏ Mộ Dung Sung vô cùng ngưỡng mộ Dung Trạm.

Mộ Dung Trạm tuy thật thà bảo thủ, nhưng không phải không rành chuyện đời. Hắn biết hai huynh đệ này hiện giờ không lên tiếng, nghĩa là trong lòng vẫn còn so đo. Dung Trạm dứt khoát nói thẳng: “Hôm trước khi lên đường ở thành Mặc Quan, ta đã gửi tin cho Hoàng huynh. Tin rằng ít ngày nữa sẽ nhận được thánh chỉ của Hoàng huynh, đặc xá miễn tội cho Bộ Thiên Hành. Các người sớm cũng thả, muộn cũng phải thả, bất quá chỉ có mấy ngày.”

Hai vị hoàng tử chột dạ. Sao bọn họ không rõ ý tứ của Mộ Dung Trạm được chứ — hai huynh đệ tranh giành, cấu xé nhau, tuy Phụ hoàng vẫn phớt lờ cho qua nhưng nếu bị Mộ Dung Trạm đâm chột đến trước mặt Phụ hoàng rằng bọn họ hãm hại trung lương, nhất định cả hai người không ai có trái ngon để ăn.

Mộ Dung Lan mở miệng nói trước: “Vương thúc xử lý vậy thật hay quá. Thật ra cháu vẫn nghĩ binh biến ở sông Hắc Sa nhất định có ẩn tình gì đó.”

Mộ Dung Sung nghe vậy có hơi lo lắng, nhưng nghĩ tới Bộ Thiên Hành thà chết không thuận theo mình, cũng không nói ra chân tướng sự việc, nên chắc không có gì đáng ngại. Hắn cười nói: “Mọi việc đều nghe theo thập thất thúc. Thập thất thúc, bây giờ đừng nói nữa, thân thể quan trọng hơn. Người uống thuốc, ngủ một đêm rồi mai hẵng tính.”

Mộ Dung Trạh lắc đầu: “Ta muốn đi thăm Bộ tướng quân.” Hắn chống tay xuống giường định đứng dậy, mới phát giác tay vẫn đang nắm thứ gì đó rất mềm mại.

Dung Trạh vừa ngước lên liền bắt gặp một đôi đồng tử trong suốt như nước hồ thu. Nơi đó tràn ngập quan tâm và vui sướng, phảng phất có hai luồng sáng ấm áp khiến hắn không thể rời mắt. Nhất thời hắn quên buông tay, ngẩn ngơ nhìn nàng.

Thì ra thứ mềm mại hắn nắm là tay nàng. Nhớ thương không thể buông trong mộng, nhất định không thể buông, thì ra là tay nàng.

Huynh đệ Mộ Dung Lan thấy Vương thúc sững sờ nhìn Phá Nguyệt, âm thầm sáng tỏ. Tuy dung mạo Phá Nguyệt vô cùng xinh đẹp, dáng người mảnh mai đáng yêu nhưng hai vị hoàng tử đã gặp biết bao cô nương mỹ miều nên không quá kinh ngạc. Mộ Dung Lan nói trước: “Vậy xin nhờ Mộc cô nương chăm sóc tốt cho Vương thúc.”

Mộ Dung Trạh như bị điện giật, buông tay Phá Nguyệt, hai má đỏ ửng. Trước mặt tiểu bối, hắn tự biết phải giữ uy nghiêm của thúc thúc, vì thế cúi đầu, không thể bọn họ thấy sắc mặt mình.

Nãy giờ ba chú cháu nói chuyện, Phá Nguyệt vẫn giữ im lặng, lúc này mới lên tiếng: “Ta và... Vương gia đi xem Bộ tướng quân trước đã.”

Mộ Dung Lan và Mộ Dung Sung không còn cách nào, đành đưa hai người đến địa lao. Khi đi tới cửa, bọn họ đều tìm cơ không vào trong. Mộ Dung Trạh cũng không miễn cưỡng. Nghĩ tới một chuyện, hắn để Nhan Phá Nguyệt vào địa lao trước, còn mình thì quay lại dặn hai vị hoàng tử: “Ta có chuyện muốn nhờ hai người. Trừ ta, tuyệt đối không cho bất cứ ai đến gần Mộc cô nương. Nếu nàng có chuyện gì...”

Hắn chưa nói xong, Mộ Dung Sung đã cười cười cướp lời: “Tiểu Vương thúc yên tâm, cháu lập tức hạ lệnh cho cận vệ, bất kể đạo tặc hay thường dân, không để bất kỳ kẻ nào đến gần tiểu thẩm thẩm nửa bước!”

(*thẩm thẩm: thím, vợ của chú)

Ý của Mộ Dung Trạh là phải đề phòng Nhan Phác Tông vẫn chưa lộ mặt, không ngờ bọn họ hiểu lầm quan hệ của mình và Phá Nguyệt. Nhưng hắn không tiện giải thích, đành ngượng ngùng nói: “Nàng và ta tình như huynh muội, các người không được hiểu lầm, sẽ tổn hại đến thanh danh nàng.”

Mộ Dung Sung vẫn cười. Mộ Dung Lan thận trọng hơn, mỉm cười đáp: “Thập thất thúc, người ôm nàng đi thẳng vào phòng chỉ huy, trong mộng vẫn nắm tay nàng không buông. Thanh danh của nàng tất nhiên phải phó thác cho Vương thúc rồi. Phụ hoàng mà biết nhất định sẽ rất vui.”

Tuy sắc mặt Mộ Dung Trạh đỏ bừng, nhưng ý chí không dao động. Hắn nghĩ sau này chỉ cần giải thích với Hoàng huynh là được nên không nhiều lời, xoay người đi vào địa lao.

Trong địa lao âm u, ngoại trừ ngoài cửa có người canh gác, binh lính canh giữ bên trong đã bị hai vị hoàng tử âm thầm cho lui. Dung Trạh vừa đi vào, liền gặp Phá Nguyệt yên tĩnh đứng đợi trong góc.

“Mấy lời của bọn họ, nàng đừng để trong lòng.” Mộ Dung Trạh dịu dàng nói.

Phá Nguyệt vốn chỉ sợ hắn xấu hổ, nghe vậy nhẹ nhàng thở ra, cười đáp: “Tất nhiên là không.”

Nàng vô tư trả lời, không hiểu sao lại khiến Mộ Dung Trạh cảm thấy lạc lõng.

Hắn chợt nhớ lại mấy tháng trước, lúc hắn còn ở trong Đông Lộ quân, nhận được thư Hoàng huynh tự tay viết.

“... Nhan Phác Tông có cô con gái duy nhất, tuổi vừa mười sáu, khuê danh Phá Nguyệt. Dung mạo xinh đẹp, phong thái thanh nhã động lòng người. Nhan tướng quân chiến công hiển hách, chức vị cao quý nhưng trước sau Trầm vẫn không nhìn thấu được hắn. Lan nhi và Sung nhi đã lập phi, đệ cưới Nhan Phá Nguyệt đó được không?”

Lúc đó tuy hắn có chút thất vọng, nhưng vẫn thuận theo hồi âm: “Tất cả đều nghe hoàng huynh sắp xếp.” Hoàng huynh đặc biệt dung túng, hắn mới có thể tự do lang bạt khắp nơi. Bây giờ hoàng huynh muốn hắn cưới vợ, hắn không thể không cưới.

Sau đó, hắn cũng từng tưởng tượng ra dáng vẻ của thiên kim tiểu thư họ Nhan kia. Chỉ có thể mơ hồ hình dung một thiếu nữ non nớt, nhu nhược. Hắn từng nghĩ, nếu hắn cưới nàng rồi, dù không phải mẫu người hắn thích, nhất định cũng toàn tâm toàn ý yêu nàng, bảo vệ nàng cả đời.

Ai ngờ sau đó Hoàng huynh lại thay đổi chủ ý, chỉ hôn tiểu thư họ Nhan cho tướng quân dưới trướng Nhan Phác Tông. Lúc nghe được tin tức này, hắn nhẹ nhàng thở phào, nhưng hình như cũng cảm thấy chút mất mát. Trời sinh hắn tính cách hướng nội, nhưng cũng là một anh hùng trẻ tuổi. Trong thâm tâm đã xem vị Nhan tiểu thư ấy như vợ mình, cũng từng tưởng tượng ‘Dung mạo xinh đẹp, phong thái thanh nhã động lòng người’ rốt cuộc là dáng vẻ thế nào. Lâu ngày dần sinh tình cảm với vị hôn thê chưa từng gặp mặt.

Không ngờ chỉ là người qua đường.

Sau đó, gặp được Phá Nguyệt.

Về sau nữa, bởi vì thấy được dung mạo thật của nàng, lại đụng độ ám vệ Nhan phủ mà mơ hồ đoán ra thân phận nàng.

Thì ra thiên kim tiểu thư họ Nhan ấy là cô gái thế này. Nhỏ bé và mỏng manh làm cho người khác vô thức muốn chở che. Ẩn trong phong thái thanh nhã là tính tình chính trực, phóng khoáng không chút e lệ. Thậm chí trên chiến trường cũng không thua đàn ông. Dẫn hơn trăm người truy kích mấy ngàn người. Hắn tự đánh giá, việc này Dung Trạm không dám làm, Bộ Thiên Hành cũng sẽ không làm.

Nhưng nàng dám làm.

Một tướng công thành, vạn xương khô chất đống. Nàng không biết cái tên Mộc Thanh giáo úy, chỉ trong một đêm đã nổi danh thiên hạ.

“Ta che giấu thân phận là bất đắc dĩ, mong Phá Nguyệt đừng trách.” Hắn mỉm cười chấp tay cúi người với nàng: “Xin hãy coi ta như Dung Trạm trước giờ.”

Hắn ngẩng đầu, đập vào tầm mắt là nụ cười rực rỡ như hoa đào, hàm răng trắng như ngọc của Phá Nguyệt trong ánh trăng u ám.

“Sao ta lại trách huynh được chứ?” Nàng mỉm cười, dịu dàng nói. Âm thanh tan vào lòng Mộ Dung Trạm, hắn chỉ cảm thấy tim mình rung lên.

“Được rồi, đi thôi, Tiểu Dung.” Phá Nguyệt xoay người bước vào trong. “Chúng ta đi gặp huynh ấy.”

Mộ Dung Trạm theo sau lưng nàng, ngắm nhìn vòng eo nhỏ nhắn, trong đầu chợt nảy ra ý nghĩ. Nếu ngày đó Hoàng huynh ban hôn nàng ỳnh, chắc là... sẽ rất vui.

Ý nghĩ này như hòn than hun nóng đầu óc hắn. Hắn cố điều chỉnh tâm trạng, bước nhanh theo sau.

Trong địa lao không khí ẩm ướt, Phá Nguyệt đi hai bước liền hắt hơi một cái. Mộ Dung Trạm thấy vai nàng khẽ run, muốn cởi áo choàng của mình choàng cho nàng. Tay chạm vào áo choàng lại ngập ngừng không cởi xuống được.

Hai người cứ thế một trước một sau đi đến nơi có ánh sáng, thấy một bóng người cao lớn lẳng lặng đứng trong nhà ngục. Bên trong có ngọn nến, làm nổi bật dung nhan khí khái, hào hùng khiến người khác phải nghệt thở. Đường như vài ngày không được tắm rửa cạo râu, trên mặt hắn râu ria lởm chởm, y phục cũng bẩn thỉu dơ dáy, nhưng đôi mắt sáng rực, khí thế áp đảo, lại có ý cười thật sâu trầm ra.

“Bộ đại ca!”

“Đại ca!”

Hai người đồng thanh gọi nhỏ, bước nhanh về phía trước.

34. Chương 34

Mộ Dung Trạm mở cửa nhà lao, tiến lên hai ba bước nồng nhiệt ôm vai với Bộ Thiên Hành. Phá Nguyệt đứng cạnh cũng thấy vui lây. Tuy trước giờ nàng không câu nệ chuyện lễ nghĩa, nhưng lần đầu gặp phải tình huống này không biết phải làm sao, chỉ đứng ngẩn ra nhìn bộ dạng lồi thối lệch thếch của Bộ Thiên Hành. Mặt mày nhem nhuốc, râu ria lởm chởm. Nàng nghĩ bụng, hắn để râu trông chẳng đẹp tí nào.

Bộ Thiên Hành buông Mộ Dung Trạm ra, nhướn mày cười khê: “Tiểu Dung, đệ giấu ta hay thật đấy!”

Dung Trạm chân thành đáp: “Năm đó đại ca liều chết kéo đệ tránh khỏi mũi tên chí mạng, cũng không biết đệ họ Mộ Dung. Xin đại ca chớ tỏ ra xa lạ với tiểu đệ, nếu không tiểu đệ... vô cùng áy náy.”

Bộ Thiên Hành hiểu rõ tính tình Dung Trạm, nghe vậy càng thêm xúc động, liền gật đầu. Lúc này hắn mới quay sang nhìn Nhan Phá Nguyệt. Bốn mắt nhìn nhau, trong khoảnh khắc không biết nói gì. Sau đó Phá Nguyệt dịu dàng lên tiếng: “Huynh đừng lo, Dung Trạm đã xin thánh chỉ, nhất định có thể cứu huynh ra ngoài.”

Từ sau khi sự việc xảy ra, tuy Bộ Thiên Hành lúc nào cũng nghĩ đến nàng. Nhưng bản thân mình sống chết còn chưa biết, hắn chỉ đành đề nén nhung nhớ. Hôm nay cuối cùng cũng tìm được đường sống trong chỗ chết, nàng lại không quản ngàn dặm đường xa đến đây. Bóng hình thanh tú, xinh xắn đứng ngay trước mặt khiến hắn nhất thời ngẩn ngơ. Lòng vừa cảm động, lại vừa xót xa. Ngày xưa hắn ăn nói lưu loát, bây giờ không biết từ ngữ chạy đi đâu hết.

Đúng lúc này, toàn thân Phá Nguyệt run lên, hắt hơi một cái.

Nhìn dáng người mảnh khảnh, gương mặt có hơi xanh xao của Phá Nguyệt, Bộ Thiên Hành không kềm được nắm lấy tay nàng. Quả nhiên tay nàng lạnh buốt. Quần áo trên người hắn dơ dáy bẩn thỉu, lại vương gông xiềng không dễ cởi áo khoác cho nàng. Hắn quay sang nói với Dung Trạm: “Tiểu Dung, đệ cho nàng mượn áo choàng khoác tạm đi.”

Mộ Dung Trạm sững sốt. Áo khoác trên người hắn là lúc này ra của Mộ Dung Sung phủ thêm cho hắn, rất sạch sẽ.

Dung Trạm chậm rãi cởi áo khoác ngoài, đưa cho Phá Nguyệt. Phá Nguyệt hơi chần chừ. Dung Trạm biết nàng sợ mình cảm lạnh, khê nói: “Ta không sao.” Phá Nguyệt cũng sợ mình bị bệnh, lại gây thêm phiền toái cho họ nên không từ chối, cầm lấy mặc vào.

Thân hình nàng vốn nhỏ bé, áo choàng của Dung Trạm lại rất rộng nên khoác lên người chỉ có gương mặt lộ ra ngoài. Vạt áo dài lê trên đất, nhìn chung chẳng ra sao cả. Bộ Thiên Hành không nhịn được phì cười, thầm nghĩ đúng là nàng nhỏ con thật, ôm vào lòng càng thêm bé bỏng. Còn Mộ Dung Trạm chỉ im lặng, một ý nghĩ xoay vòng trong đầu — nàng mặc áo của hắn. Như thế này là quá thân mật, rất không nên. Nhưng sự thật là nàng đang mặc áo của hắn...

Một lúc lâu sau, Mộ Dung Trạm tiếp lời Phá Nguyệt, hỏi Bộ Thiên Hành: “Đại ca, rốt cuộc ở sông Hắc Sa đã xảy ra chuyện gì?”

Bộ Thiên Hành trầm tư trong khoảnh khắc, sau đó chậm rãi tường thuật lại sự việc.

Phá Nguyệt nghe xong nổi giận đùng đùng. Vừa rồi ở trong phòng, ấn tượng của nàng với hai vị hoàng tử không tệ. Đại hoàng tử ôn hòa hiền hậu, Nhị hoàng tử khôi hài hoạt bát. Không ngờ đó chỉ là vẻ ngoài, bọn họ vì tranh quyền đoạt vị mà không tiếc lợi dụng sinh mạng bao nhiêu chiến sĩ! Thậm chí còn đẩy Bộ Thiên Hành vào chỗ chết. Nhưng nhớ lại những tiểu thuyết đấu tranh chốn cung đình mình từng đọc, ai lên đến vị trí à không phải sử dụng thủ đoạn? Nàng đành thở dài.

Mộ Dung Trạh từ đầu đã đoán được chuyện này nhất định có ẩn tình gì đó, nhưng không ngờ hai vị hoàng tử náo loạn đến mức này. Hắh trầm mặc giây lát, sau đó áy náy nhìn Bộ Thiên Hành nói: “Liên lự đại ca rồi. Là trưởng bối, đệ thay mặt họ nhận lỗi với đại ca!”

Bộ Thiên Hành đáp: “Đệ đừng khách sáo như vậy. Nếu không có đệ, giờ phút này ta đã đầu lìa khỏi cổ.”

Ba người ân cần hỏi han một lúc, Dung Trạh chợt nghĩ đến một chuyện, ngập ngừng nói: “Lão rùa đen cũng ở đây?”

Sắc mặt Bộ Thiên Hành khế biến. Hắh dời mắt về phía Phá Nguyệt: “Lão rùa đó có làm gì nàng không?”

Phá Nguyệt nhớ đến cổ tay bị Nhan Phác Tông bóp bầm tím, nhưng lại lắc đầu.

Bộ Thiên Hành vẫn không yên tâm: “Nếu hắh bộc lộ thân phận, nói Phá Nguyệt là nữ nhi của hắh, bắt nàng về thì phải làm thế nào?”

Phá Nguyệt vô cùng căng thẳng — đây là điều nàng luôn lo lắng. Sau khi Mộ Dung Trạh hôn mê, Nhan Phác Tông không hề xuất hiện yêu cầu hai vị hoàng tử trả nàng, làm cho nàng mãi thấp thỏm không yên.

Mộ Dung Trạh khế mỉm cười: “Ngày đó Phá Nguyệt bị Trần Tùy Nhận bắt đi, lão rùa đen bắh cáo lên hoàng huynh rằng con gái và con rể hắh bị kẻ địch hạ độc thủ ngay đêm tân hôn, còn đưa ra hai thi thể, xác nhận là bọn họ. Đây chính là hắh tự lấy đá đập chân mình, làm sao có thể đến chỗ chúng ta đòi người? Hơn nữa Lan nhi và Sung nhi đều nhìn thấy đệ và Phá Nguyệt...”

Lời nói của Dung Trạh bỗng khựng lại. Vốn ý hắh muốn nói Phá Nguyệt bị hắh ôm vào ai cũng thấy. Nếu Nhan Phác Tông đến nhận người, vậy tương lai Phá Nguyệt sẽ trở thành vương phi của hắh. Cho nên Nhan Phác Tông nhất định không dám để lộ thân phận nàng.

Nhưng trước mặt Bộ Thiên Hành, phải nói thế nào đây?

Bộ Thiên Hành thấy hắh đột nhiên im bắh, cũng không nghĩ nhiều, lên tiếng hỏi: “Đệ và Phá Nguyệt làm sao?”

Phá Nguyệt cướp lời: “Bọn họ thấy trước giờ Dung Trạh không gần nữ sắc, lần này lại dẫn ta tới, hiểu lắm quan hệ của bọn ta. Hắh... Nhan Phác Tông dĩ nhiên không dám nhận, nhất định sợ hoàng đế ban hôn ta cho Dung Trạh.”

Bộ Thiên Hành nghe vậy, không nhịn được nở nụ cười: “Hiểu lắm càng tốt! Cứ để lão rùa đen ngậm bồ hòn làm ngọt (*). Phá Nguyệt, mấy ngày này nàng cứ đi chung với Tiểu Dung, nhất định hắh không dám động đến nàng!”

(*Nguyên văn là người cầm ăn hoàng liên: hoàng liên là một vị thuốc rất đắng, người cầm ngậm hoàng liên đắng ngắt mà không thể kêu, cũng như câu ‘ngậm bồ hòn làm ngọt’ trong tục ngữ Việt Nam.)

Thái độ vô tư của Bộ Thiên Hành làm Mộ Dung Trạh hơi hồ thẹn, thế là càng chân thành nói: “Đại ca, chắc chắn đệ sẽ cứu huynh ra ngoài, bảo vệ Phá Nguyệt. Huynh cứ yên tâm!” Nghĩ đến một chuyện, Dung Trạh khế nhếch môi cười: “Huống hồ lão rùa đen đó cũng không ở đây được mấy ngày nữa đâu.”

“Sao?” Bộ Thiên Hành và Phá Nguyệt đều cảm thấy ngạc nhiên.

Mộ Dung Trạh cười nói: “Lúc đệ viết thư xin Hoàng huynh thả đại ca, cũng nhắc tới hai vị hoàng tử ở tiền tuyến phân chia quyền lực, bất lợi cho cục diện. Bây giờ thêm chuyện sông Hắc Sa, đệ đề nghị Nhan Phác Tông hộ tống Đại diện hạ hồi kinh. Theo tính cách của Hoàng huynh, nhất định sẽ gọi hắh trở về.”

Hai người nghe vậy vô cùng vui mừng.

Ba người ngồi thêm một lúc, Dung Trạh dùng công lực thâm hậu cất giọng lệnh ngục tốt đưa rượu và một ít thức ăn vào. Tuy ở trong nhà giam sơ sài, nhưng hai huynh đệ ngồi đối diện nhau cùng uống rượu, tâm ý tương thông, lại có Phá Nguyệt ở kế bên thêm rượu nên ai cũng cảm thấy vui vẻ.

Uống chưa thấm vào đâu, Mộ Dung Trạh đã ngừng chén nói: “Chỉ sợ là đệ phải trở về.”

Bộ Thiên Hành và Phá Nguyệt ngăn ra, Dung Trạh lại cười khổ: “Năm ngoái Hoàng huynh đã có ý muốn gọi đệ về. Lần này... trận chiến ở Mặc Quan thành quá sức nguy hiểm, chắc chắn Hoàng huynh không an

tâm. Bây giờ đệ lại chủ động xin Hoàng huynh giúp đỡ, nợ huynh ấy ân tình lớn như vậy, không thể không về. Một mình huynh ấy chống đỡ giang sơn xã tắc, bên cạnh cũng cần có người tin cậy giúp một tay.”

“Vậy huynh còn trở lại không?” Phá Nguyệt hỏi.

Mộ Dung Trạh kiên quyết đáp: “Đương nhiên.”

Bộ Thiên Hành im lặng, uống hết một chén rượu to với Dung Trạh xong mới nói: “Đợi chiến sự tạm ổn, chúng ta sẽ đến kinh thành thăm đệ.”

Mộ Dung Trạh nhướng mày: “Tuyệt quá! Vậy tiểu đệ ở kinh thành đợi đại ca và Phá Nguyệt!”

Dường như nói đến chia ly, ai cũng cảm thấy buồn. Hai người uống liên tù tì, không ai lên tiếng. Trong địa lao yên tĩnh, Bộ Thiên Hành ngồi dựa vào tường, lặng lẽ nhìn Phá Nguyệt qua hai mắt khép hờ. Dung Trạh ngồi thẳng lưng, nghĩ đến sau khi hồi kinh phải giải thích thế nào với Hoàng huynh về chuyện sông Hắc Sa, không khỏi cảm thấy khó xử.

Phá Nguyệt vẫn ngược lưng không bắt chuyện với Bộ Thiên Hành. Thấy hai người đàn ông không ai nói gì, nàng mở miệng muốn nói lại thôi. Trong lòng có rất nhiều điều nhưng lời ra đến bờ môi lại cảm thấy không quan trọng nữa. Chỉ yên lặng nhìn Bộ Thiên Hành an lành như bây giờ, đủ để nàng bỏ xuống tảng đá đè nặng trong lòng.

Bộ Thiên Hành thấy bộ dáng bứt rứt của Phá Nguyệt, hần khẽ mỉm cười: “Cả đoạn đường tới đây, chắc nàng chịu không ít khổ sở?”

“Không. May mà có Dung Trạh.” Phá Nguyệt nhìn thẳng vào đôi mắt sáng ngời của Bộ Thiên Hành, ý cười trong đáy mắt hần làm trái tim nàng nhộn nhạo.

Mộ Dung Trạh ngẩng đầu, liền bắt gặp ánh mắt ôn hòa của đại ca đang nhìn Phá Nguyệt. Còn Phá Nguyệt tuy có vẻ trầm tĩnh, nhưng đuôi mày khéo mắt đều hiển hiện ý cười dịu dàng. Rõ ràng thần sắc bọn họ rất bình thường, lời nói cũng không có gì ái muội, nhưng Dung Trạh vẫn cảm thấy có gì đó không giống.

Hần không biết rốt cuộc là không giống ở điểm nào, nhưng cứ có cảm giác thần thái khi Bộ Thiên Hành và Phá Nguyệt nói chuyện với nhau khác hẳn lúc ba người cùng trò chuyện.

Bỗng dưng hần cảm thấy ngọt ngào, không tự nhiên. Hần đột ngột đứng dậy.

Phá Nguyệt và Bộ Thiên Hành kinh ngạc nhìn sang, Mộ Dung Trạh lúng túng nói: “Đệ đi kêu người lấy thêm rượu.” Sau đó lập tức ra khỏi nhà lao. Thấy hần đi đến cửa, ngục tốt và hộ vệ canh giữ bên ngoài đồng loạt quỳ rạp xuống. Hần ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng treo trên cao, hít một hơi thật sâu mới bình tĩnh lại, nhếch môi nở nụ cười.

Dung Trạh đi rồi, Bộ Thiên Hành và Phá Nguyệt ngược lại càng trầm mặc.

Ngày đó Bộ Thiên Hành vì quá xúc động không kèm được mối hôn nàng. Sau khi trải qua cơn hoạn nạn, tình cảm càng nảy nở nhiều hơn nhưng lo lắng, do dự cũng theo đó mà tăng lên. Làn môi đỏ thắm giờ phút này gần trong gang tấc, có lẽ còn mềm mại hơn nhiều so với trong trí nhớ của hần, nhưng hần lại không dám nhích người sang hôn nàng.

“Phá Nguyệt, nàng nói xem nếu ta không làm tướng quân nữa có được không?” Hần tìm đề tài bắt chuyện.

Phá Nguyệt sững sốt, chợt cười nói: “Cũng đâu nhất thiết phải làm tướng quân, làm một người dân bình thường cũng rất tốt mà. Phải rồi, huynh còn có thể làm đại hiệp đó.”

Lần này thiếu chút nữa đã đi gặp Diêm Vương, Bộ Thiên Hành vốn tràn đầy hăng hái cũng hơi nản chí. Mặc dù hần biết trong triều lúc nào chẳng có chuyện xấu xa, nhưng hần cho rằng mình chỉ cần an phận, chuyên tâm đánh giặc, không a dua theo bè lũ xu nịnh — Hần thật sự không có tính kiên nhẫn.

Không ngờ thế lực của các hoàng tử đã ăn sâu như vậy. Chiến công hiển hách thế nào cũng không sánh bằng một câu nói của hoàng tử. Điều này làm hần có chút uất ức. Trải qua sự kiện lần này, tuy Dung Trạh cứu được hần ra ngoài nhưng trong lời nói cũng thể hiện sự lo lắng cho tiền đồ của hần. Vì vậy hần mới hỏi Phá Nguyệt nếu mình không làm tướng quân nữa có được không.

Bây giờ nghe nàng hoàn toàn không để tâm, còn khuyến khích hắn nên làm một người dân bình thường thì không khỏi cảm thấy vui mừng. Hắn thầm nghĩ, quả nhiên nàng không giống những người con gái khác. Con gái bình thường chỉ mong... chắc là chỉ mong người mình thích nhanh thăng quan tiến chức?

Nghĩ đến chuyện phải rời khỏi quân đội, trong lòng Bộ Thiên Hành hơi buồn. Hắn thở dài: “Từ nhỏ ta đã mong sau này lớn lên sẽ trở thành Đại tướng quân. Luyện võ cũng nhanh tiếp thu hơn những đứa trẻ khác. Người ta đọc binh pháp cảm thấy vô vị, ta lại thích thú vô cùng.”

Giọng nói hắn tuy ôn hòa nhẹ nhàng, Phá Nguyệt vẫn cảm nhận được hắn không cam lòng. Nàng biết bây giờ hắn chán nản, muốn từ bỏ. Nhưng với tính cách phóng khoáng, không thích gò bó của Bộ Thiên Hành, nếu hắn thật sự về quê an phận cày ruộng, chỉ sợ sẽ ảm ức cả đời.

“Ra ngoài trước rồi tính.” Phá Nguyệt mỉm cười, đổi đề tài.

Bộ Thiên Hành gật đầu. Ngắm gương mặt hốc hác của nàng, hắn chợt cảm thấy áy náy. Tự nhiên lại buột miệng: “Nàng hãy đi với Dung Trạ.”

Phá Nguyệt cả kinh. Đương nhiên nàng biết hắn nói ‘Đi’ là ý gì, sững sờ đến á khẩu, không thể trả lời.

Lời vừa ra khỏi miệng, Bộ Thiên Hành mới phát giác thì ra ý nghĩ này đã manh nha trong đầu từ rất lâu — Trước giờ hắn luôn tự tin vào tài năng của mình, lòng nghĩ nhất định có một ngày mình có thể trở thành Đại tướng quân, tự tay đâm chết Nhan Phác Tông, trút giận cho Phá Nguyệt, báo thù cho những bằng hữu đã chết. Nhưng lần này bản thân mình suýt chết, còn phải nhờ Dung Trạ liều thân đến cứu. Con đường quan trường sau này cũng mờ mịt, rất có khả năng bị giáng chức, từ nay không còn được trọng dụng. Phá Nguyệt đi theo hắn, vậy không phải là làm khổ nàng sao?

“Trên đời này nếu có người có thể bảo vệ nàng, cho nàng tự do cả đời, chỉ có thể là Tiểu Dung.” Hắn chậm rãi nói.

Nói vừa dứt câu, lại cảm thấy nơi nào đó tận đáy lòng xót xa đau. Nhưng nghĩ đến thân là đại trượng phu, sao lại chỉ vì mong ước của mình mà đẩy người trong lòng vào chốn hiểm nguy? Vừa rồi lúc Phá Nguyệt và Dung Trạ đi vào địa lao, một bên trai tài, một bên gái sắc, vô cùng đẹp đôi. Dung Trạ tính tình trung hậu, địa vị hiển hách. Nếu Phá Nguyệt ở cùng với Dung Trạ, nhất định cả đời không còn gì để lo lắng. Hơn nữa dường như Tiểu Dung cũng rất quan tâm chăm sóc cho nàng.

Mỗi một chi tiết đều hợp tình, hợp lý. Không hiểu vì sao ngực hắn như bị tắc nghẽn, gương mặt lại tỏ ra bình thản: “... Nghe lời ta, cứ quyết định như vậy đi!”

Nhưng Phá Nguyệt nổi giận.

“Bộ Thiên Hành! Đầu óc huynh để ngựa đá, để cửa kẹp đi mới phải!” Nàng trừng mắt: “Huynh là gì của ta, mà có quyền quyết định chuyện của ta?”

Bộ Thiên Hành chấn động, tự hỏi: Phải rồi, ta là gì của nàng? Khóe miệng lại nở một nụ cười nhạt: “Ta không phải ân nhân cứu mạng của nàng sao?”

Phá Nguyệt thấy hắn nhẹ nhàng cười cợt, liền biết hắn rõ ràng là nghĩ một đường nói một nẻo. Nhưng nhìn dáng vẻ nhếch nhác của hắn bây giờ, lại nghĩ đến bao nhiêu oan ức, cực khổ hắn phải chịu mấy ngày nay, cơn giận trong lòng tự nhiên giảm hơn phân nửa.

Giọng nói nàng có phần dịu đi: “Sự tình không đơn giản như huynh nghĩ đâu.”

Bộ Thiên Hành khẽ giật mình. Không hiểu sao khi biết nàng không chịu đi cùng Dung Trạ, hắn lại có cảm giác nhẹ nhõm.

Phá Nguyệt liếc hắn, lên tiếng hỏi: “Nếu ta gả cho Dung Trạ, thì phải lấy thân phận gì? Nhan Phá Nguyệt đã chết. Nếu ta chỉ là một Giáo úy, gả cho huynh ấy thì chỉ có thể làm trắc phi hoặc thị thiếp, địa vị rất thấp. Tương lai thế nào hoàng đế cũng lập chính phi cho huynh ấy, lúc đó không phải ta sẽ bị bắt nạt đến chết sao?”

Bộ Thiên Hành lắc đầu: “Tiểu Dung sẽ không.”

Ánh mắt Phá Nguyệt đảo trên người hắn: “VẬY huynh không biết rồi, hào môn sâu như biển. Đương kim hoàng đế anh minh thần võ, đời nào để mặc Tiểu Dung quyết định? Đến lúc đó ngày nào cũng phải giành giật với đám con gái, nghĩ đủ trò đấu tranh chốn cung đình. Trên sợ hạ được, dưới sợ ngáng chân, xoay lưng sợ vu oan giá họa. Sợ sẩy là chết không toàn thây. Huynh làm sao đền bù cho ta?”

Bộ Thiên Hành nghe nàng khoa trương như vậy, không khỏi phì cười. Tuy nhiên hắn cũng nghe nói địa vị càng cao, nhà càng lắm tiền càng không tránh khỏi những chuyện xấu xa. Trong thâm tâm bị nàng thuyết phục mấy phần. Cuối cùng lại nghe nàng nói — ‘Huynh làm sao đền bù cho ta’ khiến tinh thần hắn chấn động, không ngờ một câu trách cứ này lại làm hắn vui vẻ hơn bao giờ hết.

“VÌ vậy, ta đã quyết định cả đời này sẽ về quê ở ẩn, vui thú ruộng vườn.” Mặt mày Phá Nguyệt rạng rỡ, ánh mắt sáng ngời. “Cứ việc nhàn vân dã hạc sống qua ngày. Chẳng lẽ Nhan Phác Tông có thể lật từng ngọn núi lên để tìm ta sao?”

(*Nhàn vân dã hạc: hạc đồng giữa đám mây nhàn, chỉ cách sống tự do tự tại, tiêu dao của người Đạo gia.)

Trước thái độ phóng khoáng của nàng, Bộ Thiên Hành tự thấy hơi xấu hổ. Hắn thầm nghĩ, Bộ Thiên Hành ơi Bộ Thiên Hành, nàng chỉ là một cô gái, bị phụ thân hãm hại còn có được tấm lòng như thế. Còn người chỉ vì một chút khó khăn mà tinh thần suy sụp, nản lòng thoái chí như vậy sao? Người thích nàng, một lòng muốn bảo vệ nàng, đương nhiên phải làm một nam nhi đầu đội trời chân đạp đất. Không sợ thất bại nhất thời, kiên cường phấn đấu, tạo dựng một góc trời cho riêng nàng!

Nghĩ đến đây, mây mù trong lòng hắn toàn bộ tản đi hết. Bộ Thiên Hành say mê ngắm dung nhan nhỏ nhắn đáng yêu, không kiềm được xúc động. Hắn dịu dàng nói: “Nguyệt nhi ngoan, là ta lỡ lời. Xin lỗi nàng!”

Phá Nguyệt kinh ngạc, không ngờ hắn gọi mình thân mật như vậy. Nàng mờ mịt nghĩ, hắn gọi mình là Nguyệt nhi! Tuy nghe rất sến, nhưng hắn gọi mình là Nguyệt nhi!

Từ hôm bị hắn bá đạo hôn đến giờ, tâm trạng nàng rối bời, chỉ mong tìm được đáp án.

Nàng không biết phải chăng Bộ Thiên Hành hôn nàng chỉ vì xúc động nhất thời? Không biết có phải mình thật sự động lòng với hắn không?

Trước kia nàng cũng từng cảm mến vài người con trai. Tâm trạng khẩn trương, kích động lúc đó nàng còn nhớ rất rõ. Nhưng cảm giác của nàng với Bộ Thiên Hành không giống vậy — Từ lần đầu tiên gặp nhau, nàng có ấn tượng rất sâu với đôi đồng tử đen nhánh, thường xuyên nhíu tít. Nhưng bảo là vừa gặp đã yêu thì hình như không phải.

Sau này đến doanh trại của hắn ở, hai người dần thu hẹp khoảng cách. Sớm chiều chung sống, đồng cam cộng khổ. Nàng cảm thấy ở cạnh hắn rất thoải mái. Hắn không câu nệ những chuyện nhỏ nhặt, nàng cũng tùy tiện vô tư. Tướng quân không giống tướng quân, tùy tùng không ra tùy tùng. Cảm giác đó, giống như tri kỷ. Chỉ có điều những lúc hắn vô tình ôm nàng, nàng lại không thể thoải mái đối xử với hắn như với bạn khác giới bình thường... Đường như, nàng có chút thích thú, một chút khẩn trương, và cả một chút chờ mong.

Từ lúc hắn nhìn thấy chân dung nàng, mấy ngày tiếp theo đều tỏ ra phớt lờ. Thật lòng mà nói, nàng cảm thấy hơi mất mát. Khi hắn hôn nàng, không hiểu vì sao cả người nàng mềm nhũn. Nụ hôn ấy hoàn toàn không giống với nụ hôn của Nhan Phác Tông. Nhan Phác Tông chỉ khiến nàng sợ hãi, kháng cự. Còn nụ hôn của hắn mặc dù trúc trắc, thô lỗ... nhưng lại làm tim người ta đập nhanh.

Nghĩ đến đây, ánh mắt nàng không tự chủ dời lên miệng Bộ Thiên Hành. Giờ phút này xung quanh đôi môi mỏng toàn râu ria xồm xoàm, không phải sở thích của nàng.

Bộ Thiên Hành thấy nàng thất thần, ngấm làn môi đỏ thắm của Phá Nguyệt, bất giác lại nghĩ tới nụ hôn ngày đó. Hai người không hẹn mà cùng nhìn nhau, lại tựa hồ có tạt giạt mình, ngược ngược đồng thời quay mặt đi.

“Ta đi tìm Dung Trạm.” Nàng đứng dậy. “Huynh nhớ bảo trọng.”

“Ừ”. Hắn chậm chạp đáp, lời nói đầy ngụ ý. “Đợi ta thoát khỏi đây, sẽ tìm nàng... nói chuyện sau.”

Câu nói rất bình thường... không hiểu vì sao lại khiến mặt Phá Nguyệt nóng bừng. Nàng vội vàng gật đầu một cái, không dám nhìn hắn, bước nhanh ra ngoài.

35. Chương 35

Đêm nay, Phá Nguyệt ngủ ở gian ngoài(*). Sáng sớm hôm sau, lúc Phá Nguyệt rời giường, Mộ Dung Trạ vẫn chưa tỉnh — Nhiều ngày nay hắn thức trắng, đêm qua nhìn thấy Bộ Thiên Hành bình an nguyên vẹn, tâm tình lại kích động, một lử nên ngủ rất sâu.

(*Phòng ốc của những căn nhà giàu có thường có hai gian. Gian ngoài và gian trong ngăn cách nhau bởi một cái cổng vòm có màn che, hoặc bức bình phong.)

Phá Nguyệt đẩy cửa ra, bên ngoài có một đám nha hoàn tay bưng rất nhiều đồ đạc đứng đợi đã lâu. Nàng ở gian ngoài rửa mặt, chải đầu xong, nha hoàn lại dâng lên mấy bộ nữ trang lộng lẫy.

Dù sao Phá Nguyệt vẫn là con gái, thấy quần áo, trang sức xinh đẹp mà không kém phần thanh lịch thì rất thích thú, hết lựa cái này đến chọn cái khác. Một nha hoàn cười nói: “Trang sức này quả thật làm tôn lên vẻ đẹp của cô nương! Quần áo trang sức đều do Nhị điện hạ đích thân chọn. Điện hạ nói tiểu thẩm thẩm... nói cô nương dung mạo xuất chúng, nếu trang điểm kỹ càng nhất định Thành vương điện hạ sẽ rất thích.”

Mắt nửa nhắm mắt Phá Nguyệt mới kịp hiểu ‘Thành vương’ là Mộ Dung Trạ.

Thành vương... Thành vương... Hôm qua nàng và Dung Trạ ở chung một phòng, nàng biết chắc chắn mọi người sẽ hiểu lầm. Nhưng không còn cách nào khác, ngay cả Dung Trạ cũng đồng ý chuyện này là cần thiết — Nếu không nửa đêm nàng bị Nhan Phác Tông bắt đi thì phải làm thế nào? Có Dung Trạ ở đây, Nhan Phác Tông mới không dám manh động.

Phá Nguyệt cười nhạt, không trả lời. Nghĩ thầm khi nào Dung Trạ hồi kinh, mình cùng Bộ Thiên Hành đi rồi thì sợ chi người ngoài hiểu lầm.

Đám nha hoàn lui ra ngoài hết, Phá Nguyệt cũng không dám đi đâu. Nàng buồn bực nhìn đồng quần áo, trang sức đầy giường — những thứ này được hai vị hoàng tử đặc biệt phái người mang tới, nhưng nàng biết cất đâu đây?

Lúc nàng nghịch ngợm mấy món trang sức trong tay đến phát chán, từ gian trong có người khẽ húng hắng, tiếng bước chân đến gần. Nàng vội quay đầu lại, thấy Dung Trạ đang đứng cách đó bảy tám bước chân. Hắn chỉnh tề khoác áo ngoài, mái tóc đen như mực xoa xuống vai, gương mặt trắng ngần, ngũ quan thanh tú như vẽ.

“Huynh cảm thấy khỏe hơn chưa?” Nàng vội đi qua, ân cần hỏi.

Dường như Dung Trạ bỗng dưng bình tĩnh. Hắn quay mặt sang chỗ khác, hai bên tai đỏ ửng: “Khỏe, khỏe hơn nhiều rồi.”

“Ta gọi nha hoàn tới hầu hạ cho huynh nha?” Phá Nguyệt thấy sắc mặt hắn đỏ ửng, chỉ mong hắn không bị sốt.

Mộ Dung Trạ lắc đầu: “Không cần đâu. Tự ta làm được rồi.”

Hắn bước đến chậu nước rửa mặt. Làn nước lạnh buốt áp vào gò má mới khiến nhiệt lượng nóng bừng trên mặt giảm xuống chút ít.

Ban nãy tỉnh lại, Dung Trạ cảm thấy toàn thân rất thoải mái, tinh thần minh mẫn. Vừa ngồi dậy lại bắt gặp một mỹ nhân ăn vận đẹp đẽ, ngồi trên chiếc giường nhỏ ở gian ngoài.

Nàng mặc bộ váy lụa nền xanh hoa đỏ, trên có thêu đàn bướm bay lượn làm nổi bật vòng eo nhỏ nhắn. Mái tóc đen nhánh tết thành hình xoắn ốc bằng dải lụa ngũ sắc. Hai lọn tóc mai buông lơ lửng bên má tôn lên làn da mịn màng, trắng ngần như bạch ngọc.

(*Tóc tết hình xoắn ốc, trông như thế này:

Khi nàng chậm rãi xoay người, đập vào mắt Mộ Dung Trạ là một đôi đồng tử đen láy nhìn quanh. Dung mạo thanh thoát, môi đào chúm chím rạng rỡ. Hô hấp hần nhất thời bị ánh sáng xán lạn trong đôi đồng tử kia đoạt đi, ngơ ngẩn cả người.

Không giống, một ý nghĩ chạy qua đầu Mộ Dung Trạ — thật sự không giống.

Vẫn là dung nhan mỹ miều khiến người khác ngơ ngàng, nhưng dường như làn da nàng hồng hào hơn nhiều so với trước kia. Thêm lớp xiêm áo rực rỡ càng xinh đẹp động lòng người.

Bóng người thướt tha trong mộng ngày đó đột nhiên nhảy vọt vào đầu Dung Trạ. Hần chưa kịp trấn tĩnh, vật đàn ông dưới bụng đã có phản ứng. Hần phát giác thật ra mình rất muốn, rất muốn ôm bóng dáng ấy vào ngực, cuồng nhiệt âu yếm, hôn nàng như trong mộng.

“Huynh không sao chứ? Sao lại đỏ mồm hôi nhiều như vậy?” Phá Nguyệt thấy hần ngây người đứng trước chậu nước, vội vàng đi tới. Bất gặp trán hần ướt đầm mồ hôi, nàng không khỏi lo lắng.

“Không sao!” Dung Trạ bất thần hét to, không dám quay đầu nhìn nàng. Hần lớn lên ở hoàng cung, từng nhìn thấy biết bao giai nhân bên cạnh hoàng đế. Xét về dung mạo, rất nhiều người hơn xa Phá Nguyệt. Nhưng trong mắt hần, chẳng qua chỉ là hồng nhan bạch cốt (*) mà thôi.

(*Hồng nhan bạch cốt: mỹ nhân dù có đẹp bên trong vẫn là xương trắng. Ý chỉ sắc đẹp bề ngoài, ẩn giấu bên trong lại là sự thật tàn khốc. Tương tự như câu ‘hồng nhan họa thủy’.)

Vậy mà hôm nay người con gái này hết lần này đến lần khác làm hần có cảm giác không thể kềm chế.

Phảng phất chỉ cần nàng tiến lên một bước, nhất định hần sẽ kéo nàng vào lòng, ôm chặt không buông.

Không được!

Hần nghiêm khắc tự nhủ với bản thân: Không thể được!

Nàng và đại ca đã ngầm sinh tình cảm. Chị dâu như mẹ, sao hần có thể nghĩ ngợi lung tung!? Hần cố điều chỉnh tâm trạng, quay đầu hờ hững bảo Phá Nguyệt: “Ta đến địa lao thăm đại ca, nàng ở lại trong phòng, đừng đi đâu.” Nói xong không đợi Phá Nguyệt trả lời, cũng không dám nhìn nàng một cái, đi thẳng ra ngoài.

Đến trước cửa địa lao, Mộ Dung Trạ mới giật mình chợt nghĩ, vừa rồi sao mình lại không dẫn nàng cùng đi thăm đại ca? Vì mình không muốn ư? Có phải... không muốn đại ca nhìn thấy... dáng vẻ đó của nàng?

Nghĩ đến đây, hần vô cùng xấu hổ, lập tức xoay người trở về, quyết định dẫn nàng đến gặp đại ca. Tựa hồ hần nhìn thấy nàng ăn vận y phục nữ nhi, nếu không cho đại ca nhìn thì quả thật hần quá ích kỷ, quá hổ thẹn với bản thân.

Hần chậm chạp bước về phòng, suy nghĩ cũng bình ổn hơn. Tay nhẹ nhàng gõ cửa, không có ai trả lời. Hộ vệ canh chừng ngoài cửa bấm báo: “Mộc cô nương vẫn chưa ra ngoài.”

Mộ Dung Trạ giật mình, vội vã đẩy cửa xông vào. Trước mắt là hình bóng thiếu nữ mặc nguyên y phục nằm trên giường. Lúc này hần mới thở phào nhẹ nhõm.

Nàng ngủ rồi. Mộ Dung Trạ đang định lui ra, nhưng ánh mắt không dừng được lướt qua gương mặt nàng đang say ngủ, chân như bị chôn chặt.

Thị vệ sau lưng vẫn đang ngó vào trong. Đột nhiên hần không muốn để họ nhìn thấy Phá Nguyệt. Lưng quay ra ngoài, hai tay vòng ra sau lạnh lùng sập cửa lại. Dường như trong lòng sinh ra một con quỷ, ánh mắt buốt giá nhìn chằm chằm vào nội tâm hần.

Hần bước từng bước một đến cạnh giường, cúi đầu ngắm dung nhan nàng gần trong gang tấc. Thân hình bé nhỏ xinh xắn, khi mặc quần áo con gái vào lại có vẻ yếu đuối thướt tha.

Vì khoảng cách quá gần, hần dễ dàng nghe được mùi thơm nữ giới thoang thoảng. Gương mặt trái xoan ửng hồng, làn da mịn màng, hàng mi dài đen nhánh khẽ run. Dưới chóp mũi cao là đôi môi hồng đào gợi cảm.

Không được! Mộ Dung Trạ, không thể được!

Trong đầu hấn có âm thanh không ngừng lên tiếng cảnh cáo, nhưng hành động lại như ma xui quỷ khiến. Hấn chống hai tay lên giường, chậm rãi cúi thấp thân hình cao lớn.

Đến gần đôi môi căng mọng ấy một phân, dục niệm mãnh liệt trong lòng hấn liền dâng cao thêm một phân, tội lỗi dày vò trong lòng cũng tăng thêm một phân. Đầu óc hấn mờ mịt, trong mắt chỉ còn dung nhan trắng ngần, chỉ cảm giác được hơi thở mùi đàn hương từ đôi môi hé mở khẽ vấp vít. Xung quanh rõ ràng rất yên tĩnh, ngược lại hấn nghe hàng ngàn giọng nói thét gào ầm ĩ trong đầu.

Cô nương xinh như mộng gần trong gang tấc, sắc đẹp mê người chỉ cần với tay là có. Nhưng Mộ Dung Trạ, người không thể!

Cuối cùng, môi của hấn ngừng lại cách môi nàng một khoảng cách rất nhỏ. Hơi thở ấm áp nhẹ nhàng phả vào mặt hấn, toàn bộ thân hình bé nhỏ của nàng nằm gọn trong khuỷu tay. Chỉ cần nhích thêm chút nữa, là chạm được môi nàng, là được ôm nàng vào lòng.

Tà niệm như dây leo trườn bò, mọc rễ đầy tim hấn. Một âm thanh mơ hồ khẽ nói, chỉ cần hấn mở miệng xin Hoàng huynh rằng hấn muốn có nàng, nàng nhất định sẽ là của hấn. Bây giờ tuy nàng có cảm tình với đại ca hơn, nhưng tình chưa nồng, ý chưa đậm. Nếu hấn hôn nàng, ôm nàng, thậm chí... muốn nàng, đại ca biết được cũng sẽ nhường nàng cho hấn! Đợi một thời gian, tình cảm nảy sinh, nàng sẽ bằng lòng làm thê tử của hấn... Nếu không phải Nhan Phác Tông tự nhiên giở trò, nàng vốn đã là thê tử của hấn.

Chỉ cần muốn, hấn sẽ dễ dàng có được nàng. Bất quá chỉ một câu nói, một cái khẽ vươn tay, khẽ cúi đầu.

Thế nhưng môi hấn ngừng lại cách nàng một tấc, giống như bị đóng đinh tại chỗ, không thể nhích về phía trước dù chỉ nửa phân.

Hồi lâu sau, tinh thần hấn dần thanh tỉnh, thân thể đột nhiên nghiêng về phía sau, kéo giãn khoảng cách với nàng.

Hấn lão đảo lù về sau mấy bước, vẫn chưa thể định thần, mồ hôi đầm đìa trên trán. Nhìn dung nhan mềm mại kia chỉ cảm thấy gần trong gang tấc mà biển trời cách mặt.

Buổi sáng Phá Nguyệt dậy sớm, nên ăn cơm xong lại buồn ngủ. Lúc nàng tỉnh lại, trong phòng bốn bề im ắng. Nàng đẩy cửa ra liền thấy Mộ Dung Trạ lặng lẽ đứng dưới mái đình trong sân, xung quanh là thị vệ đứng hầu.

Phát hiện ra động tĩnh của nàng, Mộ Dung Trạ chậm rãi quay đầu, khóe môi nở một nụ cười nhợt nhạt: “Nàng tỉnh rồi? Vừa rồi thánh chỉ đến, đại ca đã được thả. Nàng mau qua chỗ huynh ấy đi.” Hấn đưa mắt ra hiệu một thị vệ bên cạnh, thị vệ này vội vàng cung kính bước tới: “Thuộc hạ dẫn cô nương qua đó.”

Phá Nguyệt vừa mừng vừa sợ: “Nhanh như vậy sao? Huynh ấy đang ở đâu?”

Ánh mắt Mộ Dung Trạ dừng lại trên bụi cây cạnh người nàng, mỉm cười đáp: “Hoàng huynh phái thuộc hạ đốc lực tới đây.” Hấn vừa dứt lời, Phá Nguyệt đã theo hộ vệ đến góc hành lang, cũng không quay đầu lại hướng hấn chỉ, lách người đi mất.

Lúc này Mộ Dung Trạ mới nâng mắt nhìn theo hướng nàng rời đi, trầm mặc không nói gì.

“Cô nương đó là ai?” Một giọng nói thâm thúy chậm rãi vang lên.

Mộ Dung Trạ quay người đối diện với một người đàn ông trung niên thấp bé từ sau bụi cây đi ra. Người đàn ông mặc một bộ cẩm y màu xám, đầu đội lung quan đen (*). Mái tóc bạc trắng, mặt không có râu, đôi mắt tinh anh sáng ngời, thoát nhìn ngoài năm mươi tuổi. Mộ Dung Trạ vội vàng khom người hành lễ: “Sư phụ, nàng là một bằng hữu của đồ nhi.”

(*Cẩm y, lung quan:

Người đàn ông trung niên trầm tư trong khoảnh khắc, rồi khẽ cười: “Bằng hữu à...”

Phá Nguyệt theo thị vệ đến trước một căn nhà ở ngoại viện. Nàng còn chưa gõ cửa, cửa được mở từ bên trong.

Bộ Thiên Hành đã thay một bộ quần áo sạch sẽ. Về mặt thoải mái, đôi đồng tử đen trong suốt. Giây phút nhìn thấy nàng, ánh mắt hắn lập tức ngưng đọng.

Tim Phá Nguyệt đập thình thịch — nàng biết hắn anh tuấn điển trai, nhưng không hiểu sao hôm nay càng nhìn càng thấy vừa mắt, càng quan sát càng thấy hắn đẹp là sao? Lại nghĩ mình đã thay y phục nữ nhi, trong lòng vừa có chút hồi hộp, vừa có chút mong đợi.

Bộ Thiên Hành chăm chú nhìn nàng một lúc lâu. Trong mắt rõ ràng đậm ý cười, miệng lại hồ hững nói: “Trông cũng tạm tạm.”

Phá Nguyệt không kèm được liếc hắn, cả giận nói: “Ta đâu có dựa vào diện mạo kiếm cơm!”

“Ừm, đúng rồi. Nguyệt nhi của chúng ta không dựa vào diện mạo kiếm cơm.” Hắn sóng vai đi bên cạnh nàng, bàn tay cực kỳ tự nhiên sờ lên búi tóc đen nhánh, đáng yêu của Phá Nguyệt. Lòng bàn tay thuận thế vuốt qua làn da mịn màng sau cổ, lên tiếng hỏi: “Tiểu Dung đâu rồi?”

Làm sao Phá Nguyệt không cảm giác được bàn tay thô ráp ấm nóng của hắn? Nàng cảm giác cổ mình sắp bốc cháy tới nơi, chậm chạp trả lời: “Huynh ấy ở trong nội viện, chúng ta đi tìm huynh ấy đi.”

Thị vệ đi trước dẫn đường. Trong lòng Phá Nguyệt tràn đầy mật ngọt, nhoẽn miệng cười: “Vậy sự việc lần này coi như xong rồi?”

Bộ Thiên Hành khẽ cong khóe môi, nhẹ nhàng đáp: “Phải, có điều sau này ta không phải Bình Nam Tướng quân nữa, mà giáng xuống làm Đô úy bát phẩm, đi giữ kho thóc.”

Phá Nguyệt bắt gặp vẻ mặt có hơi hậm hực của hắn, hàng mi cong chớp nhẹ, cười nói: “Giữ thì giữ, cũng đâu phải huynh chưa từng giữ kho thóc đâu. Huynh lợi hại như vậy, nhất định sẽ có ngày được trọng dụng.”

Nét mặt Bộ Thiên Hành chậm rãi dần ra. Hắn nắm lấy bàn tay mềm mại, nhìn vào mắt nàng nói: “Nàng không chê cực khổ sao?”

Phá Nguyệt hiểu ý hắn muốn dẫn mình đi theo, không kèm được cảm giác ngọt ngào trong lòng. “Vậy thì khó nói lắm.”

Bộ Thiên Hành khẽ mỉm cười: “Hôm qua kêu nàng đi nàng không đi. Bây giờ nàng không có quyền lựa chọn.”

Cả đoạn đường đến hậu viện, hắn nắm chặt tay nàng không buông. Mãi đến khi thấy Mộ Dung Trạm khoanh tay đứng trong mái đình, bên cạnh là một người đàn ông tóc bạc, hai người mới buông tay ra.

Mộ Dung Trạm phảng phất không nhìn thấy tay hai người vừa buông, mỉm cười giới thiệu: “Đại ca, đây là sư phụ truyền thụ võ công cho đệ. Hôm trước người phụng ý chỉ của Hoàng huynh, gấp rút lên đường mấy ngày mới kịp tới đây giải cứu cho huynh.”

Tuy Bộ Thiên Hành không thích xã giao với giới quyền cao chức trọng, nhưng đối với cao thủ võ lâm thì rất kính nể. Bộ Thiên Hành vẫn cảm thấy Dung Trạm hiền hậu chất phác, cẩn trọng chính trực, võ công cao cường không ngờ là học từ người này, liền cung kính chào: “Mặt tướng bái kiến tiền bối.”

Người đàn ông cười cười, đỡ hắn dậy. Bộ Thiên Hành cảm thấy một luồng sức mạnh dời núi lấp biển đánh tới, rồi lại nhu hòa phẳng lặng. Hắn giữ tư thế cúi đầu, không khom xuống được mà cũng chẳng thể ngẩng lên. Hắn âm thầm ước lượng — bản thân mình luôn tự tin võ công hơn người, không ngờ người đàn ông trung niên, tướng mạo trông có vẻ bình thường này võ công cao hơn mình nhiều.

Người đàn ông chậm rãi nói: “Ta chỉ là một kẻ hầu người hạ trong cung, Tướng quân không cần khách khí. Nhờ có Tướng quân chăm sóc, chiếu cố Thập thất vương gia nhiều năm qua, sau này nếu Tướng quân có gì cần dặn, lão nhất định không từ chối.”

Thái độ khiêm tốn của người đàn ông làm cảm tình Bộ Thiên Hành tăng gấp bội. Ông ta dời mắt sang Phá Nguyệt, tỉ mỉ quan sát nàng một lượt mới cười nói: “Con gái cưng của Vệ úy đại nhân, đúng là trời sinh xinh đẹp.”

Lời vừa nói ra, Phá Nguyệt và Bộ Thiên Hành đều giật mình. Bộ Thiên Hành đưa mắt nhìn Dung Trạm, Mộ Dung Trạm vội nói: “Là đệ nói với sư phụ. Sư phụ trước giờ không quan tâm chuyện triều chính, không sao đâu!”

Hai người nghe vậy mới an tâm. Người đàn ông lại nói tiếp: “Nhan tiểu thư, vị tướng quân này thân thủ không tệ, có thể sánh với Vệ úy đại nhân. Nhưng vẫn còn thiếu một chút điều luyện, chỉ sợ khó mà bảo vệ tiểu thư chu đáo. Cô đã không muốn về nhà, lão thấy Thập thất vương gia cũng rất quan tâm cô. Chi bằng hôm nay chúng ta hồi kinh, cô hãy đi cùng chúng ta.”

Một lời vừa nói, cả ba người đều bị chấn động. Bộ Thiên Hành nghe ông ta nói mình không thể bảo vệ Phá Nguyệt, có hơi tức giận. Hắn lên tiếng hỏi dò: “Tiền bối, Nhan Phác Tông được xưng tụng là Đại Tư đệ nhất cao thủ, không biết rốt cuộc thân thủ thế nào?”

Người đàn ông mỉm cười trả lời: “Cả đời lão bội phục không được mấy người, nhưng Nhan đại nhân tuổi tác chưa đến bốn mươi, võ công đích thực là cao hơn lão.”

Không khí im lặng căng thẳng. Bộ Thiên Hành đang muốn từ chối, Phá Nguyệt đã bình tĩnh lên tiếng trước: “Đa tạ ý tốt của tiền bối. Chỉ là Phá Nguyệt đã quyết định đi nơi khác. Nếu thật sự bị bắt thì sống chết tùy theo mệnh trời, không sao cả.”

Người đàn ông ngẩn ra, muốn thuyết phục nàng lại nghe Mộ Dung Trạm nói: “Sư phụ, người không cần nói nữa. Sáng nay Nhan Phác Tông tiếp nhận ý chỉ của Hoàng huynh, đã khởi hành hộ tống Lan nhi về kinh. Sau này Phá Nguyệt muốn đi đâu thì đi đó. Nếu có người có ác ý, đồ nhi và đại ca tất sẽ nghĩ cách cứu giúp, không để nàng bị kẻ gian hãm hại.”

Dung Trạm luôn cung kính, lễ phép với sư phụ. Những lời này lại rành mạch, mạnh mẽ, mơ hồ không thể chối từ. Người đàn ông hiểu rõ tính tình của hắn, chỉ cười nhẹ xoay người rời đi.

Bộ Thiên Hành và Phá Nguyệt nghe Nhan Phác Tông đi rồi, cảm thấy thật nhẹ nhõm. Nhưng lúc này ba người không ai lên tiếng, không khí vô hình chung hơi ngột ngạt, lại không biết vì sao.

Cuối cùng, Mộ Dung Trạm khẽ khom người với Bộ Thiên Hành và Phá Nguyệt, mỉm cười nói: “Hoàng huynh hồi thúc quá, hôm nay đệ phải lên đường. Đại ca, chúng ta uống vài chén rượu rồi tạm biệt ở đây thôi.”

Lần này Bộ Thiên Hành và Mộ Dung Trạm không cho Phá Nguyệt tham gia. Hai huynh đệ nâng chén đối ẩm, nói về những trận chiến họ từng trải qua, nhắc lại chuyện cùng nhau tập kích kẻ khác dưới trăng chỉ vì một bình rượu ngon, trò chuyện về lý tưởng, về Phá Nguyệt.

Mặt trời lặn xuống, Bộ Thiên Hành đã say khướt trong phòng, ngủ say sưa. Phá Nguyệt muốn tiễn Mộ Dung Trạm, hắn lại cười bảo nàng hãy lo sẵn sóc đại ca cho tốt. Vừa thấy hai mắt ửng đỏ, ngấn lệ của Phá Nguyệt, Mộ Dung Trạm không dám tiếp tục nhìn, bước nhanh ra ngoài.

Đi thẳng đến xe ngựa ngoài phủ, bước chân hắn mới chậm lại. Bao nhiêu lần uống rượu với Bộ Thiên Hành, hắn luôn là người say trước. Hôm nay không biết vì sao hắn tỉnh táo như thế. Có lẽ vì không dám say, nên đại ca say, còn hắn vẫn tỉnh.

Hắn nằm trong xe ngựa, cảm nhận được bánh xe chuyển động. Chỉ cảm thấy toàn thân thả lỏng, trong lòng lại vô cùng nặng nề. Lúc hắn sắp ngủ thiếp đi, màn xe bị ai đó vén lên. Sư phụ hắn bước vào.

Mộ Dung Chậm chậm rãi ngồi dậy, hỏi: “Sao hôm nay sư phụ phải mời Phá Nguyệt về kinh?”

Sư phụ là cao thủ đại nội, quanh năm không quan tâm chuyện thiên hạ. Vì sao hôm nay lại chủ động mở miệng mời Phá Nguyệt tới kinh thành?

Sư phụ nhìn hai gò má đỏ ửng, ánh mắt hơi mờ mịt của Dung Trạm, thở dài nói: “Thập thất, vì sư chưa từng xin con điều gì. Hôm nay có một chuyện muốn nhờ, con đồng ý với vì sư được không?”

Ngữ khí sư phụ trịnh trọng như thế làm tinh thần Dung Trạm chấn động, cảm giác say rượu cũng tỉnh được mấy phần. Hắn nghiêm túc trả lời: “Sư phụ nói gì vậy, người có chuyện cần dặn, đồ nhi sao có thể từ chối!”

Sư phụ gật đầu: “Trở về rồi, con hãy xin Hoàng thượng chỉ hôn Phá Nguyệt cho con đi.”

Tim Mộ Dung Trạm đập mạnh, thầm nghĩ chẳng lẽ sư phụ nhìn ra tình ý của mình với Phá Nguyệt? Hắn lúng túng đáp: “Sư phụ đừng vội suy đoán lung tung... Con...”

Sư phụ lại lắc đầu, hạ giọng nói: “Ta thấy Nhan tiểu thư đó không phải là cô gái tầm thường. Tuy bước chân nàng không có lực, nói năng tùy tiện, là người không biết võ công. Nhưng vì sư phát hiện trong cơ thể nàng có một dòng chân khí tà môn rất mạnh. Nội lực hai người còn thấp mới tra không ra. Ban ngày ta hỏi con thân thể của nàng, con nói thuở nhỏ nàng bị Nhan Phác Tông nhốt trong biệt viện, cho ăn thịt sống uống máu độc, ngày ngày tắm trong hồ băng. Nhan Phác Tông không coi luân thường đạo lý ra gì, muốn nhúng chàm đứa con gái này lại khiến ta nhớ đến lời đồn đãi mấy chục năm về trước...”

“Đồn đãi thế nào?”

“Có lẽ... Nàng là người đan(*) của Nhan Phác Tông.”

(*Người đan: dùng người sống làm thuốc)

“... Người đan?” Mộ Dung Trạm nghe cái tên gọi này, trong lòng liền cảm thấy chán ghét, thương tiếc với Phá Nguyệt càng tăng lên.

Sư phụ gật đầu đáp: “Đúng vậy. Chi tiết thế nào ta cũng không rõ. Nhưng theo ta phỏng đoán, thân thể cô gái này rất có ích cho đàn ông. Nếu con muốn nàng, chịu khó cùng nàng sinh hoạt vợ chồng, có lẽ công lực có thể tăng gấp bội, kéo dài tuổi thọ! Nếu không tên cáo già Nhan Phác Tông vì sao cố chấp bắt nàng cho bằng được?”

Vốn Mộ Dung Trạm đang tập trung lắng nghe, đến đoạn chịu khó sinh hoạt vợ chồng thì gương mặt đỏ bừng, nhất thời quên mất người ngồi trước mặt là sư phụ, khê quát: “Hoang đường! Chuyện đó không thể nào! Nếu thật sự có thể gia tăng công lực, người ta cần gì phải khổ luyện võ công nữa, chỉ cần nuôi vài cô gái là được rồi!”

Sư phụ lại lắc đầu: “Theo suy đoán của ta, muốn luyện người đan không phải dễ. Mấy thứ độc vật đó rất khó kiếm đủ. Tóm lại con lấy nàng chỉ có lợi, không có hại. Về đến kinh thành, con xin Hoàng thượng hạ chỉ đi!”

Mộ Dung Trạm trầm mặc trong khoảnh khắc, lại lắc đầu: “Xin lỗi sư phụ. Việc này tuyệt đối không được.”

Sắc mặt sư phụ hơi thay đổi: “Nếu con không có tình cảm với nàng, sau này gặp người con yêu thích thì cưới thêm là được rồi.”

Tim Mộ Dung Trạm run lên, hắn cố gắng kềm chế, nghiêm mặt nói: “Sư phụ, sao có thể vì thân thể nàng có ích với đồ nhi mà cưỡng ép nàng? Nàng đã có người mình yêu, không có tình cảm với con, cho dù lợi ích lớn thế nào con cũng không thể miễn cưỡng. Chuyện này chấm dứt ở đây, xin sư phụ đừng nhắc lại nữa, cũng đừng nói lại với Hoàng huynh.”

Sư phụ nhìn thái độ của hắn, biết hắn đã quyết tâm, không thể nào lay chuyển. Ông đành thở dài: “Đứa trẻ ngốc... Thật là đứa trẻ ngốc...” Sau đó nhảy khỏi xe ngựa, vẫn còn lắc đầu thở dài.

Mộ Dung Trạm ngơ ngẩn ngồi trên xe. Hắn cúi đầu chỉ thấy ánh trăng như nước xuyên qua khung cửa, chảy xuống mu bàn tay. Rõ ràng có thể chạm được, nhưng vĩnh viễn không thể sở hữu.

Trời vừa chớm đông, trên núi lạnh hơn trong thành nhiều. Đầu tháng chạp, tuyết đã phủ đầy ngọn núi mênh mông, không khí giá buốt một màu trắng xóa. Tuyết đóng dày tằm nửa thước trên mặt đường. Vó ngựa dẫm lên tạo ra âm thanh soàn soạt trầm đục, phảng phất dẫm nát trái tim kẻ đi đường.

Nhan Phác Tông khoác một chiếc áo lông cáo trắng thuần, lặng lẽ đứng ở chân núi. Đôi mắt nhàn nhạt ngắm nhìn khắp sườn núi. Trong rừng mơ hồ có mấy nóc nhà ẩn hiện, nhưng trong mắt hắn lại vô cùng nổi bật.

Bởi vì Phá Nguyệt ở nơi đó.

36. Chương 36

Nhan Phác Tông rũ mắt, không nhìn ra biểu tình trên gương mặt tuần tú trắng trẻo.

Ám vệ vẫn tiếp tục bẩm báo: “... Mấy ngày trước Bộ Thiên Hành đơn độc đến kho thóc nhậm chức, tiểu thư không đi theo. Thị vệ Thành Vương để lại hộ tống tiểu thư đi theo hướng bắc. Bốn năm ngày sau, chúng thuộc hạ phát hiện trong xe ngựa không có tiểu thư...”

... Đầu mối đã bị cắt đứt. Theo dõi Bộ Thiên Hành và các huynh đệ của hắn hơn mười ngày, thuộc hạ vẫn chưa phát hiện thêm manh mối nào khác. Phó quan ở kho thóc là bộ hạ cùng vào sinh ra tử với Bộ Thiên Hành, theo hắn cùng bị giáng chức đến đó. Ban đầu tên Phó quan không chịu phối hợp, thuộc hạ sử dụng chút thủ đoạn mới ép được hắn ngoan ngoãn báo cáo hành tung của Bộ Thiên Hành...

Hôm qua trời đổ tuyết lớn. Phó quan bẩm báo rằng Bộ Thiên Hành thấy tuyết rơi nhiều liền trở nên bồn chồn, bỏ mặc kho thóc chạy đến đây. Bộ Thiên Hành đã ở trong núi suốt một đêm. Theo thuộc hạ đoán, tiểu thư đang ở đây...”

Đáy mắt Nhan Phác Tông vụt qua ý cười thâm trầm.

“Ta đi một mình.” Nhan Phác Tông tiện tay lấy thanh kiếm trong tay một tên ám vệ, nhàn nhạt nói: “Các người đợi ở đây.”

Ám vệ sửng sốt: “Có cần chúng thuộc hạ...”

Nhan Phác Tông cười lạnh: “Đạo pháp tên Bộ Thiên Hành ấy coi như có chút trình độ, các người đi theo chỉ tổ vướng tay vướng chân. Cứ canh giữ ở đây, giờ này ngày mai các người lên núi dọn xác hắn, đốt trụi kho thóc này cho ta.”

Ám vệ cung kính vâng dạ. Nhan Phác Tông xách kiếm men theo triền núi đi lên. Bọn ám vệ đứng tại chỗ, không biết Nhan Phác Tông vận công thế nào, dáng người cao ráo lại như quỷ ảnh xẹt đến cuối đường, chỉ trong chớp mắt không thấy bóng dáng.

Mũi chân Nhan Phác Tông điểm nhẹ lên cành cây đọng tuyết, phi như tên bay trong rừng. Cúi đầu trông thấy dòng suối nhỏ nước chảy trong vắt, hắn lại nhớ đến gương mặt của Nhan Phá Nguyệt.

Hôm đó ở thành Bà Việt, nàng nắm tay đứng cạnh Thành Vương.

Từ lúc biết Phá Nguyệt ở trong quân đội, Nhan Phác Tông liền lưu ý Dung Trạm. Cho người điều tra, hắn đã mơ hồ đoán được thân phận của Dung Trạm. Về sau ở tiền tuyến, nàng ở ngay trước mặt, trở bàn bay là bắt được vậy mà bị Dung Trạm ngăn đường, lên tiếng thông cáo kiếm hắn đeo trên lưng là Trầm Như — Quân thần trong triều ai cũng biết, Hoàng thượng ban tặng thần kiếm thượng cổ Trầm Như cho Thành Vương. Đây chính là Dung Trạm tỏ rõ thân phận với hắn.

Nếu nói trên đời này có người có thể ép Nhan Phác Tông dừng bước, người đó chỉ có thể là Mộ Dung hoàng thị. Thành Vương là ấu đệ hoàng đế yêu thương nhất. Lúc đó hai người ở giữa doanh trại, tai mắt đồng đảng. Ngay cả Nhan Phác Tông có nổi cơn tam bành, ngay cả chỉ cần giơ tay ra là bắt được Phá Nguyệt, hắn cũng không thể động tới Thành Vương.

Chỉ không thể ngờ cái tên Thành Vương nào úng nước ấy lại dẫn Phá Nguyệt trở về thành Mặc Quan đang bị bao vây dày đặc. Nhan Phác Tông càng không ngờ, danh tiếng “Mộc Thanh” Giáo úy dám chuyển thủ thành công, tiêu diệt quân địch đông gấp mười lần, uy chấn ba quân.

Lúc tới thành Bà Việt, Phá Nguyệt đã hoàn toàn lột xác.

Làn da trắng như tuyết trong trí nhớ hắn trở nên hồng hào. Dáng người dường như cũng cao hơn một chút, không còn là hình dáng nhỏ nhắn, yếu ớt như đứa trẻ mà hắn yêu thích. Nàng không còn nơm nớp lo sợ túm lấy vạt áo hắn, mà nắm tay một tên đàn ông khác đối mắt với hắn. Tuy vẻ mặt hoảng sợ, nhưng trong đôi mắt trong suốt mơ hồ có ý chí không thể khuất phục.

Nhìn thấy đôi mắt ấy, lòng hắn lại ngứa ngáy.

Thành Vương?

Chẳng sao. Mộ Dung Trạh có thể bảo vệ nàng một lúc, không thể bảo vệ cả đời.

Ví dụ như bây giờ.

Gương mặt tuần tú trầm lặng. Tuyết trắng mịn mù bất quá cũng không lạnh bằng ánh mắt hần.

Phá Nguyệt đích thật đang ở trong núi. Hơn nữa nàng cũng không hề biết Nhan Phác Tông đang trên đường tới đây.

Nàng đang phải đối mặt với tình huống nguy hiểm hơn nhiều.

Năm nay trời đổ tuyết sớm, lại quá lớn, vượt qua cả dự tính của nàng và Bộ Thiên Hành. Mọi con đường xuống núi đều bị tuyết phủ kín. Nàng còn chưa nghĩ ra cách, nửa bên nóc nhà bị tuyết đóng quá nặng sập xuống.

Căn nhà này lúc trước để mấy người canh kho thóc ở tạm, cột nhà dựng bằng thân gỗ to, rất chắc chắn. Vì thế tuy một góc nóc nhà và thanh xà sập xuống trúng một chân nàng nhưng căn nhà vẫn chưa đổ.

Chỉ là...

Thời gian chậm chạp trôi qua, Phá Nguyệt ngồi trên đất dù có cố gắng thế nào cũng không thể rút chân trái ra. Trời đông giá rét, nàng cảm thấy từ đầu gối trái trở xuống đau điếng không còn cảm giác. Không biết bắp chân có bị hoại tử không.

Nửa canh giờ trôi qua, sắc trời dần tối mịt.

Phá Nguyệt vô cùng tuyệt vọng — Nàng không chết trong trận chiến thành Mặc Quan, không bị Nhan Phác Tông bắt về, chẳng lẽ lại chết cồng ở đây?

Trong lúc nàng còn đang phiền muộn không biết làm sao, chợt nghe có tiếng vó ngựa từ xa vọng lại. Tiếng vang quanh quẩn trong sơn cốc rồi dần dập tiến đến ngoài phòng.

Nàng chưa kịp phản ứng, cánh cửa bị ai đó đẩy ‘soạt’ một tiếng. Một cơn gió lạnh ào ào thổi vào phòng.

Dưới ánh trăng trong vắt, mặt tuyết lờ mờ phản chiếu ánh sáng, soi rọi phong cảnh thấp thoáng sau lưng người kia. Hần chỉ mặc một chiếc trường bào màu đen, cả áo choàng cũng không mang, người dính đầy bông tuyết. Thân ảnh cao lớn trong làn gió lạnh lẽo, phảng phất chỉ chớp mắt sẽ hòa tan vào màn tuyết sau lưng thành một khối.

Khoảnh khắc đôi đồng tử đen như mực nhìn thấy nàng đột nhiên sáng ngời, rồi lập tức trầm xuống.

“Bộ ca!” Phá Nguyệt không kèm được vui mừng.

Bộ Thiên Hành không cười, im lặng bước vội mấy bước, mãnh liệt ôm nàng vào lòng. Tay kia đẩy thanh xà gỗ đang đè chân nàng ra. Phá Nguyệt thở phào một hơi, duỗi tay ôm lấy cổ hần. Tim nàng đập thình thịch, bây giờ nghĩ lại vẫn còn sợ.

Bộ Thiên Hành bế nàng đến cạnh giường, nhẹ nhàng đặt xuống. Hàng chân mày thanh tú nhíu chặt. Hần giúp nàng cởi giày, cởi vớ. Cầm chân nàng trong tay, cất giọng trầm khàn hỏi: “Đau lắm không?”

Phá Nguyệt chỉ cảm thấy chân mình tê cứng. Sợ hần lo lắng, nàng lắc đầu hỏi lại: “Sao huynh lại tới đây?” Từ lúc đến nơi này, nàng tự dàn xếp chỗ ở. Vì tránh tai mắt của Nhan Phác Tông, hơn mười ngày rồi hai người chưa gặp lại.

“Vốn ta đang tuần tra ở kho thóc phía nam. Thấy trời đổ tuyết lớn lập tức chạy đến đây. Vậy mà vẫn bị muộn một chút.” Bộ Thiên Hành đáp.

Phá Nguyệt trầm nghĩ, kho thóc phía nam cách nơi này hơn mười dặm, hần lại tới nhanh như vậy.

Bộ Thiên Hành cúi đầu cẩn thận xem xét vết thương cho nàng, lại bắt gặp bàn chân còn không lớn bằng bàn tay hần, nhỏ nhắn đáng yêu. Mười ngón chân trắng nõn như trân châu. Lần đầu tiên hần nhìn thấy chân con gái, bỗng cảm thấy miệng đắng lưỡi khô. Hần vội thu lại suy nghĩ, vận chân khí. Một luồng nhiệt ấm áp chậm rãi truyền từ lòng bàn tay hần vào lòng bàn chân nàng.

Phá Nguyệt đã bình tĩnh hơn, nhỏ giọng hỏi: “Bộ ca, chân trái của ta không có cảm giác. Có phải... sau này ta sẽ bị tàn phế không?”

Nàng vừa nói vừa nhẹ kéo ống tay áo hắn. Ngón tay gần như không có lực. Trong lòng Bộ Thiên Hành lại càng xót xa, giọng nói cũng dịu dàng hơn: “Trong cái đầu nhỏ của nàng nghĩ gì thế? Đương nhiên là không. Huống chi còn có ta ở đây.”

Bộ Thiên Hành cởi áo choàng, ôm nàng nằm xuống giường, đắp chăn thật cẩn thận. Thân thể mềm mại của Phá Nguyệt nằm gọn trong vòng ôm của hắn. Hắn cảm thấy nếu có thể được ôm nàng thế này mãi, chắc sẽ rất thích.

Bộ Thiên Hành cởi trường bào, chỉnh lại tư thế một chút, nhẹ nhàng bắt lấy hai chân nàng áp lên vòm ngực nóng hổi của mình. Bị bất ngờ, Phá Nguyệt vô cùng cảm động: “Như vậy huynh sẽ bị lạnh.”

“Ta chạy một quãng đường dài đến đây, cảm thấy nóng quá. Thế này vừa vặn có thể hạ nhiệt.” Hắn trả lời qua loa rồi tập trung vận khí, một luồng nhiệt ấm nóng bao phủ toàn thân. Tất nhiên Phá Nguyệt thấy thoải mái hơn nhiều, cảm giác huyết mạch trong người mình cũng dần trở nên ấm áp.

Chỉ là Bộ Thiên Hành nhắm gương mặt nhỏ nhỏ, làn da trắng trẻo nhẵn mịn khiến hắn không kềm được yêu thương. Mỗi ngày nay hắn rất nhớ nàng, lúc này chỉ cảm thấy có nhìn nhiều bao nhiêu cũng không đủ.

Qua một lúc, ánh mắt nóng rực của hắn làm Phá Nguyệt lúng túng.

“Huynh đừng nhìn ta như vậy.” Nàng nhỏ giọng nói.

Không ngờ chỉ một câu của Phá Nguyệt lúc này khiến tinh thần Bộ Thiên Hành bị chấn động. Tay hắn bắt lấy chân nàng. Đôi đồng tử đen càng thêm sẫm.

Phá Nguyệt cảm giác được vết chai trong lòng bàn tay hắn nhẹ nhàng vuốt lên mép chân nàng, vừa ngứa vừa tê tê khiến nàng không khỏi thẹn thùng. Chuyện nam nữ tuy nàng biết nhiều nhưng chưa từng trải qua. Nàng giấu đi vẻ xấu hổ, ngược lại tỏ ra hồn nhiên giờ chân lên đạp vào ngực hắn: “Huynh buông ra!”

Một cú đạp của Phá Nguyệt lại làm máu Bộ Thiên Hành sôi sục. Hắn cười gian bắt lấy chân nàng, cưỡng ép đưa lên môi hôn nhẹ một cái. Toàn thân Phá Nguyệt run lên, trên mặt Bộ Thiên Hành cũng nóng bừng, trong lòng lại vô cùng thích thú. Đôi mắt đen sâu thẳm nhìn nàng cười khê.

“A! Ta cử động được rồi!” Phá Nguyệt đá xong mới phát hiện chân trái mình đã có cảm giác trở lại.

Bộ Thiên Hành rất vui. Hắn biết chân nàng bị đè, máu chảy không thông nên bị tê. Bây giờ cử động được thì không còn gì đáng ngại.

Phá Nguyệt đưa tay đẩy hắn ra, muốn ngồi dậy xem vết thương nhưng đời nào Bộ Thiên Hành bỏ qua? Hắn thả hai chân nàng xuống, lại kéo cả người nàng vào lòng. Miệng hắn kề sát tai nàng, tỏ vẻ trịnh trọng nói: “Đừng có lộn xộn, còn chưa hoàn toàn khỏi đâu! Không khéo sau này để lại di chứng cứ để ta ôm một lúc nữa đã.”

Phá Nguyệt bị hắn làm giật mình, nghe tới hắn nói ôm thêm một lúc, nhất thời vừa thẹn vừa buồn cười.

Miệng nói, môi Bộ Thiên Hành cũng chạm vào vành tai Phá Nguyệt, rất mềm rất thơm. Nhìn thấy gương mặt nàng ửng hồng, ngoan ngoãn dựa vào ngực mình, hắn không kềm được hé môi ngậm lấy vành tai nàng.

Toàn thân Phá Nguyệt bị chấn động, khe khê rên một tiếng, cả người mềm nhũn.

Bộ Thiên Hành từng hôn nàng, bây giờ ngậm tai nàng day day, không hiểu sao lại mê đắm, chỉ muốn không ngừng lặp đi lặp lại, chẳng lẽ nghiện rồi?

Như thể máu nóng trong người thúc giục, hắn mơn trớn men theo viền tai xinh đẹp, trượt xuống cổ Phá Nguyệt, khe hé răng cắn nhẹ. Phá Nguyệt bị hắn hôn đến mức đầu óc váng vất, cả người tê rần. Nàng đưa tay muốn đẩy hắn ra, lại bị hắn bắt lấy đè xuống giường.

Môi Bộ Thiên Hành chu du khắp gương mặt nàng, lưu luyến hôn trên hõm cổ thanh mảnh. Hạ thân hắn cũng bắt đầu căng cứng.

Thâm tâm hắn từ lâu đã nhận định Phá Nguyệt là thê tử tương lai của mình, giờ phút này có trời mới biết hắn muốn làm chuyện này với nàng bao nhiêu. Nhưng từ khi hắn tự ước định trong lòng, đã hạ quyết tâm phải yêu nàng, bảo vệ nàng, không để nàng chịu thiệt thòi, không danh không phận đi theo hắn.

Vì vậy hắn cố gắng đè nén dục vọng, môi miệng quyến luyến rời da thịt thơm mềm trơn mịn. Hắn thu tay lại, ôm nàng vào ngực thật chặt.

“Hôn lâu rồi... cũng buồn ngủ rồi. Chúng ta ngủ đi.” Hắn cố tình ngáp một cái.

Dĩ nhiên Phá Nguyệt bị hắn hôn đến thần hồn điên đảo, lơ mơ rúc người vào ngực hắn, trong lòng tràn đầy mật ngọt. Có điều nàng không biết, cái kẻ xử nam hai mươi bốn tuổi này phải rất vất vả mới kềm chế được dục vọng đêm nay biến nàng thành người của hắn. Nàng đơn giản nghĩ đây chỉ là một lần ôm hôn thân mật.

Nghe tiếng tim hắn đập ‘thình thịch’ trong ngực, Phá Nguyệt chậm rãi thả lỏng bản thân, an ổn chìm vào giấc ngủ.

Bộ Thiên Hành bồn ba suốt đêm, lại liên tục vận chân khí giúp nàng chữa thương, cũng hơi mệt mỏi. Hắn ôm nàng mơ màng ngủ một lát. Trong lúc chập chờn cúi đầu xuống nhìn, phát hiện nàng vẫn ngủ say như cũ.

Thế là hắn lại khê hôn lên mặt nàng, sau đó xuống giường ra ngoài đun một ấm nước. Bộ Thiên Hành xốc chăn lên, dùng nước ấm lau vết máu trên đùi nàng cho sạch. Kế tiếp nhóm thêm lò lửa sưởi ấm căn phòng.

Lúc hắn làm xong hết thấy, Phá Nguyệt ngủ mê trở người thành hình chữ ‘đại’ (大), một nửa bên chân rũ xuống dưới giường. Hắn không khỏi phì cười, tỉ mỉ giúp nàng dèm chăn. Nhìn dung nhan ngủ say của nàng, hắn tự cười bản thân đây là lần đầu tiên hắn chăm sóc người khác. Đối tượng còn là một cô gái, vậy mà trong lòng hắn lại có một cảm giác an bình không tên.

Hắn để nguyên quần áo nằm xuống đất, cách cái giường chỉ chừng một thước. Nhắm mắt nằm một lúc, lại mở ra. Hắn thò tay vào trong chăn, lần tìm bàn tay mềm mại nắm lấy. Tỉ mỉ ngắm nhìn gương mặt nàng một hồi, lại hôn thêm mấy cái mới thỏa lòng ngủ thiếp đi.

Phá Nguyệt ngủ đến nửa đêm, bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc.

Nàng nằm mơ thấy Nhan Phác Tông.

Trong giấc mơ, nàng trở lại kinh thành. Nàng mặc chiếc váy bằng lụa mỏng mà hắn yêu thích, mang yếm đỏ tươi nằm trên giường. Gương mặt hắn thấp thoáng nụ cười ngồi cạnh nàng. Một tay cầm quyển sách chăm chú đọc. Tay còn lại khoác lên eo nàng, nhẹ nhàng vuốt ve...

Khung cảnh thanh bình nhưng lại khiến người ta sợ hãi, chỉ khiến cõi lòng nàng chết lặng, sau lưng đổ toản mồ lạnh.

Đến lúc nàng mở mắt ra, khung cảnh đầu tiên là căn phòng ngập ánh trăng, ngọn lửa ấm áp cháy trong lò. Mà một tay mình gác trên mép giường, bị bàn tay to của ai đó nắm thật chặt. Tay người đó rất ấm. Độ ấm phảng phất truyền từ cánh tay thấm vào tim nàng.

Men theo ánh sáng trong lò nhìn lại, gương mặt Bộ Thiên Hành trong bóng đêm có một vẻ đẹp anh tuấn, mông lung khác thường. Thân hình cao lớn nằm trên đất, hàng mi rậm khép chặt, hơi thở đều đặn.

Tâm tình Phá Nguyệt dần an tĩnh.

Có lẽ là nàng thích hắn.

Dường như là rất rất thích, càng ngày càng thích.

Nàng bắt giác nghiêng người, duỗi tay còn lại nhẹ nhàng vuốt vầng trán cao của hắn. Thì ra gương mặt hắn lúc không cười là như vậy. Anh tuấn uy vũ, hiên ngang hơn bất cứ người con trai nào nàng từng gặp.

Đầu ngón tay nàng men theo sống mũi cao thẳng xuống dưới. Trái tim Phá Nguyệt khê run. Lúc này nàng mới biết, thì ra mình cũng muốn thân mật với hắn. Bấy giờ đêm tối, thừa dịp hắn ngủ mà tùy tiện ‘khinh bạc’. Cảm giác này rất khẩn trương, cũng rất kích thích.

Nhưng ngón tay nàng vừa chạm tới bờ môi ấy, hàng mi dài khê rung, đôi mắt đen như mực từ từ mở ra.

Tay Phá Nguyệt dừng giữa không trung.

Không phải nàng không đoán được hắn sẽ tỉnh. Hắn luôn là người có cảnh giác à.

Được rồi, nàng thừa nhận, thật ra nàng cũng có chút... điếc không sợ súng.

Ánh mắt giao nhau, đôi đồng tử đen trong mắt Bộ Thiên Hành sẫm lại. Động tác nhanh như cắt, lại vô cùng dịu dàng ôm lấy eo nàng kéo xuống.

Phá Nguyệt lọt thỏm vào lồng ngực hắn, tim đập như sấm. Nàng nghe được, tim hắn cũng đập nhanh giống nàng.

Nàng vừa ngẩng đầu, đôi môi mát lạnh đã phủ xuống.

Phá Nguyệt không biết, đối với một người đàn ông đang ôm người phụ nữ mình yêu trong lòng mà bắt hắn phải nhận, là chuyện khó khăn biết bao nhiêu. Bây giờ nàng tự dâng mình tới cửa, thử hỏi Bộ Thiên Hành làm sao bỏ qua?

Dáng vẻ lười nhác và khôi hài lúc trước hoàn toàn biến mất. Trên gương mặt hắn không có một chút ý cười, ánh mắt đen còn thâm hơn cả bóng đêm ngoài kia. Một tay hắn ôm lưng nàng, một tay vịn eo, khóa chặt trong ngực khiến nàng không thể cựa cựa. Môi hắn mãnh liệt khuấy đảo trong miệng nàng. Như thể kềm chế quá lâu, một khi bùng nổ thì khó mà khống chế. Phá Nguyệt bị hắn ôm rất chặt, chỉ có thể để mặc hắn tùy ý tàn sát.

Hắn mút lấy hai vành môi non nớt. Cái lưỡi như ngọn lửa nóng bỏng liếm láp từng tắc hơi thở, xâm chiếm miệng nàng. Hơi thở hắn vô cùng gấp gáp, càng hôn càng mãnh liệt, càng hôn càng cảm thấy không đủ. Bỗng nhiên hắn lật người áp nàng xuống dưới thân, hai tay trói chặt tay nàng, khiến nàng không thể động đậy. Thuận theo bản năng, môi hắn rời khỏi môi nàng men theo gương mặt trượt xuống dưới.

Đầu óc Phá Nguyệt tê liệt. Cả người nàng chìm trong hơi thở nóng như lửa của hắn, bên dưới tự nhiên nóng ran bức bối. Nàng khó chịu uốn người, hô hấp dồn dập, trong lòng lại có một nỗi sợ hãi không tên.

Bộ Thiên Hành cảm giác được nàng động tình, không khỏi hờn phách điên đảo. Trời đông giá rét, trai đơn gái chiếc tâm đầu ý hợp, máu trong huyết quản hắn càng sôi sục, lý trí bị ném lên tuốt chín tầng mây. Một bàn tay đập lên ngực nàng, nhẹ nhàng xoa nắn. Bàn tay còn lại chậm rãi sờ lên cặp mông tròn lẳn.

Tinh thần Phá Nguyệt hoàn toàn hỗn loạn, nàng miễn cưỡng bật ra một tiếng: “Dừng... sờ loạn...”

“Ừm.” Hắn thấp giọng đáp, lấy tay ra. Phá Nguyệt tưởng hắn dừng tay, nhẹ nhàng thở ra, không hiểu sao lại có một chút cảm giác mất mát. Không ngờ chỉ một lát sau, một bàn tay lặng lẽ luồn vào trường sam của nàng, lần đến trong yếm. Khoảnh khắc chạm vào hai gò bồng đảo, ánh mắt hắn rõ ràng tối sầm lại. Miệng ngậm chặt cánh môi hồng đào của nàng, bàn tay to bắt đầu xoa nắn.

“Sao có thể mềm mại như vậy...” Hắn hừ khê trong cổ họng.

“Dừng sờ...”

Sự chống cự của Phá Nguyệt hoàn toàn vô tác dụng, lại càng kích thích khát khao của Bộ Thiên Hành. Cứ thế quấn lấy nhau một lúc lâu, Bộ Thiên Hành mới hít sâu một hơi, lắc đầu bật cười, ôm nàng đặt lên giường. Hắn đắp chăn cho nàng xong mới ngồi xuống cạnh giường, yên lặng ngắm nghía Phá Nguyệt.

Quần áo hai người lộn xộn, vẫn còn thở hổn hển. Bộ Thiên Hành nhìn sắc mặt ửng đỏ của nàng, đã rất thỏa mãn. Hắn áp một tay nàng vào tay mình, khàn giọng nghiêm túc nói: “Nguyệt nhi, ta không thể để nàng chịu uất ức. Qua ít ngày nữa, chúng ta thành thân.”

Phá Nguyệt sững sờ.

Tuy nàng đã xác định tình cảm với Bộ Thiên Hành, nhưng dù sao nàng vẫn mang tư tưởng của người hiện đại. Tốt thì tốt, yêu thì yêu, nhưng tuyệt đối chưa nghĩ đến chuyện kết hôn. Lúc này thấy thái độ hắn kiên quyết nói muốn cưới nàng, trong lòng tuy vô cùng ngọt ngào nhưng lại cảm thấy sự việc tiến triển quá nhanh. Nhưng nghĩ lại, chuyện thành thân đâu có dễ dàng như vậy, nên cũng thả lỏng.

Không ngờ sau đó hắn liền gỡ thói cũ, không chút đứng đắn cầm tay nàng tản mạn nói tiếp: “... Chờ đến lúc nàng thành nương tử của ta, chúng ta lại tiếp tục chuyện vừa rồi, nhất định ta sẽ không dừng lại.”

Hai má Phá Nguyệt nóng bừng, ngẩng đầu nhìn hắn. Tuy ngoài mặt tỏ vẻ giễu cợt, nhưng hai gò má cũng đỏ ửng, lọt vào mắt nàng vô cùng đáng yêu. Nàng không nhịn được bật cười. Thầm nghĩ thì ra huynh cũng xấu hổ giống ta! Còn giả bộ cái gì!

Tự nhiên nhớ đến một chuyện, nàng vội nói: “Có một chuyện chúng ta phải nói rõ. Muội biết đàn ông ở đây quen tam thê tứ thiếp, nhưng muội không đồng ý.”

Bộ Thiên Hành không ngờ nàng nói chuyện này, ý cười càng đậm: “Ta trước kia chưa từng nhìn qua cô gái nào, sau này cũng không còn tâm tư liếc mắt cô nào khác — nàng cứ yên tâm gả cho ta.”

Lời nói ngọt như mật làm Phá Nguyệt vô cùng cảm động. Nàng nhồm dẩy hôn nhẹ lên môi hắn.

Đây là lần đầu tiên nàng chủ động hôn hắn, làm sao hắn có thể dễ dàng bỏ qua cơ hội này? Hắn bắt lấy eo nàng, ôm nàng vào ngực, lại cúi xuống giằng vò đôi môi mềm mại. Chỉ mong đêm dài vô tận, vĩnh viễn không có kết thúc.

Trong lúc hai người tình ý lai láng, một giọng cười trầm thấp phảng phất chọc thủng màn đêm lạnh giá, từ xa xăm bên ngoài truyền đến:

“Hay thật, hay thật! Tình chàng ý thiếp mặn nồng như thế, thật khiến bọn quan không đành lòng chia cắt các người, từ nay âm dương cách trở.”

37. Chương 37

Bao nhiêu cảm xúc ngọt ngào bỗng chốc tan thành mây khói. Toàn thân Nhan Phá Nguyệt phảng phất bị tạt nước, hơi lạnh xộc vào tim. Nỗi sợ tựa bóng đêm u ám vây quanh, cổ họng tắc nghẽn, hít thở không thông.

“Nhan... Nhan Phác Tông...” Giọng nàng run run.

Bộ Thiên Hành cũng nhận ra giọng nói của Nhan Phác Tông, thâm kinh hãi — Bộ Thiên Hành luôn tự tin thính lực mình nhạy bén hơn người. Đêm nay tuyết phủ rất dày, bất kỳ động tĩnh nào cũng không lọt khỏi tai hắn. Không ngờ Nhan Phác Tông di chuyển trên tuyết mà không hề có tiếng động. Nghe cách hắn nói chuyện, dường như đã ở bên ngoài một lúc lâu rồi mới cất giọng mỉa mai.

Bộ Thiên Hành nhanh chóng quyết định, bật dậy lao tới cạnh Phá Nguyệt, kề sát tai nàng dặn dò bằng âm thanh bé đến mức không thể nghe thấy: “Nàng ra cửa sau, cưới Đạp Tuyết đi trước. Ta ở lại chặn hắn.”

Phá Nguyệt chần chừ — Nếu nàng đi, để gì Nhan Phác Tông không chặt Bộ Thiên Hành thành mấy khúc? Nhưng nàng ở lại, thì giúp được gì?

Thấy nàng không phản ứng, mặt Bộ Thiên Hành trầm xuống: “Còn sững sờ gì nữa! Đi nhanh!” Hắn vội đẩy nàng ra cửa sau. Phá Nguyệt mắt đà lảo đảo mấy bước, lòng đau như cắt.

Giọng nói lãnh đạm ngoài cửa lại truyền tới: “Chạy? Hai người các người, ở lại hết cho ta!”

Nỗi sợ mãnh liệt ập tới. Phá Nguyệt cắn răng, quay đầu chạy ra cửa sau. Bộ Thiên Hành thấy nàng chịu đi, liền rút đao Minh Hồng, phá cửa ra ngoài. Ánh đao loang loáng như hoa tuyết múa lượn, xé gió chém về hướng Nhan Phác Tông.

Trong màn mưa tuyết, Nhan Phác Tông lẳng lặng đứng chấp tay. Gương mặt thanh lãnh, phong thái khoan thai. Dường như hắn hoàn toàn không coi ánh đao hung hãn của Bộ Thiên Hành ra gì. Nhan Phác Tông giờ trường kiếm trong tay lên, nhẹ nhàng đỡ lấy!

Bộ Thiên Hành bị một chiêu tùy ý phá giải đao pháp này làm cho chấn động, khí huyết cuộn lên ngực. Hắn thâm kinh hãi — Minh Hồng đao chém sắt như chém bùn. Một khi hắn dùng toàn lực xuất chiêu, đến nay chưa từng gặp đối thủ ngang tầm. Không ngờ Nhan Phác Tông chỉ dùng một thanh kiếm bình thường, còn chưa lấy khỏi vỏ đã dễ dàng chặn đứng kinh lực của hắn!

Cao thủ so tài, chỉ một chiêu đủ biết thực lực. Giờ phút này Bộ Thiên Hành vô cùng rõ ràng công lực đối phương cao hơn mình nhiều, sâu không lường được.

Hắn chinh chiến nhiều năm, lần đầu tiên gặp được đối thủ như vậy. Bốn mắt va chạm, Bộ Thiên Hành cảm nhận được hàn ý ngưng tụ trong mắt đối phương, sát khí ngùn ngụt.

Nếu người khác đụng phải ánh mắt như Tu La vương này, bảo đảm ai cũng kinh hồn bạt vía. Ngược lại Bộ Thiên Hành nhìn thấy sát khí trong mắt Nhan Phác Tông, ngạo khí trong lòng càng bị khuấy động. Hắn thâm vận nội công lên tay. Chỉ cần giữ chân Nhan Phác Tông là Phá Nguyệt có thể thoát thân, mình chết thì có ngại gì? Thế là Bộ Thiên Hành biến đổi chiêu thức, xuất một chiêu chữ ‘Triển’ (). Một đao chém ra hóa thành ngàn vạn ảnh, phủ xuống người Nhan Phác Tông.

Vừa rồi Nhan Phác Tông ở ngoài phòng nghe được mấy câu, đã nảy sinh ý định giết Bộ Thiên Hành. Không ngờ hai bên mới so một chiêu, gan bàn tay hắn đã bị chấn động ê ẩm. Hắn thâm nghĩ tên tiểu tử này tuy tuổi còn trẻ, tu vi lại cao như thế, không thua mình lúc hai mươi tuổi là bao. Thế là sát ý lại càng tăng lên.

Bộ Thiên Hành dốc hết toàn lực thi triển, chiêu thức mạnh mẽ linh hoạt như nước chảy mây bay. Cho dù võ công Nhan Phác Tông hơn xa Bộ Thiên Hành, nhưng muốn lập tức bắt người đâu phải chuyện dễ.

Nhưng Nhan Phác Tông nào phải kẻ thích dây dưa? Một bên giao đấu với Bộ Thiên Hành dưới mái hiên, đồng thời tai vẫn chú ý theo hướng tiếng ngựa chạy của Phá Nguyệt. Hình như nàng đã đi xa. Hắn biết không thể kéo dài, tiếng gió rít lên, kiếm rút khỏi vỏ. Trong nháy mắt, thân ảnh Nhan Phác Tông vọt lên như ma quỷ, lao vào phá vỡ thế trận đao pháp loang loáng của Bộ Thiên Hành.

Phá Nguyệt cười Đạp Tuyết chạy như điên dưới ánh trăng. Đường núi gập ghềnh, tuyết đọng trơn trượt. Ngược mắt nhìn chỉ thấy một vùng trắng xóa, khung cảnh vắng vẻ thê lương. Tiếng đánh nhau sau lưng dần lùi xa, lòng nàng lại càng rối loạn. Nàng không dám nghĩ đến Nhan Phác Tông sẽ tra tấn Bộ Thiên Hành ra sao! Nàng cũng không dám nghĩ, nếu Bộ Thiên Hành vì cứu nàng mà chết, nàng làm sao sống hết quãng đời còn lại?

Trong lúc nàng vô cùng đau khổ, chợt nghe tiếng người từ xa xa vọng lại: “Nguyệt nhi, quay lại.”

Rõ ràng là rất xa, lại dường như ở sát bên tai, thì thầm gọi nàng. Toàn thân Phá Nguyệt cứng đờ, ghìim cương ngựa dừng bước.

Lại nghe tiếng người đó chậm rãi nói: “Ta đếm một tiếng, thì bẻ một chiếc xương của tên tiểu tử này. Đếm đến mười mà nàng không quay lại, đừng trách ta moi tim gan hắn. Một!”

Toàn thân Phá Nguyệt run lên.

Bóng đêm tĩnh lặng, khoảng cách xa như vậy thế nhưng dường như nàng lơ mơ nghe được tiếng rên khê. Là ảo giác, nhất định là ảo giác. Làm sao nàng có thể nghe thấy?

Nhưng quả thật nàng nghe được.

Chính là Bộ Thiên Hành, cắn răng bật ra tiếng kêu cực thấp.

Khó mà nghe thấy, nhưng nàng nghe được.

Phá Nguyệt cảm giác tim nàng bị con dao bén ngọt chậm rãi cắt một nhát. Nàng không kịp suy nghĩ, đã buột miệng kêu to: “Đừng tổn thương huynh ấy! Đừng giết huynh ấy! Ta về!”

Nàng còn chưa thúc ngựa, Đạp Tuyết giống như linh cảm được Bộ Thiên Hành đang nguy khốn, hí một tiếng dài, quay đầu phi về hướng ngôi nhà nhỏ.

Bóng đêm tĩnh mịch.

Mỗi lúc một đến gần.

Tầm nhìn mơ hồ sau làn nước mắt, Phá Nguyệt lơ mơ thấy bóng dáng cao ráo của Nhan Phác Tông. Hắn đứng sừng sững, một tay bóp chặt cổ họng người nọ giờ lên cao!

Gương mặt người đó nhăn nhúm, khoe môi chảy máu, hai mắt đen trùng to. Chính là Bộ Thiên Hành! Bộ Thiên Hành vừa nhìn thấy Phá Nguyệt trở về, không kềm được cơn giận khàn giọng gào lên: “Nàng quay lại làm gì!”

Nhan Phác Tông nở nụ cười rét buốt, siết chặt bàn tay khiến câu nói của Bộ Thiên Hành tắc nghẽn giữa chừng, gương mặt tái mét vì hít thở không thông.

Lưng ngựa xóc nảy như sóng dồn. Phá Nguyệt còn chưa tiếp cận bọn họ, bỗng dưng Đạp Tuyết nhảy chồm lên khiến nàng mất thăng bằng té xuống đất. Ngẩng đầu lên chỉ thấy Đạp Tuyết giờ hai vó trước giẫm vào người Nhan Phác Tông!

Bộ Thiên Hành hoảng hốt. Nhan Phác Tông nghiêng người lạnh lẽo nhìn vó ngựa hạ xuống. Chân mày một chút cũng không động, bình tĩnh nâng tay chưởng mạnh một cái vào bụng ngựa.

Đạp Tuyết hự một tiếng, ngã rầm sang bên. Bốn chân cứng ngắc, cả người co giật trong chốc lát rồi xụi lơ.

Phá Nguyệt không thể ngờ Nhan Phác Tông chỉ dùng một chưởng đã đánh chết Đạp Tuyết. Tim gan như nhói như có người cào xé. Quay sang lại thấy sắc mặt Bộ Thiên Hành không còn chút máu, đau đớn đến thở cũng khó khăn. Toàn thân nàng ê ẩm vì bị văng mạnh xuống đất. Phá Nguyệt miễn cưỡng đứng dậy, gục dưới chân Nhan Phác Tông. Hai tay nàng ôm lấy chân hắn, nước mắt tuôn giàn giụa: “Thả huynh ấy ra! Ta van người, hãy thả huynh ấy! Ta đi với người, thề cả đời này không trốn chạy! Ta van người!”

Nhan Phác Tông chưa bao giờ thấy nàng khóc lóc cầu xin như thế. Hắn cúi đầu liền bắt gấp gương mặt nhỏ nhắn lộ lem, tràn đầy bi thương tuyệt vọng. Tim hắn như bị ai nhéo một cái. Cảm giác này rất kỳ lạ, vừa có chút hứng thú, vừa có chút xót xa, nhưng trên cả là cảm giác hài lòng thỏa mãn. Nhưng một chút hứng thú này không đủ làm hắn nguôi cơn giận.

Hắn vươn cánh tay dài, dễ dàng túm lấy nàng từ dưới đất kéo lên. Sau đó ôm eo Phá Nguyệt, khóa chặt cả người nàng vào ngực hắn.

Hai chân Phá Nguyệt lơ lửng trên không, người bị hắn ôm, mặt dán sát vào ngực Nhan Phác Tông. Nàng mờ mịt quay đầu, bắt gặp đôi mắt vằn đỏ của Bộ Thiên Hành đang nhìn mình, trong mắt là nỗi đau lẫn uất hận không nói nên lời. Giống như thủy triều cuộn trào mãnh liệt, phủ chụp lấy nàng trong nháy mắt.

Giọng nói Phá Nguyệt an tĩnh một cách kỳ lạ.

Không chỉ là an tĩnh, giọng nói của nàng còn dịu dàng, êm ái không thể tưởng tượng.

Đó là giọng nói của người tâm chết thành tro tàn, tình nguyện dấn thân vào địa ngục.

“Cha, cha thả hắn được không?” Nàng áp má vào ngực Nhan Phác Tông, thân thể mềm mại không xương. “Nguyệt nhi không dám nữa. Cha thả hắn, chúng ta về kinh thành đi.”

Nhan Phác Tông chưa bao giờ nghe giọng nàng ngọt ngào, êm ái đến thế. Hắn ngẩn người, sau đó nhướng mày cười với nàng: “Không được. Hắn phải chết.”

Toàn thân Phá Nguyệt cứng đờ, lại nghe Nhan Phác Tông nhàn nhạt nói tiếp: “Dám đụng đến nữ nhân của ta, sao ta có thể để hắn chết một cách dễ dàng?”

Nhan Phác Tông vung tay, thân hình cao lớn của Bộ Thiên Hành bị vút đi như miếng giẻ rách, đâm sầm vào trên tường. Bức tường sụp xuống trong nháy mắt, cả người Bộ Thiên Hành bị chôn dưới đồng gạch vụn.

“Súc sinh...” Một giọng nói khàn khàn cất lên từ trong đồng đồ nát. Không ngờ Bộ Thiên Hành vẫn còn gượng dậy, bò ra từ đồng hoang tàn, tay cầm đại đao muốn tiến lên. Nhan Phác Tông cười nhạt, phóng thanh kiếm về phía Bộ Thiên Hành.

Bộ Thiên Hành khàn giọng gầm nhẹ, trường kiếm đâm xuyên qua ngực. Lực đạo to lớn trên thanh kiếm kéo theo thân thể Bộ Thiên Hành ngược vào trong phòng, cắm thẳng lên tường. Một kiếm này của Nhan Phác Tông không chỉ đâm trúng Bộ Thiên Hành, mà còn xuyên qua huyết đạo của hắn. Cho dù Bộ Thiên Hành có rút được kiếm ra, cũng không thể di chuyển.

Nhan Phá Nguyệt không biết Bộ Thiên Hành còn sống hay đã chết. Nàng vừa sợ vừa phẫn nộ, túm chặt lấy cổ áo Nhan Phác Tông: “Người giết huynh ấy? Người dám giết huynh ấy!”

Nhan Phác Tông chớp lấy cổ tay nàng vặn nhẹ. Chỉ nghe một tiếng ‘răng rắc’, tay Phá Nguyệt bị trật khớp, đau không chịu nổi. Hắn thấy chân mày nàng nhú chặt, không biết vì sao trái tim hơi co rút, có chút vui sướng, và cả một chút... đau lòng. Hắn ngược nhìn sắc trời tối sẫm, bỗng nhiên bỗng nàng lên, khẽ nói: “Ta không giết hân.”

Phá Nguyệt ngẩn ra, lại nghe hân dùng chất giọng ôn hòa nói với mình: “Hân dám chạm vào nàng, sao ta có thể để hân chết dễ dàng như thế? Ta đâm huyện Kiên Tĩnh của hân, bây giờ hân đau đến mức muốn ngất xỉu cũng không được, chỉ có thể mở to hai mắt mà nhìn.”

Đáy lòng Phá Nguyệt bỗng chốc chết lặng, một dự cảm chẳng lành trào lên. Nàng liều mạng giãy dụa, lại bị Nhan Phác Tông ôm chặt.

Quả nhiên, hân ôm nàng chậm rãi đi về phía gian phòng, giọng nói không phân biệt được vui hay giận: “Cha đã đợi quá lâu. Nếu chờ thêm nữa, cha chỉ sợ sẽ tổn thương Nguyệt nhi. Hôm nay cha phá thân Nguyệt nhi, để tên tiểu tử này ở bên cạnh xem, đau đớn thống khổ từ từ chết đi, được không?”

Hân giơ chân đá văng cửa phòng, quét mắt nhìn Bộ Thiên Hành bị dính trên tường, tiến lại gần giường.

Bộ Thiên Hành ở trong góc nhìn Nhan Phác Tông đặt Phá Nguyệt lên giường, thân hình cao lớn chậm rãi phủ xuống, chỉ cảm thấy trong đầu mình dường như có người dùng một thanh đao nóng chảy không ngừng khuấy đảo. Hân muốn gào thét nhưng cổ họng không phát ra tiếng. Muốn xông tới nhưng cả người không thể nhúc nhích.

Hân vô cùng đau đớn, không phải cảm giác đau da thịt, mà là trong lòng hân phảng phất bị ngọn lửa nóng rực thiêu đốt. Ý thức Bộ Thiên Hành nửa tỉnh nửa mê, mơ màng định thần chỉ thấy bàn tay to của Nhan Phác Tông đang cầm lấy bàn chân nõn nà như ngọc, mà hai chân nàng giãy dụa không ngừng lại bị hân đè chặt.

‘Păng’ một tiếng, phảng phất có sợi dây trong đầu Bộ Thiên Hành bị giật đứt. Hân cảm thấy huyết mạch trong người lũ lượt dồn lên mặt.

“A —” Bộ Thiên Hành đau đớn rống lên, bỗng phun ra một ngụm máu. Hai vai run bần bật, bàn tay từ từ rút thanh kiếm cắm trên người mình.

Phải cứu nàng! Phải cứu nàng!

Ý niệm này như ngọn lửa hừng hực thiêu đốt trong đầu Bộ Thiên Hành. Hân quên đau đớn, quên cả hiểm nguy, trong mắt chỉ có thân thể Phá Nguyệt không ngừng giãy dụa, dầm nát tim hân. Bộ Thiên Hành không biết bản thân dưới tình thế cấp bách, chân khí di chuyển ngược chiều mới mở được huyết đạo bị phong tỏa. Hân cũng không thêm nghĩ, hân xông lên một lần, sẽ bị Nhan Phác Tông dẫm nát dưới chân một lần. Ánh mắt lo lắng, mồ hôi khóa chặt đáng người vùng vẫy trong tuyệt vọng. Cơn phẫn nộ cùng ý muốn giết người như lửa bén trong rừng khô, mãnh liệt đốt cháy toàn thân hân.

Nhan Phác Tông liếc mắt, bắt gặp Bộ Thiên Hành đang tiến lại gần như kỳ tích. Nhưng trong mắt Nhan Phác Tông, cho dù Bộ Thiên Hành có phá giải được huyết đạo thì cũng chỉ là con sâu cái kiến. Thậm chí hân không thêm để mắt, chỉ cúi đầu nhìn Phá Nguyệt như trước, đợi Bộ Thiên Hành đến gần thì tung một chưởng đánh chết là được.

Người con gái nằm trong lòng hân giãy dụa kịch liệt. Nàng càng giãy dụa, hân càng muốn tạo cho nàng ấn tượng đêm đầu khó quên. Vốn hân có thể điểm huyết nàng, muốn làm gì thì làm. Nhưng không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, hân lại muốn nhìn dáng vẻ tức giận của nàng, muốn nhìn nàng mang hết sức lực ra vẫn không thể chống cự nổi.

‘Rẹt —’ Nhan Phác Tông xé toạc thân trên áo nàng, bộ ngực sữa trắng trẻo lộ ra ngoài hơn phân nửa. Máu dồn lên mặt, Phá Nguyệt giơ tay chưa bị thương muốn giáng cho hân một cái tát nhưng bị Nhan Phác Tông dễ dàng bắt được, lại ‘răng rắc’ một tiếng. Tay nàng bị sai khớp, cả hai tay đều không thể cử động.

Phá Nguyệt đau đớn hét lên, giơ chân đá vào ngực Nhan Phác Tông. Hắn thuận thế bắt lấy hai chân nàng, kéo soạt một cái, váy bị xé tới tận bắp đùi. Đôi chân dài, trắng như tuyết lộ ra. Nơi tư mật đẹp đẽ chỉ còn cách một lớp quần lót, muốn chiếm hữu dễ như trở bàn tay.

Ánh mắt hắn thăm lại, tinh thần dường như có chút hốt hoảng. Hắn giơ tay đang muốn chạm vào, chợt nghe phía sau có luồng gió mạnh ập tới. Hắn thẫn thờ lạnh trong lòng, không thèm quay đầu giơ tay lên đỡ. Ai ngờ một chưởng của hắn lại đánh trúng thứ gì đó lạnh lạnh. Âm thanh ‘choang’ giòn giã vang lên, chất lỏng lạnh như băng trơn trượt bắt ngờ tóe lên người hắn và Phá Nguyệt, không kịp phòng ngự.

Nhan Phác Tông ngửi mùi trên người, cảm thấy có gì đó không ổn. Hắn vội liếc nhìn Phá Nguyệt, toàn thân nàng cũng trơn ướt như mình. Một tay lau mặt, hắn giận dữ quay đầu lại.

Chỉ thấy gương mặt Bộ Thiên Hành trắng bệch, máu chảy thành dòng trên vai, ánh mắt dữ tợn như ác quỷ địa ngục. Thứ Bộ Thiên Hành vừa ném vào Nhan Phác Tông, chính là thùng dầu cải Phá Nguyệt dùng để nấu ăn. Hiện giờ hai tay Bộ Thiên Hành cầm hai cây đuốc, không đợi Nhan Phác Tông hoàn hồn, Bộ Thiên Hành cố sức ném cây đuốc bên tay phải về phía hắn.

Nhan Phác Tông nhảy lên lùi về phía sau, nhẹ nhàng né tránh. Bộ Thiên Hành chớp lấy thời cơ, sải một bước dài tiến tới, ôm lấy Phá Nguyệt lui về. Phá Nguyệt rơi vào ngực hắn, chỉ cảm thấy tâm can đều đau. Hai người tâm linh tương thông, thầm nghĩ hôm nay dù có cùng nhau chết ở đây cũng cam lòng.

Bộ Thiên Hành vốn là nỗ lực hết đà, hoàn thành xong mấy động tác này, cả người không còn chút sức lực nào, không thể di chuyển dù chỉ nửa bước. Nhưng hắn lại yếu ớt nở nụ cười, ho khan hai tiếng, cầm cây đuốc chỉ thẳng vào Nhan Phác Tông, trầm giọng nói: “Lão rùa đen, ngươi còn tiến tới, ta và nàng sẽ cùng chết trước mặt ngươi!”

38. Chương 38

Trong ánh lửa bập bùng, sắc mặt Nhan Phác Tông hiển hiện rõ tâm tình biến động.

Bất chợt hắn nhếch môi cười. Dưới cái nhìn đầy sát khí của Bộ Thiên Hành, và ánh mắt vừa căm hận vừa sợ sệt của Phá Nguyệt, Nhan Phác Tông thản nhiên cởi áo khoác lông cáo, lấy ra một cái khăn lụa sạch sẽ chậm rãi lau dầu dính trên mặt, trên tóc.

Sau đó hắn vẫn đứng yên, nhướng mắt quan sát hai người đối diện.

“Ngươi không thiêu chết được nàng.” Hắn quăng khăn lụa sang một bên. “Thân thủ ta nhanh hơn ngươi gấp mấy lần, chỉ cần ngươi động đậy, ta có thể đoạt nàng từ tay ngươi ngay lập tức. Nhiều lắm... thì chỉ cháy hồng chút dung mạo. Thân thể nàng vẫn là của ta. Còn ngươi, sẽ chết rất thảm.”

Bộ Thiên Hành hiểu, lời Nhan Phác Tông nói là sự thật. Nhan Phác Tông không vội tấn công, chính là sợ lửa làm phỏng Phá Nguyệt. Thế là Bộ Thiên Hành trầm giọng nói: “Ngươi có thể thử! Nàng đã quyết tâm chịu chết, ngươi không cần được đâu!”

Nhan Phác Tông không đáp, chỉ chăm chú nhìn Phá Nguyệt.

Quần áo nàng rách rưới, tay chân lộ ra ngoài như chú dê con trắng trẻo, yếu ớt không nơi nương tựa. Nhưng trong đôi mắt sâu như nước hồ thu lại tràn ngập kiên nghị. Ánh mắt bất khuất, lăm lăm cùng đáng người mãnh mai đan vào nhau khiến lòng hắn vừa hận vừa ngứa.

Thứ Nhan Phác Tông muốn, chính là hủy diệt phần kiên nghị của nàng. Nàng càng cương với hắn, hắn càng muốn làm nàng phải ngoan ngoãn nép bên chân hắn.

“Nguyệt nhi, nàng là người thức thời.” Hắn mỉm cười nói với nàng. “Nếu không phải Trần Tùy Nhạn chen ngang, chúng ta đã là vợ chồng. Ta yêu nàng thương nàng, để nàng hưởng vinh hoa phú quý cả đời, tội gì phải chịu nỗi khổ lang bạt kỳ hồ?”

(*Lang bạt kỳ hồ: sống đầu đường xó chợ, rày đây mai đó.)

Bộ Thiên Hành và Phá Nguyệt không ngờ Nhan Phác Tông bỗng nhiên mềm mỏng, đều khẽ giật mình.

Lại nghe hắn nói tiếp: “Bị phỏng sẽ rất đau, còn trở nên vô cùng xấu xí, khổ sở cả đời. Cha chỉ hận không thể nâng niu Nguyệt nhi trong bàn tay, làm sao nhẫn tâm để Nguyệt nhi chịu khổ như vậy? Nguyệt nhi ngoan, qua đây, cha không trách lỗi lầm cũ. Còn tên tiểu tử này, cha đồng ý với Nguyệt nhi, tha mạng cho hắn. Như thế mọi người đều vui vẻ, không phải tốt hơn sao?”

Mặc dù Bộ Thiên Hành bị nội thương rất nặng, nhưng từ khi khí huyết chảy ngược, nội tức lại dần thông thuận. Lờ qua tiếng lại này giờ cũng đủ để Bộ Thiên Hành khôi phục hai ba thành công lực.

Trong lòng Bộ Thiên Hành biết rõ, cơ bản là Nhan Phác Tông còn luyện tiếu dung mạo của Phá Nguyệt nên mới không tấn công.

Bộ Thiên Hành quyết định dùng sinh mạng mình mở một con đường sống cho Phá Nguyệt.

“Tốt. Ta cũng không muốn chết. Ta để nàng đi với người.” Bộ Thiên Hành chậm rãi nói. Này giờ Phá Nguyệt vẫn giữ im lặng, nghe Bộ Thiên Hành nói vậy, tuy giống với những gì nàng nghĩ nhưng lòng không khỏi xót xa.

Nhan Phác Tông nhếch mép cười khê. Tuy nhiên hắn vẫn duy trì cảnh giác, âm thầm đề phòng Bộ Thiên Hành. Bộ Thiên Hành tiếp tục nói: “Người lùi lại hai bước, ta muốn nói mấy câu với Nguyệt nhi.”

Dĩ nhiên Nhan Phác Tông có chút tức giận. Nhưng với hắn, cái mạng nhỏ của Bộ Thiên Hành đâu đáng giá bằng dung mạo xinh đẹp của Phá Nguyệt. Hắn kèm chế lửa giận, lùi về sau hai bước. Có điều ánh mắt vẫn lạnh giá quan sát hai người.

Bộ Thiên Hành thấy hắn lùi một khoảng mới bất ngờ chộp hai tay Phá Nguyệt, vặn cổ tay nàng mấy cái. Nàng đau đớn kêu lên, sau đó cảm giác được hai tay đã bình thường trở lại. Bộ Thiên Hành cúi đầu kề sát tai Phá Nguyệt, dùng giọng bé đến mức không thể nghe thấy: “Ta đẩy nàng, nàng phải chạy nhanh ra cửa sau. Nhớ không được quay đầu lại. Trên sườn núi có rất nhiều kho hàng bỏ trống, nàng trốn tạm mấy ngày. Người của Tiểu Dung không thấy ta về kho thóc, nhất định sẽ đi tìm.”

Phá Nguyệt nghe hắn nói vậy, lòng đau không kể xiết: “Vây còn huynh...”

Bộ Thiên Hành không đáp, chỉ im lặng nhìn Phá Nguyệt. Ánh lửa leo lét không soi rõ được gương mặt tuấn tú trắng bệch. Nhưng đôi mắt sáng rực như sao, ẩn chứa vô vàn tình cảm ấm áp lẫn kiên cường vững chãi.

Nước mắt nàng rơi như mưa. Làm sao Phá Nguyệt không đoán được tâm tư của Bộ Thiên Hành? Cây đuốc, dầu cải, nóc nhà sụp đổ, thân thể tàn tạ. Đây rõ ràng là hắn muốn cùng Nhan Phác Tông đồng quy vu tận!

(*Đồng quy vu tận: liều chết với kẻ địch)

Phá Nguyệt dịu dàng dùng bàn tay nhỏ nhắn của mình phủ lên bàn tay to, lạnh buốt đang cầm đuốc. Nhan Phác Tông ở cách đó không xa liền phát hiện có điều bất ổn. Hắn cho rằng nàng muốn xả thân liều chết, khẽ quát một tiếng: “Nguyệt nhi!”

Dường như Phá Nguyệt không nghe thấy. Nàng ngẩng đầu nói với Bộ Thiên Hành: “Xin lỗi... Lần này, muội không thể nghe theo huynh.”

Ánh sáng trong đôi mắt đen của Bộ Thiên Hành chợt tắt ngóm. Hắn bắt lấy tay nàng, nhưng nàng đã bước một bước về phía Nhan Phác Tông.

“Những lời ngươi nói là thật? Người đồng ý buông tha huynh ấy?” Nàng nghiêm giọng hỏi Nhan Phác Tông.

Nhan Phác Tông cười lạnh đáp: “Tất nhiên là ta hận không thể phanh thây hắn thành trăm mảnh. Nhưng mạng hắn làm sao sánh bằng dung mạo của Nguyệt nhi? Nguyệt nhi, nàng còn chờ gì nữa? Cha đây dù có giết ngàn người vạn người, nhưng những gì ta hứa với Nguyệt nhi, ta có bao giờ nuốt lời?”

Phá Nguyệt gật đầu — Nhan Phác Tông nói đúng, hắn chưa từng nuốt lời với nàng. Chỉ cần nàng qua đó, Bộ Thiên Hành sẽ được sống.

Nàng chậm rãi quay đầu nhìn Bộ Thiên Hành. Toàn thân Bộ Thiên Hành cứng ngắc như đá, tay vẫn nắm chặt tay nàng không buông. Làm sao có thể buông ra?

Nàng dịu dàng nói: “Bộ ca, là lỗi của muối. Tất cả đều do muối mới liên lụy huynh thế này. Huynh đừng thương cho tốt, xin đừng vì muối mà không cần mạng mình. Thật ra cũng không sao, hấn đối xử với muối rất tốt. Chúng ta chia tay ở đây thôi, huynh quên muối đi. Từ đây về sau là muối tự nguyện đi theo hấn. Tạm biệt huynh.”

Giọng nói Phá Nguyệt run rẩy truyền vào tai Bộ Thiên Hành khiến lòng hấn càng đau đớn.

Còn Nhan Phác Tông, lúc nghe nàng nói ‘hấn đối xử với muối rất tốt’, ‘muối tự nguyện đi theo hấn’ thì chợt mềm lòng. Trong đầu đột nhiên xuất hiện ý nghĩ. Nàng cũng không phải hoàn toàn không có tình cảm với mình. Chắc chắn là bị Thành Vương và tên tiểu tử này lừa gạt mới thay lòng đổi dạ. Ý nghĩ này làm hấn cảm thấy vui vui, trong lòng cũng hạ quyết định. Sau khi mang nàng trở về, hấn nhất định sẽ từ từ thuận phục thân thể lẫn tâm hồn nàng, nhất định không để nàng rời khỏi mình lần nữa.

Phá Nguyệt hất mạnh tay Bộ Thiên Hành ra, nhưng Bộ Thiên Hành đời nào chịu buông? Hấn kéo mạnh một cái, ôm nàng vào lòng.

Gương mặt Phá Nguyệt đầm nước mắt, cắn răng muốn đẩy Bộ Thiên Hành ra nhưng lại sợ động đến vết thương của hấn, thành ra chân tay luống cuống.

Bộ Thiên Hành cúi đầu ngậm lấy vành tai Phá Nguyệt, cũng là lần cuối cùng hấn có thể ngậm tai nàng, nghẹn ngào nói: “Đừng giãy, nàng đừng giãy! Nàng hãy nghe ta nói! Hôm nay ta không thể bảo vệ nàng, nhưng ta tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc. Mười năm, hai mươi năm, ta thề nhất định sẽ có một ngày ta trở thành Đại tướng quân, giết cái tên súc sinh này đón nàng về. Nếu không tuân thủ lời thề, trời tru đất diệt!”

Tim Phá Nguyệt đau như bị người ta từng xỏ, nhưng nàng ở trong lòng Bộ Thiên Hành cố nín khóc, mỉm cười: “Ừm... nhớ đừng để muối đợi lâu.”

Bộ Thiên Hành cũng cười, chậm chạp hạ cánh tay buông nàng ra.

Hai người tuy ở trong doanh trại lâu ngày phát sinh tình cảm, nhưng chưa đến mức thề sống chết có nhau. Lần này Bộ Thiên Hành vì nàng chịu chết, phần lớn là vì nghĩa khí và trách nhiệm. Mà Phá Nguyệt nguyện cùng hấn chết chung, cũng là vì nghĩa khí.

Tối nay xảy ra biến cố, phải đối mặt với sinh ly tử biệt thành ra tình cảm trong lòng hai người nhanh chóng nảy nở như thủy triều dâng cao.

Nhan Phác Tông chứng kiến hai người tình thâm không dứt, sắc mặt đã tối sầm từ lâu. Hấn lạnh nhạt lên tiếng: “Nguyệt nhi, qua đây.”

Phá Nguyệt rưng rưng quay đầu nhìn Nhan Phác Tông. Nàng cảm thấy rất sợ, nhưng không còn cách nào. Đang định bước tới thì trông mắt Nhan Phác Tông chợt động, hấn quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Một giọng nói già cả, trầm thấp truyền từ bên ngoài vào.

“Nhan lão đệ, nhiều năm không gặp, người vẫn khỏe chứ?”

Bộ Thiên Hành và Phá Nguyệt đều ngẩn ra. Tuy nhiên Bộ Thiên Hành phản ứng rất nhanh, lập tức kéo Phá Nguyệt trở lại.

Nhan Phác Tông nghe giọng nói này có hơi trầm tư. Chỉ một thoáng nhận ra, sắc mặt hấn khẽ biến.

Hấn lạnh lùng quét mắt qua đôi nam nữ ôm nhau trong góc tường, không vội trừng trị họ. Nhan Phác Tông thông thả bước đến cạnh cửa, cất cao giọng đáp: “Thì ra là Dương đại ca. Dương đại ca luôn lo chuyện võ lâm đại sự, sao hôm nay lại rảnh rỗi quan tâm đến chuyện nhà của tiểu đệ?”

Bộ Thiên Hành nghe được người họ ‘Dương’, lại là cao thủ trong võ lâm, tuổi tác còn cao hơn Nhan Phác Tông thì không khỏi ngạc nhiên.

Có khi nào là Đường chủ Hình đường Dương Tu Khổ?

Trừ gian diệt ác, Dương Tu Khổ xuất quỷ nhập thần?

Trong lòng Bộ Thiên Hành nhen nhóm mấy tia hy vọng. Nhưng thấy người tới dường như là người quen cũ của Nhan Phác Tông nên cũng không dám chắc.

Lại nghe giọng người nọ từ ngoài cửa sổ thở dài: “Nhan lão đệ, ta và người mười sáu năm rồi không gặp. Không ngờ hôm nay gặp nhau trong tình huống thế này. Người luôn làm việc chính nghĩa, là đại anh hùng mà ca ca bội phục nhất. Sao hôm nay lại làm trái luân thường, ép buộc hai đứa trẻ này vào đường cùng như vậy?”

Nhan Phác Tông cười lạnh nói: “Dương đại ca không biết rồi. Phá Nguyệt là ái thiếp ta nuôi lớn từ bé. Nàng bỏ trốn với Bộ Thiên Hành, ta tự mình bắt lại thì có gì gọi là làm trái luân thường? Hơn nữa bây giờ ta cũng không phải người trong võ lâm, Hình đường của Dương đại ca không chuyện gì không làm được, nhưng cũng không nên xen vào việc của bốn quan. Huynh nên đi đi, tránh tổn hại mối giao tình giữa hai chúng ta.

Trong lòng Bộ Thiên Hành vô cùng vui mừng, Phá Nguyệt cũng nhảy bèn nắm bắt chút manh mối. Hai người trao đổi ánh mắt, đều nhận ra hy vọng dấy lên trong mắt đối phương.

Dường như Dương Tu Khổ không hề e ngại Nhan Phác Tông, ông bình tĩnh đáp: “Bộ Thiên Hành và lão hủ có chút quen biết. Xin đại nhân nể mặt ta, bỏ qua cho bọn họ đi!”

Nhan Phác Tông khê nheo mắt: “Không được.”

Dương Tu Khổ thở dài nói: “Hình đường tuy thế đơn lực bạc, nhưng vì đạo lý, vì chính nghĩa quyết không sợ uy quyền quan lại. Đại nhân đã chấp mê bắt ngộ, vậy lão hủ đành phải tận sức đánh với đại nhân một trận.” Ông lạnh lùng quát lên: “Lão Tam, lão Ngũ, lão Thất, bao vây căn nhà! Lão Bát, lão Cửu, cứu người!”

(*Chấp mê bắt ngộ: u mê không tỉnh)

Nhan Phác Tông từ trước đã biết đối phương dẫn theo người, chỉ sợ ám vệ hắc hổ trí dưới chân núi đều bị khống chế hết rồi. Nhưng Phá Nguyệt đang ở trước mặt, bảo hắc hổ làm sao cam tâm thả đi? Nghe Dương Tu Khổ hạ lệnh bao vây tấn công, hắc hổ nhanh chóng phóng người tới chụp lấy vai Phá Nguyệt.

Bộ Thiên Hành xoay người ôm Phá Nguyệt vào trong ngực, đưa lưng về phía Nhan Phác Tông.

Chợt nghe tiếng gió như sấm rền, cùng một thân ảnh nhỏ gầy nhanh như tia chớp phá cửa sổ mà vào. Hai tay mãnh liệt đánh thẳng vào mặt Nhan Phác Tông.

Vẻ ngạo độc ngưng tụ trên mặt Nhan Phác Tông. Hắc hổ không tránh mà vận khí vào tay tiếp chiêu với người nọ. Hai người tay không tung một chưởng vào nhau trong không trung. Rõ ràng là yên tĩnh không tiếng động, vậy mà hình như không khí cuộn trào như bão tố vô hình. Bộ Thiên Hành và Phá Nguyệt bị sóng khí ấy đánh vào, đồng thời rên lên, miệng phun ra máu!

Bỗng nhiên từ bên cửa có người phụ nữ trung niên và một chàng trai trẻ nghiêng người bay vào, ôm lấy bọn họ cấp tốc vọt ra ngoài. Đến khi Phá Nguyệt định thần nhìn kỹ, thì nàng đã ở bên ngoài căn nhà.

Người phụ nữ kia thấy quần áo Phá Nguyệt rách rưới, chau mày cởi áo choàng khoác lên người nàng. Sau đó nhanh như chớp điểm mấy huyệt đạo chính trên người Bộ Thiên Hành, máu đang chảy lập tức chậm lại. Cô ta lại lấy ra kim sang dược và một bầu rượu, rửa sạch vết thương, bôi thuốc cho Bộ Thiên Hành. Động tác lưu loát, chỉ trong chốc lát đã xử lý ổn thỏa. Bộ Thiên Hành cảm kích nói: “Đa tạ!”

Chàng thanh niên kia lại cầm bầu rượu ném cho Bộ Thiên Hành: “Bộ Tướng quân uống đi để lấy lại tinh thần.” Bộ Thiên Hành vui còn hơn nhặt được báu vật, ngửa cổ uống một hơi. Hắc hổ cảm thấy tinh thần sảng khoái, dường như tay chân đã ấm áp, có lực trở lại. Hắc hổ vươn một tay ôm lấy Phá Nguyệt, vô cùng vui mừng: “Chúng ta... không phải rời xa!”

Tâm trạng Phá Nguyệt hết buồn lại vui, cảm xúc mãnh liệt dấy lên trong lòng. Nàng tựa đầu, vùi mặt vào ngực hắc hổ. Bỗng dưng cảm nàng bị hắc hổ bắt lấy, đôi môi Bộ Thiên Hành vội vã cúi xuống áp lên môi nàng. Vừa thoát khỏi hiểm nguy, Phá Nguyệt cũng vất hết mọi thứ ra khỏi đầu, nồng nhiệt đáp lại.

Một lát sau, Bộ Thiên Hành mới buông nàng ra. Ngẩng đầu lên thấy hai người vừa cứu họ ban nãy đứng ở rất xa, quay đầu đi nơi khác, dường như tránh ngại ngùng.

Bộ Thiên Hành không khỏi đỏ mặt, còn Phá Nguyệt không hề chú ý. Thời khắc sinh ly tử biệt, nàng đâu còn sức để ý đến ánh mắt người khác?

Hai người ôm nhau ngồi dưới đất. Ở đằng xa la tám con tuấn mã đen tuyền, lẳng lẳng đứng giữa trời tuyết bao vây ngôi nhà nhỏ. Thì ra vừa rồi trừ lão Bát và lão Cửu, Dương Tu Khổ dẫn theo tám người tất cả.

Dương Tu Khổ và Nhan Phác Tông còn ở lại trong nhà. Tiếng đánh nhau nặng nề mơ hồ vọng ra, lại không biết tình hình cụ thể ra sao.

Khoảng chừng nửa nén nhang thời gian trôi qua, bất chợt có tiếng nổ lớn. Hai thân ảnh mạnh mẽ như hai mũi tên từ ngôi nhà nhỏ bắn ra, phóng từ dưới đất lên cao hai ba trượng. Người cao to hơn chính là Nhan Phác Tông, người thấp bé đương nhiên là Dương Tu Khổ.

Hai người không ngừng giao đấu trong không trung. Đến một độ cao nhất định thì rơi xuống, đồng thời đánh ra một chưởng. Đánh bằng tay không thể nhưng tiếng động vang ra như sắt đá chạm nhau, chấn động núi non.

Sau một chưởng đó, hai người đồng thời tách ra, nhảy ngược về sau.

Tư thế Nhan Phác Tông giống như chim nhạn giương cánh, vừa rơi xuống đất loạng choạng lui lại mấy bước, phun ra một ngụm máu mới đứng lại.

Dương Tu Khổ chỉ lùi lại hai bước, không bị hộc máu, cũng lập tức đứng lại.

Lúc này Phá Nguyệt mới nhìn rõ, đây là một ông lão vừa gầy vừa nhỏ con. Hàng mi dài rũ xuống, mũi tẹt môi dày, thoạt nhìn tướng mạo rất xấu xí. Thật đúng là nhìn người không thể xem bề ngoài. Ông ta lại là Đường chủ Hình đường tiếng tăm lẫy lừng.

Dương Tu Khổ chợt thở dài cất tiếng: “Hơn hai mươi năm trước, lão hủ không phải đối thủ của Nhan đại nhân. Hôm nay có thể đánh ngang tay, đã hết sức vui mừng.”

Âm lượng vang ra vô cùng mạnh mẽ, trong lòng Nhan Phác Tông không khỏi trầm xuống. Vừa rồi đánh nhau một trận, khí huyết trong người hắn cuộn trào, đã bị nội thương nghiêm trọng. Nhưng dường như đối phương không sút mẻ gì.

Nhan Phác Tông lại liếc nhìn Phá Nguyệt ở cách đó không xa, thấy nàng và Bộ Thiên Hành thân mật ôm nhau, không kềm được vừa giận vừa hận. Có điều Nhan Phác Tông ý thức rõ ràng, đêm nay hắn đụng phải đám võ lâm nhân sĩ này, tuyệt đối không giành được lợi thế. Dê con đến tận miệng còn bắt nhả ra, làm sao hắn có thể cam tâm? Giữa cơn tức giận, vô tình chân khí bị khuấy động lẫn nữa. ‘Ôc ôc’ một tiếng, lại phun ra máu.

Tám đệ tử của Dương Tu Khổ thấy thế, đồng loạt nắm chặt binh khí bao vây Nhan Phác Tông. Người phụ nữ trung niên lạnh lùng nói: “Sư phụ, tên này gian ác xảo quyệt, không bằng cầm thú. Chi bằng hôm nay kết liễu hắn đi!”

Bộ Thiên Hành và Phá Nguyệt nhìn nhau, đều ngẩn ra.

Vốn Bộ Thiên Hành không phải kẻ nhân từ, hơn nữa lại hận Nhan Phác Tông thấu xương, làm sao biết hai chữ nương tay viết thế nào? Chỉ là không thể tự tay giết Nhan Phác Tông, hắn cảm thấy có chút không cam lòng.

Phá Nguyệt nhìn bóng dáng thanh lạnh của Nhan Phác Tông. Sắc mặt hắn tái nhợt, trên áo loang lổ vết máu, nàng có hơi thương cảm. Nhưng nhớ lại vừa nãy hắn muốn giết Bộ Thiên Hành, cõi lòng nàng trở nên lạnh lẽo. Phá Nguyệt quay đầu đi, không nhìn đến tình cảnh bi thảm của hắn.

Nhan Phác Tông cười nhạt, trầm giọng nói: “Các người dám cả gan ám sát nhị phẩm mệnh quan triều đình, bốn quan quả thật bội phục. Nếu muốn Hoàng thượng hạ lệnh xuất binh tiêu diệt môn phái giang hồ nhỏ nhỏ của các người, thì cứ việc ra tay.”

Các đệ tử nghe hắn ngạo mạn nói thế thì hơi chần chờ, càng hận đến nghiến răng nghiến lợi. Dương Tu Khổ lại thở dài nói: “Sao đại nhân lại nói vậy? Hình đường và người cũng không có thâm cừu đại hận, nhưng quả thật chúng ta không nhẫn tâm nhìn người bức bách hai người bọn họ nên mới ra tay. Hộ vệ của đại nhân đều bị giam trong miếu Thành Hoàng ở chân núi. Đại nhân hãy xuống núi đi. Hy vọng đại nhân nể mặt lão hủ, sau này đừng làm khó bọn họ.”

Nhan Phác Tông nở nụ cười rét buốt. Hắn điều chỉnh hơi thở này giờ cũng khôi phục được bốn năm thành công lực. Có điều hôm nay thể cục đã ngã ngũ, hắn chỉ có thể thoát thân một mình.

Bất chợt Nhan Phác Tông nhìn về hướng Phá Nguyệt, giọng nói trầm thấp mạnh mẽ: “Phá Nguyệt, nhớ kỹ lời ta nói với nàng đêm động phòng. Những gì nàng muốn, ta đều có thể cho.”

Lời còn chưa dứt, hắn đã tung người nhảy lên, giẫm lên cành cây động tuyệt nhanh chóng khuất dạng.

Bộ Thiên Hành vừa nghe đến hai chữ ‘động phòng’, trong lòng như bị gõ mạnh. Hắn liếc nhìn Phá Nguyệt, gương mặt không có biểu hiện gì. Mà Phá Nguyệt vẫn còn chìm trong suy nghĩ, nàng nhớ đến cái hôn động phòng. Nhan Phác Tông đã nhận lời sẽ tôn trọng nàng, hắn nói muốn cùng nàng sống bên nhau dài lâu. Nàng cảm thấy Dương Tu Khổ nói đúng, nếu như Nhan Phác Tông chịu buông tha nàng, thì ai mà không được giải thoát?

Đúng lúc này, thân hình Dương Tu Khổ chợt khụy xuống, phun ra một búng máu lớn.

“Sư phụ!” Các đệ tử đều giật mình kinh hãi. Dương Tu Khổ lại nhẹ nhàng khoát khoát tay. Một đệ tử trải áo choàng xuống đất, dìu Dương Tu Khổ ngồi xuống, vận khí điều trị.

Một lúc lâu sau, Dương Tu Khổ mới chậm rãi mở mắt. Trông thấy Bộ Thiên Hành, ông khẽ mỉm cười.

Bộ Thiên Hành để Phá Nguyệt dìu mình quỳ xuống. Hai người đồng thanh: “Đa tạ ơn cứu mạng của tiền bối!”

Dương Tu Khổ thở hắt một hơi dài, đang muốn mở miệng nói chuyện, ánh mắt chợt bắt gặp Phá Nguyệt bên cạnh Bộ Thiên Hành. Lúc trước ông không nhìn rõ dung mạo Phá Nguyệt, bây giờ khoảng cách rất gần, thấy rõ được bảy tám phần thì sắc mặt lập tức biến đổi: “Cô... cô...” Gương mặt ông trắng nhợt, lại lộ ra một ngụm máu.

39. Chương 39

Bộ Thiên Hành thầm thắc mắc, còn Phá Nguyệt không khỏi kinh ngạc. Nàng hòa nhã hỏi: “Tiền bối, người... có quen biết con sao?”

Dương Tu Khổ tỉ mỉ quan sát nàng vài lượt, ánh mắt vô cùng phức tạp.

“Có thật cô là con gái ruột của Nhan Phác Tông?”

Phá Nguyệt lắc đầu: “Con... không biết.”

Nhan Phác Tông từng nói nàng là do tiểu thiếp hắn thông gian với một tên chăn ngựa sinh ra, nhưng nàng không tin.

Dương Tu Khổ trầm mặc một lúc lâu. Ông lấy lại thần sắc bình thường mới chậm rãi nói: “Dung mạo cô nương hao hao với một người quen cũ của ta. Có điều nhìn kỹ thì cũng không giống lắm. Có lẽ là lão hủ nhận lầm người.”

Cả Bộ Thiên Hành lẫn Phá Nguyệt đều không lên tiếng. Sau đó Bộ Thiên Hành cung kính nói: “Tiền bối anh hùng hiệp nghĩa, còn bị thương vì cứu hai người chúng tôi, Bộ Thiên Hành lại không có gì báo đáp!”

Dương Tu Khổ nở nụ cười: “Lão hủ đã theo chân Bộ Tướng quân nhiều ngày. Hôm nay ở chân núi thấy đông đảo ám vệ của Nhan Phác Tông tụ tập, lão mới triệu tập các đệ tử đến đây.”

Trong lòng Bộ Thiên Hành khẽ run. Hắn thầm nghĩ mình chưa từng làm gì quá phận, vì sao người của Hình đường lại theo dõi mình?

Thấy Bộ Thiên Hành trầm ngâm không nói, Dương Tu Khổ đảo mắt qua Phá Nguyệt rồi chậm rãi bảo: “Bộ Tướng quân, để lão hủ chữa thương cho cậu trước đã.” Người phụ nữ trung niên được gọi là lão Bát lập tức bước lên đỡ Phá Nguyệt vào nhà.

Nửa canh giờ sau.

Dương Tu Khổ hạ hai bàn tay đang áp lên lưng Bộ Thiên Hành xuống. Hai người đồng thời mở mắt, cùng mỉm cười.

Bộ Thiên Hành được Dương Tu Khổ giúp đỡ vận công trị thương, tuy miệng vết thương còn đau nhưng nội tức đã thông thuận hơn nhiều nên rất vui mừng. Lại nghe Dương Tu Khổ nói: “Có phải cậu muốn hỏi ta vì sao lại theo dõi cậu?”

Bộ Thiên Hành gật đầu: “Xin tiền bối chỉ giáo.”

Dương Tu Khổ đứng lên đi dạo mấy bước mới mỉm cười đáp: “Thật ra mục đích lần này lão hủ tới tìm Tướng quân là muốn hỏi Tướng quân một việc: Nếu người thân nhất bên cạnh tướng quân phạm phải sai lầm lớn, Tướng quân sẽ vì đại nghĩa mà bất chấp tình riêng hay mù quáng bảo vệ?”

Bộ Thiên Hành không khỏi giật mình tự hỏi: “Ông ấy nói ‘người thân nhất’? Ah, chẳng lẽ Nguyệt nhi làm sai chuyện gì? Nàng chỉ là một tiểu nha đầu, có thể phạm sai lầm gì chứ? Hơn nữa dù nàng có quấy tung trời đục nước thì liệu ta có nhẫn tâm trách mắng không? Cùng lắm thì dẫn nàng cao bay xa chạy.

Nghĩ đến đây, Bộ Thiên Hành hàm hồ đáp: “Chắc chắn ta sẽ ra tay trừng trị, không để nàng phạm sai lầm.” Trong bụng lại nghĩ nếu là Nguyệt nhi, ta tất nhiên có phương pháp trừng trị của mình. Hôn một cái, ôm một cái, nàng nhất định sẽ nghe lời, không phạm sai lầm nữa. Như vậy cũng không tính là lừa dối tiền bối.

Dương Tu Khổ đương nhiên không đọc được tâm tư Bộ Thiên Hành, hài lòng gật đầu: “Tốt! Rất tốt! Ta cũng biết nhất định cậu sẽ công tư phân minh! Lão hủ theo cậu hơn tháng, chứng kiến cậu vì dân chúng vô tội thành Mặc Quan chống lại lệnh Đại tướng quân, cam chịu bị phạt trọng. Sau đó lại thấy cậu xả thân bảo vệ Mặc Quan thành, anh dũng đẩy lùi quân địch, lão biết ngay Tướng quân thật sự là người trung can nghĩa đảm.”

Bộ Thiên Hành không ngờ cả những chuyện này Dương Tu Khổ cũng biết. Điều này cho thấy mấy ngày nay ông ở trong bóng tối theo dõi mà hẳn lại không hề phát hiện. Bản thân hẳn luôn tự tin võ nghệ cao cường, hôm nay lại được gặp hai cao thủ võ công tuyệt đỉnh, quả thật là núi cao còn có núi cao hơn, người tài còn có người tài hơn. Tự cảm thấy hổ thẹn, Bộ Thiên Hành thầm nhủ không thể ỷ vào tư chất thông minh mà lười biếng nữa. Sau này nhất định phải chuyên cần luyện tập võ nghệ mới có thể bảo vệ Phá Nguyệt chu đáo.

Dương Tu Khổ lại cất lời: “Cậu cứ an tâm dưỡng thương, ta sẽ để một đệ tử ở lại trong thành. Nếu Nhan Phác Tông còn tới gây sự, Hình đường lập tức có người thông báo, đồng tâm hiệp lực tấn công.”

Bộ Thiên Hành cung kính đáp: “Đa tạ tiền bối!”

Quan sát thấy Bộ Thiên Hành mình đầy thương tích vẫn giữ thần thái anh tuấn, tác phong vững vàng, thái độ khiêm tốn, Dương Tu Khổ không kềm được lòng yêu mến người tài, nhẹ nhàng nói: “Cậu tuy còn trẻ nhưng võ công hơn người. Trong các đệ tử của ta chỉ có tiểu Thập Tam là tầm tuổi với cậu. Cậu có đồng ý báỉ ta làm sư phụ không?”

Hiện tại võ công của Dương Tu Khổ có thể coi là đệ nhất võ lâm. Bao nhiêu thiếu niên anh hùng tha thiết mơ ước được ông truyền thụ võ nghệ, dù chỉ một nửa chiều cũng được.

Không ngờ Bộ Thiên Hành không chút suy nghĩ mà lập tức từ chối: “Đa tạ ý tốt của tiền bối. Văn bối đã từng báỉ một vị cao nhân làm sư phụ. Không được người cho phép, văn bối không thể tự ý báỉ người khác làm thầy.” Lời vừa ra khỏi miệng, trong lòng Bộ Thiên Hành giật thót — Dương Tu Khổ nói người thân nhất không lẽ là sư phụ? Nhưng sư phụ mình anh hùng hiệp nghĩa, sao có thể làm chuyện có lỗi với Đại Tư?

Dương Tu Khổ thấy Bộ Thiên Hành dứt khoát từ chối, trong lòng cả giận nhưng vẫn nói: “Cậu không thích, lão hủ tất nhiên không ép.”

Hai người lâm vào trầm mặc. Bộ Thiên Hành từ chối ông ta, trong lòng cũng cảm thấy áy náy. Hắn linh hoạt tìm đề tài cười nói: “Văn bối và Thập Tam là huynh đệ tốt với nhau. Tính ra đã hơn một năm rồi chúng tôi chưa gặp mặt. Tiền bối là ân sư của hắn, không khác gì sư phụ của văn bối. Xin nhận của văn bối một lễ!”

Dương Tu Khổ nghe Bộ Thiên Hành nhắc đến tiểu đệ tử vừa nhập môn Đường Thập Tam, tâm trạng rất vui vẻ, cười nói: “Không sai. Cậu và nó đều là thanh niên trai trẻ, nghĩa khí hợp nhau thật tốt.”

Dương Tu Khổ nhìn gương mặt tuần tú, tác phong hiên ngang lịch lãm của Bộ Thiên Hành, lại nhớ đến sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành của Phá Nguyệt ban nãy. Ông sợ hấn bị nàng đầu độc, ngấm ngấm một chút liền nói: “Võ công của cậu tuy cao, nhưng so với Nhan Phác Tông thì thật kém xa. Lần này cậu bảo vệ được nàng ấy, không chắc sẽ bảo vệ được cả đời.”

Bộ Thiên Hành trầm mặc không đáp.

Dương Tu Khổ thở dài nói tiếp: “Như vậy đi, cậu giao nàng cho ta, tạm thời do Hình đường bảo vệ. Đệ tử thứ tám của ta là nữ, sau này để nàng làm bạn với lão Bát cũng tốt.”

Bộ Thiên Hành nghe vậy cả kinh. Không ngờ Dương Tu Khổ đề nghị hấn và Phá Nguyệt tách ra. Hấn vốn trời sinh thông minh lý trí, giờ phút này lại ngập ngừng: “Chuyện này...”

Hấn biết Dương Tu Khổ nói rất có lý.

Mộ Dung Trạ tuy có năng lực bảo vệ Phá Nguyệt, nhưng hấn là hoàng tộc ở tận kinh thành. Một khi có chuyện xảy ra, chỉ sợ sẽ phát sinh tình huống ngoài dự liệu. Còn Hình đường hoạt động độc lập, không phụ thuộc triều đình, môn quy vô cùng nghiêm khắc. Nếu Phá Nguyệt được bọn họ bảo hộ, dĩ nhiên không còn gì đáng lo.

Nhưng mà... tính tình nàng hiếu động đáng yêu như vậy, sống chung với các tiền bối ở Hình đường liệu có buồn chán không?

Chưa xốt cân nhắc một lúc, cuối cùng Bộ Thiên Hành mới hạ quyết tâm, dứt khoát nói: “Tất cả xin nhờ tiền bối sắp xếp.”

Mặt trời từ từ lên cao, Bộ Thiên Hành chậm rãi bước vào căn phòng nhỏ.

Hấn vừa đặt chân vào cửa, người phụ nữ trung niên liền khéo ý đứng dậy đi ra ngoài. Phá Nguyệt ngồi trên giường, nâng mắt nhìn hấn nở nụ cười. Hai người vừa trải qua nguy hiểm, tình cảm chan chứa, tâm tư có rất nhiều điều muốn nói. Bộ Thiên Hành ngồi xuống bên giường, Phá Nguyệt nhẹ nhàng nhích vào lòng hấn, nhỏ giọng hỏi: “Vết thương còn đau không? Huynh thật là ngốc.”

Bộ Thiên Hành lắc đầu, nắm lấy tay nàng trầm mặc một lúc mới lên tiếng: “Nguyệt nhi, Bộ đại ca đã sắp xếp chỗ ở ổn thỏa cho nàng, nhất định không để lão rùa đen bắt được.”

Tâm trạng Phá Nguyệt đột nhiên nặng nề, nàng nói: “Huynh muốn gửi ta tới Hình đường?”

Bộ Thiên Hành không ngờ nàng nắm bắt nhanh như vậy. Lòng hấn nao nao, ngoài mặt lại cười nhạt đáp: “Phải. Bây giờ ta còn muốn dốc sức vì nước nhà, ra chiến trường sớm ngày lập công. Nàng đi theo ta rất nguy hiểm. Tạm thời nàng ở Hình đường chừng nửa năm hay một năm, rồi Bộ đại ca tới đón nàng, được không?”

Vốn Bộ Thiên Hành nghĩ nàng sẽ buồn, không chịu đi. Ai ngờ nàng cúi đầu thấp giọng nói: “Vậy cũng được, muội đi với bọn họ.”

Bộ Thiên Hành nhìn vẻ mặt buồn rầu của Phá Nguyệt, trong lòng không khỏi xót xa. Hấn gơ tay ôm nàng vào lòng thật chặt, khàn giọng nói: “Thôi! Ta sẽ nói là có chuyện phải làm. Ta đi với nàng, chúng ta không xa rời nhau.”

Nghe Bộ Thiên Hành nói vậy, Phá Nguyệt rất vui, nhưng lại có chút chân chừ.

Nàng hiểu rõ tính tình Bộ Thiên Hành, chắc chắn hấn không bỏ mặc được chiến sự. Bây giờ bắt quá chỉ là xúc động nhất thời, tương lai nhất định sẽ thấy không cam lòng. Nàng lắc đầu, giọng nói cũng mềm mại đi mấy phần: “Sao huynh lại ngốc giống hệt Tiểu Dung vậy? Ước mơ của huynh là trở thành Đại tướng quân, đừng vì tư tình nhi nữ mà chậm trễ việc quân. Hơn nữa chúng ta chỉ tạm thời xa nhau, cũng đâu có sao. Người ta thường nói, tiểu biệt thắng tân hôn mà!”

Vốn Bộ Thiên Hành quyền luyện không nở rời, lại bị nàng chọc cho phì cười. Đôi mắt đen càng sâu lắng, hần lấy từ trong ngực áo ra một miếng ngọc bội xanh biếc, đặt vào tay nàng: “Giữ gìn cẩn thận. Đây là bảo vật gia truyền nhà ta, sau này nàng thấy nó như thấy ta.”

Hai mắt Phá Nguyệt rưng rưng. Màu sắc ngọc bội trong sáng, ấm áp, nhất định là ngọc quý. Trên mặt có khắc hai chữ ‘Thiên Hành’ nho nhỏ. Nàng quên cả nước mắt, hiếu kỳ hỏi: “Huynh còn có cái này sao? Trước giờ muội chưa từng thấy.”

Bộ Thiên Hành ôn hòa đáp: “Ta là cô nhi. Lúc ta còn sơ sinh, trên người chỉ có duy nhất một miếng ngọc bội này. Hôm nay ta giao nó cho nàng, nàng phải giữ thật cẩn thận, sau này còn truyền lại cho con của ta.”

Hai người vừa trải qua giờ phút sinh ly tử biệt, chính là lúc tình cảm bùng cháy mãnh liệt nhất. Trong lòng Phá Nguyệt đau xót, suýt nữa rơi lệ. Nhưng thật sự nàng không muốn bản thân liên lụy Bộ Thiên Hành. Nàng cố dè nén xót xa trong dạ, bày ra vẻ mặt thoải mái, nhẹ nhàng cười nói: “Bây giờ chúng ta thích nhau, nhưng tương lai muội có sống cùng huynh cả đời, có sinh con cho huynh không thì lại là chuyện khác.”

Dĩ nhiên Bộ Thiên Hành bị câu nói kia làm chấn động, sắc mặt khê biến.

Mặc dù hần không đến mức cổ hủ, cái gì cũng tuân theo lễ nghi như Mộ Dung Trầm, nhưng tư tưởng vẫn giống đại đa số đàn ông ở thời đại này. Hai người một khi đã thân mật, ôm nhau hôn nhau thì dĩ nhiên sẽ mặc định rằng đây là người bạn đời của mình.

Là đàn ông, Bộ Thiên Hành nghe những lời khác với lẽ thường của Phá Nguyệt thì không rảnh rỗi mà suy xét vấn đề là nàng yêu hần nhiều hơn hay hần yêu nàng nhiều hơn. Trong lòng Bộ Thiên Hành chỉ nghĩ, hỏng rồi, ta và nàng bày tỏ tình cảm chưa lâu, dĩ nhiên cảm tình nàng đối với mình không sâu. Bây giờ phải cách xa như vậy, nếu Nguyệt nhi gặp được người con trai khác hợp ý hơn thì phải làm sao đây?

Thấy Bộ Thiên Hành vì câu nói của mình mà trầm mặc không lên tiếng, Phá Nguyệt hơi đau lòng. Nàng vòng tay ôm lấy cổ hần, dịu dàng nói: “Đương nhiên, nếu huynh giữ lời không lên nhìn các cô gái khác, một lòng yêu thương muội, muội cũng sẽ không để ý tới bất kỳ tên đàn ông nào, toàn tâm toàn ý chờ huynh đến đón.”

Tuy miệng thì nói vậy, nhưng thực tế Phá Nguyệt lại bận tâm chuyện khác: Bộ Thiên Hành đẹp trai xuất chúng, một ngày nào đó chỉ sợ không phải vật trong ao, nàng làm sao mà giữ? Con gái Đại Tư thường ngưỡng mộ quân nhân, bây giờ hai người không thể không chia lìa. Nếu bên cạnh có cô gái nào phải lòng hần, bản tính hần lại cởi mở phóng khoáng, nhờ hần không cảm lòng được thì sao? Vì vậy nàng phải ném một câu tàn nhẫn trước, bắt hần thành thật với mình.

Làm sao Bộ Thiên Hành đoán được trong thời khắc bịn rịn chia tay mà cô gái nhỏ nhà hần còn tâm tư nghĩ đến mấy chuyện linh tinh này. Nghe nàng nói chỉ cần mình tuân thủ lời hứa, gánh nặng trong lòng hần tự nhiên hạ xuống. Lại ôm lấy nàng hôn hít đủ kiểu.

Phá Nguyệt bị hần ôm hôn đến mức cả người mềm nhũn, hai gò má ửng đỏ. Bộ Thiên Hành cũng cảm thấy hào khí sôi sục, hần kề sát tai nàng thấp giọng nói: “Quyết định vậy đi. Sau này nàng sẽ sinh con cho ta, bởi vì ta tuyệt đối không phụ nàng.”

Bộ Thiên Hành tiễn Phá Nguyệt đến cạnh cửa, lão Bát cũng vừa giục ngựa đến nơi. Nàng nhanh nhẹn kéo Phá Nguyệt lên ngựa. Giờ phút chia ly, trên đỉnh núi tuyết lại rơi nhiều. Giữa làn mưa tuyết bay bay đầy trời, hai người lặng lẽ nhìn nhau không lên tiếng, ngập ngừng muốn nói lại thôi. Có điều đệ tử Hình đường đâu phải người hiểu chuyện phong tình, lão Bát hét lớn một tiếng: “Giữ cho chắc!” Chú ngựa tung vó, bắt đầu phi như bay, trong khoảnh khắc hình ảnh Bộ Thiên Hành bị kéo xa tít mù.

Phá Nguyệt cố gắng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy sắc trời u ám, tuyết trắng mênh mông. Trước căn nhà nhỏ rách nát, một bóng người lẻ loi, trơ trọi đứng bất động trong trời tuyết lạnh căm, phẳng phất đã hóa đá.

Hết Quyển I

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giang-son-bat-hoi>